Sophie

KINSELLA

PC

La cumpărături cu bebe CHIC

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.
Sophie Kinsella, *Shopaholic Baby*
Copyright © Sophie Kinsella, 2007 All rights reserved.
First published în Great Britain by Bantam Press, a division of Transworld Publishers.
© 2008 by Editura POLIROM,
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KINSELLA, SOPHIE

La cumpărături cu bebe / Sophie Kinsella; trad, de Vali Florescu.

— Iași: Polirom, 2008 ISBN 978-973-46-0946-8 I. Florescu, Vali (trad.)

821.111-31135.1 Printed in ROMÂNIA

Sophie KINSELLA

La cumpărături cu bebe

Traducere din limba engleză și note de Vali Florescu

POLIROM
2008

Sophie Kinsella a studiat ştiinţele politice, filosofia şi economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată pe probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o shopaholică înrăită, au cunoscut un succes imens şi au fost traduse în peste treizeci de limbi. Din această celebră serie, la Editura Polirom au apărut până acum *Mă dau în vânt după cumpărături* (2000; Polirom, 2004, 2006), *Goana după cumpărături la New York* (2001; Polirom, 2005, 2007), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2002; Polirom, 2005, 2006) şi *La cumpărături cu sora mea* (2004; Polirom, 2006). În ultimii ani, galeria îndrăgitelor sale eroine s-a îmbogăţit cu năstrușnica Emma Corrigan din *Poţi să ţii un secreţi* (2003; Polirom, 2006) şi cu ambiţioasa Samantha Sweeting din *Supermenajera* (2005; Polirom, 2007), romanele ale căror protagoniste sunt acestea caracterizându-

se prin același amestec savuros de farmec, umor și optimism care au făcut din Sophie Kinsella

„maestra de necontestat a genului *chick lit" (The New York Post)*.

La cumpărături cu bebe (2007) este mult așteptata continuare a seriei aventurilor incorigibilei Becky Bloomwood. Angajată pe un post de vis la cel mai în vogă magazin londonez, The Look, căsătorită cu fermecătorul Luke și foarte, foarte însărcinată, celebra shopaholică descoperă plăcerea cumpărăturilor pentru cel mai tânăr membru al familiei. Intenţia ei este să amenajeze o cameră a copilului ultimul răcnet în noua lor casă, să pună mâna pe cele mai drăgălașe hăinuţe, pe cel mai sofisticat cărucior și pe cel mai la modă obstetrician. Dar când acesta se dovedește a fi tocmai fosta prietenă a soţului ei, planurile lui Becky ar putea suferi o modificare radicală.

Pentru Oscar

Aș dori să le mulţumesc Lindei Evans, Laurei Sherlock și numărului imens de oameni minunaţi de la Transworld - prea mulţi pentru a-i înșirui aici, însă vă sunt foarte îndatorată fiecăruia dintre voi.

Aș dori să-i mulţumesc pentru sprijinul permanent extraordinarei mele agente Araminta Whitley, fără de care n-aș putea funcţiona. Le adresez imense mulţumiri și lui Lizzie Jones, Lucindei Cook, lui Nicki Kennedy, Sam Edemborough, Valerie Hoskins și Rebeccăi Watson.

Ca întotdeauna, un salut cu surle și trâmbiţe Comitetului director și familiei mele, tot mai numeroase: Henry, Freddy, Hugo și Oscar. Și, firește, domnului Patrick Plonkington-Smythe, fără de care aceste mulţumiri nu ar fi complete.

Și, în fine, mulţumiri medicului Nick Wales, obstetricianul din

viaţa reală al „celor care se respectă", cel care a ajutat atât la naşterea ultimului meu copil, cât şi a acestei cărţi, precum şi moaşei „celor care se respectă", Michelle Vaughan.

KENNETH PRENDERGAST
Prendergast de Witt Connell
Consilieri financiari
Forward House
394 High Holborn, Londra, WEIV 7EX

Dnei R. Brandon 37 Maida
Vale Mansions Maida Vale
Londra, NW6 OYF

30 iulie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Mi-a făcut o deosebită plăcere întâlnirea de ieri cu dumneavoastră și cu domnul Brandon, și aștept cu nerăbdare să-mi preiau rolul de consilier financiar al familiei dumneavoastră.

În acest moment, am demarat procesul de întocmire a aranjamentelor bancare și a unui cont de economii pentru copilul dumneavoastră, care urmează să se nască. La momentul oportun, putem discuta ce investiţii aţi putea face, dumneavoastră și soţul dumneavoastră, în numele copilului.

Aștept cu nerăbdare să ne cunoaștem mai bine pe parcursul următoarelor luni; vă rog nu ezitaţi să mă contactaţi în legătură cu orice chestiune, fie ea și minoră.

Cu stimă,
Kenneth Prendergast,
Specialist în investiţii familiale

KENNETH PRENDERGAST
Prendergast de Witt Connell
Consilieri financiari
Forward House

394 High Holborn, Londra, WE IV 7EX

Dnei R. Brandon 37 Maida Vale
Mansions Maida Vale Londra, NW6 OYF

1 august 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră. Drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, vă spun că da, contul copilului dumneavoastră ar putea fi depășit, existând posibilitatea obţinerii unui credit suplimentar - deși, firește, nu mă aștept ca aceasta să se întâmple!

Cu stimă,
Kenneth Prendergast,
Specialist în investiţii familiale

KENNETH
PRENDERGAST
Prendergast de Witt
Connell Consilieri
financiari
Forward House
394 High Holborn, Londra, WE1V 7EX

Dnei R. Brandon 37 Maida Vale
Mansions Maida Vale Londra, NW6 OYF

7 august 2003

Stimată doamnă Brandon,
Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră.

Am fost intrigat când am auzit despre „mesajul telepatic" pe care laţi primit de la copilul dumneavoastră, care urmează să se nască. Din păcate însă, mi-e teamă că e imposibil să apelaţi la posibilitatea extensiei de cont, în acest moment. Chiar dacă, așa cum spuneţi, „este dorinţa copilului".

Cu stimă,

Kenneth Prendergast,

Specialist în investiţii familiale

Unu

OK. Nu intra în panică. Totul o să fie bine. Sigur c-o să fie.

Firește c-o să fie.

— Vreţi, vă rog, să vă ridicaţi bluza, doamnă Brandon?

Ecografa mă privește cu un aer amabil, profesional.

— Înainte de a începe ecografia, trebuie să vă dau cu un gel pe burtă.

— Nicio problemă! zic, fără să mi se miște niciun mușchi. Chestia e că sunt doar puţin... agitată.

Sunt culcată pe un pat al spitalului Chelsea and Westminster și sunt întinsă ca un arc, de nerăbdare. Din clipă-n clipă, Luke și cu mine o să ne vedem copilul pe ecran, pentru prima oară de când era doar cât o gâlmuţă. Nici acum nu-mi vine să cred. De fapt, încă n-am reușit să mă obișnuiesc cu gândul că sunt însărcinată. Eu, Becky Brandon, născută Bloomwood... o să fiu mamă. *Mamă!*

Luke e soţul meu, apropo. Suntem căsătoriţi de un an și ceva și este vorba despre un copil sută la sută conceput în luna de miere! Am călătorit mult în timpul lunii de miere, dar, punând lucrurile cap la cap, am ajuns la concluzia că bebe a fost conceput atunci când stăteam în staţiunea aia

senzaţională din Sri Lanka, numită Unawatuna, toată numai orhidee și bambuși și privelişti de vis.

Unawatuna Brandon.

Domnișoara Unawatuna Orhidee Bambus Brandon.

Hmm. Nu sunt sigură ce părere o să aibă mama despre asta.

— Soţia mea a avut un ușor accident în primul trimestru al sarcinii, explică Luke, așezat pe un scaun de lângă pat. Așa că e puţin îngrijorată.

Îmi strânge mâna pentru a-mi da curaj, și i-o strâng și eu. În cartea mea despre sarcină, *Nouă luni din viaţa ta,* scrie că ar fi bine să-ţi incluzi partenerul în tot ceea ce înseamnă graviditate, altfel se va simţi jignit și exclus. Așa că-l includ pe Luke cât de mult pot. De exemplu, azi- noapte l-am inclus în vizionarea noului meu DVD, *Braţe tonifiate în timpul sarcinii*. În toiul acestuia, el și-a amintit subit că are de dat un telefon pentru o problemă urgentă de afaceri și a pierdut destul de mult - dar ideea e că nu se simte lăsat pe dinafară.

— Aţi avut un accident?

Ecografa s-a oprit din bătut la computer.

— Am căzut de pe munte căutându-mi sora de curând regăsită, în timpul unei furtuni, îi explic. Atunci nu știam că sunt gravidă. Și mi-e teamă ca nu cumva să fi storcoșit copilul.

— Înţeleg.

Ecografa mă privește cu blândeţe. Are păr șaten-cenușiu, prins într- un coc din care iese un creion.

— Bine. Copiii sunt niște fiinţișoare foarte rezistente, să știţi. Haideţi să vedem, da?

A sosit clipa cea mare. Momentul care mă obsedează de săptămâni întregi. Îmi ridic încet bluza și îmi privesc pântecul rotunjit.

— Sunteţi drăguţă să vă daţi toate colierele într-o parte? adaugă doctoriţa. Da' știu că aveţi o adevărată colecţie!

— Sunt niște pandantive speciale.

Le strâng pe toate în mână, iar ele se ciocnesc, zornăind.

— Ăsta e un simbol aztec al maternităţii, iar ăsta e un cristal pentru gestaţie... iar ăsta e un clopoţel rotund, pentru

liniștit copilul... iar asta e o piatră pentru naștere.

— Piatră pentru naștere?

— O apeși pe un anume loc din palmă și-ţi ia durerea travaliului, îi explic. Se folosește încă de la începutul civilizaţiei Maori.

— Mmm-hmm.

Ecografa ridică o sprinceană și-mi spârcâie pe burtă o chestie transparentă dintr-un tub. Ușor încruntată, începe să plimbe sonda pe pielea mea și, imediat, pe ecran apare o imagine blurată alb-negru.

Mi se taie respiraţia.

Ăsta e copilul nostru. Înăuntrul meu. Arunc o privire spre Luke, și îl văd cu ochii lipiţi de ecran, transfigurat.

— Iată cele patru cămăruţe ale inimii...

Ecografa mișcă sonda în jur.

— Acum vedem umerii.

Arată spre ecran și eu mijesc ochii ascultătoare, deși, sinceră să fiu, nu văd niciun umăr, ci doar niște curbe neclare.

Uite un braţ. o mână.

Amuţește și se încruntă.

În micul cabinet se lasă tăcerea. Mă apucă, brusc, spaima. De-asta sa posomorit așa. Copilul are o singură mână. Știam eu.

Simt cum mi se ridică în suflet un val copleșitor de dragoste și dorinţă de a-mi proteja odrasla. Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu-mi pasă dacă bebele nostru are o singură mână. O să-l iubesc la fel de mult. O să-l iubesc *și mai mult.* Luke și cu mine o să-l ducem oriunde e nevoie în lumea asta mare, pentru a avea parte de cel mai bun tratament posibil, și o să finanţăm cercetările din domeniu și, dacă cineva îndrăznește măcar să se uite la copilul meu.

— . și iată și cealaltă mână.

Vocea ecografei îmi întrerupe gândurile.

— Cealaltă mână?

Ridic ochii, cu glasul sugrumat.

— Are două mâini?

— Păi. da.

Ecografa pare surprinsă de reacţia mea.

— Uitaţi, le puteţi vedea.

Îmi arată imaginea și, spre uluirea mea, reușesc să zăresc degeţelele,

destul de clar conturate. Zece degeţele.

— Îmi cer scuze, spun înghiţindu-mi cu greu nodul din gât și ștergându-mi ochii cu un șerveţel pe care mi-l întinde. E o mare ușurare.

— Din câte văd eu, totul pare în regulă, spune ea pe un ton liniștitor. Și nu vă faceţi griji, e normal să fiţi mai sensibilă în timpul sarcinii. Hormonii o iau razna.

La faza asta m-a enervat puţin. Toată lumea numai asta știe, hormonii-n sus, hormonii-n jos.

Ca Luke azi-noapte, când am plâns la reclama aia de la televizor cu căţelușul. *Nu am* probleme cu hormonii, sunt perfect normală. Pur și simplu era o reclamă foarte tristă.

— Terminăm imediat.

Ecografa tastează iar ceva la computer. Din imprimantă încep să curgă un șir de poze ecografice alb-negru, pe care mi le întinde. Îmi arunc ochii spre prima - și se vede conturul limpede al unui cap. Are un năsuc mic, guriţă și tot ce trebuie.

— Așa... am verificat tot ce era de verificat.

Se răsucește pe scaun.

— Tot ce mai vreau să știu este dacă doriţi sau nu să știţi sexul copilului?

— Nu, mulţumim, răspunde Luke, zâmbind. Am dezbătut îndelung subiectul, nu-i așa, Becky? Și am căzut de acord că, dacă am ști, s-ar duce tot farmecul.

— Prea bine.

Ecografa îi întoarce surâsul.

— Dacă așa aţi hotărât, nu vă spun nimic.

„Nu ne spune nimic?" Asta înseamnă c-a văzut deja ce sex are copilul. Și ar putea să ne spună chiar acum!

— Ei, n-am *hotărât* definitiv, zic eu. N-am bătut în cuie.

— Ba. am cam hotărât, Becky.

Luke pare luat prin surprindere.

— Nu-ţi amintești? Am vorbit despre asta toată seara și am căzut de acord că vrem să fie surpriză.

— A, da, așa e. Da.

Nu-mi pot lua ochii de la imaginea blurată de pe hârtie a bebelușului.

— Dar am putea să avem parte de surpriză chiar acum! Și nu s-ar strica niciun farmec!

OK, poate că nu e în totalitate adevărat. Dar nu e și el la fel de disperat să știe, ca și mine?

— Chiar îţi dorești cu adevărat asta?

Când ridic ochii, îi citesc dezamăgirea în privire.

— Să afli acum?

— Păi... am șovăit. Nu, dacă nu vrei și tu.

Ultimul lucru pe care-l vreau e să-l supăr pe Luke. A fost atât de drăguţ și de iubitor cu mine de când sunt însărcinată! În ultima vreme, mă apucă tot soiul de pofte de combinaţii ciudate - uite, de pildă, alaltăieri am simţit o poftă nebună de ananas și o jacheţică roz. Și Luke m-a dus în oraș special pentru ele.

Tocmai vrea să spună ceva, când începe să-i sune mobilul. Îl scoate iute din buzunar, însă ecografa ridică o mână.

— Îmi pare rău, nu puteţi vorbi la mobil aici.

— Am înţeles.

Luke se posomorăște când vede numele apelantului pe ecran.

— E Iain. Ar fi bine să-l sun, cred.

Nu-i nevoie să-l întreb care Iain. E vorba despre Iain Wheeler, marele mahăr de la marketing al Grupului Arcodas. Luke are propria lui companie de PR, Brandon Communications, iar Arcodas este noul lui client important. A fost o adevărată lovitură când au devenit clienţii lui, iar asta a dat un avânt fantastic firmei - deja a angajat o groază de oameni și are de gând să-și deschidă o tonă de alte filiale europene, din profiturile obţinute în baza acestui contract.

Prin urmare, Brandon Communications o duce foarte bine. Însă, ca de obicei, Luke muncește non-stop. Nu l-am văzut niciodată până acum atât de la cheremul cuiva, la orice oră din

zi și din noapte. Dacă-l sună cumva Iain Wheeler, întotdeauna, dar *întotdeauna,* îl sună înapoi în maximum cinci minute, indiferent dacă e în mijlocul unei alte

ședinţe sau mănâncă, ori e noapte și doarme. Zice că așa e în industria serviciilor și că Arcodas e un super mega client, și că de-asta îl plătesc.

Tot ce pot să spun e că, dacă Iain Wheeler sună în timp ce eu sunt în plin travaliu, telefonul ăla o să zboare direct pe fereastră.

— Există cumva prin apropiere un telefon fix de la care aș putea suna? o întreabă Luke pe ecografă. Becky, sper să nu te superi...

— E în regulă, spun fluturând din mână.

— Vă conduc eu, spune ecografa, ridicându-se. Mă întorc imediat, doamnă Brandon.

Cei doi dispar, iar ușa se închide în urma lor, cu un clanc.

Sunt singură. Computerul e încă deschis. Sonda ecografică se află lângă monitor.

Aș putea să întind mâna și să.

Nu. Nu te prosti. Nici măcar nu știu cum se folosește un ecograf. Și, în plus, aș strica surpriza și magia momentului. Dacă Luke vrea să așteptăm, atunci o să așteptăm.

Mă așez mai bine pe canapea și mă uit la unghii. Pot să aștept ca lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Sigur că pot. Categoric, pot să.

O, *Doamne*. Ba nu, nu pot. Nu pot să aștept până-n decembrie. Și e chiar aici, în faţa mea. și nu e nimeni în jur. O să arunc doar un ochi, repede. Repede de tot. Și n-o să-i spun lui Luke. Iar asta n-o să strice cu nimic surpriza și momentul magic al nașterii - doar că pentru mine n-o să fie *chiar așa* o surpriză. Exact.

Mă aplec și reușesc să înșfac stick-ul ecografului. Îl lipesc de gelul de pe stomacul meu - și, imediat, imaginea neclară reapare pe ecran.

Am reușit! Acum nu trebuie decât să-l plimb încet pentru a capta și amănuntul esenţial. încruntată de la atâta concentrare, îmi mișc sonda pe abdomen, aplecând-o ba într-o

parte, ba în cealaltă și îmi întind gâtul să văd mai bine ecranul. E mult mai ușor decât am crezut! Poate ar trebui să mă fac ecografă. E limpede că am o înclinaţie naturală spre chestia asta.

Uite capul. Doamne, e uriaș! Iar asta trebuie să fie.

Îngheţ cu mâna în poziţia în care sunt și trag aer în piept adânc. Tocmai l-am văzut. Am văzut sexul copilului nostru!

E băiat!

Imaginea nu e chiar atât de bună ca a ecografei, dar, chiar și așa, e cât se poate de clar. Luke și cu mine o să avem un fiu!

— Bună, zic cu glas tare ecranului, cu glasul ușor spart. Bună, băieţelule!

Iar acum nu-mi mai pot stăvili lacrimile ce-mi curg șiroaie pe obraji. O să avem un băieţel absolut minunat! O să-l îmbrac în salopeţele haioase, o să-i cumpăr mașinuţă cu pedale, iar Luke o să joace crichet cu el, și o să-i spunem...

O, Doamne. Cum o să-i spunem?

Mă întreb dacă Luke o să fie de acord cu numele de „Birkin". Atunci aș putea să primesc gratis o geantă Birkin în care să-i pun scutecele.

Birkin Brandon. Sună destul de cool.

— Bună, copilașule, zic încetișor, pe un ton cântat, apropiindu-mă de capul mare și rotund de pe ecran. Vrei să te cheme „Birkin"?

— Ce *faceţi?*

Glasul ecografei mă face să tresar. Se află în pragul ușii, cu Luke, și are un aer șocat.

— Este aparatura spitalului! N-aveţi voie s-o atingeţi!

— Îmi pare rău, spun, ștergându-mă la ochi. Dar efectiv *a trebuit* să mă mai uit o dată, rapid. Luke, vorbesc cu copilul nostru. E. incredibil.

— Arată-mi și mie!

Privirea lui Luke se însufleţește, și vine repede lângă mine, urmat de ecografă. Unde?

Nu-mi pasă dacă vede și Luke că e băiat și în felul ăsta se duce naibii toată surpriza. *Trebuie* neapărat să împărtășesc această clipă preţioasă cu el.

— Uite, ăsta e capul! îi arăt. Bună, scumpetea lu' mama!

— Unde-i e faţa? Luke pare ușor tulburat.

— Habar n-am. Pe partea cealaltă, probabil, îmi flutur mâna spre el. Uite-i pe mami și pe tati! Și te iubim foarte,

foarte.

— Doamnă Brandon, mi-o taie scurt ecografa. Vorbiţi cu vezica

dumneavoastră.

Mă rog, de unde era să știu că e vezica mea? Arăta exact ca un copil.

Când intrăm în cabinetul de consultaţie al obstetricianului, încă mai simt cum îmi ard obrajii. Ecografa mi-a tras un perdaf interminabil despre cum aș fi putut să-mi fac rău ori să stric aparatul, și n-am reușit să scăpăm cu faţa curată decât când Luke a promis că face o donaţie importantă pentru campania privind dotarea cu ecografe performante a spitalelor.

Și, *în plus,* a zis că, din moment ce nici măcar n-am ajuns în zona copilului, e foarte improbabil să-i fi văzut sexul. Hmf.

Însă, în clipa când mă așez în faţa domnului Braine, obstetricianul nostru, simt cum încep să mă binedispun. Domnul Braine e genul de om care știe cum să te liniștească. Are șaizeci și ceva de ani, păr grizonant și îngrijit pieptănat, costum cu dunguliţe subţiri și o vagă mireasmă de aftershave de pe timpuri. Și a asistat la nașterea a mii de copii, inclusiv a lui Luke! Sinceră să fiu, nu mi-o pot închipui pe Elinor, mama lui Luke, născând, dar, după toate evidenţele, se pare că acest lucru chiar s-a petrecut în realitate. Și, imediat ce am aflat că sunt însărcinată, Luke a zis că trebuie să aflăm dacă domnul Braine încă mai lucrează, fiindcă el e cel mai bun medic din ţară.

— Dragul meu băiat.

Îi strânge mâna lui Luke.

— Ce mai faci?

— Foarte bine, extraordinar. Luke se așază lângă mine. David ce face?

Luke a fost coleg de școală cu fiul domnului Braine și, de fiecare dată când ne întâlnim cu el, întreabă de fiul lui.

În timp ce domnul Braine cugetă la întrebare, în încăpere se lasă liniștea. Ăsta e singurul lucru pe care îl găsesc ușor agasant la el. Chibzuiește intens la orice spui, de parcă ar avea cine știe ce mare importanţă, când tu nu faci decât o oarecare

remarcă la întâmplare, de dragul conversaţiei. La ultima noastră întrevedere l-am întrebat de unde și-a cumpărat cravata, și el s-a gândit intens vreo cinci minute, după care și-a sunat soţia să verifice cu ea; ce mai, a fost o adevărată

saga. Și nici măcar nu-mi *plăcea* prostia aia de cravată.

— David o duce foarte bine, rostește într-un final, cu o vagă mișcare din cap. Îţi transmite salutări.

Urmează o altă pauză, în timpul căreia el trece cu privirea peste foaia de la ecograf.

— Perfect, spune în cele din urmă. Totul e în regulă. Cum te simţi, Rebecca?

— A, foarte bine! zic. Sunt foarte fericită că bebelușul e bine.

— Înţeleg că încă mai lucrezi cu program normal.

Domnul Braine îmi cântărește burtica din ochi.

— Nu e prea obositor pentru tine?

Luke, aflat lângă mine, pufnește în râs, chinuindu-se să nu lase să se vadă cât de tare îl distrează întrebarea. E atât de necioplit.

— Păi...

Încerc să găsesc cele mai potrivite cuvinte.

— Nu am o slujbă *chiar atât* de solicitantă.

— Becky lucrează la The Look, îi explică Luke. Îl ştiţi cred, noul magazin universal de pe Oxford Street.

— Aaa.

Domnului Braine îi cade vizibil faţa.

— *Înţeleg.*

De fiecare dată când le spun cu ce mă ocup, oamenii își feresc privirea jenaţi, schimbă subiectul sau se fac că n-au auzit în viaţa lor de The Look. Ceea ce e imposibil, pentru că toate ziarele vorbesc despre asta de săptămâni întregi. Ieri, *Daily World* l-a numit „cel mai mare dezastru de retail din istoria Angliei".

Singurul avantaj pe care-l ai când lucrezi pentru un magazin care e o cauză pierdută e că asta înseamnă că-mi pot lua liber cât doresc pentru vizitele la doctor și cursurile prenatale. Și, dacă nu mă grăbesc să vin înapoi, nu se prinde nimeni că lipsesc.

— Sunt sigur că lucrurile or să se aranjeze curând, spune

încurajator. În altă ordine de idei, mai ai și alte întrebări?

Inspir adânc.

— Sinceră să fiu, am o întrebare, domnule Braine, spun șovăitoare.

Acum, că rezultatele ecografiei sunt OK, aţi zice că e sigur să... mă-nţelegeţi...

— Categoric.

Domnul Braine încuviinţează înţelegător.

— Multe cupluri se abţin de la a avea relaţii sexuale în prima perioadă a sarcinii.

— Nu la sex m-am referit! zic uimită. Ci la cumpărături.

— La cumpărături?

Domnul Braine pare total descumpănit.

— Încă n-am cumpărat nimic pentru copil, îi explic. N-am vrut să atrag ghinionul. Dar, dacă totul pare OK, atunci pot începe în după- amiaza asta!

Nu-mi pot înăbuși surescitarea din glas. Am așteptat și *tot așteptat* să încep să fac cumpărături pentru copil. Și tocmai am citit despre magazinul ăsta nou pentru bebeluși de pe King's Road, numit Bambino. De fapt, chiar m-am învoit pe bune pentru după-masă, special ca să mă duc să-l văd!

Simt privirea lui Luke pironită asupră-mi și, când mă întorc spre el, îl văd că mă privește nedumerit.

— Scumpa mea, ce vrei să spui cu „să începi"? zice.

— Încă n-am cumpărat nimic pentru copil! spun defensivă. Știi bine că așa e.

— Deci. n-ai cumpărat o rochiţă minusculă de la Ralph Lauren? socotește Luke pe degete. Și niciun căluţ de jucărie? Sau un costumaș roz de zână, cu aripioare?

— Astea sunt pentru când o să înceapă să meargă, îi răspund cu demnitate. N-am cumpărat nimic pentru *bebe*.

Pe bune acum. Luke n-o să fie un tătic prea bun dacă nu știe să facă diferenţa.

— Și ce facem dacă e băiat? întreabă Luke. O să-l îmbraci în costumaș roz de zână?

Ca s-o spun p-aia dreaptă, aveam de gând să-l port eu. Adevărul e că deja l-am probat și e destul de elastic! Nu că aș recunoaște vreodată asta în faţa lui Luke.

— Știi, Luke, mă uimești.

Ridic bărbia.

— Nu credeam că ai asemenea prejudecăţi.

Domnul Braine ne urmărește conversaţia, cu un aer perplex.

— Înţeleg că nu doriţi să știţi sexul copilului? intervine.

— Nu, mulţumim, spune Luke, foarte hotărât. Vrem să rămână o surpriză, *nu-i așa,* Becky?

— Îhm... da, zic, dregându-mi glasul. În afara cazului în care dumneavoastră, domnule Braine, consideraţi că ar trebui să-l cunoaștem, din motive foarte întemeiate și inevitabile, de ordin medical.

Îl săgetez cu privirea, cu subînţeles, însă mesajul meu nu ajunge la el.

— Câtuși de puţin, spune radios.

Of.

Mai trec vreo douăzeci de minute până părăsim cabinetul; trei minute mă examinează, iar în restul, el și Luke deapănă amintiri legate de nu știu ce meci de crichet de la școală. Fac eforturi să fiu politicoasă și să ascult - dar nu pot să nu mă foiesc, nerăbdătoare. Vreau să ajung la Bambino!

În cele din urmă, întrevederea ia sfârșit și ieșim în strada aglomerată a Londrei. Pe lângă noi, trece o femeie cu un landou demodat Silver Cross, cu roţi superbe și solide. Doar că eu o să-l vopsesc pe al meu în roz aprins. O să fie super. Lumea o să-mi spună „Fata cu Landoul Roz-aprins". Doar că, dacă o să fie băiat, o să-l fac bleu deschis, cu sprayul. Ba nu. bleu-turcoaz. Și toată lumea o să zică.

— Azi-dimineaţă am vorbit cu Giles, de la agenţia imobiliară, îmi întrerupe gândurile Luke.

— Serios?

Ridic iute privirea, plină de speranţă.

— A găsit ceva?

— Nimic.

— A.

Mă dezumflu.

În momentul ăsta, locuim într-un apartament uluitor tip penthouse, pe care Luke îl are de patru ani. E de vis, doar că nu are grădină, și peste tot e mochetă bej imaculată, așa că nu prea e locul potrivit pentru un copil mic. Așa că, acum câteva săptămâni, l-am scos la vânzare și am început să ne căutăm o căsuţă drăguţă, de familie.

Problema e că apartamentul și-a găsit cumpărător în doi timpi și trei mișcări. Ceea ce - nu că vreau să mă laud sau ceva de genul ăsta - s-a datorat exclusiv intervenţiei mele de geniu. Am pus lumânări peste tot, o sticlă de șampanie la gheaţă în baie și tone de mici detalii de „lifestyle", ca programe de operă și invitaţii la evenimente mondene de fiţe (pe care le-am împrumutat de la prietena mea din lumea bună, Suze). Și cuplul ăsta, familia Karisson, ne-a făcut o ofertă pe loc! Și pot să-l achite cu banii jos!

Ceea ce e extraordinar - doar că noi unde o să stăm? N-am văzut nici măcar o casă care să ne placă, și acum agentul imobiliar o ţine una și bună că piaţa e foarte „săracă" și dacă ne-am gândit cumva și la varianta de a închiria.

Nu vreau să stau cu chirie. Vreau să am o casă nouă și drăguţă, în care să-mi aduc copilul.

— Și dacă nu găsim nimic?

Ridic privirea spre Luke.

— Dacă ne aruncă în stradă? O să fie iarnă! O să fiu cu burta la gură!

Mă imaginez brusc înaintând cu greutate pe Oxford Street, în timp ce corul cântă „O Little Town of Bethlehem".

— Draga mea, n-o să ne arunce nimeni în stradă! însă Giles a zis că poate n-ar fi rău să fim puţin mai flexibili în privinţa pretenţiilor noastre, spune Luke, apoi face o pauză. Cred că se referea la pretenţiile *tale,* Becky.

E atât de nedrept! Când ne-au trimis formularul cu descrierea proprietăţii dorite, acolo scria „Vă rugăm să oferiţi

cât mai multe detalii despre ceea ce doriţi". Ceea ce am și făcut. Și acum tot ei se plâng!

— Se pare că vom fi nevoiţi să renunţăm la camera de pantofi, adaugă el.

— Dar...

Amuţesc în clipa în care îi văd expresia. Am văzut la un moment dat o cameră de pantofi în revista *Lifestyles of the Rich and Famous* și, de atunci, tânjesc să am și eu așa ceva.

— Bine, atunci, zic îmblânzită.

— Și am putea fi mai flexibili și în ceea ce privește zona.

— Eu n-am nicio problemă cu asta! zic, în clipa în care mobilul lui începe să sune. De fapt, mi se pare o idee foarte bună.

Luke e cel care a ţinut întotdeauna morţiș să rămânem în Maida Vale, nu eu. Sunt *tone* de alte locuri în care mi-ar plăcea să locuiesc.

— Luke Brandon sunt, îl aud spunând pe tonul lui de om de afaceri. A, salut. Da, am fost la ecografie. Totul pare în ordine.

— E Jess, spune către mine. A încercat să te sune pe tine, dar ai telefonul închis.

— Jess! zic încântată. Dă-mi-o să vorbesc cu ea!

Jess e sora mea. Sora *mea*. Încă îmi place la nebunie s-o zic. Toată viaţa am crezut că sunt copil unic - după care am descoperit că am o soră de care habar n-aveam! La început, nu ne-am *prea* înţeles, însă, de când ne-a prins pe amândouă furtuna și ne-am deschis sufletul cu adevărat una alteia, suntem prietene la cataramă.

N-am mai văzut-o de câteva luni, fiindcă ea e plecată în Guatemala, cu nu știu ce proiect de cercetare geologică. Însă am vorbit la telefon și am corespondat pe e-mail, iar ea mi-a trimis poze cu ea în vârful nu știu cărei stânci. (Îmbrăcată cu un hanorac albastru oribil, în loc de jacheta atât de cool, de blană artificială, pe care i-am făcut-o cadou. Pe bune acum.)

— Mă întorc la birou, îl aud pe Luke spunând în telefon. Iar Becky pleacă la cumpărături. Vrei să vorbești cu ea?

— Șșș! șoptesc îngrozită.

Știe că nu trebuie să-i pomenească niciodată cuvântul „cumpărături" lui Jess.

Îi iau telefonul strâmbându-mă și-l duc la ureche.

— Bună, Jess! Cum merge?

— Foarte bine!

Vocea i se aude îndepărtată, printre pârâituri.

— Am sunat să văd cum a fost la ecografie.

Nu pot să nu fiu mișcată de faptul că și-a amintit. Probabil că acum tocmai stă atârnată de o frânghie deasupra unei prăpăstii de cine știe unde și-nfige piroane în peretele stâncii și, totuși, a găsit puţin timp să ne sune.

— Totul pare în regulă!

— Da, mi-a zis Luke. Slavă Domnului.

Îi aud ușurarea din glas. Știu că se simte vinovată de faptul că am căzut de pe munte, pentru că mă dusesem s-o caut pe ea, fiindcă...

Mă rog, e o poveste lungă. Ideea e că bebelache e OK.

— Luke zice că te duci la cumpărături.

— Ei, vreau să iau doar câteva chestioare esenţiale pentru copil, arunc în treacăt. Niște. ăăă. scutece reciclate. De la thrift shop[1].

Îl văd pe Luke râzând cu gura până la urechi și-mi întorc privirea în altă parte.

Problema e că lui Jess nu-i place shoppingul, și nici să cheltuiască bani și să lase pământul să fie distrus de consumismul cel diabolic. Și crede că și eu îi împărtășesc opiniile. Crede că m-a convins să devin adepta frugalităţii.

Adevărul e că am fost adepta acestui stil de viaţă cam o săptămână. Am comandat un sac mare de ovăz, am cumpărat niște haine de la Oxfam și am făcut supă de linte. Dar problema cu frugalitatea e că totul devine atât de *plicticos.* Ţi se ia de supă și de faptul că nu mai cumperi reviste, fiindcă sunt așa o risipă inutilă de bani, și să lipești bucăţelele de săpun între ele până devin un guguloi imens și respingător. Iar ovăzul bara accesul la crosele de golf ale lui Luke, așa că, în

1 Magazin care vinde diverse articole tip second hand, în special îmbrăcăminte, în beneficiul unei organizaţii de caritate.

cele din urmă, le-am aruncat la gunoi și în locul lui am cumpărat

niște Weetabix[2].

Doar că nu-i pot spune așa ceva lui Jess, fiindcă asta ar distruge minunata legătură dintre noi.

— Ai văzut articolul ăla despre cum să-ţi faci propriile fașe pentru șters bebelușul? zice cu entuziasm. Ar trebui să fie destul de simplu. Am început să-ţi strâng cârpe. Le putem face împreună.

— A. Îhm... da!

Jess îmi tot trimite numere dintr-o revistă intitulată *Frugal Baby*. Pe copertă, are titluri de tipul „Fă-ţi singură camera copilului, cu doar 25 de lire!", și poze cu copilași îmbrăcaţi în saci vechi de făină, și mă deprim numai când mă uit la ele. Nu *vreau* să-mi culc copilul într-un coș de plastic pentru rufe, de trei lire. Vreau să-i cumpăr un leagăn drăguţ, cu volănașe albe.

Acum a început să-mi vorbească despre ceva numit „costumaș din cânepă care nu se uzează": cred că ar cam fi momentul să închei această conversaţie.

— Cred că ar cam trebui să închid, Jess, o întrerup. Crezi că ajungi la petrecerea mamei?

Mama mea își serbează aniversarea de șaizeci de ani săptămână viitoare. A invitat o groază de oameni, o să fie chiar și o formaţie, iar Martin, vecinul de alături, o să facă tot soiul de scamatorii!

— Sigur că da! zice Jess. Cum să nu vin? Ne vedem atunci.

— Pa!

închid telefonul și, când mă întorc, văd că Luke a reușit să oprească un taxi.

— Te las la thrift shop? mă întreabă, deschizându-mi ușa.

O, ha ha.

— La Bambino, pe King's Road, vă rog, îi spun șoferului.

— Hei, vrei să vii, Luke? adaug cu entuziasm subit. Ne-am putea uita la niște cărucioare super și la tot restul, după care am putea să bem un ceai într-un loc drăguţ.

2 Marcă de cereale integrale.

Știu deja, după expresia lui, c-o să zică nu.

— Scumpa mea, trebuie să mă întorc. Am ședinţă cu Iain. Altă dată, promit.

N-are niciun rost să fiu dezamăgită. Știu că Luke lucrează zi lumină pentru Arcodas. Măcar bine c-a reușit să-și facă timp pentru ecografie. Taxiul demarează, iar Luke își pune braţul în jurul meu.

— Radiezi, spune.

— Serios?

Îi zâmbesc. Trebuie să spun, mă simt destul de bine azi. Sunt îmbrăcată cu noii mei jeanși fabuloși de maternitate Earl și o bluză sexy legată după gât, de la Isabella Oliver, pe care am încreţit-o un pic ca să mi se vadă un grămuleţ din burtica bronzată, și în picioare am espadrile ortopedice cu talpă înaltă.

Nu mi-am dat seama până acum - dar e super să fii gravidă! OK, de acord, îţi crește burta - dar *așa și trebuie*. Și, prin comparaţie, picioarele îţi par mai subţiri. Și, peste noapte, te trezești cu un decolteu clasa întâi. (Ceea ce, trebuie să spun, îl încântă destul de tare pe Luke.)

— Hai să ne mai uităm o dată la ecografiile alea, zice.

Îmi vâr mâna în poșetă după rola lucioasă cu pozele și, o vreme, ne uităm la ele împreună: la capul rotund; la profilul unei feţișoare.

— Noi amândoi am dat viaţă unei noi fiinţe, murmur, fără să-mi dezlipesc privirea de imagini. Îţi vine să crezi?

— Știu.

Braţul lui Luke se strânge mai tare în jurul meu.

— E cea mai mare aventură în care am pornit.

— E incredibil cum acţionează natura.

Îmi mușc buza, pentru a-mi stăpâni emoţiile ce-mi dau ghes.

— Dintr-odată, mi s-au trezit toate instinctele materne. Pur și simplu simt... că vreau să-i ofer copilașului nostru absolut totul!

— Bambino! zice taximetristul, oprind lângă bordură.

Ridic privirea de la ecografa și văd cea mai fenomenală și nou- nouţă faţadă de magazin. E zugrăvită în culoarea untului, copertina are dungi roșii, portarul e îmbrăcat ca un soldat de jucărie, iar vitrina e ca un cufăr magic plin de comori pentru copii. Mini-manechinele

poartă hăinuţe splendide pentru copii, un pătuţ de copil are forma unui Cadillac din anii '50, o roată Ferris în miniatură se învârtește într - una...

— Uau! zic, cu respiraţia tăiată și degetele pe mânerul portierei. Mă întreb dacă roata aia Ferris o fi de vânzare! Pa, Luke, ne vedem mai târziu.

Sunt deja la jumătatea drumului spre ușa magazinului, când îl aud pe Luke strigându-mă:

— Stai!

Mă întorc și-i citesc pe chip o ușoară panică.

— Becky! se apleacă ușor, afară din taxi, spre mine. Bebelușului nu- i trebuie *absolut totul.*

Doi

Cum *Dumnezeu* am fost în stare să amân atât de mult timp cumpărăturile pentru copil?

Am ajuns la raionul pentru bebeluși de la Bambino, de la etajul întâi. Peste tot are mochetă pufoasă, în difuzoare se aud cântecele de copii, iar intrarea e decorată cu animale uriașe de pluș. Un vânzător în costum de Peter Rabbit[3] mi-a dat un coș alb de nuiele și, în momentul în care îl apuc și mă uit în jur, simt cum mă apucă pofta de shopping.

Se spune că maternitatea te schimbă - și așa e. Pentru prima oară în viaţă, nu mă gândesc deloc la mine. Sunt sută la sută altruistă! Iar toate astea sunt numai pentru binele și confortul pruncului meu nenăscut.

Într-una dintre direcţii se află stive de pătuţuri de vis și zdrăngănele rotative atârnate. În alta, zăresc licărirea ademenitoare a cărucioarelor cromate. În faţa mea, se află expuse nenumărate costumase mici, mici de tot. Fac un pas în faţă, către hăinuţe. Uite ce papucei adorabili cu iepuraș! Și ce

3 Personaj al unei serii de cărţi pentru copii, de Beatrix Potter. A apărut pentru prima oară în *The Tale of Peter Rabbit (Povestea iepuraşului Peter),* în 1902.

gecuţe căptușite, din piele de

vacă... și uite ce de modele Baby Dior... și, o, Doamne, Dolce junior...

OK. Liniștește-te. Hai să mă organizez un pic. Ceea ce trebuie să fac este o listă.

Scot din geantă *Nouă luni din viaţa ta.* Dau la capitolul opt, „Ce trebuie să cumperi pentru copilul tău" și scanez nerăbdătoare pagina.

Haine

Nu te lăsa pradă tentaţiei de a cumpăra prea multe hăinuţe minuscule. Se recomandă albul, pentru uşurinţa spălării. Trei costumase simple și șase bluziţe sunt de ajuns.

Chibzuiesc preţ de o clipă la cele citite. Chestia e că nu e o idee prea bună să urmezi orbește sfaturile din cărţi. Zice chiar și în introducere, „Nu trebuie să urmaţi chiar toate sfaturile. Fiecare copil e altfel și trebuie să vă lăsaţi ghidată de instinctele dumneavoastră".

Instinctele mele îmi spun să iau o gecuţă din piele de vacă.

Mă grăbesc la stativele cu îmbrăcăminte și citesc etichetele: „Nou- născut", „Copil foarte mic". De unde să știu dacă o să am un copil firav sau solid? Duc automat mâna la burtă. Deocamdată mi se pare destul de mic, dar cine poate ști? Poate că ar trebui să le cumpăr pe amândouă, doar așa, ca să fiu sigură.

— Uite costumul de schi „Baby in Urbe"!

Pe stativul din faţa mea apare o mână cu manichiura proaspăt făcută, care înșfacă iute un costum din petice, atârnat pe un umeraș șic negru.

— De când caut unul din ăsta!

— Și eu! zic automat și înhaţ ultimul costumaș rămas.

— Știi că, la Harrods, e o listă de așteptare de șase luni pentru ele?

Posesoarea mâinii e o fată blondă cu o burtă uriașă și o bluză turcoaz petrecută, stretch.

— O, Doamne, au toată gama „Baby in Urbe".

Începe să îndese hăinuţe de bebe în coșul alb de nuiele.

— Și uite! Au și pantofi Piglet. *Trebuie neapărat* să ie iau fetelor

mele.

N-am auzit în viaţa mea de „Baby in Urbe". Și nici de pantofi Piglet.

Cum e posibil să am atâtea lacune? Cum se poate să nu fi auzit de niciuna dintre mărcile astea? Trec în revistă veșmintele minuscule cu o

ușoară panică. Nu știu ce se poartă și ce nu. N-am nici cea mai mică idee despre moda la copii. Și n-am decât patru luni în care să recuperez.

Pot oricând s-o întreb pe Suze. E cea mai bună și mai veche prietenă a mea, și are trei copii, Ernest, Wilfrid și Clementine. Dar cu ea e altă poveste. Majoritatea hăinuţelor cu care îi îmbracă sunt brodate, moștenite de la generaţiile anterioare și cârpite de servitoarea de-o viaţă a mamei ei, iar copiii dorm în pătuţuri antice de stejar, în reședinţa aristocratică a familiei.

Înșfac două perechi de pantofiori Piglet, mai multe combinezoane „Baby in Urbe" și o pereche de Jellie Wellies, ca să știu o treabă. Apoi zăresc cea mai dulcică rochiţă roz din lume. Are nasturi în culorile curcubeului, chiloţei asortaţi și ciorăpei minusculi. Îţi vine s-o mănânci. Dar dacă o să am un băiat?

Chestia asta, să nu știi sexul copilului, e absolut insuportabilă. Trebuie să fie o cale de a afla cumva, pe șest.

— Câţi copii ai? spune fata cu bluză petrecută turcoaz și chef de vorbă, în timp ce se uită rapid în pantofi, să vadă ce mărime sunt.

— Ăsta e primul, zic arătând spre pântec.

— Ce drăguţ! Exact ca prietena mea, Saskia.

Arată spre o fată brunetă aflată la un metru și ceva de noi. E aproape filiformă, n-ai bănui în veci că e gravidă, și vorbește ambalată la mobil.

— Tocmai a aflat. Îţi dai seama!

În acel moment, Saskia își pliază telefonul cu un ţac și se apropie de noi, radiind de fericire.

— Am reușit! zice. M-au primit la Venetia Carter!

— Vai, Saskia! E fantastic!

Fata cu bluză petrecută turcoaz trânteşte coșul cu hăinuţe drept pe piciorul meu și-și aruncă braţele în jurul Saskiei.

— Scuze! adaugă veselă către mine, în clipa în care îi dau înapoi coșul. Dar nu-i așa că e o veste minunată? Venetia

Carter!

— Și tu ești la Venetia Carter? mă întreabă Saskia, brusc interesată. Sunt atât de pe dinafară, că n-am nici cea mai mică idee cine sau ce

e Veneţia Carter.

— N-am auzit de ea, recunosc.

— Ei, nu se poate să n-o știi!

Fata cu bluză petrecută turcoaz cască ochii mari.

— Obstetriciana! Celebra obstetriciană a celor care se respectă!

Celebra obstetriciană a celor care se respectă?

Simt cum mă furnică pielea. Există o obstetriciană a celor care se respectă și eu nu știu nimic despre ea?

— Tipa de la Hollywood! mă luminează fata cu bluză petrecută turcoaz. Ea asistă nașterile tuturor copiilor de staruri. *Nu se poate* să nu fi auzit de ea. Și acum s-a mutat la Londra. Toate supermodelele merg la ea; dă petreceri cu ceai pentru clientele ei. Nu-i așa că-i super? Toată lumea vine cu copiii și primește pungi cu cadouri fabuloase...

În timp ce o ascult, inima începe să-mi bubuie. Pungi cu cadouri? Petreceri cu supermodele? Nu-mi vine *să cred* că nu am și eu parte de toate astea. Cum se face că n-am auzit de Venetia Carter?

E numai vina lui Luke. El ne-a făcut să ne ducem direct la moșul ăla plicticos de domnul Braine. Nici măcar n-am luat în calcul posibilitatea de a ne duce la altcineva.

— Și e bună la, știţi ce vreau să zic, nașterea efectivă? întreb, încercând să-mi păstrez calmul.

— A, Venetia e *minunată,* spune Saskia, care pare și mai convinsă decât prietena ei. Nu e ca doctorii ăia demodaţi. Ea chiar *comunică* realmente cu pacienta. Șefa mea, Amanda, a avut parte de cea mai fenomenală naștere holistică în apă, cu flori de lotus și masaj tailandez.

Masaj tailandez? Domnul Braine nici măcar *n-a pomenit* vreodată ceva de masaj tailandez.

— Soţul meu nu vrea să dea atâţia bani, zice bosumflată fata cu bluză petrecută turcoaz. E un rău și un zgârcit. Saskia, ești foarte norocoasă.

— Și cum ajungi la ea? mă trezesc spunând. Știţi adresa?

Sau numărul de telefon?

— Aa.

Fata cu bluză petrecută turcoaz schimbă priviri sceptice cu Saskia.

— Cred că e destul de târziu în clipa asta. Sigur și-a făcut programul pentru mult timp de-acum încolo.

— Pot să-ţi dau asta. Și poţi să încerci să suni.

Saskia caută în geanta Mulberry și scoate o broșură cu „Veneţia Carter", cu numele frumos caligrafiat cu bleumarin; dedesubt e schiţat un copil. O deschid repede și primul lucru pe care-l văd e o serie de comentarii elogioase ale pacientelor cu litere care-ţi sar în ochi și numele scrise mic și discret dedesubt. Toate, una mai faimoasă ca alta! Dau la coperta a patra și acolo găsesc adresa, în Maida Vale.

Nu-mi vine să cred. Maida Vale e cartierul meu. E limpede, am fost predestinate să ne întâlnim!

— Mersi, zic fără suflu. Am să sun.

După ce Saskia și amica ei se îndepărtează, îmi deschid grăbită mobilul și formez numărul lui Luke pe speed-dial.

— Luke! mai că strig în clipa în care răspunde. Slavă Domnului c-ai răspuns. Ghici!

— Becky, ai păţit ceva? mă întreabă alarmat. S-a întâmplat ceva?

— Sunt bine! Dar, fii atent, trebuie neapărat să ne schimbăm doctorul! Tocmai am aflat despre o super obstetriciană celebră, pe nume Venetia Carter. Toată lumea se duce la ea și se pare că e uluitoare, și și-a deschis clinica chiar lângă noi! Nici că putea fi mai bine! O s-o sun chiar acum!

— Becky, ce naiba tot spui? se arată Luke nedumerit. Nu schimbăm niciun doctor! Avem un doctor, ai uitat? Și încă unul foarte bun.

O fi ascultat oare vreun cuvânt din tot ce i-am zis?

— Știu că avem, zic. Dar Venetia Carter le ajută să nască pe toate vedetele! Practică medicina holistică!

— Cum adică „holistică"?

Luke nu pare câtuși de puţin impresionat. Dumnezeule, câteodată e așa de încuiat că nu știu ce-i cu el.

— Adică toată lumea are parte de o naștere absolut fabuloasă! Face și masaj tailandez! Tocmai m-am întâlnit cu

două fete la Bambino, și ele au zis...

— Chiar nu văd cu ce ar fi mai bună femeia asta decât domnul

Braine, mă întrerupe Luke. Știm că are experienţă, știm că face treabă bună, e prieten de familie...

— Dar. dar.

Încep să ţopăi de frustrare.

— Dar ce?

M-a blocat. Nu pot să-i zic „Dar nu dă petreceri cu ceai și supermodele".

— Poate că vreau să se ocupe de mine o femeie! exclam cu inspiraţie subită. La asta te-ai gândit?

— Atunci o să-l rugăm pe doctorul Braine să ne recomande o colegă, răspunde Luke apăsat. Becky, domnul Braine e obstetricianul familiei noastre de ani de zile. Chiar nu cred că e cazul să alergăm la nu știu ce doctoriţă de fiţe necunoscută, pe baza vorbelor aruncate de niște fete pe care nici măcar nu le cunoști.

— Dar nu e o necunoscută! Tocmai asta-i toată chestia! Se ocupă de *vedete*!

— Becky, te rog, încetează.

Tonul lui Luke e, dintr-odată, cât se poate de tăios.

— E o idee proastă. Deja ești la jumătatea sarcinii. Nu-ţi schimbi doctorul, punct. Iain e aici. Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

Îmi închide telefonul în nas și eu rămân uitându-mă la mobil, lividă la faţă.

Cum îndrăznește să-mi spună la ce doctor să mă duc? Și ce-are așa de special doctorul ăsta Braine al lui, de ţine atâta la el? îmi îndes celularul și broșura înapoi în geantă și m-apuc să-mi umplu coșul cu costumașe Petit Lapin.

Luke nu înţelege nimic. Dacă toate starurile de cinema se duc la ea, înseamnă că e bună.

Și ar fi atât de cool. *Atât de cool.*

Mă și închipui pe patul de spital, cu bebelușul în braţe și Kate Winslet pe patul alăturat. Și Heidi Klum în patul de dincolo de ea. Și împrietenindu-mă cu amândouă! Ne-am

cumpăra una alteia cadouașe, iar copiii noștri ar fi legaţi pe viaţă, și ne-am duce în parc împreună și am fi fotografiate de revista *Hello!* „Kate Winslet își

împinge căruciorul, întreţinându-se cu o prietenă".

Poate „cu Becky, cea mai bună prietenă a ei".

— Scuzaţi-mă, vă mai trebuie un coș? îmi întrerupe gândurile un glas și, când ridic privirea, îl văd pe un vânzător arătând spre mormanul cu vârf de haine de bebe, care dă pe-afară.

Le-am îndesat în coș fără să-mi dau seama.

— A, mulţumesc, zic absentă.

Iau din mâna lui cel de-al doilea coș și pornesc spre niște stative cu șepci și pălărioare minuscule, pe care scrie „Little Star" și „Little Treasure". Însă nu mă pot concentra.

Vreau să mă duc la Veneţia Carter. Nu-mi pasă ce părere are Luke despre asta.

Cu un gest abrupt și sfidător, îmi scot iar mobilul și broșura. Mă mut într-un colţ mai ferit al magazinului și formez cu grijă numărul.

— Bună ziua, biroul Veneţiei Carter, răspunde o voce de femeie rafinată.

— A, bună ziua! spun, luându-mi cel mai plăcut ton de care sunt în stare. O să nasc în decembrie, și tocmai am aflat cât de minunată e Venetia Carter, și mă întrebam dacă există o șansă, cât de mică, să obţin o consultaţie la ea?

— Regret, spune femeia ferm, dar politicos. Doamna Carter are agenda plină în prezent.

— Nu-nţelegeţi, sunt disperată! Și cred cu tărie că am nevoie de o naștere holistică, în apă. În plus, locuiesc în Maida Vale și sunt gata să plătesc mai mult decât tariful normal.

— Doamna Carter e absolut...

— Aș dori doar să mai adaug că sunt consilier de shopping personalizat și aș fi cât se poate de încântată să-i ofer doamnei Carter serviciile mele, fără nicio obligaţie, am turuit într-una, fără să mă mai pot opri. Și soţul meu are o firmă de PR și ar putea să-i facă o campanie de PR gratis! Nu că ar avea nevoie de asta, firește, adaug grăbită. Puteţi, vă rog, s-o

întrebaţi? Vă rog.

La celălalt capăt a-l firului se lasă tăcerea.

— Cum vă numiţi? zice într-un târziu femeia.

— Rebecca Brandon, zic repede. Iar soţul meu este Luke Brandon, de la Brandon Communications, și...

— Aşteptaţi puţin, doamnă Brandon. Veneţia.

Conversaţia e întreruptă subit, glasul femeii fiind înlocuit de o variantă mai alertă a *Anotimpurilor*.

Doamne, fă să zică da. Te rog, fă să zică da.

Aștept, abia îndrăznind să respir. Stau lângă un colţ în care sunt expuși niște iepuri albi tricotaţi, cu degetele încrucișate cât pot de tare, strângând în mână toate pandantivele pentru maximă siguranţă și rugându-mă în tăcere zeului Vișnu, care m-a ajutat foarte mult în trecut.

— Doamnă Brandon?

— Alo!

Dau drumul pandantivelor.

— Sunt aici!

— Se pare că doamna Carter va avea totuși o fereastră neașteptată în program. Vă vom anunţa când anume în decursul următoarelor zile.

— OK, zic rămasă fără grai. Vă mulţumesc foarte mult!

REGAL AIRLINES
Sediul central
Preston House
354 KINGSWAY- LONDRA WE2 4TH

Dnei R. Brandon
37 Maida Vale
Mansions Maida Vale
Londra, NW6 OYF

14 august 2003

Stimată doamnă Brandon,
Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră și pentru

documentele atașate, itinerariile de zbor, adeverinţa medicală și ecografii.

Sunt de acord cu dumneavoastră referitor la faptul că bebelușul încă nenăscut a efectuat numeroase zboruri cu Regal Airlines.

Din păcate însă, acest lucru nu îl califică automat să primească mile gratuite, dat fiind că nu a cumpărat bilet la niciunul dintre aceste zboruri.

Regret că trebuie să vă dezamăgesc, dar sper să alegeţi și în viitorul apropiat Regal Airlines.

Cu deosebită consideraţie,

Margaret Menair,

Director al Departamentului Relaţii cu Clienţii

Trei

N-am mai pomenit absolut nimic despre Veneţia Carter în prezenţa lui Luke.

În primul rând, nu e încă un lucru sigur. Și, în al doilea rând, dacă am învăţat un lucru de când sunt măritată, e că nu trebuie să aduci în discuţie subiecte cu probleme atunci când soţul tău e stresat că trebuie să inaugureze simultan filiale la Amsterdam și Munchen. A fost plecat toată săptămână și abia s-a întors aseară, frânt.

În afară de-asta, problema cu schimbatul doctorilor nu e singurul subiect delicat pe care vreau să-l abordez. Mai sunt și zgârietura aia abia vizibilă de pe Mercedes (care *n-a fost* vina mea, ci a stâlpului apărut din senin, care bloca accesul) și cele două perechi de pantofi pe care vreau să mi le ia de la Miu Miu, când se duce la Milano.

E sâmbătă dimineaţa, mă aflu în birou și-mi verific extrasul de cont pe laptop. Abia de vreo două luni am descoperit sistemul bancar online - și are atât de multe avantaje. Poţi s-o faci oricând ai chef în timpul zilei! În plus, nu-ţi mai trimit extrasele de cont prin poșta normală, așa că nimeni (cum ar fi

soţul tău) nu le poate vedea împrăștiate prin casă.

— Becky, am primit o scrisoare de la mama.

Luke intră cu presa și cu o cană de cafea.

— Îţi transmite salutări.

— Mama ta?

Fac un efort să-mi înăbuș groaza.

— Vrei să spui *Elinor?* Ce vrea?

Luke are două mame. Pe Annabel, mama lui vitregă, o ființă cât se poate de blândă și de caldă, care locuiește în Devon cu tatăl lui, și pe care am vizitat-o luna trecută. Și pe mama lui naturală, regina de gheaţă, Elinor, care trăiește în America și l-a abandonat când era mic și, după părerea mea, ar trebui excomunicată.

— Face turul Europei, cu colecţia ei de artă.

— De ce? îl întreb sec.

O și văd pe Elinor într-un autocar, cu un maldăr de picturi sub braţ. Cumva, nu o prinde deloc.

— Colecţia ei e în momentul ăsta împrumutată galeriei Uffizi, apoi uneia din Paris - Luke amuţește. Becky, doar nu ţi-ai imaginat că-și ia tablourile cu ea în vacanţă.

— Firește că nu, spun cu un aer demn. Am înţeles *exact* la ce te referi.

— Oricum, în a doua parte a anului o să fie la Londra și vrea să ne vedem.

— Luke... credeam că-ţi urăști mama. Parcă nu mai voiai s-o vezi niciodată, îţi amintești?

— Haide, Becky.

Luke se posomorăște ușor.

— O să fie bunica băiatului sau a fetei noastre. Nu putem să-i refuzăm acest drept.

Ba da, putem, îmi vine să-i răspund. Însă, în loc de asta, ridic fără chef din umeri. Probabil că are dreptate. Copilul o să fie unicul ei nepot. O să aibă sângele ei.

O, Doamne, dacă *o să semene* cu Elinor? Mă cutremur în clipa în care în minte îmi apare un bebeluș într-un cărucior, îmbrăcat într-un costum Chanel crem, pironindu-și privirea asupra mea și zicând: „Arăţi ca dată de pomană, mamă".

— Ce faci acolo? îmi întrerupe Luke gândurile și, mult prea târziu,

îmi dau seama că traversează camera, apropiindu-se de mine. Vine ţintă spre laptopul meu.

— Nimic! zic grăbită. E doar extrasul meu de cont...

Clichez, încercând să închid fereastra în care sunt - dar e blocată. La naiba.

— S-a întâmplat ceva? spune Luke.

— Nu! zic, ușor panicată. Vreau să zic. o să-l închid pur și simplu!

Scot în treacăt cablul din mufa din spate - însă ecranul încă mai e aprins. Extrasul e cât ecranul, chiar în faţa mea, în alb și negru.

Și Luke se apropie tot mai tare. Nu sunt prea sigură că vreau să-l vadă.

— Lasă-mă să-ncerc și eu.

Luke ajunge lângă scaunul meu.

— Ești pe site-ul băncii?

— Ăă. cam așa ceva! Sincer, eu nu m-aș deranja.

Îmi bag burta în faţa ecranului, însă Luke se uită pe după mine. Se holbează la extras preţ de câteva clipe, iar pe chip i se citește bulversarea.

— Becky, zice în cele din urmă, văd bine, aici scrie „First Cooperative Bank of Namibia?

— Ăă. da.

Încerc să-mi iau un ton cât mai firesc.

— Am un cont curent online acolo.

— În *Namibia?*

— Mi-au trimis un e-mail, prin care îmi ofereau niște condiţii foarte avantajoase, spun, ușor sfidător. A fost o oportunitate imposibil de ratat.

— Tu chiar răspunzi *tuturor* mesajelor pe care le primești, Becky?

Luke se întoarce spre mine, uluit.

— Ai cumva și o gamă importantă de produse alternative la Viagra?

Eram sigură că n-o să înţeleagă noua mea strategie bancară ultrainteligentă.

— Nu te mai stresa așa! zic. Ce-i așa mare chestie unde am cont?

Comerţul s-a globalizat, în caz că nu știai, Luke. Vechile graniţe au fost eliminate. Dacă mi se oferă o rată atractivă a dobânzii în Bangladesh, atunci...

— *Bangladesh?*

— Ei. Mă rog. ăăă... Da, am și acolo cont. Doar unul mic de tot, adaug repede, când îi zăresc expresia.

— Becky...

Luke pare să se obișnuiască destul de greu cu gândul.

— Câte conturi din astea online ţi-ai deschis?

— Trei, zic după o pauză. Vreo trei.

El mă săgetează cu privirea. Problema cu soţii e că ajung să te cunoască mult prea bine.

— OK, bine, cinșpe, zic scurt.

— Și câte extensii de cont?

— Cinșpe. *Și ce-i cu asta?* adaug defensiv. Ce rost are să ai un cont dacă n-ai și extensie de cont?

— Cinșpe extensii de cont?

Luke se ia cu mâinile de cap, nevenindu-i să creadă.

— Becky. *tu însăţi* ești chiar imaginea datoriilor Lumii a Treia.

— Nu fac decât să mă folosesc de economia globală în avantajul meu! îi răspund. Banca din Ciad mi-a dat un bonus de cincizeci de dolari pentru simplul fapt că le-am devenit clientă!

Luke e atât de îngust la minte câteodată! Și ce dacă am cinșpe conturi? Toată lumea știe că nu trebuie să-ţi pui toate ouăle în același coș.

— Pari să uiţi, Luke, adaug cu un ton regal, că nu demult am fost consilier financiar. Știu totul despre bani și investiţii. Cu cât mai mare e riscul, cu atât mai mare e profitul, cred că e bine să-ţi amintesc.

Luke nu pare prea impresionat.

— Cunosc cât se poate de bine principiile investiţiilor, Becky, mulţumesc, spune politicos.

— Foarte bine atunci.

Mă străbate o inspiraţie bruscă.

— Cred c-ar trebui să deschidem un cont pentru copil și în

Bangladesh. Probabil am câștiga o avere!

— Ești *nebună?*

Mă privește fix în ochi.

— De ce nu? E o piaţă nouă, în dezvoltare!

— Nu prea cred.

Luke își dă ochii peste cap.

— Adevărul e că am vorbit deja cu Kenneth despre fondul pentru copil și am căzut de acord să investim într-o serie de pachete de acţiuni la fonduri de investiţii sigure...

— Ia stai așa! zic, ridicând o mână. Cum adică, ai vorbit cu Kenneth? N-am *și eu* ceva de zis în chestia asta?

Nu-mi vine să cred că nici măcar nu m-au consultat! De parcă nici n-aș conta. De parcă n-am fost consilier financiar la televiziune și n-am primit sute de scrisori săptămânal, prin care mi se cerea sfatul.

— Uite ce e, Becky, oftează Luke. Kenneth e foarte fericit să ne recomande niște investiţii adecvate. Nu trebuie să te îngrijoreze și subiectul ăsta.

— Dar nu despre asta e vorba! zic indignată. Luke, nu înţelegi. O să fim *părinţi.* Trebuie să luăm cele mai importante decizii *împreună.* Altfel, o să ne trezim că ne bate copilul și-o să ajungem să ne ascundem în dormitor, și n-o să mai facem sex niciodată!

— Ce?

— E adevărat! Am văzut la *Supernanny!*

Luke pare total descumpănit. Zău că ar trebui să se mai uite și el la televizor.

— Bine, bine, spune în cele din urmă. Putem hotărî împreună. Mă rog. Dar eu nu pun contul copilului pe nu știu ce piaţă de capital în formare, cu risc crescut.

— Ei bine, eu nu vreau să-l pun în cine știe ce obligaţiuni prăfuite de la nu știu ce bancă de pe vremea lu' mama-mare, unde să nu aducă niciun profit! i-o întorc.

— Remiză.

Începe să mustăcească ușor.

— Și. ce le recomandă *Supernanny* unor părinţi care înţeleg total

diferit ideea de investiţii pe termen lung?

— Nu sunt sigură că a atins subiectul ăsta, mă văd nevoită să recunosc.

Apoi mă izbește din senin o idee.

— Știu. O să împărţim banii. Tu investești jumătate, și eu jumătate. Și vedem cine se descurcă mai bine.

Nu mă pot abţine să nu adaug:

— Pun pariu că eu.

— Aha, am înţeles.

Luke ridică din sprinceană.

— Deci mă provoci la întrecere, doamnă Brandon?

— Cel care îndrăznește câștigă, zic relaxată, iar Luke începe să râdă.

— OK. Facem așa. Fiecare ia jumătate, pe care îi poate investi în orice dorește.

— S-a făcut, zic, și-i întind mâna.

Ne strângem mâinile serioși, și, chiar în acel moment, sună telefonul.

— Răspund eu, spune Luke și se îndreaptă spre biroul lui. Alo? Da, bună ziua. Ce mai faci?

Am să câștig pariul ăsta fluierând! O să găsesc tone de investiţii inteligente și-o să-l fac pe bebe mai bogat ca trezoreria de stat. Poate c- o să investesc și în futures4. Sau aur. Ori... artă! Nu trebuie decât să-l descopăr pe viitorul Damien Hirst5 și să cumpăr o vacă murată sau

[4] Cumpărarea sau vânzarea de active (devize, acţiuni, alte titluri financiare, mărfuri și titluri de mărfuri), printr-un angajament standardizat între doi parteneri. Vânzătorul și cumpărătorul se angajează să vândă, respectiv să cumpere respectivul activ, la un preţ stabilit în momentul încheierii tranzacţiei și cu executarea contractului la o dată viitoare numită scadenţă.

[5] Cunoscut artist britanic, membru al grupului „Young British Artists” (YBAs), a cărui operă e centrată pe ideea morţii. Este renumit pentru seria sa de *Istorie naturală,* în care diverse animale moarte (cum ar fi

un rechin, o oaie sau o vacă) sunt conservate în formol. În iunie 2007, a devenit cel mai bine plătit artist contemporan, prin vânzarea unui dulăpior de medicamente, *Lullaby Spring,* la casa de licitaţii Sotheby din Londra, pentru suma de 9,65

ceva de genul ăsta, după care s-o vând la licitaţie la Sotheby cu un profit uriaș, și toată lumea va zice ce geniu vizionar sunt...

— Serios? spune Luke. Nu, nu mi-a zis. Bine, mersi.

Pune telefonul în furcă și se întoarce spre mine cu o expresie amuzată.

— Becky, era Giles, de la agenţia imobiliară. Se pare că la începutul săptămânii aţi avut o discuţie lungă. Ce anume i-ai spus?

Rahat. Eram sigură că nu scap așa ușor. Ar trebui să-mi fac o listă cu subiectele delicate pe care trebuie să le abordez cu el.

— A, da, chestia aia.

Îmi dreg glasul.

— Pur și simplu, i-am spus lui Giles că suntem dispuși să fim mai flexibili în privinţa cerinţelor noastre.

Îmi aranjez niște hârtii de pe birou, fără să ridic privirea,

— Cum ai zis și tu, să ne lărgim puţin aria de căutare.

— Puţin? mă îngână Luke uluit. În *Insulele Caraibe* A zis că ne trimite detaliile a opt nenorocite de vile de pe plajă și vrea să știe dacă să se ocupe el de biletele de avion!

— Tu ai zis să ne extindem căutările, Luke! spun defensivă. A fost ideea ta!

— M-am referit la Kensington! Nu la Barbados!

— Ai văzut măcar ce *ni se oferă* în Barbados? contraatac din mers. Uite și tu!

Îmi împing scaunul de la birou spre biroul lui, deschid web-ul și caut până dau peste o pagină cu agenţii imobiliare din Caraibe.

Site-urile imobiliare sunt absolut *epocale.* Mai ales cele care îţi oferă tururi virtuale.

— O vezi pe asta? zic arătând spre ecran. Vilă cu cinci camere, cu piscină *infinity6,* grădină sub nivelul mării și căsuţă de oaspeţi!

— Becky.

milioane de lire.

[6] Piscină construită în așa fel încât să dea impresia că apa se întinde departe la orizont sau în largul mării.

Luke face o pauză, de parcă se gândește cum să-mi explice situaţia mai bine.

— Se află în Barbados.

Nu știu ce-are de se leagă atâta de un biet amănunt minor.

— Și ce dacă? zic. E super! Copilul o să înveţe să înoate, iar tu o să-ţi poţi trimite toate e-mailurile din căsuţa de oaspeţi... iar eu aș putea să alerg de-a lungul plajei în fiecare zi.

Mă și imaginez, sexy și îmbietoare într-un bikini sumar, împingând un cărucior pentru jogging, pe o plajă albă și strălucitoare din Caraibe. Iar Luke o să fie bronzat, în tricoul polo, și-o să bea un punch cu rom. S-ar putea apuca de surfing, și-ar putea pune iar biluţe în păr.

— Nu mă mai prinzi cu biluţe-n păr, îmi întrerupe Luke gândurile.

Ce aiurea! Cum naiba a.

A, OK. E posibil să-mi mai fi împărtășit fantezia caraibiană cu el și cu altă ocazie.

— Uite ce e, scumpa mea, spune, așezându-se. Poate că peste cinci, zece ani, o să ne putem gândi și la ceva de genul ăsta. Dacă lucrurile ne ies așa cum vrem, la ora aia o să avem multe opţiuni. Acum, însă, unica variantă posibilă este centrul Londrei.

— Păi și ce facem atunci?

Închid supărată pagina cu Barbados.

— Nu mai e *nimic* pe piaţă. O să vină Crăciunul și-o să fim daţi afară în stradă, și-o să trebuiască să ne ducem la un adăpost pentru homeleși, cu copil cu tot, și să mâncăm supă.

— Becky, zise Luke ridicând o mână, pentru a mă face să tac. Nu va trebui să mâncăm supă.

Clichează pe e-mailurile lui, deschide un atașament și dă print. O secundă mai târziu, imprimanta se pune în mișcare.

— Ce? zic. Ce faci?

— Poftim.

Adună foile și mi le întinde.

— De-asta a sunat Giles. În caz că „încă ne mai interesează

Londra", ca să-l citez exact. Tocmai a ieșit pe piaţă, și e chiar aici, după colţ. Delamain Road. Dar trebuie să ne mișcăm repede.

Citesc fugitiv primele pagini, înregistrând cuvintele cât pot de repede.

„Casă elegantă de familie... ideală pentru a primi musafiri... hol somptuos la intrare. minunată bucătărie de lux."

Uau. Trebuie să recunosc, arată incredibil.

„Grădină cu loc de joacă proiectat din construcţie. șase dormitoare. cameră de toaletă cu debara spaţioasă pentru pantofi."

Îmi aduc aminte să respir din nou. O debara spaţioasă pentru pantofi! Dar sigur ăsta e doar un alt mod de a spune.

— Are chiar și cameră pentru pantofi.

Luke mă privește cu un zâmbet cât casa.

— Giles era foarte încântat de chestia asta. Mergem s-o vedem?

M-am ambalat foarte tare cu casa asta! Și nu doar din cauza camerei

pentru pantofi. Am recitit detaliile de zeci de ori, și parcă mă închipui perfect locuind cu Luke acolo. Făcând un duș în cabina de sticlă și calcar „Rainjet". făcând cafea în bucătăria Balthaup, cu aparatură de ultima generaţie. și poate apoi ieșind la o plimbare în grădina retrasă, cu faţa spre apus, cu o gamă bogată de arbuști maturi. Care or fi ei.

Mai târziu în aceeași zi, pornim pe Maida Vale, pășind pe covorul bogat de frunze, spre întâlnirea fixată pentru a vedea casa. Strâng bine în mână foile cu detalii, dar abia dacă am nevoie de ele; practic, le știu deja pe dinafară.

— Douăzeci și patru. Douăzeci și șase.

În timp ce trecem, Luke mijește ochii la numerele caselor. Trebuie să fie pe partea cealaltă a drumului.

— Uite-o!

Mă opresc și-i arăt vizavi.

— Uite, uite intrarea grandioasă străjuită de stâlpi și ușile duble, cu fereastră super, în formă de evantai! Arată beton! Hai să mergem!

Mâna lui Luke mă trage ușor înapoi, exact în clipa în care

voiam să traversez strada.

— Becky, înainte să mergem, vreau să-ţi spun doar un lucru.

— Ce?

Încerc să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui, exact ca un câine care vrea să scape dintr-o lesă.

— Ce e?

— încearcă să pari relaxată, de acord? Nu vrem să părem prea entuziaști. Prima regulă a negocierii în afaceri, întotdeauna trebuie să ai aerul că poţi pur și simplu să întorci spatele ofertei.

— A.

Nu-l mai trag de mână.

— Bine.

Calmă. Să încerc să fiu cât mai calmă.

Însă, în timp ce traversăm strada și ne apropiem de ușa de la intrare, inima începe să-mi bată nebunește. Asta e casa noastră. Pur și simplu o știu!

— Îmi place ușa de la intrare! exclam, sunând la sonerie. E atât de lucioasă!

— Becky... calmă, adu-ţi aminte, spune Luke. încearcă să nu pari chiar așa de impresionată.

— A, da, bine.

În clipa în care ușa e dată larg de perete, îmi iau cea mai neimpresionată expresie de care sunt în stare.

Pe dalele de marmură negru cu alb stă o femeie foarte subţire de patruzeci și ceva de ani. Poartă jeanși albi DG, o bluză casual, care efectiv *știu* că a costat-o cinci sute de lire și un inel cu diamant atât de uriaș că mă mir sincer că e-n stare să ridice braţul.

— Bună ziua.

Are vocea răgușită și tărăgănată și un accent Cockney7.

— Aţi venit să vedeţi casa?

— Da!

Imediat îmi dau seama că am fost prea ambalată.

— Adică. mda.

Îmi iau iute și expresia detașată adecvată.

[7] Vorbire afectată ce parodiază accentul Cockney.

— Ne-am gândit să aruncăm o privire.

— Fabia Paschali.

Strânsoarea mâinii ei are ceva de vată udă.

— Becky Brandon. Iar el e soţul meu, Luke.

— Haideţi, intraţi.

O urmăm, iar pașii noștri răsună pe pardoseală și, când mă uit în jur, trebuie să-mi ţin răsuflarea. Holul e efectiv *uriaș*. Iar scara interioară în spirală e Hollywood curat! Mă închipui instantaneu coborând graţios cu o rochie de seară fenomenală, în timp ce Luke mă așteaptă admirativ la baza treptelor.

— S-au făcut multe ședinţe foto aici, spune Fabia, arătând spre scară. Marmura e importată din Italia, iar candelabrul este un Murano foarte vechi. E inclus în preţ.

Văd că așteaptă o reacţie din partea noastră.

— Foarte frumos, spune Luke. Becky?

Calmă. Trebuie să fiu calmă.

— E în regulă.

Schiţez un căscat.

— Putem vedea bucătăria?

Bucătăria e la fel de uimitoare. Are un bar imens pentru servit micul dejun, acoperiș de sticlă și absolut toate aparatele de profil din lume. Fac eforturi chinuitoare să nu mă uit la Fabia siderată, în timp ce le trece în revistă pe fiecare dintre acestea.

— Cuptor triplu... plita specială a șefului bucătar... ăsta e un tăietor rotativ cu mai multe suprafeţe.

— Nu-i rău.

Îmi trec mâna peste granit, cu un aer plictisit.

— Are încorporat și aparat electric de făcut sushi?

— Da, spune, de parcă i-aș fi pus cea mai banală întrebare posibilă. Are încorporat și aparat electric de făcut sushi!

O, Doamne, e pur și simplu spectaculos. Și la fel e și terasa, care are o bucătărioară de vară și grătar pentru barbecue. Iar

sufrageria are rafturi David Linley. În timp ce o urmăm pe Fabia pe scări, spre dormitorul principal, efectiv doar expir, încercând să nu exclam la

absolut tot.

— Iată și camera de toaletă...

Fabia ne conduce într-o odăiţă placată cu dulapuri din lemn de nuc.

— Asta e debaraua mea de pantofi, făcută pe comandă.

Deschide ușa și intrăm.

Simt că mă ia cu leșin. De-o parte și de alta a noastră se află șiruri întregi de pantofi, aliniaţi imaculat pe rafturi căptușite cu piele de antilopă. Creaţii ale lui Louboutin. ale lui Blahnik.

— E incredibil! exclam. Și uite, purtăm chiar aceeași mărime și avem chiar și aceleași gusturi - e un semn.

Luke îmi aruncă o privire de avertizare.

— Adică. mda.

Ridic scurt din umeri.

— E OK, cred.

— Aveţi copii? întreabă Fabia, uitându-se în trecere la pântecul meu.

— Așteptăm unul în decembrie.

— Noi avem doi, la internat.

Își smulge un plasture Nicorette de pe braţ, îl privește încruntată și- l aruncă la coș. Apoi bagă mâna în buzunarul jeanșilor și scoate un pachet de Marlboro Lights.

— Acum, copiii stau la etajul de sus, dar camerele de când erau bebeluși au rămas cum erau, dacă vă interesează.

Aprinde ţigara și trage un fum.

— Camerele de când erau bebeluși? o îngână Luke, aruncându-mi o privire. Aveţi mai mult de una?

— A lui și a ei. Avem și băiat, și fată. Nu știu cum, n-am apucat niciodată să le renovăm. Aceasta este a fiului meu.

Împinge o ușă albă lambrisată, care se deschide.

Încremenesc unde sunt, cu gura căscată. Parcă e într-un basm. Pereţii sunt pictaţi cu o frescă ce înfăţișează coline verzi, cer albastru, păduri și ursuleţi aflaţi la picnic. Într-un colţ, e un pătuţ pictat, în formă de castel; în celălalt, e un trenuleţ

roșu pe niște șine, destul de mare să stai în el, și în fiecare vagon e câte o jucărie.

Simt o împunsătură de dorinţă copleșitoare. Vreau să am un băiat. Doamne, ce mult îmi doresc să am un băieţel!

— Iar aici e camera fiicei mele, continuă Fabia.

Abia îmi pot lua ochii de la camera de bebeluș a băiatului, însă o urmez pe palier, ea deschide ușa camerei de vizavi - și mă abţin cu greu să nu scot un suspin de încântare.

N-am văzut în viaţa mea ceva atât de frumos. E ca în visul oricărei fetiţe. Pereţii sunt pictaţi cu zâne desenate manual, perdelele albe sunt prinse în lateral cu panglici uriașe liliachii de tafta, iar leagănul e tot numai volane de broderie anglaise, ca un pat de prinţesă.

O, Doamne. Acum îmi doresc o fată.

Vreau ambele camere. Nu le pot avea pe amândouă?

— Deci, ce părere aveţi? se întoarce Fabia spre mine.

Pe palier se așterne tăcerea. Tânjesc atât de tare să am toate acestea, că abia pot vorbi. Vreau camerele astea mai mult decât am vrut vreodată ceva, în toată viaţa mea. Vreau casa asta, în întregime. Vreau să trăiesc aici și să ne petrecem aici primul nostru Crăciun în familie, să împodobim un pin uriaș în holul alb cu negru, și să agăţ un ciorăpel de șemineu...

— Destul de drăguţ, reușesc să îngaim într-un final, ridicând scurt din umeri. Cred.

— Păi, Fabia trage din ţigară, să vă arăt și restul.

În timp ce facem turul celorlalte încăperi, simt că plutesc. Ne-am găsit casa. Am găsit-o.

— Fă-i o ofertă! îi șoptesc lui Luke în timp ce ne uităm în dulapul care ascunde boilerul. Spune-i c-o vrem!

— Stai ușor, Becky.

Luke pufnește în râs.

— Nu așa se negociază. Nici măcar n-am văzut tot.

Dar văd cât se poate de limpede că și lui îi place. Îi strălucesc ochii și, când coborâm înapoi în holul de la intrare, se interesează despre vecini.

— Păi. vă mulţumim, zice într-un final, strângând mâna

Fabiei. Ţinem legătura prin agentul imobiliar.

Cum poate să se abţină? De ce nu scoate imediat carnetul de cecuri?

— Vă mulţumesc foarte mult, adaug și tocmai vreau să-i strâng și eu mâna Fabiei, când se aude o cheie în ușa de la intrare.

În casă intră un bărbat bronzat de cincizeci și ceva de ani, îmbrăcat în jeanși și geacă de piele, cu o chestie de genul portofoliu cool de artist la subraţ.

— Bună ziua.

Se uită la noi pe rând, evident întrebându-se dacă ne cunoaște cumva de undeva.

— Ce mai faceţi?

— Dragul meu, dânșii sunt familia Brandon, spune Fabia. Le-am arătat casa.

— A. Aţi aflat de noi prin agenţia Hamptons? se încruntă. Dacă știam, sunam. Am acceptat altă ofertă acum zece minute. Prin celălalt agent.

Mă copleșește spaima cea mai pură. Ce-a făcut?

— Vă facem o ofertă chiar acum! izbucnesc. Vă oferim cât aţi cerut!

— Regret. Casa a fost deja vândută.

Tipul ridică din umeri și-și scoate geaca.

— Americanii care au văzut-o de dimineaţă, adaugă către Fabia.

Nu. Nu. Nu se poate să ne pierdem casa visurilor noastre!

— Luke, fă ceva!

Fac eforturi să vorbesc calm.

— Fă o ofertă! Repede!

— Vă deranjează? Fabia pare mirată. Din câte am văzut eu, nu păreaţi prea încântaţi.

— Încercam și noi să nu arătăm cât suntem de încântaţi! mă tânguiesc, ieșindu-mi brusc din rol. Luke, *știam eu* că trebuia să spunem ceva mai devreme! Ne place la nebunie casa! Mor după camerele copiilor! O vrem!

— Dorim foarte mult să vă facem o ofertă peste preţul

solicitat, spune Luke, făcând un pas în faţă. Putem încheia tranzacţia cu cea mai mare viteză, iar avocatul nostru vă poate contacta chiar mâine la prima oră...

— Uitaţi care-i treaba, din punctul meu de vedere, casa e dată, spune soţul Fabiei, dându-și ochii peste cap. Eu unul trebuie neapărat să beau ceva. Vă doresc succes în căutare.

Traversează dalele de marmură spre bucătărie și aud ușa de la frigider deschizându-se.

— Îmi pare rău, zice Fabia ridicând din umeri și ne conduce spre ușa de la intrare.

— Dar... zic, apoi amuţesc, neputincioasă.

— E OK. Dacă dumneavoastră sau cumpărătorul vă răzgândiţi, vă rugăm să ne daţi de știre.

Luke îi zâmbește politicos și ieșim fară tragere de inimă în după- masa târzie de vară. Frunzele au început să capete culori de toamnă, iar în ferestrele de peste drum se reflectă soarele.

Mă și văd locuind pe strada asta. Mă văd împingând căruciorul cu bebe, făcând semn tuturor vecinilor.

— Nu pot să cred.

Am glasul ușor sugrumat.

— Era doar o casă, îmi înconjură Luke cu braţul umerii căzuţi. O să găsim alta.

— Ba nu. N-o să mai găsim niciodată un loc ca ăsta. Era casa perfectă!

Mă opresc, cu mâna pe poarta de fier forjat. Nu pot să renunţ așa, pur și simplu. Nu sunt genul penibil, care se dă bătut cu una, cu două.

— Stai aici, îi spun lui Luke, făcând stânga împrejur.

Mă grăbesc înapoi pe cărare, urc treptele și-mi plantez ferm piciorul în ușă, înainte ca Fabia să apuce să o închidă.

— Ascultă-mă, zic grăbită. Te rog, Fabia, ne place foarte, foarte mult casa voastră. Vă plătim oricât vreţi.

— Soţul meu a încheiat deja tranzacţia, zise, trăgându-se ușor înapoi. N-am ce face.

— Sunt sigură că-l poţi convinge să se răzgândească, dacă vrei! Ce trebuie să fac ca să te conving?

— Uite ce e.
Oftează.

— Nu depinde de mine. Eşti, te rog, amabilă să-ţi iei piciorul?

— Fac orice! strig disperată. Îţi cumpăr ceva! Lucrez la un magazin universal, îţi pot face rost de lucruri ce n-a văzut Parisul...

Amuţesc. Fabia continuă să se uite ţintă la piciorul meu, proptit în uşă. După care se uită şi la celălalt.

Însă nu picioarele mele o interesează pe ea, ci cizmele mele de cowboy Archie Swann din piele de viţel cu aspect uzat şi şnur de piele. Archie Swann e cel mai tare din parcare în materie de încălţăminte din clipa asta şi exact modelul ăsta de cizme a apărut în *Vogue* săptămâna trecută, la rubrica „Cele mai râvnite". Am văzut-o pe Fabia cum i se lipesc ochii de ele chiar în clipa în care am ajuns.

Fabia ridică ochii şi şi-i pironeşte într-ai mei.

— Îmi plac cizmele tale, spune.

Preţ de o fracţiune de secundă, rămân fără grai.

Joacă-ţi bine cartea, Becky, joacă-ţi bine cartea.

— Am aşteptat un an întreg pentru cizmele astea, zic într-un final, simţindu-mă de parcă aş păşi pe coji de ouă. Sunt aproape imposibil de procurat.

— Sunt pe lista de aşteptare, la Harvey Nichols, mi-o întoarce ea imediat.

— Poate, fac eu, străduindu-mă să-mi iau un ton detaşat. Dar nu le vei obţine. N-au făcut decât cincizeci de perechi, care s-au dat deja. Sunt consilier de shopping, aşa că ştiu lucrurile astea.

Aici blufez la greu. Însă am sentimentul că funcţionează. Practic, tipa salivează la vederea lor.

— Becky?

Luke se întoarce pe cărare, apropiindu-se.

— Ce se întâmplă?

— Luke! ridic o mână. Stai unde eşti!

Mă simt ca Obi-Wan Kenobi când îi spune lui Luke Skywalker să nu se bage, fiindcă nu înţelege puterea Forţei.

Îmi extrag piciorul din cizma stângă și i-o pun pe prețul de la intrare, ca pe un totem.

— E a ta, spun, dacă ne accepţi oferta. O primești și pe cealaltă când

semnăm contractul.

— Cheamă agentul mâine, spune Fabia, rămasă fără aer. O să-l conving pe soţul meu. Casa e a voastră.

Am reușit! Nu-mi vine să cred!

Mă grăbesc pe scări spre Luke, cu un picior încălţat în cizmă și celălalt doar în dres.

— Avem casa! strig, aruncându-mi braţele în jurul gâtului lui. Am obţinut casa!

— Ce naiba...

Mă săgetează cu privirea.

— Ce i-ai zis? Și de ce ai doar o cizmă?

— Ei. a avut loc o mică negociere, spun veselă și mă uit peste umăr la ușa de la intrare.

Fabia și-a aruncat deja balerinul auriu și și-a băgat piciorul îmbrăcat în jeanși în cizmă. Acum se întoarce într-o parte și în cealaltă, transfigurată.

— Cred că, dacă-l suni pe agent dimineaţă, o să afli că am încheiat afacerea.

Nici măcar nu avem nevoie să așteptăm până dimineaţă. Peste mai puţin de două ore, ne aflăm în mașină, în drum spre mama, când lui Luke îi sună mobilul.

— Da? zice în cască. Da. Serios?

Mă strâmb la el ca toate alea, încercând să-l fac să-mi spună și mie despre ce e vorba - însă el stă cu privirea fixată asupra drumului din faţă, ceea ce e cât se poate de enervant. În cele din urmă, închide și se întoarce spre mine cu un zâmbet abia schiţat.

— Ea noastră.

— *Da!* ţip încântată. Ţi-am spus eu!

— Se mută înapoi la New York și vor să plece cât de repede se poate. I-am zis că fac tot posibilul să finalizăm totul până în decembrie.

— Și copilul nostru o să se nască în casa noastră de vis, chiar înainte de Crăciun.

Mă strâng în mine, fericită.

— O să fie absolut perfect!

— E o veste foarte bună.

Luke radiază de fericire.

— Și totul ţi se datorează numai ţie.

— Ei, n-am făcut nimic special, spun modestă. E vorba doar de faptul că sunt o bună negociatoare.

Îmi scot mobilul și tocmai sunt pe punctul de a-i scrie un sms lui Suze pentru a-i da vestea cea mare, când acesta începe brusc să sune.

— Alo? zic veselă, răspunzând.

— Doamna Brandon? Sunt Margaret, de la biroul din Londra al Veneţiei Carter.

— A!

încremenesc și arunc o privire de control spre Luke.

— Ăă... bună ziua.

— Voiam doar să vă anunţăm că *întâmplarea face că* tocmai a apărut un interval orar liber în programul doamnei Carter. Ar fi foarte încântată să vă primească - împreună cu soţul dumneavoastră, dacă doriţi - joi la ora trei după-masă.

— Am înţeles! spun, aproape uitând să mai respir. îhm... da, vă rog. Voi fi acolo! Vă mulţumesc foarte mult!

— Pentru puţin. La revedere, doamnă Brandon.

Convorbirea se sfârșește abrupt, iar eu închid mobilul cu mâini tremurânde. Am obţinut un loc la Venetia Carter! O să mă întâlnesc cu starurile de cinema și o să am parte de masaj holistic tailandez!

Acum nu mai trebuie decât să-i dau vestea lui Luke.

— Cine era? spune Luke, dând drumul la radio.

Se încruntă, cu ochii la ecranul digital și apasă câteva butoane.

— Era. îhm.

îmi scap mobilul din greșeală-intenţionată pe jos și mă aplec să-l culeg.

O să fie bine. E binedispus datorită chestiei cu casa și tuturor celorlalte lucruri. O să-i spun pur și simplu și cu asta

basta. Și, dacă începe să obiecteze, o să-i argumentez spunându-i că sunt o femeie matură, care-și poate alege și singură îngrijirea medicală de care simte

că are nevoie. Exact.

— Ăă... Luke.

Mă ridic iar în capul oaselor, puţin îmbujorată la faţă.

— Legat de domnul Braine.

— Da? făcu Luke trecând pe altă bandă a drumului. Apropo, i-am spus mamei că o să-i invităm, și pe el, și pe ea cu David la cină.

La *cină!* O, Doamne, e din ce în ce mai rău. Trebuie să-i spun, și asta cât mai repede.

— Luke, ascultă-mă puţin.

Aștept până când încetinește în spatele unui camion.

— M-am gândit foarte mult și m-am documentat intens.

„Documentat" sună bine. Chiar dacă e vorba despre un articol despre „mămicile și copiii de la Hollywood - ultimele tendinţe", pe fashion-mommies.com.

— Și chestia e că.

Înghit în sec.

— Vreau să mă duc la Venetia Carter.

Luke pufnește agasat.

— Becky, te rog nu începe iar. Credeam că ne-am înţeles.

— M-am înscris pe lista ei de paciente, îl întrerup. Mi-am făcut o programare. Totul e deja stabilit.

— *Ce-ai făcut?*

Frânează la un stop și se întoarce cu faţa spre mine.

— E corpul meu! spun defensiv. Și pot să mă duc la ce doctor vreau eu!

— Becky, am avut marea baftă să aibă grijă de tine unul dintre cei mai respectaţi și mai renumiţi obstetricieni din ţară, și tu îţi baţi joc de norocul ăsta, visând să te duci la nu știu ce doctoriţă total necunoscută.

— Îţi repet pentru a milioana oară, nu e o neică nimeni! strig frustrată. E ultracelebră la Hollywood! E modernă și are mare căutare și, dacă vrei, îţi aranjează o naștere din aia incredibilă, cu flori de lotus.

— Flori de *lotus?* Pare o șarlatană de prima mână.

Luke apăsă nervos pedala de acceleraţie, vărsându-și nervii pe ea.

— N-am de gând să te las să riști sănătatea ta și a copilului...

— Dar nu e o escroacă, nu-nţelegi?

N-ar fi trebuit să pomenesc nimic de florile de lotus. Trebuia să-mi închipui că Luke n-o să înţeleagă.

— Uite ce e, iubitule. zic încercând o altă abordare. Chiar tu spui mereu: „Dă-le oamenilor o șansă".

— Ba nu-i adevărat.

Luke nici măcar nu clipește.

— Ei bine, ar trebui s-o faci! spun supărată.

Ne oprim la o trecere de pietoni și văd trecând o femeie cu cel mai cool landou verde, stil era spaţială, cu roţi înalte. Doamne! Poate că ar trebui să ne luăm și noi așa ceva. Mijesc ochii, încercând să citesc numele firmei.

E de necrezut. Până acum, nici măcar nu *observam* cărucioarele. Iar acum nu mă pot abţine să nu mă holbez la ele, chiar și în toiul unei certe cu soţul meu.

Discuţie. Nu ceartă.

— Luke, fii atent, spun în clipa în care ne mișcăm iar. În cartea mea scrie că femeia gravidă trebuie să-și urmeze întotdeauna instinctele. Ei bine, instinctele mele îmi spun, cât se poate de ferm, „Du-te la Venetia Carter". E glasul Firii și trebuie să-l ascult!

Luke nu zice nimic. Nu-mi dau seama dacă e încruntat din cauza faptului că se află la volan sau a cuvintelor mele.

— Am putea să mergem măcar o singură dată, ca să vedem cum e, spun împăciuitoare. O singură întrevedere. Dacă nu ne place de ea, nu ne mai ducem niciodată.

Am ajuns pe strada alor mei. Deasupra ușii se află un banner mare argintiu și un balon cu heliu stingher, pe care scrie „La mulţi ani, Jane!", aterizează ușor pe capotă în clipa în care tragem în faţa casei.

— Și, *în afară de-asta,* merit și eu atâta lucru având în vedere că am făcut rost de casă, nu mă pot abţine să adaug.

Deși știu că nu are prea mare legătură cu subiectul.
Luke parchează mașina în spatele unei dubiţe pe laterala căreia

scrie „Oxshott Special Events" și se întoarce în fine cu faţa spre mine.

— OK, Becky, spune oftând. Ai câștigat. O să mergem s-o vedem.

Patru

E puţin spus că mama e înnebunită după toată faza cu copilul. Nici nu ne dăm bine jos din mașină, că apare valvârtej lângă noi, cu părul uscat cu foehnul pentru petrecere și trandafirie la faţă de surescitare.

— Becky! Ce mai face nepoţelul meu?

Nici măcar nu se mai obosește să se uite la mine. Atenţia i se îndreaptă automat asupra pântecului meu rotunjit.

— Uite la el, cum a crescut mititelul! O auzi pe buni?

Se apleacă, apropiindu-se de burta mea.

— O auzi pe buni?

— Bună, Jane, spune Luke politicos. Putem să intrăm?

— Firește!

Mama se repliază rapid și ne conduce în casă.

— Intraţi! Stai cu picioarele în sus, Becky! Ia un ceai. *Graham!*

— Aici sunt!

Tata coboară scările.

— Becky! făcu el, îmbrăţișându-mă strâns. Mai să stai jos. Suze e aici, cu copiii...

— A venit deja! exclam încântată. N-am mai văzut-o pe Suze de *secole*.

Îmi urmez părinţii în sufragerie, unde o găsesc pe Suze așezată pe sofa, lângă Janice, vecina de alături a alor mei. Are părul blond prins într-un coc și-l alăptează pe unul dintre gemeni. Janice se foiește cu un aer jenat, făcând eforturi evidente să nu se uite.

— Bex!

Chipul lui Suze se luminează brusc.

— O, Doamne! Arăţi fenomenal!

— Suze!

O îmbrăţișez cu putere, având totuși grijă să nu-i storcoșesc

pruncul.

— Ce faci? Și ce mai face drăguţa de Clemmie?

Depun o sărutare pe creștetul mic și bălai.

— Ăsta e Wilfrid, spune Suze, colorându-se brusc.

La naiba. Mereu îi încurc. Și, ca lucrurile să se complice și mai tare, Suze e total paranoică din cauza gândului obsesiv că Wilfrid arată ca o fată. (Ceea ce e adevărat. Mai ales în costumașul ăla de dantelă.)

— Unde sunt ceilalţi? schimb rapid subiectul.

— A, se ocupă de ei Tarquin, spune Suze, privind absentă pe fereastră.

Îi urmăresc privirea și-l zăresc pe soţul ei, Tarquin, împingându-l pe finul meu Ernie în jurul cortului, într-o roabă, cu Clementine în port - bebe, lipită la pieptul lui.

— Mai vreau! se aude vag scâncitul lui Ernie de afară. Mai vreau, tati!

— Așa o să fii și tu peste câteva luni, Luke, spun cu un zâmbet larg.

— Mmm-hmm.

Luke ridică din sprâncene și-și scoate Blackberry-ul.

— Trebuie să trimit niște e-mailuri. Mă duc sus, e OK?

Iese din cameră și eu mă așez într-un fotoliu moale, lângă Suze.

— Ghici! Ni s-a acceptat oferta la casa *perfectă!* Uite!

Scot iute foile de prezentare de la agenţie din geantă și i le întind mamei, să o admire.

— Vai, ce drăguţă e, scumpa mea! exclamă mama. E detașată8?

— Păi... nu. Dar e absolut...

— Are parcare? se uită tata peste umărul mamei.

— Nu, nu are parcare, dar e absolut.

— Nu au nevoie de parcare, Graham, îl întrerupe mama. Sunt londonezi! Merg numai cu taxiul.

— Vrei să-mi spui că londonezii nu conduc? ho răţoiește tata la ea. Vrei să-mi spui că niciun locuitor al capitalei noastre nu se urcă niciodată în mașina proprie?

— Eu n-aș conduce nici să mă baţi prin Londra, se cutremură Janice.

[8] Construcţie care nu are ziduri comune cu altă clădire.

Știţi și voi cum e, stai la semafor până te plictisești... și pe urmă, din senin, te trezești că *bagă cuţitul* în tine.

— Cine? exclamă tata exasperat. Cine bagă cuţitul în tine?

— Dale de marmură. Vai de mine și de mine.

Mama ridică ochii din foi și face o faţă lungă.

— Și ce face ăsta mic, când începe să meargă? Poate vă gândiţi să puneţi mochetă peste tot. Una marocană buclată, ca să nu se vadă mizeria.

Mă dau bătută.

— Și a doua veste este. zic tare, încercând să redirecţionez discuţia pe făgașul normal, că îmi schimb doctorul.

Fac o pauză pentru efect.

— M-am înscris la Veneţia Carter.

— Veneţia Carter? ridică Suze ochii de la Wilfrid uluită. Vorbești serios?

Ha. *Știam eu* că Suze trebuie să fi auzit de ea.

— Categoric.

Radiez de mândrie.

— Tocmai am aflat că am reușit să obţin un loc la ea. Nu-i fantastic?

— Atunci înseamnă că e bună doctoriţa asta Carter? zise mama, uitându-se de la mine la Suze.

— Se spune că e cea mai bună obstetriciană din top ten.

Suze începe să-l bată ușor pe spate pe Wilfrid, să dea aerul afară.

— Am citit un articol despre ea în *Harpers.* Se spune că e minunată.

Obstetriciană de top!

Asta înseamnă că *și eu sunt* o mămică de top ten!

— Se ocupă de toate supermodelele și stelele de cinema, nu mă pot abţine să nu mă laud. Organizează ceaiuri și face cadou pungi cu surprize de designer și alte chestii de genul ăsta. Probabil c-o să mă întâlnesc cu toate acolo!

— Dar, Becky, credeam că ai deja un doctor foarte respectat, se arată tata tulburat. Crezi că e o idee bună să-ţi schimbi medicul?

— Tată, Venetia Carter face parte dintr-o cu totul altă ligă! mai spun, neputându-mi reprima nerăbdarea. E cea mai bună doctoriţă

care poate exista. A trebuit să-i implor să mă primească și pe mine.

— Ei, atunci să nu ne uiţi când o să fii faimoasă, draga mea! spune mama.

— N-o să vă uit! Hei, vreţi să vedeţi ecografia? îi întreb, scormonind în geantă, să scot rola de fotografii și i-o întind mamei.

— Uite la el! zice ea, cu răsuflarea tăiată și ochii lipiţi de imaginea neclară. Uite, Graham! Primul nostru nepot. Seamănă *bucăţică ruptă* cu mama mea!

— Mama ta? răspunde tata nedumerit, înșfăcând pozele printate din mâna ei. Ce-ai, femeie, ai orbul găinilor?

— Becky, ţi-am tricotat câteva lucrușoare pentru bebeluș, îndrăznește Janice timidă. Niște pulovărașe pentru zi... un fulărel... un set Arca lui Noe... Am făcut câte *trei* din fiecare animăluţ, ca să nu fie nicio problemă dacă se pierde vreunul.

— Vai, Janice, ce drăguţ din partea ta! spun mișcată.

— Nicio problemă, scumpo! Mă știi că-mi place mult să tricotez. Firește, întotdeauna am sperat că Tom și Lucy or să.

Lui Janice îi rămân cuvintele în gât, dar își ascunde tulburarea cu un zâmbet larg.

— Dar n-a fost să fie.

— Ce mai face Tom? întreb prudentă.

Tom e fiul lui Janice. E cam de aceeași vârstă cu mine și s-a însurat acum trei ani, și-a făcut o meganuntă de fiţe. Dar dup-aia lucrurile au luat-o ușor razna. Soţia lui, Lucy, și-a făcut un tatuaj și a fugit cu un tip care locuia într-o rulotă, iar pe Tom l-a apucat damblaua și a început să-și construiască o casă de vară în grădina din spate a părinţilor lui.

— A, Tom e foarte bine! Stă mai mult în casa de vară. Îi lăsăm mâncarea pe tavă.

Janice pare ușor stânjenită.

— Zice că scrie o carte.

— Foarte frumos! spun încurajator. Despre ce?

— Starea generală a societăţii.

Înghite în sec.

— Din câte-am înţeles.

În timp ce toţi cei prezenţi ne străduim să digerăm vestea, se așterne tăcerea.

— Și care crede el că e starea actuală a societăţii? întreabă Suze.

— Nu prea bună, șoptește Janice.

— Mai ia o ceașcă de ceai, Janice, dragă, zice mama, bătând-o ușor pe mână, cu înţelegere. Sau mai bine un sherry?

— Doar un păhărel mic de sherry, spune Janice după o pauză. Las' că-mi pun eu.

În timp ce ea traversează încăperea spre bar, mama își pune jos ceașca.

— Așa. Becky, zice, ţi-ai adus cataloagele?

— Poftim! răspund, întinzându-mă după sacoșa pe care am adus-o cu mine. Am *Blooming Marvellous, General Little Trading Company, Little White Company*...

— Eu am adus *Jojo Maman Bebe,* intervine și Suze. Și *Italian Baby Cashmere*.

— Le am și eu pe astea.

Mama încuviinţează din cap și pune mâna pe un teanc de reviste de pe suportul pentru presă.

— *Funky Baba* ai? întreabă, fluturând un catalog cu poza unui bebeluș în costum de clovn.

— Ooo! face Suze. Pe asta n-o știu!

— Uită-te tu pe ea, spun. Eu o să mă uit pe *Petit Enfant*. Mamă, tu uită-te pe *Luxury Baby*.

Ne așezăm cu un oftat fericit și începem să răsfoim imagini cu sugari pe covorașe de joacă, îmbrăcaţi în tricouașe haioase sau căraţi în portbebe-uri de vis. Sinceră să fiu, merită să ai un copil, pur și simplu pentru a avea acces la toate chestiile astea fenomenale.

— Dacă văd ceva ce cred c-ar trebui să-ţi cumperi, o să îndoi colţul paginii, spune mama pe un ton profi.

— OK, și eu am să fac la fel, zic, cu ochii la niște copii costumaţi în animăluţe.

Trebuie neapărat să-i luăm copilului un costum de urs polar. Îndoi

colţul și trec la pagina următoare, care e plină de haine de schi în miniatură, absolut adorabile. Și ia uite la căciuliţele astea cu ciucuri!

— Luke, cred că ar trebui să ducem copilul la schi de la o vârstă cât mai fragedă, spun în clipa în care intră în cameră. O să-l ajute să se dezvolte armonios.

— *La schi*? se arătă surprins. Becky, parcă urai schiul.

Adevărul ăsta e, urăsc schiul.

Poate că ne-am putea duce la Val d'Isere sau undeva de genul ăsta și să ne mulţumim doar să ne îmbrăcăm cu hainele astea, fără să schiem.

— Becky! îmi întrerupe mama gândurile. Uite la pătuţul ăsta. Are termostat de reglare a temperaturii încorporat, luminiţe pentru cântecul de leagăn și sistem de vibraţii pentru calmare.

— Doamne, spun cu ochii la poză și respiraţia tăiată. E *incredibili.* Cât costă?

— Varianta lux e... o mie două sute de lire, spune mama, consultând textul.

— O mie două sute de lire?

Luke aproape că se îneacă și-i vine ceaiul înapoi.

— Pentru un *pătut!* Vorbești serios?

— E de ultimă generaţie, subliniază Suze. E făcut cu tehnologie Nasa.

— Tehnologie Nasa? pufnește Luke uluit. Dar ce, vrem cumva să trimitem copilul în spaţiu?

— Nu vrei tot ce e mai bun pentru copilul tău, Luke? îi răspund. Ce părere ai, Janice?

Mă uit în partea opusă a camerei, însă Janice nu m-a auzit. Se uită la ecografii și-și tamponează ochii cu o batistă.

— Janice. ești bine?

— Scuză-mă, draga mea.

Își suflă nasul, apoi ia o gură mare de sherry, golindu-și paharul.

— Pot să mi-l umplu, Jane?

— Te rog frumos, dragă! spune mama, îmbărbătând-o. Biata Janice, adaugă spre mine și Suze, în șoaptă. E *disperată* după un nepot. Însă

Tom nu iese aproape niciodată din casa lui de vară. Și, atunci când o face...

Coborând și mai mult glasul:

— Cred că nu s-a mai tuns de luni de zile! Ce să mai zic de bărbierit! I-am spus: „N-o să-și găsească în veci o fată drăguță dacă nu face ceva cu înfățișarea asta!" Dar.

Amuțește în clipa în care se aude soneria.

— Trebuie să fie cei de la catering. Și *le-am spus* să folosească ușa de la bucătărie!

— Mă duc eu.

Tata se ridică și noi revenim fiecare la catalogul ei.

— Credeți c-ar trebui să-i luăm un scăunel și un suport de baie? întreb privind atentă pagina respectivă. Și o cădiță gonflabilă de călătorie?

— Luați-i asta, zice Suze arătându-mi o poză cu un colac pentru sugari[9]. Sunt fenomenale. Wilfie efectiv *locuiește* în el.

— Categoric! încuviințez. Îndoaie colțul!

Paginile astea sunt tot mai greu de manevrat din cauza colțurilor îndoite din urmă. Mama se uită gânditoare la catalog.

— Poate c-ar fi mai bine să le îndoim dacă *nu* suntem interesate de pagina respectivă.

— Dar de ce nu comanzi pur și simplu tot catalogul și pe urmă trimiți înapoi puținele lucruri pe care nu le dorești? sugerează Luke.

Să știi că nu-i o idee.

A. Face mișto de noi. Ha ha ha. Tocmai vreau să-i dau o replică usturătoare, când aud vocea tatei, din hol.

[9] In original, *baby nest,* colac mare de cauciuc gonflabil, acoperit de un material vesel, pentru perioada de până într-un an. Husa acoperă inclusiv centrul colacului, al cărui fund este bine căptușit, pentru ca sugarul să poată sta pe ceva moale, și are în compoziție diverse texturi pe care copilul le poate pipăi (ciocul unei rațe care face „mac" atunci când îl strângi, blană pe oaia desenată și alte tipuri de materiale legate

de desenul efectiv, care emit diverse sunete).

— Hai, Jess, intră. Tocmai beam cu toţii câte un ceai.

A venit Jess!

O, Doamne. A venit Jess.

— Repede, ascundeţi cataloagele! șoptesc și încep să le vâr sub perne agitată la culme. Știţi cum e Jess.

— Dar poate că vrea și ea să se uite, scumpo! obiectează mama.

Mama n-o prea înţelege pe Jess și nici chestia asta a ei cu economia.

Crede că Jess pur și simplu trece printr-o „fază", ca Suze, atunci când a fost vegetariană vreme de vreo trei săptămâni, până când a clacat nervos și a băgat în gură aproape tot sendvișul cu bacon.

— Nu prea cred, spune Suze, care a stat în casa lui Jess și știe cum e.

Înșfacă numărul *Funky Baba* din mâna mamei și-l împinge sub balansoarul lui Wilfrid, exact în clipa în care tata și Jess apar în pragul ușii.

— Bună, Jess! apuc să zic, apoi mă opresc, uluită.

N-am mai văzut-o de vreo două luni și arată absolut spectaculos!

E subţire, bronzată și e îmbrăcată în bermude care-i dezvăluie picioarele lungi, cu mușchii lucraţi. Părul scurt i s-a decolorat de la soare, iar tricoul verde, fără mâneci, îi pune în evidenţă ochii căprui.

— Bună! zice, lăsându-și jos rucsacul. Bună, tanti Jane. Becky, ce faci?

— Foarte bine! exclam, holbându-mă la ea siderată. Arăţi nemaipomenit! Ești așa bronzată!

— A.

Jess se privește fără pic de interes, apoi caută ceva în rucsac.

— Am adus niște biscuiţi de porumb. Sunt făcuţi de o cooperativă din nordul Guatemalei.

Îi întinde mamei o cutie din carton grosolan, pe care mama o întoarce pe toate feţele, perplexă.

— Ce drăguţ, draga mea, spune într-un final și-o pune lângă

ceainic. Ia o fondantă!

— Doamne!

Jess se așază pe divan.

— Ia uite la CI...

Îi îngheaţă cuvintele pe buze când mă vede că-i. Spun pe mutește „Wilfie" pe la spatele lui Suze.

— Poftim?

— Tocmai voiam să te întreb... Unde-i Clementine? se corectează din mers Jess. Și nu pot să cred ce mare s-a făcut Wilfie!

Îi trimit un zâmbet fugar pe deasupra cești de ceai, în timp ce Suze îi răspunde. Doamne, cine-ar fi crezut? Sora și cea mai bună prietenă a mea au găsit un subiect comun de discuţie.

A fost o vreme când am crezut că le-am pierdut pe amândouă pentru totdeauna. Pe Jess, din cauza unei certe cumplite, în care ne-am aruncat cuvinte atât de grele, că și acum mă crispez când îmi amintesc. Și pe Suze, pentru că și-a făcut o nouă prietenă pe nume Lulu, care călărește, are patru copii și crede că e superioară tuturor celorlalţi. Nici acum nu înţeleg ce-i place lui Suze la ea. De fapt, ăsta e singurul subiect asupra căruia nu ne înţelegem deloc.

— Am ceva și pentru tine, Becky.

Jess caută în rucsac și scoate un maldăr de cârpe jegoase. Janice se trage înapoi, cu un strigăt de mirare.

— Ce-s astea, draga mea?

— Becky și cu mine o să le facem fașe pentru șters copilul, spune Jess.

— *Să faceţi* fașe pentru copil?

Mama pare complet bulversată.

— Dar, draga mea, sunt la Boots câte vrei. Poţi să iei și pachete de trei, în loc de două.

— Par ușor. folosite, se aventurează Janice.

— Nu trebuie decât să le fierbem și să le lăsăm la înmuiat într-o soluţie din ulei și săpun, o informează Jess. În felul ăsta, suntem mult mai blânzi cu mediul. Și cu pielea copilului. Și sunt refolosibile. Pe termen lung, economisești ceva bani.

— Ăă... super, zic cu un nod de greaţă în gât și ating una dintre cârpe cu degetul, dintre cele pe care se vede ștanţat vag

„HM Wandsworth Prison", pe o laterală.

Nici într-o mie de ani n-o să ajungă o găleată de cârpe vechi și

împuţite în camera copilului meu. Însă Jess pare atât de entuziasmată că nu vreau s-o jignesc.

— O să te ajut să faci și un portbebe, a zis ea. Dintr-o pereche de blugi vechi ai lui Luke. E foarte simplu.

— Ce idee bună! îngaim.

Nu îndrăznesc să mă uit la Luke.

— Și mi-a mai venit o idee, spune Jess, răsucindu-se pe divan, cu faţa spre mine. Nu trebuie să spui „da" acum, dar poate te gândești și- mi spui ce părere ai.

— Așa, spun cu nervii întinși la maximum. Despre ce e vorba?

— Vrei să ţii o conferinţă?

— O conferinţă?

Vorbele ei mă iau total prin surprindere.

— Despre ce?

— Despre cum ţi-ai învins dependenţa de shopping, spune Jess aplecându-se ușor în faţă, cu căldură de soră. Am o prietenă care e consilier și i-am povestit despre tine și despre cât de mult te-ai schimbat. Mi-a zis că, după părerea ei, ai fi o adevărată sursă de inspiraţie pentru mulţi dintre dependenţii din grupul ei.

În încăpere se lasă tăcerea. Simt cum mă învineţesc de nervi.

— Haide, Bex, fă-o.

Suze mă înghiontește cu piciorul.

— Ai fi foarte bună!

— Eu, unul, vin, spune Luke. Când e?

— Nu e nevoie să fie o chestie oficială, spune Jess. Doar o discuţie amicală despre cum să reziști presiunii societăţii de consum. Mai ales acum că ești gravidă.

Clatină din cap.

— E absolut *ridicol* câte prostii se simte lumea obligată să cumpere copiilor ei.

— E vina cataloagelor, spune Luke grav.

— Ce părere ai, Becky? stărui Jess.

— Parcă n-aș prea...

Îmi dreg glasul ușor stresată.

— Nu sunt sigură că...

— N-ai de ce să te jenezi! se ridică Jess de pe divan și veni să se așeze lângă mine, pe sofa. Sunt foarte mândră de tine, Becky. Și ar trebui să fii și tu la fel de mândră.

Expresia i se schimbă și o văd cum se foiește pe canapea.

— Pe ce stau? Ce-i asta?

Întinde mâna sub spătar și scoate două cataloage cu coperte lucioase, cu toate colţurile îndoite.

Rahat. Și, *ca un făcut,* nu știu cum se face de-a nimerit taman *Luxury Baby,* pe coperta căruia e un bebeluș îmbrăcat în haine de la Ralph Lauren, cu o sticluţă de Dior în mână și așezat într-un Rolls Royce în miniatură.

— Becky nu se uita la astea, spune Suze grăbită. Nici măcar nu sunt ale ei. Sunt ale mele. Eu le-am cumpărat.

O iubesc din adâncul sufletului pe Suze.

Jess răsfoiește *Luxury Baby,* din ce în ce mai crispată.

— E absolut strigător la cer. Vreau să spun, de ce i-ar trebui unui copil o cădiţă gonflabilă? Sau un leagăn de designer?

— A, știu, fac eu, raliindu-mă automat tonului ei dispreţuitor. E groaznic. Deși, sinceră să fiu, cred că o să cumpăr și eu *câteva* lucrușoare...

— Hai să-ţi arătăm, Jess, iubita mea! spune mama săritoare. Becky a găsit deja un pătuţ de vis pentru copil!

Scormonește printre cataloage.

— Unde o fi? Are spectacol de lumini. și sistem de vibraţii.

Înţepenesc de spaimă.

Nu-i arăta lui Jess pătuţul de 1200 de lire.

— Poftim! îi întinde mama *Funky Baba.*

— Jess nu vrea să vadă asta! intervin, încercând să înșfac catalogul, dar Jess ajunge la el prima.

— La ce pagină? zice.

— Mamă?

Ne întrerupe o voce și ne întoarcem cu toţii să vedem cui îi

aparţine. În pragul uşii se află un tip mohorât cu părul ciufulit ca naiba şi

început de barbă. E înalt și uscăţiv, are în mână o carte ieftină și terfelită, și n-am nici cea mai mică idee cine-o fi...

Ia stai așa. Că doar n-o fi Tom!

La naiba. Abia dacă-l recunosc. A avut dreptate mama că nu se rade, pare că nu s-a mai ras de câteva zile.

— Tata s-a apucat de scamatorii, îi zice abrupt lui Janice, și are nevoie de ajutor. I s-a prins iepurele nu știu cum sau așa ceva.

— Vai de mine! spune Janice, lăsându-și ceașca jos. Cred c-ar fi bine să mă duc. Tom, salută lumea frumos, scumpul meu.

— Bună ziua tuturor, își roti Tom ochii în încăpere.

— O știi pe Suze, prietena lui Becky, nu-i așa? ciripește Janice. Și ai făcut cunoștinţă până acum cu sora lui Becky, Jess?

— Bună, Tom! spune Suze veselă.

— Bună! zice Jess.

Îi arunc o privire nervoasă, pregătindu-mă psihic pentru o morală interminabilă despre faptul că e curată dementţă să dai o mie de lire pe un pătuţ, un semn al vremurilor ticăloase și al decadenţei societăţii în care trăim. Însă, spre mirarea mea, nici măcar nu se uită la catalog. L-a lăsat să-i cadă în poală și nu-și mai poate lua ochii de la Tom.

Iar Tom se uită drept în ochii ei.

Privirea ei cade asupra cărţii din mâna lui.

— E cumva *Societatea de consum: mituri și structuri?*

— Da. Ai citit-o?

— Nu, dar am citit altă carte a lui Baudrillard10, *Sistemul obiectelor*.

— O am și eu!

Tom face un pas spre ea.

— Și ce părere ai de ea?

Ia stai așa.

— Conceptul lui de simulare și simulacru e destul de interesant, mi s-a părut.

[10] Jean Baudrillard (1929-2007), teoretician al culturii și filosof francez, comentator politic și fotograf, a cărui operă este adesea asociată cu postmodernismul și poststructuralismul.

Jess își face de lucru cu medalionul Tiffany, în formă de boabă de fasole, de la mine.

Ea nu se joacă niciodată cu medalionul Tiffany.

O, Doamne. Îi place de el!

— Încerc să aplic teoria prăbușirii hiperrealităţilor la teza mea despre entropia societăţii capitaliste postmoderne, își întărește Tom cuvintele cu un gest din cap.

E fantastic! Amândoi arată bine, între ei văd că există deja o anume chimie și amândoi vorbesc engleza, doar că folosesc cuvintele în niște alăturări ciudate, pe care numai ei le înţeleg. E ca un episod din *The OC11*, care se petrece chiar aici, în sufrageria alor mei!

Arunc o privire spre Luke, care ridică din sprâncene. Mama îi dă un ghiont lui Suze, care îi întoarce zâmbetul. Suntem cu toţii sideraţi. Cât despre Janice, pare că nu-și mai încape în piele de încântare.

— Oricum, spune Tom ridicând din umeri, cred c-ar trebui să plec...

Janice intră imediat în acţiune, ca un vârtej.

— Jess, scumpa mea! exclamă, sărind în picioare de pe sofa. Nu prea am apucat să ne cunoaștem, nu-i așa? Ce-ar fi să te invităm la mii la un ceai, ca să vă puteţi continua discuţia în voie?

— A.

Jess pare luată prin surprindere.

— Păi. venisem să văd pe toată lumea.

— Îi vezi mai târziu, la petrecere!

— Janice o apucă ferm de braţul bronzat și o conduce spre ușă.

— Jane, Graham, n-aveţi nimic împotrivă, asa-i?

— Câtuși de puţin, spune tata amabil.

— Păi, OK.

Jess aruncă o privire spre Tom și obrajii i se colorează ușor.

— Ne vedem mai încolo.

— Pa! zicem toţi în cor.

[11] *Rebel în California,* celebru serial american de televiziune pentru adolescenţi.

Ușa se închide în urma lor și ne privim unii pi; alţii, lăsându-ne bucuria suprimată să se reverse în voie.

— Măi să fie! spune mama, ridicând ceainicul. Ce drăguţ ar fi să se lege ceva! Am putea sa desfiinţăm zidul și să întindem un cort uriaș, pe ambele peluze!

— Mamă! Pe bune acum!

Îmi dau ochii peste cap. Așa e ea, o fură peisajul și-și imaginează tot soiul de chestii ridicole...

Ooo. Și copilul ar putea să le aducă verighetele la altar!

Cât Jess e la vecini, Luke citește ziarul, iar Tarquin le face baie la copii, Suze și cu mine luăm în primire vechiul meu dormitor. Dăm radioul la maximum și facem câte o baie fierbinte înspumată, stând pe rând pe marginea căzii și pălăvrăgind câte-n lună și-n stele, ca pe vremea când locuiam amandouă în Fulham. Apoi Suze se așază pe pai; si-i alăptează pe gemeni, în timp ce eu îmi din cu ojă unghiile de la picioare.

— N-o să mai poţi face asta mult timp de acum încolo, spune Buze, privindu-mă.

— De ce? ridic ochii alarmată. Îi face rău copilului?

— Nu, găgăuţă! râde ea. N-o să mai ajungi la ele!

Ce gând ciudat. Nici măcar nu-mi pot *închipui* să-mi crească burta atât de mare. Îmi, trec o mână peste abdomen și copilul dă din picioare.

— Aaa! zic. M-a lovit destul de tare!

— Stai să vezi când începe să te lovească cu genunchii și alte chestii de genul ăsta, spune Suze. E înspăimântător, zici că ai un alien în tine.

Vedeţi, de-aia ai nevoie să o ai lângă tine pe cea mai bună prietenă, atunci când ești gravidă. Niciuna dintre cărţile mele despre copii nu zice „E înspăimântător, zici că ai un alien în tine".

— Bună, draga mea.

Tarquin e din nou la ușă.

— Mi-l dai pe Wilfie?

— Da, a terminat.

Suze îi întinde copilul adormit, care se cuibărește imediat la umărul

lui Tarquin, de parcă știe că acolo e locul lui.

— Îţi plac unghiile mele, Tarkie? zic, dând din degetele de la picioare.

Tarquin e atât de dulce. Când l-am văzut prima dată, era un ciudat și un aiurit și nu puteam să am nici măcar o conversaţie normală cu el - dar, în mod surprinzător, odată cu trecerea anilor, a devenit din ce în ce mai normal.

Se uită la unghiile mele cu o privire total lipsită de expresie.

— Minunat. Hai, prietene.

Îl bate pe Wilfie ușor pe spate.

— În Pătuceștii de sus cu tine.

— Tarkie e așa un tată bun, spun cu admiraţie, în clipa în care dispare din cameră.

— O, e super, spune Suze cu dragoste, începând s-o alăpteze pe Clementine. Doar că toată lumea le cântă numai Wagner. Ernie poate să cânte aria Brunhildei de la cap la coadă, dar în englezește abia dacă știe vreo câteva cuvinte.

Fruntea i se încreţește subit.

— Adevărul e că sunt un pic îngrijorată.

Retractez tot ce-am spus. Tarquin a rămas același ciudat.

Îmi scot rimelul cel nou și încep să mă dau în el, trăgând cu ochiul la Suze, care se strâmbă la Clementine și îi sărută obrajii bucălaţi. E absolut adorabilă când o vezi cu copiii ei.

— Crezi că o să fiu o mamă bună, Suze? mă trezesc spunând înainte de a-mi da seama că gândesc.

— Sigur că da!

Suze mă fixează în oglindă.

— O să fii o supermamă! O să fii bună și amuzantă, și o să fii cea mai bine îmbrăcată mămică de pe terenul de joacă...

— Dar nu știu nimic despre copii.

Și nu mint când zic asta, absolut *nimic*.

— Nici eu nu știam nimic, nu mai știi? ridică Suze din umeri. O să înveţi din mers!

Toată lumea zice la fel, că o să prind din mers. Și dacă nu se

întâmplă asta? Și algebră am făcut trei ani, și n-am prins-o *deloc* din mers.

— Nu poţi să-mi vinzi niște ponturi, din experienţa ta de părinte? întreb eu, lăsând deoparte rimelul. Cum ar fi... niște chestii pe care e musai să le știu.

Suze se încruntă, gânditoare.

— Nu-mi vin în minte decât sfaturile de bază, spune în cele din urmă. Știi și tu, cele care sunt de la sine înţelese.

Simt o împunsătură de alarmă.

— Cum ar fi?

Încerc să-mi iau un ton firesc.

— Adică, probabil le știu deja.

— Păi, știi și tu, zice începând să numere pe degete. Cum ar fi, să știi câteva noţiuni de prim - ajutor. să te asiguri că ai tot echipamentul necesar. poate n-ar fi rău să cumperi o carte despre masajul copilului.

O ridică pe Clementine pe umăr.

— I-ai luat DVD-urile Baby Einstein12?

Ei hai, că acum chiar că mi-a luat piuitul. N-am auzit *în viaţa mea* de Baby Einstein.

— Nu-ţi face griji, Bex! sare imediat Suze, văzându-mi expresia. Nimic din toate astea nu contează. Atâta vreme cât ești în stare să schimbi un scutec și să-i cânţi un cântecel, o să te descurci!

Dar nu știu să schimb scutece. Și habar n-am de niciun cântecel.

Dumnezeule mare, am feștelit-o rău de tot.

Douăzeci de minute mai târziu, Suze a terminat cu alăptarea lui Clementine și i-o întinde lui Tarquin.

— Așa!

închide ușa în urma lui și se întoarce la mine, cu ochii strălucitori.

[12] DVD-uri educative, cu filme și muzică instrumentală clasică pentru copiii foarte mici, menite să le dezvolte inteligenţa, creativitatea și urechea muzicală și să-i ajute să descopere jocurile, apa, culorile,

numerele, sărbătorile, sunetele, formele, animalele domestice și sălbatice, anotimpurile etc.

— Hai că nu mai e nimeni prin preajmă. Dă-mi verigheta ta. N-am nevoie decât de niște aţă sau așa ceva...

— Poftim.

Scotocesc prin sertarul măsuţei de toaletă și scot o panglică veche, cu care era legat un pachet de la Christian Dior.

— Ajunge?

— Cred că da.

Suze bagă panglica prin verighetă.

— Acum, Becky, ești *sigură* că vrei să știi?

Mă străbate un licăr de îndoială. Poate că

Luke are dreptate. Poate ar trebui să așteptăm clipa cea magică, surpriza. Păi și eu de unde am să știu ce culoare de cărucior să cumpăr?

— Vreau să știu, zic hotărâtă. Hai s-o facem.

— Atunci așează-te.

Suze înnoadă panglica, îmi întâlnește privirea și zâmbește.

— Hai, că-i palpitant!

Suze e cea mai bună. *Știam* eu că găsește ea o cale de a afla. Mișcă verigheta, iar aceasta începe să penduleze deasupra stomacului meu, și ne uităm amândouă la ea, transpuse.

— Nu se mai mișcă, șoptesc.

— O să se miște imediat, murmură Suze drept răspuns.

Te cam bagă ușor în sperieţi chestia asta. Mă simt de parcă am fi într-o ședinţă de spiritism, iar verigheta o să înceapă din senin să-mi spună numele unui mort, în timp ce fereastra se trântește cu zgomot, închizându-se, și o vază se face ţăndări pe podea.

— Hai că începe! șoptește Suze în timp ce verigheta se pornește să se legene ușor pe panglică. Uite!

— O, Doamne! zic cu un scâncet surd. Și ce zice?

— Uite că se mișcă în cerc! E fată!

Îmi ţin respiraţia.

— Ești sigură?
— Da! O să ai o fiică! Felicitări!
Suze se aruncă la gâtul meu.

E o fată. Sunt extrem de tulburată. O să am o fiică! Știam eu. Am știut de la început.

— Becky?

Ușa se deschide și în faţa noastră se află mama, care-ţi ia ochii cu paietele ei mov și rujul ţipător.

— O să înceapă să vină musafirii.

Privirea ei se mută de la Suze la mine.

— S-a întâmplat ceva, iubita mea?

— Mamă, o să am o fată! izbucnesc, fără să mă pot controla. Mi-a făcut Suze testul cu verigheta! Și s-a învârtit în cerc!

— O fată! se luminează mama la faţă. *Mă gândeam eu* că pare c-o să ai o fată! Vai, Becky, scumpa mea!

— Nu-i așa că-i fantastic? spune Suze. O să iu o nepoata!

— O să aduc din pod vechea ta căsuţă de păpuși, Becky!

Mama răspândește încântare prin toţi porii.

— Și o să zugrăvesc camera de oaspeţi în roz... adăugă, apropiindu-se și uitându-se atent la burta mea. Da, uite cum ai burta. E sigur fată.

— Și uite la verighetă! spune Suze.

Ridică iar panglica deasupra pântecului meu

Hi o fixează într-un oarecare echilibru. E o liniște mormântală - apoi verigheta începe să se miște înainte și înapoi. O clipă, niciuna dintre noi nu spune nimic.

— Parc-ai zis că se mișcă în cerc, spune mama în cele din urmă, nedumerită.

— Da, așa am zis! Suze, ce se întâmplă? De ce se mișcă înainte și înapoi?

— Habar n-am!

Se uită la verighetă, și pe frunte îi apar cute de îngrijorare.

— Poate că, la urma urmei, e băiat.

Ne uităm cu toatele la burta mea, de parcă ne-am aștepta să înceapă să vorbească.

— Ai burta ţuguiată, zice mama în cele din urmă. Ar putea

să fie băiat.

Acum un minut a zis că arată ca și cum o să am o fată. Of, pentru numele lui Dumnezeu. Chestia cu superstiţiile astea din popor e că sunt toate numai baliverne.

— Hai să coborâm și noi, fetelor, zice mama, în clipa în care de jos începe să duduie muzica. A venit Keith de la Fox and Grapes. Face tot soiul de cocteiluri ţicnite.

— Excelent! spune Suze, luându-și portfardul. Coborâm imediat.

Mama iese și Suze începe să se machieze în viteză, sub privirile mele uimite.

— Dumnezeule, Suze! Te antrenezi cumva pentru olimpiada de machiaj?

— Așteaptă și-ai să vezi, spune Suze, dându-și cu sclipici pe pleoape. Peste nu foarte mult timp, o să vezi cum ai să fii și tu în stare să te fardezi în fix trei secunde.

Desface rujul și și-l aplică expert pe buze.

— Gata!

își ia rochia elegantă de satin verde și se vâră în ea, după care scoate o clamă sidefată din geantă și-și răsucește părul într-un coc.

— Ce drăguţ! spun, admirându-i clama.

— Mersi, zice șovăind. Lulu mi-a făcut-o cadou.

— Am înţeles.

Acum, când mă uit din nou la clamă, nu mi se mai pare cine știe ce.

— Și... Lulu ce mai face? mă sforţez să zic, de complezenţă.

— Foarte bine!

Nu-i văd faţa, fiindcă stă cu capul în piept, străduindu-se să-și prindă mai bine părul în clamă.

— A scris o carte.

— O *carte?*

Lulu nu mi s-a părut niciodată genul care ar scrie o carte.

— Despre cum să gătești pentru copii.

— Serios? zic mirată. Păi, poate c-ar fi bine s-o citesc și eu. E bună?

— N-am citit-o încă, spune Suze după o pauză. Dar n-are cum să fie altfel, cu experienţa ei de mamă a patru copii.

în glasul ei disting o încordare ciudată, pe cure nu știu cum s-o

interpretez. Dar, pe urmă, Suze ridică iar capul - și părul îi stă atât de aiurea că izbucnim amândouă în râs.

— Lasă-mă pe mine.

Înșfac clama, o scot din coc, îi pieptăn iar părul și i-l răsucesc din nou, lăsându-i niște bucle libere în jurul feţei.

— Superb!

Suze mă îmbrăţișează.

— Mersi, Bex. *Abia aștept* să beau un Cosmo. Hai!

Iese din cameră ca din pușcă, iar eu o urmez, cu mult mai puţin entuziasm. Cocteilul meu o să fie probabil un Virgin Fruity Bland, ceva de genul ăsta.

Vreau să zic că nu mă deranjează. Doar sunt pe cale de a da naștere unei noi și minunate fiinţe umane și toate astea. Și totuși. Dacă aș fi Dumnezeu, aș găsi o cale de a le lăsa pe gravide să mai bea și ele câte un cocteil din când în când. De fapt, aș face în așa fel încât să fie chiar *recomandabil pentru sănătate* să bea cocteiluri. Și să nu ţi se îngroașe braţele. Și să nu mai ai greţuri dimineaţa. Și să nu existe nici travaliu de enșpe mii de ore...

Acum, că mă gândesc la asta, aș face întregul sistem total altfel.

Chiar și cu cocteiluri fără alcool, petrecerea e super. La miezul nopţii, cortul s-a umplut de lume, și tocmai am terminat o cină delicioasă. Tata a ţinut un discurs despre cât de minunată e mama, ca soţie, ca mamă și acum ca viitoare bunică. Iar vecinul nostru Martin a făcut niște numere de scamatorie, lăsându-ne realmente cu gura căscată! Cu excepţia momentului în care a vrut s-o taie pe Janice în două și ea era să leșine de frică, atunci când el a dat drumul drujbei, și a început să ţipe „Te rog, Martin, nu mă omorî!", în timp ce el ambala drujba nemilos, ca un psihopat dintr-un film de groază.

În cele din urmă, lucrurile s-au aranjat. Martin și-a scos masca și Janice și-a revenit, după ce a dat pe gât un coniac.

Iar acum, formaţia cântă și toată lumea e pe ringul de dans. Mama și tata se leagănă în ritm îmbujoraţi și zâmbindu-și

radioși, paietele mamei licăresc în lumină. Suze dansează cu o mână de gâtul lui Tarquin și cealaltă în jurul lui Clementine, care s-a trezit și n-a vrut să

mai adoarmă. Tom și Jess stau în picioare la marginea ringului, vorbind și, din când în când, șoptindu-și complice, ușor fâstâciţi. Tom arată destul de bine la patru ace, am remarcat - iar fusta neagră brodată a lui Jess e fantastică! (Am fost sigură sută la sută că e de la Dries van Noten. Dar se pare că a fost făcută de nu știu ce cooperaţie meșteșugărească din Guatemala și a costat cam treizeci de pence. Tipic pentru ea.)

Iar eu sunt îmbrăcată cu noua mea rochie roz în colţuri și dansez (atâta cât îmi permite burta) cu Luke. Mama și tata dansează în apropierea noastră și ne fac semn cu mâna, iar eu le întorc zâmbetul, încercând să nu las să mi se citească pe faţă jena. Știu că e petrecerea lor și toate astea, dar părinţii mei *realmente* habar n-au să danseze. Mama își unduiește șoldurile, cum era pe vremea ei, iar tata lovește ritmic aerul, părând că se luptă cu trei dușmani invizibili simultan.

Oare de ce nu știu părinţii să danseze? E nu stiu ce lege universală a fizicii sau ceva de genul asta?

Deodată, mă izbește un gând îngrozitor. O să fim părinţi! Peste douăzeci de ani, și copilul *nostru* o să se rușineze cu noi.

Nu. Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta.

— Luke! zic ambalată, încercând să acopăr muzica. Trebuie să ne ţinem la curent cu cele mai la modă dansuri, ca băiatul sau fata noastră sa nu se jeneze cu noi!

— Eu știu toate dansurile la modă, răspunde Luke. Sunt un dansator de mare clasă.

— Ba nu-i adevărat!

— Am luat lecţii de dans în adolescenţă, să 9! îi, mi-o întoarce. Pot să valsez la fel ca Fred Astaire.

— Să *valsezi?* îl îngân ironică. Asta nu îndeamnă să fii la modă! Trebuie să știm toate mișcările din dansurile străzii. Fii atent aici.

Mă unduiesc sacadat, de zici că am ceva pe Mira spinării și n-am cu ce să mă scarpin, ca în videoclipurile rap. Când ridic privirea, îl văd pe Luke holbându-se la mine.

— Scumpa mea, zice, ce faci?
— E hiphop! zic. Ăsta-i ritmul străzii!

— Becky! Iubita mea!

Mama și-a croit drum printre invitaţii ei care «lansează, spre mine.

— Ce-ai păţit? Ţi s-a declanșat nașterea prematur?

Pe bune acum. Familia mea *n-are nici cel mai mic habar* despre trendurile urbane contemporane din dansul stradal.

— Sunt bine! zic. Dansam și eu.

Au. Adevărul e că e posibil să-mi fi sucit un mușchi sau vreo trei.

— Ia vino-ncoa', J. Lo.

Luke își pune braţul în jurul meu. Mama se duce în pași de dans să se întreţină cu Janice, și mă uit la figura radioasă a lui Luke. De la discuţia telefonică pe care a avut-o la cafea, e cât se poate de binedispus.

— Cu cine-ai vorbit? întreb. Veşti bune?

— Tocmai ni s-a dat verde pentru Barcelona.

Nările îi freamătă ușor, așa cum se întâmplă de fiecare dată când e încântat de viaţă, dar vrea să aibă o mină serioasă.

— Asta ne duce la opt filiale în toată Europa. Și toate graţie contractului cu Arcodas.

Nici măcar nu mi-a spus că e și Barcelona în discuţie! E atât de în stilul lui să nu pomenească niciun cuvinţel până când nu se încheie afacerea. Dacă n-ar fi ieșit, probabil că n-ar fi spus nimic despre asta.

Opt filiale. *Plus* Londra și New York. E într-o situaţie de invidiat.

Muzica se schimbă, fiind înlocuită de un slow, iar Luke mă trage mai aproape de el. Cu coada ochiului, îi observ pe Jess și pe Tom apropiindu-se tot mai tare de centrul ringului de dans. *Hai*, îl îndemn telepatic pe Tom. *Pup-o.*

— Deci lucrurile merg destul de bine? zic.

— Draga mea, nici că ar putea să meargă mai bine.

Îmi întâlnește privirea, iar tonul glumeţ i-a dispărut.

— Serios. O să fim de trei ori cât acum.

— Maaamă!

Rumeg vestea preţ de câteva secunde.

— O să fim megamiliardari?

— S-ar putea, zice el, dând din cap.

Ce ca lumea! *De când mă știu* mi-am dorit să fiu megamiliardară. O să putem construi și un turn, căruia să-i spunem Brandon Tower!

— Ne putem cumpăra o insulă? Suze are propria ei insulă în Scoţia, și dintotdeauna chestia asta m-a făcut să mă simt într-o vagă inferioritate.

— Poate, râde Luke.

Tocmai sunt pe punctul de a spune că o să avem nevoie și de un avion personal, când copilul începe să mi se agite în burtă. Îi iau mâna lui Luke și o pun pe abdomenul meu.

— Zice „salut".

— Salut, copilașule, șoptește Luke, pe tonul lui obișnuit, grav.

Mă trage și mai strâns la pieptul lui și eu închid ochii, respirându-i parfumul subtil de aftershave și simţind cum trece muzica prin mine, ca o bătaie de inimă.

Nu-mi mai amintesc de când n-am mai fost așa de fericită. Dansăm obraz lângă obraz, copilul nostru dă din picioruțe între noi, avem o casă nouă absolut superbă și o să fim megamiliardari! Totul e pur și simplu perfect.

BECKY BRANDON
TEST LA CÂNTECELE PENTRU COPII
Mary, Mary, fată rea...
Avea un mieluţ
Și13
Tom, Tom, fiul cimpoierului...
S-a dus la Londra să se uite la
A căzut de pe zid
Și și-a cerut cimpoiul înapoi.
Și toţi caii regelui și lăutarii lui, trei.

[13] „Mary, Mary, quite contrary, / How does your garden grow? / With silver bells and cockleshells, / And pretty maids all în a row.” Se spune că versurile sunt inspirate de figura reginei Maria Tudor cea

sângeroasă, apărătoare a catolicismului, promiţând tortura și moartea protestanţilor.

N-au putut să pună Și farfuria a fugit
cu lingura14 Micul Jack Horner...
Avea zece mii de oșteni A-ntâlnit un
plăcintar15 Little Boy Blue Și 'a
pierdut oile16 Ei, dracu știe.

Cinci

OK. Iată ţinuta pe care mi-am pregătit-o pentru prima mea întâlnire cu celebra obstetriciană a celor care se respectă:

Bluză brodată stil caftan, a la Jemima Khan17

Jeanși de gravidă (cu elasticul ascuns în buzunare, și nu cu o bandă lată și respingătoare)

[14] „Tom, Tom, the piper's son, / Stole a pig, and away did run! / The pig was eat, / And Tom was beat, / And Tom went crying / Down the street." Cântecel din secolul al XVIII-lea, despre violenţa familială în păturile sărace.

[15] „Little Jack Horner / Sat în a corner, / Eating a mincemeat pie. / He stuck în his thumb / And pulled out a plum, / And said, «What a good boy am I!»." Cântecel inspirat, se pare, de figura administratorului episcopului Whiting, trimis de acesta să-l mituiască pe rege cu 12 moșii. Administratorul a furat un act de proprietate ascuns în plăcintă, însușindu-și-l, apoi a făcut parte din juriul care l-a condamnat pe fostul său stăpân la spânzurătoare.

[16] Little boy blue,come blow your horn/The sheep's is in the meadow ,the cow;s is in the corn/Where is the boy who looks after the sheep? / He's under a haycock, fast asleep. / Will you wake him? No, not I, / For if I de, he's sure to cry." Se crede că Little Boy Blue este Thomas Wolsey,„Little Boy Blue, come blow your horn, / The sheep's în the meadow, the cow's în the corn. / Where is th figură importantă din guvernul regelui Henric VII (1515-1529), un bărbat foarte bogat și arogant, numit și „Boy Bachelor", în urma obţinerii licenţei la Oxford la vârsta de doar cincisprezece ani. A stârnit atâta ură în jur, încât i-a fost confiscată averea și a fost distrus.

[17] Descendenta unei familii aristocratice britanice, căsătorită cu Imran Khan, as al crichetului, apoi partenera lui Hugh Grant

Noua mea lenjerie de corp pentru gravide Elle Macpherson (lila)

Sandale Prada.

Arăt destul de bine, cred. Adică sper. Îmi aranjez bluza și-mi dau părul pe spate, privindu-mă în oglindă.

— Bună, murmur. Bună, Kate. Bună, Elle. Doamne, nu-mi vine să cred că vă întâlnesc aici. Port lenjeria ta!

Nu. Mai bine uită de lenjerie.

Mă mai examinez cu atenţie o ultimă dată, îmi corectez rapid cu pămătuful excesul de pudră, apoi îmi iau geanta.

— Luke, ești gata? strig.

— Îhîm.

Luke bagă capul după ușa de la birou, cu telefonul fixat sub bărbie.

— Stai puţin, iain.

Acoperă receptorul cu mâna.

— Becky, chiar trebuie să vin și eu?

— *Poftim?*

Mă uit la el înspăimântată.

— Sigur că trebuie să vii!

Luke mă privește atent, de parcă vrea să știe exact dacă vorbesc serios sau e doar o toană de-a mea.

— Iain, spune în cele din urmă, revenind la telefon, e complicat.

Dispare înapoi în birou și coboară vocea, care la mine ajunge ca un murmur.

Complicat? Cum, adică, e complicat? Ne ducem la doctor, punct. Încep să mă plimb nervoasă prin hol, repetând diverse replici în minte. *Nu poate și iain să aștepte, măcar o dată? Chiar trebuie ca toată viaţa noastră să se învârtă în jurul grupului Arcodas? Nașterea copilului nostru nu e importantă pentru tine? Ţi-a păsat vreodată de mine vreun pic?*

Bine, poate că la ultima replică mai bine renunţ.

Într-un final, Luke reapare în ușa biroului. Nu mai are mobilul și tocmai își pune haina de la costum.

— Uite ce e, Becky... începe.

Știam eu. Nu vine.

— N-ai vrut niciodată să mergi cu mine la Venetia Carter, așa-i? mă

trezesc spunând. Ai o prejudecată legată de ea! Bine, cum vrei tu! Tu du-te la afacerile tale și eu mă duc la ale mele!

— Becky...

Luke ridică o mână.

— Vin la întâlnire.

— A, zic, îmblânzită. Păi, atunci, hai să mergem. E la douăzeci de minute de mers pe jos.

— Mergem cu mașina.

Se întoarce în birou, și eu îl urmez.

— Iain tocmai pleacă de la ședinţa cu grupul de hoteluri. O să ne ducă el, eu rămân puţin să discut ceva cu el în mașină, după care vin și eu.

— Bine, spun după o pauză. E OK.

Sinceră să fiu, nu e deloc OK. Nu pot să-l sufăr pe Iain Wheeler, și ultimul lucru pe care mi-l doresc pe lumea asta e să mă ducă el undeva cu mașina. Dar nu-i pot spune așa ceva lui Luke. M-am mai băgat eu o dată, fără să vreau, între el și Arcodas.

Ceea ce n-a fost vina *mea*. Ci a lui Jess. Acum câteva luni, m-a convins să conduc un mare protest ecologic împotriva lor, pe vremea când habar n-aveam că ei sunt noul client important al lui Luke. Luke a întors situaţia în favoarea lor, transformând totul într-un mare exerciţiu de PR pozitiv, iar cei de la Arcodas s-au făcut că îi amuză întreaga situaţie - dar nu sunt sigură că m-au iertat cu adevărat.

— Și nu am prejudecăţi, adaugă Luke, îndreptându-și cravata. Dar ascultă-mă bine, Becky, obstetriciana asta trebuie să fie al naibii de bună ca să renunţăm la domnul Braine.

— Luke, o să ne placă la nebunie, îi zic răbdătoare. Știu sigur asta.

Verific mobilul din geantă, să văd dacă-i încărcat, apoi, în clipa în care zăresc ceva pe biroul lui Luke, mă opresc. E o tăietură din paginile financiare despre nu știu ce nou tip de acţiuni, iar pe marginea ei scrie „Fondul copilului?".

Aaah!

— Deci te gândești să pui banii copilului într-un fond pe un indice[18], așa-i, Luke? arunc în treacăt. Interesantă decizie.

Luke e nedumerit un moment, apoi îmi surprinde privirea.

— Poate că da, zice la fel de detașat. Sau poate nu e decât o simplă cacealma, pentru păcălirea opoziţiei care mă spionează.

— Opoziţia n-are nevoie să *spioneze*, îi spun eu, zâmbindu-i amabil. Are propriile ei idei, și încă unele de geniu. De fapt, voiam să-ţi zic că, dacă ai nevoie de ponturi, aș fi mai mult decât fericită să te ajut. Contra unui mic comision.

— E în regulă, spune afabil. Și, zi așa, merge bine? Cu investiţiile tale, vreau să zic.

— Super, mersi. Nici că se putea mai bine.

— Excelent. Mă bucur să aud asta.

— Da... investiţia aia recentă în agricultura japoneză s-a dovedit extrem de inspirată.

Îmi duc repede mâna la gură.

— Ups! Am zis deja prea mult!

— Mda, Becky. Să crezi tu c-o să-ţi cad în plasă.

Luke zâmbește.

— Mergem?

Ieșim din bloc și Luke mă conduce la limuzina Mercedes a lui Iain.

— Luke.

Iain dă ușor din cap spre el, din locul lui de lângă geam.

— Rebecca.

Iain e un tip îndesat în jur de patruzeci de ani, cu păr înspicat, tuns foarte scurt. Adevărul e că arată destul de bine, dar are un ten oribil, pe care și-l acoperă cu un bronz permanent. Și se dă cu prea mult aftershave. Oare *de ce* fac bărbaţii chestia asta?

[18] *Tracker* sau *Index fund,* tip de fond de investiţii din Statele Unite, al cărui portofoliu mimează un anumit indice de piaţă, cum ar fi Standard

Poor’s 500, deţinând o mare parte sau chiar toate acţiunile din indicele respectiv. Creșterile și scăderile pe care activul net al acestora le înregistrează sunt reflectate și de modificările indicelui de piaţă.

— Mersi c-ai trecut să ne iei, iain, zic, pe tonul cel mai încântător, de nevastă de director de corporaţie, de care sunt în stare.

— Pentru puţin.

Privirea lui iain coboară și se fixează asupra pântecului meu rotund.

— Ai mâncat prea multe plăcinte, Rebecca?

Ha ha.

— Cam așa ceva, zic cât pot de amabilă.

Mașina demarează, iar iain soarbe cu nesaţ din cafeaua cumpărată din drum.

— Cât mai e până la ziua cea mare?

— Șaptesprezece săptămâni.

— Și cum îţi umpli timpul până atunci? Nu-mi spune - faci cursuri de yoga. Prietena mea a luat-o razna cu yoga, spune către Luke, fără să mă lase să-i răspund. O prostie, dacă mă întrebi pe mine.

Pe bune acum. În primul rând, yoga nu e deloc o prostie, e o cale de a-ţi canaliza spiritul prin chakrele vieţii, sau ce-o fi.

Și, în al doilea rând, n-am nevoie să-mi umplu timpul cu nimic, dar mulţumesc de grijă.

— Adevărul e, iain, că sunt consilier principal de shopping la un magazin universal londonez de top, îl informez. Așa că nu am prea mult timp pentru yoga.

— Un magazin universal? întreabă, răsucindu-se pe scaun pentru a mă privi mai bine. Nu știam. Care anume?

Hai că mi-am făcut-o cu mâna mea.

— E... unul nou, zic, examinându-mi manichiura.

— Numit?

— Numit. The Look.

— The Look?

Iain pufnește șocat, mai-mai să-și scape cafeaua.

— Luke, nu mi-ai spus că nevastă-ta lucrează la The Look! Nu prea aveţi motive să vă spetiţi, așa-i, Rebecca?

— Nu e chiar așa de rău, zic politicoasă.

— Nu-i așa de rău? E cel mai mare dezastru comercial de retail din istorie! Sper că ţi-ai măritat deja acţiunile pe care le aveai la el!

Pufnește iar în râs.

— Sper că nu te aștepți și la primă de Crăciun!

Hai că individul începe să mă calce de-a binelea pe nervi. Una e să vorbesc eu urât despre The Look, ei sunt cei pentru care lucrez. Și alta e să vorbească urât alții.

— Adevărul e că, foarte curând, lucrurile or să se schimbe radical la The Look, zic pe un ton înghețat. Am avut mici probleme la început, sunt de acord, dar există toate premisele pentru a avea succes.

— Atunci mult noroc.

Iain e amuzat la culme.

— Pot să-ți dau un sfat? în locul tău, eu aș începe deja să-mi caut de lucru.

Mă sforțez să zâmbesc, apoi mă uit pe geam, fierbând de nervi. O să-i arăt eu lui. The Look poate fi un mare succes. N-are nevoie decât de... Mă rog, în primul rând, are nevoie de clienți.

Mașina trage lângă trotuar, iar șoferul în livrea coboară să-mi deschidă ușa.

— Îți mulțumesc încă o dată că m-ai adus cu mașina, zic politicoasă. Luke, te aștept înăuntru.

— Îhîm.

Luke încuviințează din cap și deschide servieta, iar pe frunte îi apar imediat cute de concentrare.

— Nu stau mult. Deci, iain, care e exact problema cu planul ăsta pe care l-am schițat?

În clipa în care șoferul îmi oferă mâna să cobor pe trotuar, cei doi au intrat deja în miezul discuției lor de afaceri.

— E bine dacă vă las aici? arată șoferul spre colț. Fencastle Street e chiar aici, după colț, doar că nu pot să ajung acolo din cauza stâlpilor care blochează accesul.

— Nicio problemă, sunt doar câțiva pași de mers pe jos. Doar că mi- am uitat geanta.

Mă întorc repede în mașină, unde iain vorbește cu Luke.

— Când vreau să iau o asemenea decizie, Luke, o iau dracului și gata.

Asprimea din tonul lui mă ia prin surprindere și-l văd pe Luke cum tresare ușor.

Nu-mi vine să cred. Cine naiba se crede individul ăsta? Ce crede, că dacă e nu știu ce mare mahăr, își poate permite să se poarte în halul; ista cu oricine vrea el? îmi vine să mă întorc înapoi in mașină și să-i zic exact ce părere am despre el.

Dar nu sunt prea sigură că Luke ar fi de acord cu treaba asta.

— Ne vedem curând, dragul meu.

Îi strâng mâna și-mi iau geanta.

— Nu sta mult.

Ajung puţin mai devreme la consultaţie, așa că profit de ocazie pentru a-mi retușa rujul și a mă pieptăna rapid. Apoi dau colţul și o iau pe Fencastle Street. La vreo douăzeci de metri în faţă e o clădire impresionantă cu faţadă de stucatură, cu ferestre pe care e gravat „Venetia Carter, Clinică de obstetrică holistică". Iar pe partea opusă a străzii pândește un grup de fotografi claie peste grămadă, cu obiectivele fixate asupra ușii.

Încremenesc unde sunt și inima începe să-mi bată mai tare. Sunt paparazzi. Și cu toţii fac poze de zor! Dar cine sunt... și ce...

O, Doamne. E noua fată Bond! Vine încoace, cu un top roz fără bretele peste blugi, și burtică vizibilă. Îi aud pe fotografi strigând „Uită-te la mine, scumpo!" și „Când naști?".

Mamă, ce cool!

Făcând eforturi să fiu cât de relaxată pot, mă grăbesc pe trotuar și ajung la ușă în același timp cu ea. În spatele nostru, aparatele continuă să ţăcăne. O să fiu în toate tabloidele, alături de noua fată Bond!

— Bună, îi arunc în treacăt în timp ce ea apasă pe butonul interfonului. Eu sunt Becky. Și eu sunt gravidă. Îmi place bluza ta!

Mă privește de parc-aș fi ultima proastă, după care, fără să zică nimic, deschide ușa.

Mă rog, n-a fost prea prietenoasă. Dar nu contează, sunt sigură că altele or să fie. O urmez pe holul cu gresie elegantă, apoi într-o sală imensă, cu scaune de catifea lila și birou de recepţie; pe masa din centru e aprinsă o lumânare uriașă Jo Malone.

În timp ce mă îndrept spre recepţie, în spatele fetei Bond, trec în revistă rapid încăperea. Două fete în jeanși care ar putea *fără probleme* să fie niște supermodele citesc *OK!* și-și arată diverse poze una alteia. În faţa lor, se află o fată în Missoni19 cu burta la gură și ochii în lacrimi, cu un soţ care o ţine de mână și-i zice stresat: „Scumpa mea, dacă ţii atât de tare, îi putem spune copilului «Aspen», pur și simplu nu mi-am dat seama că vorbeai serios!".

Aspen.

Aspen Brandon.

Lordul Aspen Brandon, conte de Londra.

Hmm. Parcă nu.

Fata Bond termină de vorbit cu secretara, apoi se îndepărtează și se așază într-un colţ.

— Vă pot ajuta cu ceva? spune secretara, fixându-mă.

— Da, mulţumesc, zic radioasă. Am programare la Venetia Carter. Doamna Rebecca Brandon.

— Luaţi un loc, doamnă Brandon. Doamna Carter vă va primi imediat.

Îmi zâmbește și-mi întinde o broșură.

— Câteva noţiuni de bază. Vă rog, serviţi-vă cu ceai.

— Mersi!

Iau broșura și mă așez lângă topmodele. La difuzoare se aude muzică plăcută de nai, iar pe panourile îmbrăcate în satin sunt prinse fotografii cu mame și nou-născuţi. Întreaga atmosferă e destinsă și plăcută. E la un milion de kilometri distanţă de sala de așteptare plicticoasă a domnului Braine, cu scaunele ei de plastic, mochetă oribilă și afișe despre acidul folie.

Luke o să rămână cu gura căscată când o să între. *Știam eu* că asta e alegerea corectă! încep Hă răsfoiesc broșura fericită, citind câte un titlu ici și colo... *Naștere în apă... Naștere reflexologică... Hipno-naștere...*

Poate îmi aleg o hipno-naștere. Mă întreb ce-o fi și aia.

[19] Celebră casă de modă italiană specializată în tricotajele de lux.

Tocmai zăbovesc un pic asupra fotografiei unei fete care ţine un bebe într-un soi de jacuzzi uriaș, când mă strigă secretara.

— Doamna Brandon? Veneţia vă roagă să intraţi.

— A!

Las jos broșura și mă uit neliniștită la ceas.

— Mi-e teamă că soţul meu n-a ajuns încă. Cred că mai întârzie vreo câteva minute...

— Nu vă faceţi griji, îmi spune zâmbind. Când vine, îl trimit după dumneavoastră. Pe aici, vă rog.

O urmez pe coridorul mochetat. Pereţii sunt plini de afișe cu autografe de la mame celebre, stând în pat cu copilașii lor nounăscuţi, și abia mai sunt atentă pe unde merg; mai am un pic și mă ia cu leșin. Trebuie neapărat să mă gândesc cu ce o să mă îmbrac la naștere. Poate îi cer niște sfaturi în sensul ăsta Veneţiei Carter.

Ajungem la o ușă vopsită crem și secretara ciocănește de două ori înainte de a o deschide și a mă invita înăuntru.

— Veneţia, dânsa e doamna Brandon.

— Doamna Brandon!

În faţa mea se află o femeie răvășitor de frumoasă cu păr lung roșcat, care-mi întinde mâna.

— Bine aţi venit la Clinica de obstetrică holistică.

— Bună ziua! răspund radioasă. Vă rog, spuneţi-mi Becky.

Uau. Venetia Carter arată ca un star de cinema! E mult mai tânără decât m-am așteptat și mult mai subţirică. E îmbrăcată într-un costum Armani mulat cu pantaloni și o cămașă albă impecabil călcată și are părul din jurul feţei prins cu o clamă șic de baga.

— Îmi pare foarte bine să te cunosc, Becky.

Are glasul melodios ca un clinchet de argint, parc-ar fi Zâna cea Bună de la Miazănoapte20.

— Ia loc, să vorbim puţin.

Are pantofi Chanel cu toc retro, remarc în clipa în care mă așez. Și

[20] Personaj din *Vrăjitorul din Oz* de Frank Baum.

ia uite la topazul ăla galben splendid atârnat la gâtul ei pe o sârmă de argint.

— Vreau să îţi mulţumesc că m-ai primit într-o stare atât de avansată, zic grăbită în timp ce-i întind fișa medicală. Îţi sunt foarte recunoscătoare. Și îmi plac la nebunie pantofii tăi!

— Îţi mulţumesc!

Zâmbește.

— Ia să vedem. Deci ești însărcinată în douăzeci și trei de săptămâni... e primul copil...

Degetul ei cu manichiură îngrijită coboară pe observaţiile domnului Braine.

— E vreo problemă cu sarcina? Ai vreun motiv anume pentru care ai decis să renunţi la medicul de până acum?

— Nu, pur și simplu am vrut o abordare mai holistică, zic, aplecându-mă ușor în faţă, cât se poate de sinceră. Ţi-am citit broșura și sunt de părere că toate tratamentele tale sună incredibil.

— Tratamentele?

Pe fruntea albă îi apar mai multe cute.

— Nașteri, vreau să zic, mă corectez rapid.

— Bine.

Venetia Carter scoate un dosar crem dintr-un sertar, ia un stilou de argint și scrie „Rebecca Brandon" pe copertă, cu un scris frumos și graţios.

— Avem suficient timp pentru a hotărî ce naștere preferi. Însă, la început, aș vrea să aflu mai multe despre tine. Ești căsătorită, înţeleg?

— Da, încuviinţez din cap.

— Și vine și soţul tău azi? Domnul Brandon, dacă am înţeles bine?

— Trebuie să apară din clipă-n clipă.

Ţâţâi din buze a scuze.

— Are o scurtă întrevedere de afaceri în mașină, chiar lângă clinică. Dar trebuie să apară.

— Mă bucur.

Ridică privirea și zâmbește, cu dinţi perfecţi, de un alb strălucitor.

— Sunt sigură că soţul tău e foarte încântat c-o să aibă un copil.

— O, da!

Tocmai sunt pe punctul de a-i spune despre prima noastră ecografie, când se deschide ușa.

— A venit domnul Brandon, spune secretara, și Luke păşeşte înăuntru, zicând „Scuze, scuze, știu că am întârziat...".

— *În fine,* ai venit, Luke! zic. Vino să ţi-o prezint pe doamna Carter.

— Te rog! râde Venetia din nou. Spune-mi Venetia, toată lumea îmi spune pe nume.

— Venetia?

Luke a încremenit și se uită la Venetia de parcă nu-i vină să creadă.

— *Venetia?* Tu eşti?

Veneţiei Carter îi cade faţa.

— Luke? zice. Luke Brandon?

— *Vă cunoaşteţi?* zic uluită.

Preţ de câteva secunde, niciunul dintre ei nu spune nimic.

— Am fost la Cambridge amândoi, spune Luke în cele din urmă. Cu mulţi ani în urmă. Dar.

Se freacă pe frunte.

— Venetia *Carter.* Te-ai măritat?

— Am făcut cerere de schimbare de nume, spune Venetia cu un zâmbet trist. Tu n-ai fi făcut la fel?

— Dar cum te chema înainte? întreb din pură politeţe, însă niciunul dintre ei nu pare să mă audă.

— Câţi ani au trecut?

Luke e încă lovit cu leuca.

— Prea mulţi. *Mult* prea mulţi.

Venetia își trece o mână prin păr, care i se asază într-o cascadă roșie, perfectă.

— Te mai vezi cu vreunul din fosta noastră gașcă? De exemplu, cu Jonathan? Sau cu Matthew?

— Am pierdut legătura.

Luke ridică din umeri.

— Tu?

— Cât am fost în State, m-am mai întâlnit cu câţiva. Acum, că m-

am

întors la Londra, mă mai vad cu unii dintre ei, când putem...

E întreruptă de un bip ce se aude dinspre buzunarul ei. Scoate pagerul și îl oprește.

— Scuzaţi-mă, trebuie să dau un telefon. Mă duc alături.

După ce dispare, mă uit la Luke. E luminat tot la faţă, zici c-a venit Crăciunul.

— O cunoști pe Veneţia? zic. E incredibil.

— Nu-i așa?

Clatină din cap absent, încă dus pe gânduri.

— Pe vremea când eram la Cambridge, făceam parte din același cerc de prieteni. Mă rog, pe vremea aia ea era Venetia Grime.

— *Grime21?*

Nu-mi pot reprima un chicotit.

— Nu prea e un nume potrivit pentru un doctor, zice întorcându-mi zâmbetul. Nu mă mir că și l-a schimbat.

— Și ai cunoscut-o bine?

— Am fost la același colegiu, încuviinţează Luke. Întotdeauna a fost incredibil de deșteaptă. Extrem de talentată. Întotdeauna am știut c-o să se descurce foarte bine în viaţă.

Tace în clipa în care se deschide ușa și apare Venetia.

— Îmi cer scuze!

Veneţia vine și se așază pe birou, cu faţa spre noi și picioarele încrucișate îmbrăcate în pantaloni Armani.

— Unde rămăseserăm?

— Tocmai îi spuneam lui Luke: ce coincidenţă! zic. Să vă cunoașteţi deja.

— Nu-i așa că-i extraordinar?

Râde iar, cu râsul ei ca de clopoţei.

— Dintre toate sutele de paciente pe care le-am avut, n-am avut niciuna măritată cu un fost iubit de-al meu!

Surâsul îmi îngheaţă instantaneu pe faţă.

[21] Murdărie, funingine; a înnegri, a acoperi cu funingine; murdar, soios.

Fost iubit?

— Tocmai încercam să-mi amintesc cât am fost împreună, Luke, adaugă ea. Cât a fost, un an?

Au fost împreună *un an.*

— Nu-mi mai amintesc, spune Luke relaxat. E mult de-atunci.

Ia stai așa. Ia stai o clipă. Dă banda înapoi. Am sentimentul că mi-a scăpat ceva aici.

Venetia Carter a fost iubita lui Luke pe vremea când erau la Cambridge? Dar... nu mi-a zis niciodată nimic de ea. Nu l-am auzit niciodată vorbind de nicio Venetia.

Vreau să zic. nu că *ar conta* sau ceva de genul ăsta. De ce să conteze? Nu sunt genul de persoană care-i scoate ochii soţului cu nu știu ce iubite vechi, din trecut. Din fire, sunt o persoană total lipsită de orice urmă de gelozie. De fapt, cred că nici n-o să pomenesc nimic de asta.

Sau poate că o s-o fac, însă doar așa, în treacăt.

— Iubitule, nu-mi amintesc să-mi fi vorbit vreodată despre Venetia, îi zic lui Luke râzând relaxat. Nu-i amuzant?

— Nu te teme, Becky.

Venetia se lasă ușor în faţă, cu un aer confidenţial.

— Știu destul de bine că n-am fost niciodată marea dragoste a lui Luke.

Simt cum mi se încălzește sufletul de încântare.

— Am înţeles, spun, făcând un efort să rămân modestă. Păi.

— Sacha de Bonneville a fost aleasa sufletului tău, adaugă ea.

Poftim? *Poftim?*

Aleasa sufletului său n-a fost nici într-o mie de ani nemernica aia snoabă de Sacha de Bonneville! Am fost eu! *Soţia lui!*

— În afară de tine, firește, Becky! exclamă ea, slobozind o cascadă de hohote, în chip de scuze. Mă referam la perioada de atunci, de demult. La gașca noastră. Acestea fiind zise.

Venetia își aruncă părul ca focul pe spate și-și ia din nou clipboardul și stiloul.

— . să ne întoarcem la naștere!

— Da, zic, regăsindu-mi stăpânirea de sine. Păi, mă gândeam ce-ar fi să încerc o naștere din aia în apă, cu flori de lotus...

— Apropo, Luke, ar trebui să treci pe la mine într-o seară, mă întrerupe Veneţia. Să ne mai vedem cu restul bandei.

— Mi-ar face mare plăcere! spune Luke. Ne-ar face plăcere, nu-i așa, Becky?

— Da, zic după o pauză. E o idee super.

— Îmi cer scuze că te-am întrerupt, Becky, reia Veneţia. Continuă, te rog. Ce spuneai, o naștere în apă?

Următoarele douăzeci și cinci de minute ni le petrecem vorbind despre vitamine, teste de sânge și o groază de alte chestii. Dar, sinceră să fiu, nu-mi stă deloc mintea la discuţie.

Încerc să mă concentrez, însă îmi tot vin în cap diverse imagini care îmi distrag atenţia. Cum ar fi Luke și Veneţia îmbrăcaţi în uniforme de studenţi la Cambridge, sărutându-se înfocat pe un pod. (Oare asta oi fi vrut să spun, un pod peste un canal? Sau într-o gondolă? Barca aia cu un soi de prăjină.)

După care mi-l tot închipui trecându-și mâna prin părul ei lung, roșcat. Și murmurând „Venetia, te iubesc".

Ceea ce e pur și simplu stupid. *Pun pariu* că nu i-a spus niciodată c- o iubește.

Pun pariu pe. o mie de lire.

— Becky?

— A!

îmi vin în fire și-mi dau brusc seama că întrevederea noastră a luat sfârșit. Luke și Venetia sunt amândoi în picioare și mă așteaptă.

— Deci te gândești ce fel de naștere îţi dorești, Becky, și-mi spui? zice Venetia deschizând ușa.

— Categoric!

— Nu e nevoie de un plan extrem de detaliat acum! îmi spune zâmbind. Aș vrea doar să am o imagine generală despre genul de naștere pe care ţi-o dorești. Și, Luke, o să te sun. Știu

că unii dintre băieţi ar fi foarte încântaţi să te revadă.

— Cu mare plăcere!

Luke e foarte îmbujorat la faţă în clipa în care o sărută pe ambii obraji. Apoi ușa se închide și ne îndepărtăm pe coridor.

Nu am nici cea mai mică idee la ce se gândește.

Sinceră să fiu, nici eu nu știu la ce mă gândesc.

— Măi să fie, spune Luke în cele din urmă, e foarte impresionant. Foarte, foarte impresionant.

— Îhm... da!

— Becky.

Luke se oprește brusc.

— Vreau să-mi cer scuze. Ai avut dreptate, iar am greșit eu. Clatină din cap. Îmi pare rău că m-am opus atâta venirii aici. Ai dreptate, am avut prejudecăţi idioate. Dar tu ai luat hotărârea corectă.

— Așa e, aprob, încuviinţând din cap de câteva ori. Deci. deci crezi c-ar trebui să ne mutăm la Venetia?

— Absolut!

Râde, nedumerit.

— Tu nu? N-ai zis că e un vis devenit realitate să vii aici?

— Ăă... da, zic, îndoindu-mi broșura cu „Opţiuni alternative pentru reducerea durerii" de mai multe ori, până se face foarte mică. Sigur că este.

— Scumpa mea. Draga mea.

Luke mă privește brusc, preocupat.

— Dacă te simţi cumva ameninţată de faptul că am avut o relaţie cu Venetia acum o mie de ani, te rog să mă crezi că.

— Ameninţată? i-o tai scurt. Nu fi ridicol! Nu mă simt *ameninţată*.

Ba poate că mă simt un picuţ ameninţată. Dar cum să-i spun așa ceva lui Luke?

— A, ce bine, încă mai sunteţi aici!

Glasul cristalin al Veneţiei ne ajunge înainte ca ea să străbată tot coridorul spre noi, cu un clipboard în mână.

— Să nu uiţi să-ţi iei cadoul de bun venit înainte să pleci, Becky! Avem o groază de minunăţii pentru tine. Și am mai vrut să-ţi spun ceva.

— Venetia, o întrerupe Luke în mijlocul frazei. O să fiu sincer.

Tocmai vorbeam despre faptul că... noi doi am avut o relaţie. Și nu sunt sigur că Becky se simte confortabil având în vedere acest lucru.

Îmi ia mâna și i-o strâng a recunoștinţă.

Veneţia expiră și încuviinţează.

— Sigur că da, spune. Becky, draga mea, te înţeleg *perfect*. Dacă te simţi fie și un dram stânjenită, atunci cred c-ar trebui să iei în calcul posibilitatea de a-ţi alege un alt medic. Îţi promit că n-o să mă supăr!

Îmi zâmbește prietenos.

— Dacă te hotărăști să rămâi în grija mea, am să fac tot posibilul să ai parte de cea mai ușoară naștere posibilă. Și, în cazul în care îţi faci realmente probleme.

Îmi face cu ochiul.

— Am un prieten!

— Ei, nici chiar așa! Nu sunt *chiar atât* de nesigură pe mine! zic, râzând la unison cu ea.

Are prieten! Atunci totul e OK!

Nu știu de ce nu mi-a dat prin cap atâta lucru. Doamne, sarcina asta mă face total paranoică.

— Deci, spune Venetia Carter, duceţi-vă, gândiţi-vă, numărul meu îl aveţi.

— Nu mai e nevoie să mă gândesc, zic radioasă ca un bec. Un singur lucru vreau să-mi spui: unde sunt cadourile de bun venit?

KENNETH PRENDERGAST
Prendergast de Witt Connell
Consilieri financiari
Forward House
394 High Holborn, Londra, WCIV 7EX

Dnei R. Brandon
37 Maida Vale Mansions

Maida Vale
Londra, NW6 OYF

24 august 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoare. Am luat cunoștinţă de „pariul" investiţiilor dintre dumneavoastră și soţul dumneavoastră. Vă rog să fiţi încredinţată că nu-i voi dezvălui strategiile dumneavoastră de alocare a activelor și nici nu i le voi „vinde ca un spion sovietic".

Drept răspuns la întrebarea dumneavoastră, sunt de părere că o investiţie în aur ar fi o investiţie cât se poate de înţeleaptă pentru viitorul copilului dumneavoastră. Aurul a avut o evoluţie foarte bună în decursul ultimilor ani și, după părerea mea, aceasta va continua în același trend, ascendent.

Cu stimă,

Kenneth Prendergast,

Specialist în investiţii familiale

Șase

Doamne, cât e de deprimant.

E a doua zi după vizita noastră la Venetia Carter, și eu sunt așezată la biroul meu din zona de recepţie a departamentului de Shopping Personalizat. Jasmine, care lucrează cu mine, stă trântită pe canapea. În registrul nostru de programări fluieră vântul, telefonul nu sună nici să-l pici cu ceară, iar locul e la fel de mort ca întotdeauna. Mă uit înjur. Nici picior de client. Singura mișcare de pe etajul nostru i se datorează lui Len, paznicul, care-și face turele de control, și are un aer la fel de sastisit ca și noi, ceilalţi.

Și când mă gândesc cum era nu demult la Barneys din New York, numai viaţă, culoare și agitaţie, și oameni care cumpărau rochii de mii de dolari. Toată săptămână n-am vândut decât două fileuri de păr și un balonzaid de la reduceri. Locul ăsta e un dezastru. Și sunt doar zece săptămâni de când am deschis.

The Look e susţinut financiar de un mare mahăr, Giorgio

Laszlo. Trebuia să fie un magazin universal de vis, zumzăind de lume, cu un concept ultrarevoluţionar, care să-i lase fără clienţi pe cei de la

Selfridges și Harvey Nichols, însă lucrurile au pornit cu stângul, chiar din prima zi. Adevărul e că locul ăsta e o glumă de nivel naţional.

În primul rând, un întreg depozit de marfă a ars din temelii, iar deschiderea oficială a trebuit să fie amânată. După care, un spot din tavan a pocnit din senin și a căzut, speriind-o de moarte pe una dintre vânzătoarele de la raionul de cosmetice, chiar în toiul unei demonstraţii de machiaj. Apoi a existat o suspiciune de epidemie de boala legionarilor22 și am fost trimiși cu toţii acasă pentru cinci zile. Sa dovedit a fi o alarmă falsă - însă răul a fost făcut. Toate ziarele au început să publice articole despre blestemul care s-a pogorât asupra magazinului The Look și caricaturi cu clienţii ferindu-se de bucăţi din clădirea ce stă să cadă deasupra lor. (Care, sinceră să fiu, erau destul de amuzante, dar n-avem voie să spunem asta.)

Și, de când am deschis, nu s-a mai întors nimeni. Toată lumea pare să fie convinsă că magazinul e încă închis ori infecţios ori ceva de genul ăsta. Cei de la *Daily World,* care sunt dușmanii declaraţi ai lui Giorgio Laszlo, tot trimit fotografi sub acoperire, care să facă poze etajului cu buticuri de modă, după care publică articole cu titluri de genul *TOT GOL!* și *CÂT O* SĂ *MAI DUREZE ABERAŢIA ASTA?* Se zvonește că, dacă situaţia nu se îmbunătăţește rapid, locul o să se închidă.

Jasmine dă pagina cu un oftat greu și începe să citească horoscopul. Asta-i cealaltă problemă: e greu să-ţi ţii personalul motivat atunci când treaba nu merge deloc. (Personalul meu e alcătuit din Jasmine.) înainte să încep serviciul aici, am citit una dintre cărţile de management ale lui Luke, în căutarea unor ponturi despre cum să fii șef - și acolo scria că e „crucial să

[22] *Legionella pneumofila,* boală care, netratată corespunzător, poate duce la complicaţii letale. Odată ce intră în acţiune, bacilul legionellei

declanșează, după o perioadă de incubaţie de până la două săptămâni, o pneumonie gravă. Bacilul, rezistent la temperaturi de până la 60 de grade Celsius, se găsește în sol, dar mai ales în bazinele de înot, instalaţiile de apă și cele de aer condiţionat.

ı aci complimente echipei tale atunci când treceţi printr-o perioadă proastă".

I-am lăudat deja părul, pantofii și geanta. Sinceră să fiu, nu prea mai am ce să-i laud.

— Îmi plac... sprâncenele tale, Jasmine! zic veselă. Unde ţi le faci?

Jasmine se uită la mine șocată, de zici că i-am cerut să înghită o balenă.

— Nu-ţi spun!

— De ce?

— E secretul meu. Dacă-ţi spun, o să te duci si tu acolo și-o să arătăm amândouă la fel.

Jasmine e slabă băţ, are șuviţe groase decolorate, belciug în nas și un ochi verde și unul albastru. Nici dacă s-ar strădui n-ar putea să semene mai puţin cu mine.

— N-o să arătăm la fel! îi răspund convinsă.! Jur și simplu, o să am și eu sprâncenele pensate ca lumea! Hai, spune-mi.

— Îhm hâm.

Clatină din cap.

— S-o crezi tu.

Mă trece un val de frustrare.

— Când m-ai întrebat unde-mi fac părul, ţi-am spus, îi amintesc. Ţi- am dat un card cu reducere, ţi-am recomandat cel mai bun stilist și ţi- am obţinut reducere de zece la sută pentru primul tuns. Îţi amintești?

Jasmine ridică din umeri.

— Era vorba de păr. Părul nu se pune.

— Și acum e vorba de sprâncene. E *și mai puţin* important!

— Asta crezi tu.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Tocmai sunt pe punctul de a-i spune că nu-mi pasă unde-și face nenorocitele alea de sprâncene (ceea ce e o minciună, pentru că în clipa asta am devenit obsedată de ele), când aud pași. Pași apăsaţi, greoi, genul de pași ce aparţin întotdeauna managementului superior.

Jasmine ascunde repede revista *Heat* sub un maldăr de pulovere, iar eu mă fac că aranjez o eșarfă pe un manechin. O secundă mai târziu,

de după colţ apare Eric Wilmot, directorul de marketing, cu doi tipi în costum pe care nu i-am mai văzut în viaţa mea.

— Iar acesta este raionul de Shopping Personalizat, le spune indivizilor cu cel mai artificial aer jovial din univers. Rebecca a lucrat la celebrul Barneys din New York! Rebecca, ţi-i prezint pe Clive și Graham, de la First Results Consulting. Au venit să ne dea câteva idei.

Schiţează un zâmbet chinuit.

Eric a fost promovat director de marketing în urmă cu o săptămână, când predecesorul lui și-a dat demisia. Nu arată nici pe departe ca un om care se bucură de noua lui slujbă.

— N-am avut niciun client de câteva zile, le-o trântește Jasmine. Parc-am fi la morgă.

— Îhîm.

Surâsul lui Eric devine o grimasă.

— O morgă goală, vreau să spun, fără niciun mort, clarifică ea. E *mai mort* decât la morgă. Fiindcă, într-o morgă, cel puţin...

— Suntem cu toţii perfect conștienţi care e situaţia, îţi mulţumesc, Jasmine, i-o taie Eric scurt. Ce ne trebuie nouă sunt niște soluţii.

— Cum facem lumea să între pe ușă? se adresează unul dintre consultanţi unui manechin. Asta-i întrebarea.

— Cum le păstrăm loialitatea? intervine și celălalt, gânditor.

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă asta înseamnă să fii consultant, să te-mbraci în costum și să pui întrebări retorice, atunci pot *și eu* să fiu, la fel de bine ca și ei.

— Care este oferta ta unică23? adaugă primul tip.

— N-am așa ceva, zic, zgândărită la maximum. Avem exact aceeași marfă ca toţi ceilalţi. A, și apropo, dacă intri să cumperi ceva de aici, e posibil să te îmbolnăvești sau să te lovești la cap. Trebuie să facem ceva, să ieșim la atac!

Cei trei bărbaţi se holbează la mine, miraţi.

[23] *Unique selling point,* termen de marketing ce se referă la unicitatea produsului oferit spre vânzare, calitatea esenţială care îl deosebește de alte produse similare.

— Percepţia publicului, legată de imaginea asociată cu pericolul, e fără îndoială cea mai mare provocare pentru noi, spune primul consultant, încruntat. Trebuie să contracarăm avalanșa de știri negative, să creăm o imagine pozitivă, solidă și atrăgătoare...

N-a înţeles nimic.

— N-ar avea nici cea mai mică importanţă! îl întrerup. Dacă am avea ceva unic, ceva ce lumea *și-ar dori cu adevărat,* ar veni oricum. De exemplu, odată, pe vremuri, când locuiam la New York, m-am dus la o vânzare de mostre, care se ţinea într-o clădire ce urma să fie demolată. Afară erau tot felul de tăbliţe de avertizare cu „NU INTRAŢI, PERICOL DE PRĂBUȘIRE", însă eu auzisem că au pantofi Jimmy Choo cu reducere de 80 la sută. Așa că am intrat!

— Și aveau? întreabă Jasmine, brusc interesată.

— Nu, zic cu ușor regret. Se dăduseră deja. Dar mi-am găsit un trenci superb Gucci, la doar șaptezeci de dolari!

— Ai intrat într-o clădire ce stătea să cadă, face Eric cu ochii cât cepele, pentru o pereche de pantofi?

Ceva îmi spune că n-o să reziste prea mult în meseria asta.

— Normal! Și, în afară de mine, mai erau vreo sută de fete. Și, dacă am avea și noi ceva ieșit din comun, o marfă care să se găsească exclusiv la noi, la The Look, toată lumea ar veni glonţ aici! Fără să le pese că le poate cădea acoperișul în cap! Cum ar fi, să comercializăm o linie de design ieftină a unui creator în vogă!

Ideea asta nu-mi dă pace de ceva timp. Am încercat să discut despre asta cu Brianna, achizitoarea șefă, săptămână trecută. Însă ea sa mulţumit să dea din cap absentă și m-a întrebat dacă sunt drăguţă să-i aduc rochia Dolce cu strasuri, mărimea patruzeci și patru, fiindcă în scara respectivă se ducea la o premieră și rochia Versace cea roșie era prea strâmtă pe fund - eu ce părere am?

Dumnezeu știe cum o fi primit Brianna slujba asta. De fapt,

știe toată lumea cum. E nevasta lui Giorgio Laszlo și pe vremuri era model. În comunicatul de presă de la lansarea magazinului scria că acest lucru îi conferă o calificare incontestabilă pentru postul de achizitor-șef, dat fiind că are „cunoștinţele și flerul unui insider al

modei".

Nu scria și că „din păcate, nu posedă nici măcar un neuron".

— Linie de designer... ieftină...

Primul consultant notează de zor în carneţel.

— Ar trebui să vorbim cu Brianna despre asta. Fără îndoială, are relaţii extrem de folositoare în domeniul ăsta.

— Cred că în clipa asta e plecată în vacanţă, spune Eric. Cu domnul Laszlo.

— Păi atunci, când se întoarce. Să încercăm să dezvoltăm această idee.

Consultantul își închide cu zgomot carneţelul.

— Să mergem.

Pornesc cu toţii mai departe și eu aștept până când cei trei dau colţul, după care îmi exteriorizez cu năduf frustrarea.

— Ce-i? spune Jasmine, care s-a prăvălit la loc pe canapea și scrie un sms.

— N-o să facă nimic niciodată în felul ăsta! Brianna nu se întoarce decât peste câteva săptămâni și, oricum, n-avem nicio șansă dacă ne lăsăm în baza ei. N-o să facă decât să ţină ședinţe peste ședinţe. și, între timp, magazinul o să dea faliment.

— Și ce-ţi pasă? ridică Jasmine din umeri, nepăsătoare.

Cum poate să stea pur și simplu și să vadă cum se distruge o afacere și nici măcar să nu încerce să facă *ceva?*

— Îmi pasă, fiindcă. fiindcă aici lucrez eu! Și știu sigur că ar putea fi un mare succes!

— Revino cu picioarele pe pământ, Becky. Niciun designer n-ar accepta să-și lanseze vreo creaţie aici.

— Brianna ar putea să le ceară ajutorul celor cu care a lucrat, protestez eu. Vreau să zic, ce Dumnezeu, a fost model la Calvin Klein, la Versace. Tom Ford. ar putea să-l convingă pe vreunul dintre ei, nu crezi? Doamne, dacă aș avea un prieten care să fie un designer celebru. zic și mă opresc în mijlocul frazei.

Ia stai așa. De ce nu m-am gândit la asta până acum?
— Ce? ridică Jasmine privirea.

— *Cunosc* un designer, spun. Îl cunosc pe Danny Kovitz! L-am putea ruga să ne creeze câteva chestii, special pentru noi.

— Îl *cunoști* pe Danny Kovitz? Jasmine mă privește sceptică. Ce vrei să spui, c-ai dat o dată nas în nas cu el, în oraș?

— Îl cunosc personal! Când eram în New York, locuia deasupra mea. El mi-a creat rochia de mireasă, nu mă pot abține să nu adaug, ca să-i iau un pic piuitul.

Ce cool e să ai un prieten faimos! îl cunosc pe Danny de pe vremea când era un nimeni. De fapt, eu sunt cea care i-a intermediat primul succes. Iar acum e răsfățatul modei internaţionale! A fost în *Vogue,* rochiile lui au fost purtate la Oscar și toate astea. Luna trecută a fost un interviu cu el în *Women 's Wear Daily,* despre ultima lui colecţie, și a zis că acesta «sie modul său de a interpreta decăderea civilizaţiei.

Nu cred niciun cuvânt din toate astea. Pun pariu că sunt niște chestii pe care le-a încropit în ultima secundă cu o tonă de ace de siguranţă și multă cafea neagră, și altcineva i le-a cusut.

Și totuși. O linie de designer exclusivă Danny Kovitz ne-ar aduce o publicitate fantastică. De ce nu m-oi fi gândit la asta până acum?

— Dacă chiar îl cunoști pe Danny Kovitz, sună-l, spune Jasmine sfidătoare. Chiar acum.

Poftim? *Nu mă crede?*

— Bine, îl sun!

Îmi scot cu gesturi sigure mobilul, găsesc numărul lui în agendă și-l formez.

Adevărul e că n-am mai vorbit de multișor cu Danny. Și totuși, am trecut prin multe împreună pe vremea când locuiam la New York, și întotdeauna ne vor lega aceste amintiri. Aștept câteva clipe bune, însă nu primesc niciun răspuns, nu se aude decât un fel de bipăit. Cine știe, și-o fi pierdut mobilul, o fi renunţat la el sau cine știe.

— Vreo problemă? Jasmine ridică din sprinceana perfectă către mine.

— Nu știu ce naiba are mobilul ăsta al lui, zic calmă. O să sun la birou.

Sun la serviciul de convorbiri internaţionale, aflu numărul de la

New York al companiei Danny Kovitz Enterprises și formez. E ora nouă și jumătate dimineaţa la New York, ceea ce înseamnă că sunt slabe șanse să fie treaz, în afară de cazul în care a lucrat sau a petrecut toată noaptea. Dar pot să-i las un mesaj.

— Danny Kovitz Enterprises, răspunde un glas de bărbat. Vă pot ajuta cu ceva?

— A, bună dimineaţa! zic. Sunt Becky Brandon, fostă Bloomwood. Aș dori să vorbesc cu Danny Kovitz.

— Aşteptaţi puţin, vă rog, spune glasul politicos.

În ureche îmi irumpe un rap care durează câteva momente, apoi sunt preluată de o voce feminină vioaie.

— Bine aţi venit la fan clubul Danny Kovitz! Pentru date privind înscrierea ca membru cu drepturi depline, apăsaţi tasta unu...

Of, pentru numele lui Dumnezeu! închid și formez din nou numărul, evitând privirea lui Jasmine.

— Danny Kovitz Enterprises. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună. Sunt o veche și foarte bună prietenă a lui Danny, zic repede. Vă rog faceţi-mi legătura cu secretara lui personală.

Rapul îmi irumpe iar în ureche, după care o femeie îmi spune:

— Biroul personal al lui Danny Kovitz. Carol la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună, Carol! zic pe cel mai prietenesc ton cu putinţă. Sunt o veche prietenă de-a lui Danny și am încercat să dau de el pe mobil, dar nu știu ce-are, că nu merge. Eşti, te rog, drăguţă să-mi faci legătura cu el? Sau să-i transmiţi un mesaj din partea mea?

— Cum vă numiţi? spune Carol, destul de sceptică.

— Becky Brandon. Fostă Bloomwood.

— Și spuneţi că el știe despre ce este vorba, da?

— Da! Suntem prieteni!

— Bine atunci, am să-i transmit mesajul dumneavoastră domnului Kovitz.

Deodată, în fundal se aude un glas familiar zicând „Am *nevoie* de o Cola dietetică, OK?".

E Danny!

— E acolo, nu? exclam. Tocmai l-am auzit! Ești, te rog, amabilă să mi-l dai la telefon? Nu vreau decât să-i spun două cuvinte, atât...

— Domnul Kovitz este în. tr-o ședinţă, spune Carol. Însă nu vă faceţi griji, am să-i transmit mesajul dumneavoastră, doamnă Broom. Vă mulţumim pentru telefon.

Îmi închide în nas.

Închid mobilul, fierbând de mânie. N-o să-i transmită nimic, așa-i? Nici măcar nu mi-a cerut numărul de telefon!

— Și zi așa, spune Jasmine, care nu m-a scăpat nicio clipă din ochi. Sunteţi prieteni la cataramă, parcă așa ziceai, nu?

— Chiar *suntem,* zic furioasă.

OK. Gândește-te bine. Trebuie să existe o cale de a lua legătura cu el. *Nu se poate să nu...*

Ia stai așa.

Înșfac repede telefonul și formez numărul de la apeluri internaţionale.

— Bună ziua, îi zic centralistei. Aș dori să aflu numărul familiei Kovitz, care stă în Apple Bay House, pe Fairview Road, Foxton, Connecticut. Sunteţi amabilă să-mi faceţi și legătura, vă rog.?

Câteva clipe mai târziu, îmi răspunde o voce.

— Alo?

— Bună dimineaţa, doamnă Kovitz! zic pe tonul cel mai cald de care sunt în stare. Sunt Becky. Becky Bloomwood? Vă mai amintiţi de mine?

Întotdeauna mi-a plăcut de mama lui Danny. Încep să vorbesc cu ea câte-n lună și-n stele, mă întreabă ce face copilul și eu o întreb despre grădinile ei ultrapremiate, și conversaţia se încheie cu ea exprimându- și indignarea și compasiunea pentru modul în care am fost tratată de personalul lui Danny, având în vedere faptul că eu am fost cea care i-a expus prima oară marfa la Barneys (am avut grijă să-i amintesc acest amănunt în treacăt, pentru orice eventualitate)

și promiţându-mi că-l pune pe Danny să mă sune.

Nu cred că au trecut mai mult de două minute pe ceas de când am încheiat convorbirea, când îmi sună mobilul.

— Bună, Becky! Mi-a zis mama că m-ai sunat, așa e?

— *Danny!*

Nu mă pot abţine să n-o săgetez cu o privire victorioasă pe Jasmine.

— O, Doamne, nu te-am mai auzit de un secol. Ce faci?

— Foarte bine! Doar că nu vrei să știi ce *săpuneală* mi-a tras mama. Iisuse! spune Danny sincer tulburat. M-a luat cu chestii de genul: să nu-ţi uiţi nicio clipă prietenii, tinere. La care eu i-am zis: „Despre ce vorbești?". La care ea...

— Asistenţii tăi n-au vrut să-mi facă legătura cu tine, îi explic. Au crezut că sunt o fană. Sau o obsedată de vedete sau naiba mai știe ce.

— Să știi că am destul de des parte de așa ceva.

Danny pare destul de mândru de sine.

— În momentul ăsta, am doi tipi care mă urmăresc peste tot, și pe amândoi îi cheamă Joshua. E o dementă, nu ţi se pare?

— Dumnezeule!

Nu pot să nu fiu impresionată, deși știu că n-ar trebui.

— Și. ce mai faci, cu ce te mai ocupi?

— Mi-am luat liber o vreme ca să-mi pregătesc noua colecţie, zice ca pe apă, parcă repetând o bandă pe care a mai pus-o. Vreau să reinterpretez moda inspirată de Orientul îndepărtat. În clipa asta, mă aflu în stadiul de lucru la concept. Absorb influenţe, genul ăsta de chestii.

Nu mă duce el pe mine cu prețul. „Absorb influenţe" înseamnă „Plec în vacanţă și beau până cad lat pe plajă".

— Auzi, m-am gândit la o chestie, zic repede. Crezi că poţi să-mi faci un serviciu uriaș? Crezi că ai putea să creezi o linie ieftină pentru magazinul ăsta din Londra, la care lucrez? Sau măcar un singur articol vestimentar, exclusiv pentru noi.

— A, zice, și-l aud cum își deschide o doză de suc. Sigur. Când?

Ha! *Știam eu* c-o să zică „da".

— Păi. curând?

Îmi strâng pumnii, pentru noroc.

— În următoarele săptămâni? Ai putea să ne faci o vizită la Londra. Ne-am distra de milioane!

— Nu știu ce să zic, Becky...

Se oprește ca să soarbă din cutie, și mi-l închipui în cine știe ce birou de fiţe din Soho, tolănit pe un fotoliu prezidenţial, în blugii ăia răpciugoși antici pe care-i place să-i poarte.

— Mi-am planificat călătoria asta în Orientul îndepărtat.

— Zilele trecute l-am văzut pe Jude Law pe stradă, arunc în treacăt. Locuiește destul de aproape de noi.

La celălalt capăt al firului se lasă tăcerea.

— Sau poate că aș putea trece un pic și pe la tine, zice Danny în cele din urmă. Londra e în drum spre Thailanda, nu?

Da! Am parte de RESPECT ABSOLUT.

Tot restul zilei, Jasmine abia dacă scoate câte un cuvinţel, mulţumindu-se să-mi arunce priviri pline de admiraţie. Și Eric a fost cât se poate de impresionat când a auzit că am „avut o atitudine proactivă, prin intermediul căreia am făcut câţiva pași în direcţia implementării proiectului1, cum s-a exprimat el.

Dacă am avea și noi măcar câţiva clienţi acolo, slujba asta n-ar fi rea deloc. Deși, sinceră să fiu, situaţia actuală are și ea avantajele ei, unul dintre ele fiind faptul că-mi permite să citesc în voie noul număr al revistei *Pregnancy*.

— Hei, îţi sună mobilul în geantă, zice Jasmine, care tocmai iese din zona recepţiei. A sunat într-o veselie, toată ziua.

— Mersi că mi-ai spus! zic sarcastică.

Mă grăbesc la birou, înșfac telefonul și-l deschid.

— Becky! aud glasul surescitat al mamei. În fine! Spune-mi, scumpa mea, cum a fost la obstetriciana aia celebră? Abia așteptăm să aflăm. Janice a venit de o mie de ori să mă întrebe dacă am aflat ceva!

— A, da. Stai numai un pic, să.

Închid ușa și mă așez pe fotoliul de la birou, încercând să-mi pun gândurile în ordine.

— Păi, ce să-ţi zic. a fost incredibil! Și ghici, în sala de așteptare m- am întâlnit cu o fată Bond!

— O fată Bond!
Mama își ţine respiraţia.

— Janice, ai auzit? Becky s-a întâlnit cu o latã Bond în sala de așteptare!

— Iar locul e foarte plăcut, și mi-am ales o naștere holistică, în apă, și mi-au dat o sacoșă cadou, plină cu tot felul de vouchere la spa...

— Ce frumos! spune mama. Și e o femeie cumsecade, da? Doctoriţa?

— Foarte cumsecade.

Fac o pauză, apoi arunc în treacăt:

— E fosta iubită a lui Luke. Incredibil, nu?

— Fosta iubită? glasul mamei se înăsprește brusc. Cum adică, fosta iubită a lui Luke?

— Ei, cum adică! Adică acum o mie de ani, au avut o relaţie. Pe vremea când erau la Cambridge.

La capătul firului se lasă o tăcere mormântală.

— E atrăgătoare? spune mama.

Pe bune, acum.

— Destul de atrăgătoare. Dar nu văd ce legătură are treaba asta.

— Nici o legătură, draga mea.

Se lasă o tăcere ușor încordată, și sunt destul de sigură că o aud pe mama șoptindu-i ceva lui Janice.

— Știi cumva de ce s-au despărţit? mă întreabă brusc.

— Nu, nu știu.

— Și nu l-ai întrebat?

— Mamă, zic, făcând eforturi să-mi păstrez calmul, Luke și cu mine avem o căsnicie bazată pe încredere și siguranţă. N-o să-l *iau la întrebări ca la anchetă,* OK?

Ce crede c-ar trebui să fac, să-i pun în faţă un chestionar? Vreau să zic că da, sunt de acord că până la urmă a ieșit la iveală faptul că tata a avut un trecut ușor mai colorat decât am fi crezut (aventură cu o controloare de tren; copil din flori; mustaţă gen ghidon de bicicletă). Însă Luke nu e genul ăsta, știu precis că nu e.

— Și, oricum, a fost acum o mie de ani, adaug, o idee mai

sfidătoare decât voiam. Iar tipa are prieten.

— Nu știu ce să zic, Becky, draga mea.

Mama expiră zgomotos.

— Ești tu sigură că e o idee bună? Sarcina e o... perioadă cam *periculoasă* pentru un bărbat. Ce-ar fi să vă întoarceţi mai bine la doctorul în vârstă, care știi sigur că e un domn?

Stai că acum chiar că mai am un pic și-mi sare ţandăra. Ce crede mama, că nu sunt în stare să-i port de grijă propriului meu soţ?

— Acum sunt pacienta Veneţiei Carter, punct, zic încăpăţânată. Totul e semnat și parafat.

— A, bine, draga mea, dacă ești tu sigură că așa-i mai bine. Ce spui, Janice?

La celălalt capăt al firului se aud iar voci șopotind.

— Janice zice dacă aia cu care te-ai întâlnit era cumva Halle Berry?

— Nu, era noua fată Bond. Blonda, campioana la patinaj pe role. Mamă, trebuie să închid acum. Mă mai sună cineva. Salutări tuturor. Pa!

închid și, o secundă mai târziu, sună din nou.

— Bex! Am încercat să dau de tine toată ziua! Cum a fost? aud glasul surescitat al lui Suze. Spune-mi totul, în amănunt. O să naști în apă, în stil tailandez?

— Poate!

Nu pot să nu radiez de încântare la auzul vorbelor ei.

— Vai, Suze, a fost super! Ţi se fac ședinţe de masaj și reflexologie, și am cunoscut o fată Bond, și afară așteptau paparazzi, și ne-am fotografiat împreună! O să ne publice poza în *Hello!*

— Ce ca lumea!

Suze ridică atât de tare vocea, că aproape ţipă.

— Doamne, ce geloasă sunt! Vreau să mai fac și eu un copil, și să-l nasc acolo.

— Nu se naște efectiv la clinică, îi explic. Aici sunt vizitele la medic, dar de născut se naște la spitalul Cavendish.

— La Cavendish? Cel cu paturi duble și liste cu cele mai bune vinuri?

— Da.
Nu-mi pot reprima o mică grimasă de satisfacţie.

— Ești atât de *norocoasă,* Bex! Și cum e Veneţia Carter?

— E super! E foarte tânără, e cool de tot și are tot soiul de idei care mai de care mai interesante despre naștere și...

Șovăi.

— Și e fosta iubită a lui Luke. Nu-i așa că-i incredibil?

— E... ce?

Suze pare că vrea să se asigure că a auzit bine.

— E fosta iubită a lui Luke. Au fost împreună la Cambridge.

— Adică bebelușul tău o să fie asistat la naștere de *fosta iubită* a lui Luke?

întâi mama, acum Suze. Ce le-a apucat?

— Da! zic defensiv. De ce nu? Totul a fost acum o mie de ani și n-a durat decât vreo cinci minute. Și acum e cu altcineva. Care e problema?

— Pare un pic. *ciudat,* nu crezi?

— Ba nu e ciudat deloc! Suze, suntem cu toţii oameni în toată firea. Suntem oameni maturi, fiecare cu viaţa și profesia lui. Cred că putem foarte bine să lăsăm în urma noastră nu știu ce flirt insignifiant de demult, nu ești de aceeași părere?

— N-am vrut decât să zic că. înţelegi foarte bine! O să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Gândul ăsta mi-a trecut și mie prin cap, recunosc. Însă de ce ar fi mai rău să-și bage ea nasul decât domnul Braine? Sinceră să fiu, eu nici acum nu m-am obișnuit cu ideea ca va trebui să nasc, pe bune. Cumva, nu știu cum, sper că, până în momentul când îmi va veni sorocul, o să se inventeze nu știu ce aparat care să nască efectiv în locul meu.

— Aș fi paranoică! tocmai zice Suze. Odată, m-am întâlnit cu o fostă de-a lui Tarkie.

— Tarquin are o *fostă?* zic uluită, înainte să-mi dau seama că tocmai am făcut o gafă.

— Flissy Menkin. De la Somerset Menkins?

— Aha, zic, de parcă aș avea cel mai mic habar ce naiba e aia Somerset Menkins. Sună ca o firmă de porţelan. Sau ca nu

știu ce boală

galopantă.

— Anul trecut, știam că o să fie și ea la nunta aia și mi-am petrecut practic toată săptămână pregătindu-mă pentru asta. Și gândește-te că eu eram îmbrăcată!

— Mă rog, o să acord mai mare atenţie epilării inghinale, zic relaxată. Și poate că-mi fac cezariană. Ideea e că e obstetriciana numărul unu din ţară! Ar trebui să se fi obișnuit deja cu chestia asta până acum, nu crezi?

— Cre' că da.

Suze încă mai pare să aibă îndoieli.

— Și totuși. Bex, dacă aș fi în locul tău, m-aș ieri cât pot. Întoarce-te la vechiul vostru doctor.

— Dar *nu vreau* să mă feresc.

Îmi vine să dau din picioare, de ce draci mi-a făcut discuţia asta.

— Și am încredere totală în Luke, adaug după câteva clipe de gândire.

— Sigur că da! face Suze repede. Sigur că ai. Și... el i-a dat papucii sau ea i-a dat lui, cum a fost?

— Nu știu, mă văd nevoită să recunosc.

— Cum, *nu ţi-a spus?*

— Nu l-am întrebat! E irelevant!

Suze începe să mă cam calce pe nervi cu toate întrebările astea ale ei.

— Am uitat să-ţi zic, în pachetul de cadou am primit Creme de la Mer, zic ca s-o distrag de la firul discuţiei. Și un voucher pentru Champneys!

— Ei, na! se înviorează Suze subit. Și poţi să mai iei pe cineva cu tine?

N-o să le las pe mama și pe Suze să mă bage în sperieţi. Vorbesc în dodii. Luke și cu mine avem o relaţie cât se poate de stabilă, bazată pe încredere absolută. Avem un *copil* împreună. Mă simt cât se poate de sigură.

În seara respectivă, în drum spre casă, trec rapid pe la Hollis Franklin, să mă uit la lenjeria pentru pătuţul copilului. Hollis

Franklin

e un magazin splendid, are certificat regal24, și se pare că regina însăși cumpără de aici! Petrec o oră fericită pur și simplu uitându-mă la mai multe feluri de ţesături și, când ajung acasă, e trecut deja de șapte. Luke e în bucătărie, bea o bere și se uită la știri.

— Bună! zic, lăsându-mi jos sacoșele de cumpărături. Am luat niște cearșafuri pentru bebe de la Hollis Franklin!

Scot și-i arăt un cearșaf micuţ pentru leagăn, cu câte un blazon aristocratic brodat în fiecare colţ.

— Nu-i așa că-i adorabil?

— Foarte drăguţ, spune Luke, uitându-se la el, după care îi cad ochii pe etichetă și se albește. Iisuse. Atât ai dat, pentru un cearșaf de un cot?

— Sunt cele mai bune, îi explic. E o ţesătură din patru sute de fire!

— Și chiar crezi că bebelușul *are musai nevoie* de o ţesătură din patru sute de fire? Îţi dai seama că astea sunt cearșafurile pe care o să vomite?

— Copilul nostru n-ar vomita *niciodată* pe un cearșaf Hollis Franklin! zic, indignată. Știe că nu se face așa ceva.

Îmi mângâi ușor pântecul.

— Nu-i așa, dragul meu?

Luke își dă ochii peste cap.

— Dacă zici tu, adaugă, lăsând cearșaful jos. Și în sacoșa mare ce e?

— Cearșafuri asortate, pentru noi. Cuvertura vine separat, iar pernele fantezie imediat ce le intră în stoc...

Când îi zăresc spaima de pe chip, amuţesc.

— Luke, pătuţul o să fie în dormitorul nostru! Va trebui să coordonăm totul!

— *Să coordonăm?*

— Sigur că da!

[24] *Royal Warrants of Appointment,* certificate oferite de curtea

regală comercianţilor care îi aprovizionează pe membrii săi cu mărfuri sau servicii, care le dă dreptul acestora să facă public faptul că sunt furnizori ai casei regale, ceea ce le conferă un prestigiu deosebit.

— Becky, serios că... se întrerupe Luke, în clipa în care atenţia îi este captată de ecranul televizorului. Stai puţin, e Malcolm.

Dă volumul mai tare și eu profit de ocazie ca să ascund cearșafurile Hollis Franklin după ușă, în speranţa că poate Luke o să uite de ele.

Malcolm Lloyd e directorul executiv de la Arcodas și tocmai i se ia interviu în rubrica de business a știrilor în legătură cu planul său de a se înscrie la licitaţie pentru nu știu ce companie aviatică. Luke e numai ochi și urechi, cu berea în mână.

— Ar trebui să nu mai dea așa din mână, zic, uitându-mă și eu la interviu. Pare extrem de nelalocul lui. Ar trebui să facă niște training pentru viitoarele apariţii în media.

— A fost deja la training media, spune Luke.

— Înseamnă că au fost niște cursuri de rahat. Ar trebui să angajezi pe altcineva să le facă.

Îmi scot jacheta, o arunc pe scaun și-mi masez umerii, care mă dor.

— Vino încoa', iubita mea, spune Luke, observându-mă. Te masez eu.

Îmi trag un scaun aproape și mă așez în faţa lui, iar el începe să-mi frământe mușchii încordaţi.

— Apropo, Luke, zic, cu ochii la Malcolm. Așa-ţi vorbește Iain mereu?

Degetele lui Luke se opresc câteva clipe.

— Cum?

— Așa cum ţi-a vorbit ieri în mașină. E foarte nesuferit!

— Ăsta e stilul lui de a vorbi când discută afaceri. Arcodas are o cultură de companie puţin diferită de a altora.

— Dar e groaznic!

— Asta e, n-avem ce face, decât să ne obișnuim cu asta, rosti Luke ușor defensiv și arţăgos. Acum suntem în cu totul altă ligă, a marilor jucători. Toată lumea trebuie să.

Tace.

— Să ce?

Îmi răsucesc capul, încercând să-i surprind expresia.

— Nimic, spune Luke după un moment. Pur și simplu. gândeam

cu glas tare. Hai să închidem subiectul.

Mă sărută pe creștet.

— Te simţi mai bine acum?

— De o mie de ori. Mersi.

Mă ridic, îmi torn un pahar de suc de portocale și merișor și dau la *Familia Simpson*. Între timp, Luke a luat *Evening Standard* și începe să-l răsfoiască. Pe masă se află un bol cu măsline, pe care ni-l trecem de la unul la altul.

Ei, e plăcut, nu-i așa? E pur și simplu o seară plăcută și liniștită, petrecută acasă. Doar noi doi, relaxându-ne împreună, la căldura relaţiei noastre stabile. Fără să ne gândim la foste prietene sau ceva de genul ăsta.

Adevărul e că sunt atât de relaxată că poate *chiar o să aduc vorba* despre subiectul ăsta. Așa, în treacăt. Ca să demonstrez că nu-mi fac nici cea mai mică grijă.

— Cred că... a fost un pic ciudat pentru tine ieri, zic pe tonul cel mai firesc din lume. Să dai nas în nas cu Venetia, după toţi anii ăștia.

— Îhîm, încuviinţează Luke absent.

— De ce v-aţi despărţit? zic, cu aerul că nici că-mi pasă. Așa, din pură curiozitate.

— Dumnezeu știe, ridică Luke din umeri. Sunt mulţi ani de-atunci.

Vedeţi? E atât de mult de-atunci, că nici măcar nu-și mai amintește. E o istorie antică, veche și de demult. Chiar nu ţin deloc să aflu amănunte legate de povestea asta. Mai bine să vorbim despre altceva. Despre evenimentele interne importante sau ceva de genul ăsta.

— Ai iubit-o? mă trezesc spunând.

— *Dacă am iubit-o?* pufnește Luke în râs. Eram studenţi, ce Dumnezeu!

Aștept să dezvolte subiectul - însă el dă pagina și se încruntă când citește titlul.

Asta nu e un răspuns. „Eram studenţi" nu e un răspuns.

Deschid gura să-l întreb „Ce vrei să spui cu asta?". Apoi,

după ce mă gândesc mai bine, o închid la loc. E ridicol. Până ieri n-o văzusem niciodată pe Venetia Carter - și, din cauza mamei și a lui Suze, am

devenit de-a dreptul paranoică. *Firește că* n-a iubit-o niciodată.

N-am de gând să-l mai întreb absolut nimic despre relaţia lor. Nici măcar n-o să mă mai gândesc la asta. Subiect închis definitiv.

SCURT CHESTIONAR PENTRU LUKE BRANDON

1. Cum aţi descrie relaţia pe care aţi avut-o cu fosta dvs. Prietenă, Veneţia?

a) Idilă pasională, stil Romeo și Julieta
b) Relaţie f. plicticoasă
c) Nu mi-a plăcut niciodată tipa
d) Făcuse o fixaţie bolnavă pentru mine

2. în general, preferaţi numele de fată care încep cu litera:
   a) R
   b) B

c) V
d) Nu știu

3. Aţi fost vreodată îndrăgostit? Dacă da, de câte persoane?

a) Numai și numai de soţia dvs., pentru că ea este cea care v-a arătat ce înseamnă dragostea
b) de prietena dvs. Sacha cea cu nasul pe sus, nenorocita care a furat bagajul
c) iubita dvs. De pe de vremea studenţiei, Venetia, cu care aţi avut o scurtă aventură, dar de care nu aţi pomenit niciodată, deci cum aţi fi putut fi îndrăgostit de ea?
d) Altele

4. Ce părere aveţi despre părul lung, roșcat?

a) E puţin cam exagerat și sare prea tare în ochi
b) Fosnește prea tare când ţi-l unduiești

KENNETH PRENDERGAST
Prendergast de Witt Connell Consilieri

financiari
Forward House
394 High Holborn, Londra, WE1V 7EX

Dnei R. Brandon 37 Maida Vale Mansions Maida Vale
Londra, NW6 OYF

28 august 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră.

Mi-e teamă că nu aţi înţeles corect ce am vrut să spun atunci când m-am referit la „investiţia în aur". Vă recomand cu căldură să cumpăraţi lingouri de aur prin intermediul unui broker verificat, mai degrabă decât, așa cum sugeraţi dumneavoastră, să vă „luaţi pandantivul în formă de stea de mare din catalogul Tiffany, și poate și un ineluș".

Vă rog nu ezitaţi să mă contactaţi ori de câte ori simţiţi că aveţi nevoie de sfatul meu.

Cu stimă,

Kenneth Prendergast,
Specialist în investiţii familiale

Șapte

Ei, doar n-o să-i dau lui Luke să completeze un chestionar. Adevărul e că l-am aruncat la coș din mai multe motive, și anume:

1. Avem o căsnicie matură, bazată pe încredere, în care nu-l iei la întrebări pe celălalt dacă și de ce îi place o anumită culoare de păr.
2. N-ar avea niciodată timp să-l completeze (mai ales secţiunea cu „descrieţi calităţile pe care le admiraţi cel mai mult la soţia dumneavoastră, în cinci sute de cuvinte".)
3. Am lucruri *mult* mai importante la care să mă gândesc. Suze și cu

mine mergem azi la un târg uriaș pentru copii la Earl's Court25 și o să fie vreo cinci sute de standuri, plus mostre gratuite și un spectacol pentru mame și copii mici, și cea mai mare colecţie de cărucioare din Europa sub același acoperiș!

Când ies din metrou, mulţimi de oameni se îmbulzesc deja la intrare. N-am văzut de când sunt atâtea cărucioare la un loc, și nici măcar n-am intrat încă!

— Bex!

Mă întorc și-o văd pe Suze, într-o superbă rochiţă de vară verde brotăcel, cu mâna pe ghidonul căruciorului ei dublu. Wilfrid și Clementine arată și ei foarte simpatic, au pe cap niște șepcuţe cu dungi haioase foc.

— Bună!

Mă grăbesc spre ea și-o îmbrăţișez strâns.

— Nu-i frumos?

— Am biletele pe undeva, să văd cum le găsesc...

Suze scotocește prin geantă.

— Plus niște vouchere pentru câte un shake.

— Ernie a rămas cu Tarquin?

— Nu, e la mama. O să se simtă foarte bine împreună, adaugă Suze cu drag. O să-l înveţe să jumulească un fazan.

Nu e vorba doar de Tarquin. Toată familia lui Suze e dusă rău.

Când intrăm în târg, rămân fără grai. Locul e pur și simplu *uriaș.* Peste tot în jurul nostru sunt fotografii gigantice cu bebeluși, standuri colorate și hostese care ne întind sacoșe cu diverse. Din difuzoare se aude melodia din *The Lion King,* dată la maximum, iar un clovn pe catalige jonglează cu banane de spumă.

— Deci, zice Suze pe un ton foarte profi în clipa în care ne așezăm la coadă, ţi-ai făcut o listă?

— O listă? o îngân nedumerită.

Nu mă pot abţine să nu mă uit în jur la cărucioare și mămici care

[25] Unul dintre cele mai mari centre expoziţionale din Anglia și locaţie foarte populară pentru concerte.

schimbă o geantă cu alta și costumașele copiilor. Câteva persoane zâmbesc la vederea lui Wilfrid și a Clementinei, care stau în capul oaselor și privesc lumea cu ochișorii lor albaștri curioși, și le zâmbesc și eu, mândră.

— Lista cu chestiile pe care vrei să le cumperi pentru bebe, spune Suze răbdătoare. Ce-ţi mai trebuie?

Caută în plicul în care se află biletele.

— Poftim. Lista cu articole necesare pentru un nou-născut. Ţi-ai luat sterilizator?

— Ăă... nu.

Mi s-au lipit ochii de un cărucior roșu aprins, cu un coviltir superb, cu buline. Ar arăta foarte bine pe King's Road.

— Sau pernă de gravidă?

— Nu.

— Intenţionezi să folosești o pompă de sân electrică?

— Câh.

Mă trag ușor înapoi, scârbită.

— Da' chiar îmi trebuie așa ceva? Ooo, uite, au cizmuliţe de cowboy!

— Bex...

Suze așteaptă să mă întorc.

— Ești conștientă de faptul că a avea un copil înseamnă mai mult decât să-i cumperi haine, da? Sper că. știi ce te așteaptă, da?

— Știu exact ce mă așteaptă! zic ușor indignată. Și o să-mi iau absolut totul de pe lista aia. O să fiu cea mai pregătită mamă din lume. Hai!

In timp ce ne plimbăm printre standuri, îmi răsucesc capul dintr-o parte în cealaltă. N-am văzut în viaţa mea atâtea gadgeturi... atâtea haine de bebeluși. și atâtea jucării adorabile.

— O să-ţi trebuiască un scaun de mașină, spune Suze. Unii îl fixează pe banchetă, alţii vor un scaun cu roţi detașabile, care să se facă și cărucior.

— OK, încuviinţez vag.
Sinceră să fiu, scaunele de mașină nu mă pasionează chiar atât de

tare.

— Și uite, sterilizator și biberon, spune Suze.

Se oprește la standul Avent și ia o broșură.

— Au cu microunde... electrice... chiar dacă alăptezi, tot va trebui să te mulgi.

Atenţia mi-a fost atrasă de un stand pe nume Disco Baby.

— Hei, Suze! o întrerup. Jambiere pentru bebe!

— Bine, încuviinţează grăbită. Vrei sterilizator cu patru biberoane, cu șase sau.

— Și au mingiuţe mici de lumină disco, din acelea care zornăie! Suze, *uite!*

— O, Doamne, izbucnește Suze în râs. *Trebuie neapărat* să cumpăr astea pentru gemeni.

Lasă baltă broșurile Avent, înșfacă mânerul căruciorului dublu și îl împinge spre stand. Sunt bluze de trening cu „disco girl" și „disco boy", și cele mai drăguţe șepci de baseball posibile.

— Ce mi-aș dori să știu și eu *ce-o să am,* zic, luând o fustiţă roz ca de păpușă și mângâind-o cu jind.

— Ai încercat diagrama chinezească? spune Suze.

— Da. Și a zis că o să am un băiat.

— Un băiat!

Suze se luminează instantaneu la faţă.

— Dar dup-aia am dat peste un site numit „Analizează-ţi poftele" și, conform lui, o să am fată, oftez, frustrată. Nu vreau decât *să știu.*

Suze pare perplexă, apoi întinde mâna după o căciuliţă.

— Uite, cumpără asta. E unisex.

Cumpăr căciuliţa și o pereche din cele mai fabulos de kitsch botine cu talpă lată și un hălăţel în miniatură Groove Baby. La următorul stand, cumpăr un prosop de plajă pentru copii cu umbreluţă și o mașinuţă teleghidată Winnie the Pooh. Sinceră să fiu, deja s-a adunat ceva greutate, dar Suze și le tot îndeasă pe-ale ei în căruciorul dublu. Cărucioarele sunt foarte bune la

shopping. Nu mi-am dat seama până acum.

Și avem întreaga zi la dispoziţie.

— Suze, am nevoie de un cărucior, zic, luând hotărârea pe loc.

— Știu, răspunde dând din cap viguros. Standul Pram City26 e chiar aici, în spatele zonei C. Probabil că ai nevoie de un întreg sistem de transport, și poate ar fi bine să-ţi iei și un model mai ușor, pentru când mergi cu avionul...

Mă îndrept spre tăbliţa cu Pram City, abia ascultând-o. Intrarea e decorată cu baloane și serpentine de hârtie și, în clipa în care trec de ele, văd cărucioarele aliniate în depărtare, ca o mare nesfârșită de crom.

— Bună ziua! îi spun unui bărbat în geacă verde, cu ecuson Pram City. Am nevoie de un cărucior imediat.

— Sigur că da! îmi zâmbește și el. De regulă, livrăm marfa în patru săptămâni.

— Nu, am nevoie de unul *acum!* îl întrerup. Să-l iau cu mine. Nu contează modelul.

— A.

Îi cade faţa.

— Astea sunt doar pentru expoziţie, din păcate.

— Vă rog! îl implor, aruncându-i cel mai fermecător zâmbet de care sunt în stare. Trebuie să existe măcar unul pe care să mi-l puteţi vinde. Un cărucior, cât de mic? Sau unul vechi, care nu vă mai trebuie?

— Îhm... bine.

Se uită nervos spre pântecul meu.

— O să. văd ce pot face.

Pleacă agitat și mă uit în jur, la cărucioarele trendy. Suze e topită după un cărucior dublu de ultimă generaţie așezat pe un podium creat doar pentru el și, în dreapta mea, o femeie gravidă și soţul ei împing o hurdubaie uluitoare tapiţată cu piele neagră, cu suporturi pentru pus băuturile.

— *Știam eu* c-o să-ţi placă.

Femeia strălucește de plăcere.

26 Orașul cărucioarelor.

— Sigur că-mi place.

Bărbatul o sărută pe ceafă, și-i mângâie pântecul rotund.

— Hai să-l comandăm.

Simt o împunsătură subită și adâncă în inimă. Vreau și eu să mă uit la cărucioare cu Luke. Vreau să ne plimbăm prin târg ca un cuplu, să împingem cărucioarele în jur, și Luke să mă sărute în felul ăsta.

Vreau să zic, știu că acum e prins până peste cap și că e o dementă la el la serviciu. Știu că n-o să se transforme niciodată în Bărbatul cel Nou și Ideal, care să cunoască toate sortimentele de scutece și să-și pună o burtă falsă, să vadă și el cum e. Și totuși. Nu vreau să fac *chiar totul* singură.

Și pun pariu că și lui i-ar plăcea căruciorul din piele neagră. Precis are și buzunar special pentru Blackberry.

— Hei, Bex.

Suze vine la mine, împingându-și gemenii cu o mână, și cu cealaltă landoul de ultimă generaţie.

— Crezi că am nevoie de un cărucior nou?

— Ăă... fac eu aruncând o privire spre gemeni. Păi ăsta al tău nu-i aproape nou?

— Ba da, dar uite și tu la ăsta, ce ușor e de manevrat. Ar fi foarte practic! Cred c-ar trebui să mi-l iau. Vreau să spun că niciodată nu poţi avea prea multe cărucioare, nu?

În ochii ei văd un soi de patimă arzătoare. De când a devenit Suze așa ahtiată după cărucioare?

— Absolut, zic. Poate-ar trebui să-mi iau și eu unul!

— Da! face Suze încântată. Atunci am avea amândouă cărucioare la fel! Uite, încearcă-l și tu!

Mi-l dă și îl împing și eu un pic în jur. E destul de ca lumea, trebuie să recunosc.

— Îmi plac mult mânerele, că sunt moi, zic, strângându-le.

— Și mie! Și roţile arată super!

Așa era pe vremuri, când mergeam împreună prin magazinele de haine. Doamne, n-aș fi crezut niciodată c-o să

mă ambalez la fel de tare pentru un cărucior ca pentru o rochie.

— Doamnă?

Vânzătorul a revenit. Poftim.

— Dacă vreţi azi, vă pot oferi acest model. Șaptezeci de lire.

Împinge un cărucior demodat, într-o nuanţă total neinspirată de gri, cu o pernă roz de dantelă și o cuverturică din petice. Suze se holbează la el, îngrozită.

— Bex, doar n-ai de gând să-ţi pui copilul în chestia aia!

— Nu-i pentru *copil,* zic. E pentru shopping!

Îmi trântesc sacoșele înăuntru și apuc de mânere. Așa mai da!

Îl plătesc și, după ce reușesc s-o dezlipesc pe Suze de căruciorul hi- tech, ne îndreptăm spre zona de snackuri și răcoritoare, trecând pe lângă multe standuri. Cumpăr o piscinuţă gonflabilă, o cutie cu un joc de construcţie și un urs de pluș uriaș, și le trântesc pe toate în și pe cărucior. Și încă mai am o groază de loc! Pe bune acum, trebuia să-mi fi cumpărat un cărucior cu *ani* în urmă.

— Mă duc eu să iau cafelele, spune Suze, când ne apropiem de zona cu cafea.

— Vin și eu imediat, zic absentă.

Tocmai am zărit un stand cu căluţi de lemn vintage, absolut superbi. O să iau unul pentru copilul meu și câte unul pentru gemeni.

Singura problemă e că e o coadă interminabilă. Manevrez căruciorul cum pot spre coadă și mă reazem de mânere, cu un oftat. Adevărul e că, după atâta mers, sunt destul de obosită. În faţa mea e o femeie în vârstă într-un impermeabil grena. Se întoarce și e șocată când mă vede sprijinindu-mă de cărucior.

— Faceţi-i loc acestei tinere să între în faţă! strigă, bătând-o ușor pe umăr pe femeia din faţa ei. Are un copil și e *și* însărcinată! Biata de ea, mai are un pic și cade din picioare, uitaţi-vă la ea!

— A! zic, luată prin surprindere.

Toată lumea se dă la o parte, de parcă aș fi de stirpe regală sau așa ceva, iar femeia cu impermeabil mă îndeamnă să-mi

împing căruciorul în faţă.

— Ihm... adevărul e că eu nu...

— Haideţi, haideţi, veniţi! Cât are copilașul? se uită bătrâna în

cărucior. Nu-l văd de toate drăcoveniile astea!

— Ăă... păi...

Tipa de la stand îmi face semn să mă apropii. Toată lumea mă așteaptă să vin în faţă.

OK. Știu că ar trebui să spun adevărul. Știu foarte bine asta.

Însă coada e efectiv uriașă, m-așteaptă și Suze... și ce mai contează dacă e sau nu un bebeluș aici?

— E băiat sau fată? stăruie femeia.

— E... o fată! mă trezesc spunând. A adormit, adaug iute. Aș dori patru căluţi, vă rog.

— Drăguţa de ea, spune bătrâna drăgăstoasă. Și cum o cheamă?

Ah! Nume!

— Tallulah, zic primul nume care-mi vine în minte. Adică Phoebe. Tallulah-Phoebe.

Ii întind banii vânzătoarei, iau căluţii de lemn și reușesc, nici eu nu știu cum, să-i așez într-un soi de echilibru pe cărucior.

— Vă mulţumesc foarte mult!

— Să fii fată cuminte, Tallulah-Phoebe, spune bătrâna ţâţâind admirativ spre cărucior. Să fii bună și să te porţi frumos și cu mămica ta și cu frăţiorul sau surioara ta care o să vină curând.

— O să fie! zic vioaie. Îmi pare bine că v-am cunoscut! Vă mulţumesc foarte mult!

Și îmi împing cât pot de iute căruciorul de acolo, fiindcă simt că mă înăbușă râsul. Dau colţul și o văd imediat pe Suze la tejgheaua unde se vinde cafea, întreţinându-se cu o fată cu șuviţe și un cărucior solid și trei copii în bluze asortate cu dungi, legaţi de el cu niște hamuri.

— Hei, Bex! mă strigă. Ce vrei?

— Un cappuccino fără cofeină și o brioșă cu fulgi de ciocolată, îi strig înapoi. *Trebuie neapărat* să-ţi spun ce mi s-a întâmplat.

In clipa în care fata cu șuviţe se întoarce, cuvintele îmi îngheaţă pe buze.

Nu-mi vine să cred.
E Lulu.
Lulu, oribila aia de prietenă a lui Suze de la ţară. O salut cu un

fluturat din mână, în timp ce simt că-mi cade un cataroi la stomac. Ce face aici? Tocmai acum și-a găsit să apară, când ne simţeam atât de bine amândouă.

Vin amândouă spre mine, cu copilașii cârd după ele, ca niște zmee târâte pe plajă, înainte de a-și lua zborul. Lulu are același aer de mamă ideală dintotdeauna, cu reiaţii ei roz, tricoul alb și cerceii cu perlă, probabil toate comandate din același catalog de mamă ideală.

O, Doamne, știu că sunt îngrozitor de rea. Dar n-am ce face. Lulu m-a călcat pe nervi din prima clipă când ne-am întâlnit și m-a dispreţuit fiindcă n-aveam copii. (Mă rog, poate și din cauză că mi-am scos sutienul în faţa tuturor copiilor, pentru a-i distra. Dar eram efectiv disperată, OK? Și n-au văzut nimic, oricum.)

— Lulu! zic cu un zâmbet chinuit. Ce mai faci? Nu știam că vii și tu azi!

— N-am știut nici eu!

Are glasul atât de ascuţit și de arogant, că mă crispez.

— Mi s-a oferit o posibilitate neașteptată de promovare. Pentru cartea de gătit pentru copii.

— Da, mi-a spus Suze despre ea. Felicitări!

— Felicitări și ţie!

Se uită la burta mea.

— Poate ne mai întâlnim. Să vorbim chestii de-ale copiilor și-ale mămicilor!

De când o știu, Lulu a fost mereu a naibii cu mine și m-a tratat de sus. Și acum, din simplul motiv că o să am și un copil, crede că, gata, o să fim prietene?

— Ar fi frumos! spun amabilă și Suze mă săgetează cu privirea.

— În cazul în care te interesează, în cartea mea am și un capitol despre cum să mănânci în timpul sarcinii...

Scotocește în geantă și scoate o carte lucioasă, pe coperta căreia e o fotografie cu ea în bucătăria ei, cu un braţ de legume în mână.

— Trebuie neapărat să-ţi trimit şi ţie un exemplar.
— Despre pofte și chestii de genul ăsta?
Iau o gură de cafea fără cofeină. Sinceră să fiu, mi-ar prinde bine

niște reţete ca lumea de cocteiluri fără alcool.

— Capitolul se numește „Gândește-te la copil", zice, încruntându-se ușor. E absolut șocant ce bagă unele femei în ele în timpul sarcinii. Tot soiul de aditivi... zahăr...

— Aha.

Șovăi, cu brioșa cu ciocolată în aer, după care mi-o îndes sfidătoare în gură.

— Mmm, ce bună e.

O văd pe Suze cum își ascunde un chicot.

— Crezi că vor și copiii tăi să vadă cum e? adaug, rupând-o în bucăţele sfărâmicioase.

— N-au voie ciocolată! sare ca arsă Lulu, atât de îngrozită de zici cam vrut să le dau cocaină nau așa ceva. Am cumpărat niște snackuri cu banane uscate.

— Lulu, scumpa mea?

Lângă masa noastră apare din senin și se ghemuiește o fată cu cască.

— Ești gata să vii să facem interviul radio? Și am mai vrea și o poză cu tine și toţi copiii.

— Absolut, își arată Lulu dinţii de cal. Hai, Cosmo, Ivo și Ludo, să mergem.

— Diii, Dasher, diii, Dancer27, murmur.

— Ne vedem mai târziu! spune Suze cu un zâmbet forţat în timp ce ei se îndepărtează.

Și mă apucă brusc jena. Lulu e prietena lui Suze și ar trebui să fac un efort. O să fiu drăguţă cu ea, mă hotărăsc subit. Chiar de-ar fi să mor.

— A fost. frumos că ne-am întâlnit cu Lulu! zic, încercând să-mi injectez niște căldură în glas. Are dreptate, ar trebui să ne întâlnim cu toatele și să punem ţara la cale. Poate n-ar fi rău să stăm mai încolo la un ceai sau ceva de genul ăsta.

[27] Numele unora dintre renii lui Moș Crăciun.

— Nu vreau.

Tonul mohorât al lui Suze mă ia prin surprindere. Mă uit la ea și o văd că nu-ndrăznește să-și ridice ochii din cappuccino. Deodată, îmi amintesc și de reacţia ei acasă la ai mei, când am pomenit de Lulu. Aceeași încordare pe chipul ei.

— Suze, ce s-a întâmplat, te-ai certat cu Lulu? zic prudentă.

— Nu chiar.

Suze tot nu ridică ochii.

— Vreau să spun că... a făcut foarte multe pentru mine. M-a ajutat enorm, mai ales cu copiii..

Problema cu Suze e că nu suportă deloc să fie rea cu cineva. Așa că, atunci când are ceva de comentat la cineva, începe de fiecare dată cu câteva cuvinte despre ce minunată e acea persoană.

— Dar. o îndemn.

— Dar e pur și simplu perfecţiunea întruchipată!

Când ridică iar capul, obrajii îi sunt trandafirii.

— Mă face să mă simt o ratată totală. Mai ales atunci când ieșim în oraș împreună. Întotdeauna are la ea niște risotto sau altceva făcut de ea în casă, să le dea copiilor. Iar ei nu sunt niciodată obraznici, și sunt extrem de inteligenţi.

— Dar și copiii tăi sunt foarte inteligenţi! răspund indignată.

— Puștii lui Lulu citesc deja cu toţii Harry Potter! spuse Suze pe un ton disperat. Pe când Ernie abia dacă zice câteva cuvinte, darămite să citească! Cel mai bine știe niște expresii pe care le-a prins din Wagner. Iar Lulu mă tot întreabă dacă i-am cântat Mozart pe vremea când era în burta mea, și că dacă m-am gândit să-i pun meditator, și mă simt atât de aiurea.

Mă străbate un val de mânie. Cum *îndrăznește* cineva s-o facă pe Suze să se simtă aiurea?

— Suze, dar ești o mamă de vis! zic. Iar Lulu e pur și simplu o vacă bălţată. Am știut asta din lipa în care am văzut-o. Nu mai sta să te uiţi atâta în gura ei. Și nu citi idioata aia de carte de bucate a ei!

O iau pe după umeri și o ţin strâns.

— Dacă tu te simţi aiurea, ai măcar idee cum mă simt *eu?* Nu știu

nici măcar un cântecel de copii!

— Bună ziua! izbucnește deodată glasul amplificat de boxe al lui Lulu, în spatele nostru, și ne întoarcem în direcţia din care se aude.

E așezată pe o platformă ușor înălţată, lângă o femeie în taior roz, în faţa unui public nu foarte numeros. În poală are doi dintre copii, iar în spatele ei sunt afișe uriașe cu cartea ei, cu o mică notiţă pe care scrie „EXEMPLARE CU AUTOGRAF DISPONIBILE".

— Mulţi părinţi sunt pur și simplu *leneși* atunci când vine vorba să- și hrănească odraslele, rostește Lulu cu un zâmbet compătimitor. Din experienţa personală, am aflat că tuturor copiilor le place gustul avocadoului, al peștelui undiţar sau al unei mămăligi de casă, bine făcute.

Suze și cu mine schimbăm priviri între noi.

— Trebuie să mă duc să le dau de mâncare gemenilor, șoptește Suze. Mă duc în zona „Mama și Copilul".

— Fă-o aici! protestez. Au scaune înalte...

Clatină din cap.

— În niciun caz aici unde poate să mă vadă Lulu. N-am decât câteva biberoane amărâte la mine. Nici într-o mie de ani *n-am s-o las* să le vadă.

— Ai nevoie de ajutor? mă ofer.

— Nu, stai liniștită.

Se uită la căruciorul meu, cu căluţii de lemn, piscina gonflabilă și ursul de pluș așezate claie peste grămadă.

— Bex, nu vrei să mai dai o tură, și de data asta să te uiţi doar după articolele cu adevărat esenţiale? Știi, chestii de care copilul va avea efectiv *nevoie?*

— A, da, încuviinţez. Bună idee.

Mă avânt pe culoar cât de repede pot, încercând să scap de vocea care-ţi zgârie auzul a lui Lulu.

— Televiziunea are cea mai *îngrozitoare* influenţă, tocmai spune aceasta. Mă văd nevoită să repet, e vorba strictamente

de lene din partea părinţilor. Copiii mei au un program foarte temeinic de activităţi educativ-stimulative.

Femeie proastă. În încercarea de a face abstracţie de ea, îmi scot ghidul târgului și mă uit în jur să văd unde mă aflu, când îmi atrage atenţia un panou uriaș. TRUSE DE PRIM-AJUTOR, 40 de lire. Astea da, *de astea* am nevoie.

Simţindu-mă deodată foarte matură și responsabilă, parchez căruciorul și încep să mă uit la truse. Toate sunt în cutiuţe foarte haioase, cu diverse chestionare, în diverse secţiuni. Leucoplast... role de fașe... și cea mai simpatică foarfecă roz. Nu-mi vine să cred că nu mi-am cumpărat niciodată o trusă de prim-ajutor. Sunt super!

Iau trusa și mă duc cu ea la casă, unde un tip cu aer ușor sinistru și halat alb stă așezat pe un taburet. Începe să bată la mașină, iar eu iau catalogul Medisupply Professional, care e destul de anost. N-are decât role de leucoplast de toate felurile, paracetamol în cantităţi industriale șm.

Aaa. Un stetoscop. *De când mă știu* mi-am dorit un stetoscop.

— Cât costă stetoscopul? arunc în treacăt.

— Stetoscopul?

Individul îmi aruncă o privire suspicioasă.

— Sunteţi medic?

Pe bune acum. Ce, numai doctorii au voie să-și cumpere stetoscoape sau altceva de genul ăsta?

— Nu chiar, mă văd forţată să recunosc într-un final. Pot să cumpăr și eu unul, chiar dacă nu sunt?

— Toate articolele din acest catalog nu pot fi comandate decât online.

Ridică din umeri iritat.

— Asta dacă nu vă deranjează să plătiţi 150 de lire. Nu sunt jucării.

— Știu foarte bine că nu sunt jucării! zic demnă. Eu una sunt de părere că orice părinte ar trebui să aibă un stetoscop în casă, pentru eventuale urgenţe. Și un defibrilator cardiac, adaug, dând pagina. Și.

Mă opresc în mijlocul frazei. Sub ochii mei se află o poză cu o femeie gravidă care zâmbește, cu mâna pe pântec.

Trusă pentru determinarea sexului copilului

Este un test cât se poate de simplu, ce poate fi efectuat în intimitatea

propriului cămin. Rezultatele sunt corecte și anonime.

Îmi sare inima de trei metri. Aș putea afla. Fără să mai fiu nevoită să fac încă o ecografie. Și fără să-i spun lui Luke.

— Îhm... și asta se comandă tot online? întreb, cu glasul ușor spart.

— Pe astea le am aici.

Scotocește în sertar și scoate o cutie mare, albă.

— Aha, înghit eu în sec. O s-o iau. Mulţumesc.

Îi întind cartea de credit și individul o trece prin aparat.

— Ce mai face drăguţa de Tallulah-Phoebe? aud un glas din spatele meu.

E femeia în impermeabil grena. Ţine în mână un căluţ de lemn învelit în plastic și se uită în căruciorul mai plin ca niciodată, pe care l- am parcat lângă cutiile cu truse de prim-ajutor.

— E o fetiţă foarte cuminţică, așa-i? Nu scoate niciun cuvinţel!

Mă trece un fior de alarmă.

— E... ăăă... adormită, zic grăbită. Sinceră să fiu, n-aș prea deranja- o.

— Vreau doar s-o văd și eu o secundică! Nu știu, zău, cum poate să doarmă cu toate pachetele astea în căruciorul ei. Cum dormi, Tallulah- Phoebe, drăguţo? uguiește femeia, dându-mi la o parte toate pungile de plastic.

— Vă rog s-o lăsaţi în pace! zic, pornind spre cărucior. E foarte sensibilă. și nu-i plac străinii.

— A dispărut! strigă bătrâna și înţepenește, lividă la faţă de consternare. A dispărut copilul! N-a mai rămas decât păturica!

Rahat.

— Îhm.

Mi se urcă tot sângele în obraji.

— Sinceră să fiu.

— Domnișoară, cartea de credit pe care mi-aţi dat-o nu e bună, spune bărbatul de la casă.

— N-are cum să nu fie bună! mă întorc spre ol, distrasă pentru o clipă. Mi-am făcut-o săptămâna trecută.

— A fost răpit un copil!

Spre groaza mea, femeia cu impermeabil a fugit ca din pușcă de la stand și s-a dus glonț la un bodyguard, cu păturica de dantelă în mână.

— A dispărut micuța Tallulah-Phoebe! A dispărut un copil!

— Ați auzit? strigă înspăimântată o blondă. A fost răpit un copil! Să cheme cineva poliția!

— Ba n-a dispărut nimeni! strig. A fost o... neînțelegere...

Însă nu m-aude nimeni.

— Dormea în căruciorul ei! le spune bătrâna cu impermeabil cu ochii scoși din orbite, tuturor celor care vor s-o asculte. Și n-a mai rămas decât păturica! Lumea asta s-a ticăloșit de tot!

— A fost furat un copil!

— Acuș' au înhățat-o!

Aud cum se răspândește vestea în rândul trecătorilor, ca focul într-o pădure în flăcări. Părinții își strâng speriați copiii în jurul lor, strigând la ei nervoși. Spre groaza mea, spre mine se îndreaptă doi bodyguarzi, cu stațiile de emisie-recepție pârâind.

— La ora asta i-au vopsit deja părul în altă culoare și i-au schimbat hainele, spune blonda cuprinsă de isterie. Acum e deja în drum spre Thailanda!

— Doamnă, intrările în târg au fost închise imediat ce-am primit înștiințarea, spune un paznic pe un ton cât se poate de grav. Nu intră și nu iese nimeni până nu găsim acest copil.

OK, ar cam fi cazul să iau situația în mâini. Trebuie să le spun c-a fost alarmă falsă. Da. Pur și simplu, o să recunosc că am inventat-o pe Tallulah-Phoebe ca să mă bag în față la coadă și sunt sigură că toată lumea o să înțeleagă.

Ba nu. O să mă linșeze.

— Hai, c-a luat-o. Aveți PIN-ul? spune bărbatul de la casă, care pare total netulburat de toată agitația din jur.

Formez numărul pe pilot automat, iar el îmi întinde sacoșa.

— I-a dispărut copilul. și ea *își vede de cumpărături?* zice

blonda absolut șocată.

— Sunteţi, vă rog, drăguţă să ne faceţi o descriere detaliată a

copilului, doamnă? mă întreabă unul dintre paznici. Am informat deja poliţia și suntem pe punctul de a anunţa și aeroporturile...

N-o să mai mint cât oi trăi. În vecii vecilor.

— Eu. ăă...

Vocea nu vrea deloc să mă asculte.

— Probabil că ar trebui să. vă explic ceva.

— Da?

Cei doi se uită la mine întrebător.

— Bex? aud brusc glasul lui Suze. Ce se întâmplă?

Ridic ochii și o văd cum se apropie de mine, cu o mână împinge căruţul și în cealaltă o ţine pe Clementine.

Slavă Cerului, slavă Cerului, slavă Cerului.

— *Iată-te!* zic, înșfăcând-o pe Clementine din mâna lui Suze, cu glasul ușurat. Vino aici, Tallulah-Phoebe!

O strâng pe Clementine tare la piept, în încercarea de a camufla faptul că ea se întinde disperată înapoi spre Suze.

— Acesta este copilul dispărut?

Un paznic o cântărește din ochi pe Clementine.

— Copil dispărut?

Suze nu-nţelege nimic. Se întoarce și remarcă mulţimea din jurul nostru.

— Bex, ce naiba.

— Am uitat complet că ai luat-o pe Tallulah Phoebe cu tine la masă! zic cu glasul strident. Proasta de mine! Și toată lumea a crezut c-a răpit-o cineva!

O implor disperată din priviri să-mi cânte în «strună.

O văd cum face eforturi să priceapă, punând toate datele cap la cap. Chestia mișto la Suze e că mă cunoaște ca pe buzunarul ei.

— *Tallulah-Phoebe?* spune până la urmă a reproș, și eu ridic vag din umeri, rușinată.

— Drăguţa de Tallulah-Phoebe a fost găsită!

Femeia cu impermeabil împrăștie vestea fericită printre trecători.

— Am găsit-o!

— O cunoașteţi pe această femeie? o privește bodyguardul pe Suze

cu ochii mijiţi.

— E prietena mea, zic iute, înainte să apuce s-o aresteze pe Suze pentru că și-a răpit propriul copil. De fapt, cred că ar cam trebui să plecăm...

O strecor pe Clementine în cărucior cum pot printre bagaje și mă pregătesc de decolare.

— Mama!

Clementine încă mai întinde braţele după Suze.

— Mama!

— Dumnezeule!

Faţa lui Suze se luminează ca un far.

— Ai auzit? A zis „mama"! Ce fată isteaţă!

— Trebuie să plecăm acum, le spun repede paznicilor. Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor, aveţi un sistem de securitate de nota zece.

— Ia staţi așa.

Unul dintre bodyguarzi se încruntă, suspicios.

— De ce i-a spus copilul „mama" acestei doamne?

— Pentru că. așa îi spunem noi, Mamie, zic disperată. Tallulah- Phoebe, isteaţa noastră, asta e mătușica Mamie! Tanti Mama! Hai să mergem acasă acum.

În drum spre ieșire, nu prea îndrăznesc să mă uit la Suze. În difuzoare, DJ-ul tocmai spune: „Și micuţa Tallulah-Phoebe a fost *găsită,* teafără și în siguranţă.".

— Vrei să-mi spui și mie ce-a fost toată chestia asta, Bex? zice Suze într-un final, fără să întoarcă deloc capul.

— Ăă, îmi dreg glasul. Nu prea. Nu vrei mai bine să mergem să bem un ceai?

Opt

Suze și cu mine ne petrecem restul zilei împreună, și e pur și simplu superb. Ne trântim toate bagajele în Range Roverul uriaș al lui Suze,

după care ea ne duce pe King's Road și luăm ceaiul la un local foarte prietenos cu copiii, cu diverse feluri de sundae28 și tot ce vrei și ce nu vrei. (De acum încolo, o să am *mereu* carioci pe masă.) După care ne ducem la Steimberg Tolkien, și eu îmi cumpăr un cardigan vintage, iar Suze o poșetă de seară și, când vine ora cinei, ne ducem la Pizza on the Park, unde cântă o formaţie de jazz, care îi lasă pe gemeni să dea cu pumnișorii în tobe.

În cele din urmă, punem copiii adormiţi în Range Rover și Suze mă duce acasă. Când trecem de cabina portarului și parcăm în faţa intrării in clădire, e în jur de ora zece. Îl sun pe Luke pe mobil să mă ajute să urc toate bagajele sus.

— Aoleu, zice, când dă cu ochii de grămada de bagaje de pe jos. Gata? Avem tot ce ne trebuie pentru camera copilului?

— Îhm...

Tocmai mi-am dat seama că până la urmă am uitat să iau sterilizator. Sau pernă specială pentru gravide, sau cremă îm potriva dermatitelor de scutec. Dar nu contează. Mai am încă cincisprezece săptămâni până atunci. Am timp berechet.

În timp ce Luke se chinuiește să între în casă, cu piscina gonflabilă, căluţii de lemn și vreo șase sacoșe, iau repede punga cu trusa de determinare a sexului copilului și o ascund în sertarul de lenjerie. Va trebui să aleg un moment când nu e acasă.

Suze s-a dus repede până la baie să-l schimbe pe unul dintre gemeni și, în clipa când ies din dormitor, târăște scaunele de mașină cu rotile pe hol.

— Hai să bei un pahar cu vin, spune Luke.

— Din păcate trebuie să plec, spune cu ușor regret. Dar, dacă aveţi un pahar cu apă, cu plăcere.

Ne ducem la bucătărie, unde Nina Simone cântă încetișor dintr-un CD player. Pe blat e deschisă o sticlă de vin și lângă ea sunt două pahare.

[28] Înghețată cu sirop și alte toppinguri, cum ar fi frișca, nuci sau fructe.

— Eu nu beau vin, încep.

— Nu era pentru tine, spune Luke, umplând un pahar cu apă de la frigider. A trecut Veneţia mai devreme.

Vorbele lui mă lovesc drept în moalele capului. Veneţia a fost aici?

— Mai sunt niște hârtii de completat, continuă Luke. Oricum e în drumul ei spre casă, așa că s-a oprit puţin să ni le lase.

— Aha, spun după o pauză. Ce să zic... frumos din partea ei.

— Tocmai a plecat.

Luke îi întinde lui Suze paharul.

— Dacă veneai cu câteva minute mai devreme, o găseai aici.

Ia stai așa. E trecut de zece. Adică a stat aici toată *seara?*

Nu că m-ar deranja sau ceva de genul ăsta. Normal că nu. Venetia e pur și simplu prietena lui Luke. Fosta, frumoasa, platonica lui iubită de demult.

Sunt conștientă de privirea ca un burghiu a lui Suze, și mă feresc să mă uit la ea.

— Bex, îmi arăţi și mie camera copilului, înainte Hă plec? zice, cu glasul ciudat de ascuţit. Vino.

Efectiv mă trage după ea pe hol și în camera goală, pe care o numim „camera copilului", chiar dacă la ora când se naște copilul ne vom fi mutat deja.

— *Deci.*

Suze închide ușa și se întoarce cu faţa spre mine, cu ochii cât cepele.

— Ce? ridic din umeri, făcându-mă că nu știu la ce se referă.

— Ţie ţi se pare normal? Să „treci" pe la fostul tău iubit și să rămâi toată seara?

— Normal. Au atâtea de povestit.

— Numai ei doi? Cu o sticlă de *vin* alături?

Suze rostește cuvântul de parc-ar fi nu știu co predicator baptist al abstinenţei.

— Sunt prieteni, Suze! zic defensivă. Prieteni vechi. foarte buni. și platonici.

În mica încăpere se așterne liniștea.

— OK, Bex, spune Suze în cele din urmă, ridicând mâinile, de parcă

s-ar fi predat. Dacă oști convinsă...

— Sunt! Sunt, sută la sută, absolut.

Amuţesc și încep să mă joc cu un încălzitor de biberon Christian Dior. Scot și bag la loc capacul, de parc-aș fi o obsesiv-compulsivă. Suze s-a dus lângă un coș de răchită cu jucării și se uită la o oiţă de lână. O vreme, rămânem amândouă în tăcere, fără măcar să ne privim.

— Cel puţin. zic în cele din urmă.

— Ce?

înghit de câteva ori, neavând niciun chef să recunosc.

— Mă rog, zic într-un final, încercând să-mi iau un ton firesc. Și dacă. să presupunem. că n-aș fi atât de convinsă?

Suze ridică ușor capul și-mi întâlnește privirea.

— E frumoasă? zice, pe același ton neutru.

— Nu e doar frumoasă. Îţi ia ochii. Are păr roșu strălucitor, ochi verzi incredibili și braţe bine lucrate.

— O vacă, spune Suze automat.

— Și e deșteaptă, se îmbracă super, și Luke o place.

Pe măsură ce vorbesc, mă simt tot mai nesigură.

— Luke *te iubește* pe tine! mă întrerupe Suze. Bex, adu-ţi aminte, tu ești soţia lui. Tu ești cea pe care a ales-o. Ea e cea care-a picat la examen.

Asta mă face să mă simt mai bine. „Cea care-a picat la examen" mă face să mă simt mult mai bine.

— Dar asta nu înseamnă că nu i s-a pus pata pe el.

Suze începe să se plimbe nervos încoace și-ncolo, bătând darabana pe oaia de lână, gânditoare.

— Avem câteva opţiuni. Unu: e pur și simplu doar o prietenă și n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Corect, încuviinţez cu ardoare.

— Doi: a trecut în seara asta pe aici să vadă care-i treaba. Trei: e-n limbă după el și vrea să pună mâna pe el. Patru.

Ajunsă în acest punct, tace.

— Și patru? zic înspăimântată.

— De fapt nu există niciun patru, zice Suze repede. Cred că e tot

doi. A venit să vadă care-i situaţia, să cerceteze cu ochii ei terenul.

— Păi și... eu ce trebuie să fac?

— Să-i dai de înţeles că eşti cu ochii pe ea, ridică Suze sugestiv din sprâncene. Ca de la femeie la femeie.

De la femeie la femeie? De când a devenit Suze atât de ştiutoare într-ale vieţii şi de cinică? Dacă o auzi, zici că e una dintre femeile alea cu fustă conică până la genunchi, care suflă fum de ţigară în nu ştiu ce film noir.

— Când te mai duci la ea? mă întreabă.

— Vinerea viitoare. Trebuie să mă duc la un control.

— OK, zice Suze foarte fermă. Te duci și-i spui foarte clar: gheara jos.

— Să-i zic „gheara jos"? zic şovăitoare. Și cum să fac asta? Nu știu dacă am mai zis vreodată cuiva să-și ia gheara. Poate doar atunci, la perechea aia de cizme reduse, de la Barneys.

— Îi dai semnale mici și discrete, spune Suze cu un aer versat. Îi arăţi că Luke e al tău. Îţi pui un braţ în jurul lui. vorbești despre ce bine vă e împreună. Una peste alta, faci tot ce poţi ca să-i înăbuși orice pornire din față. Și ai grijă să arăţi senzaţional. Dar fără să pară că ai făcut vreun efort în sensul ăsta.

Mici semnale discrete. Ce bine ne e împreună. Să arăt senzaţional. Pot să fac asta.

— Apropo, Luke ce părere are despre toată treaba asta cu copilul? zice Suze în treacăt. E încântat?

— Da, cred că da. De ce?

— A, nimic.

Ridică din umeri.

— Tocmai am citit zilele trecute un articol dintr-o revistă, despre bărbaţii care nu se pot obișnui cu ideea de a deveni tată. Se pare că, adesea, pentru a compensa, au aventuri cu alte femei.

— Adesea? repet stresată. Cât de des?

— Păi. cam în jumătate din cazuri?

— *Jumătate?*

— Adică. o zecime, se corectează Suze repede. Sinceră să fiu, nu-

mi amintesc exact ce scria. Și, sunt sigură că nu se referă la Luke. Și totuși, cred că n-ar fi rău să vorbești cu el despre ce părere are despre faptul că va deveni tată. Articolul zicea că unii bărbaţi nu reușesc să vadă decât problemele și stresul legate de nașterea unui copil, iar tu, ca mamă, trebuie să ai grijă să-i prezinţi o imagine cât mai pozitivă.

— Am înţeles, încuviinţez, încercând să absorb toate aceste informaţii. OK, așa am să fac. Și, Suze... tac stânjenită. Îţi mulţumesc pentru că nu mi-ai spus „Ţi-am zis eu". Tu mi-ai spus să stau departe de Veneţia Carter și. poate c-ai avut dreptate.

— Nu ţi-aș fi spus niciodată „Ţi-am zis eu!", exclamă Suze îngrozită.

— Știu că n-ai fi făcut-o. Dar mulţi alţii în locul tău ar fi făcut-o.

— Ei bine, n-ar trebui s-o facă! Și, în orice caz, ai avut dreptate, Bex. Poate că pe Venetia n-o interesează deloc Luke și toată povestea e cât se poate de nevinovată.

Lasă oiţa de lână jos și o mângâie ușor pe cap.

— Dar eu aș zice că n-ar fi rău să-ţi afirmi tranșant supremaţia. Doar așa, ca să fii sigură.

— Nu te teme, încuviinţez hotărâtă din cap. Așa am să fac.

Suze are foarte mare dreptate. Trebuie să-i transmit Veneţiei mesajul: *Gheara jos de pe soţul meu.* Într-un mod cât mai subtil, firește.

Vineri, când ajungem la clinică, sunt îmbrăcată în cea mai atrăgătoare ţinută „de arătat super, fără niciun efort", compusă din jeanși Seven pentru gravide franjuraţi, o bluză sexy roșie stretch și pantofii mei Moschino cu toc, absolut mortali. E ușor cam prea elegant, sunt de acord, dar blugii cu franjuri mai atenuează din această senzaţie. Când ajungem, sala de așteptare e destul de goală, nici picior de vedetă, dar nu mă deranjează la cât sunt de ambalată.

— Becky?

Luke se uită în jos la mâna mea, încercând să-și desprindă propria mână din strânsoare.

— Te simţi bine? Ești ușor cam încordată.

— A. mă rog, zic. Sunt puţin îngrijorată în legătură cu niște chestii.

— Aha, răspunde cu o privire înţelegătoare. De ce nu i le spui Veneţiei?

Îhîm. Asta o să și fac.

Ne așezăm în fotoliile plușate, eu iau o revistă, iar Luke deschide *FT,* cu un foșnet. Tocmai vreau să dau la „Horoscopul copilului dvs.", când îmi amintesc cuvintele de ieri ale lui Suze. Ar trebui să vorbesc cu Luke despre perspectiva de a deveni tată. Acum e momentul cel mai potrivit.

— Ce... mișto... zic, lăsându-mi revista jos. O să fim părinţi.

— Mmm-hmm.

Luke încuviinţează scurt și dă pagina.

Nu pare chiar așa de încântat. O, Doamne, dacă în adâncul sufletului e bântuit de spaima scutecelor și-și caută scăparea în braţele altei femei? Trebuie să fac tot posibilul să-i inculc o imagine *pozitivă* a statutului de părinţi, cum a zis Suze. Ceva cu care să merg la sigur. ceva la care să-i placă să se gândească.

— Hei, Luke, zic lovită de inspiraţie subită. Cum ar fi ca ăsta micu' al nostru să ia o medalie de aur la Jocurile Olimpice?

— Poftim?

Ridică ochii din *FT.*

— La Olimpiadă! Cum ar fi să ia o medalie de aur la ceva? Și noi să fim părinţii lui!

Mă uit la el, așteptând să văd o reacţie.

— N-ar fi mișto? Am fi atât de mândri!

Ideea m-a prins și nu-mi mai dă pace. Mă și văd pe stadion, în anul 2030 sau cam pe-acolo, intervievată de Sue Barker, spunându-i cum am știut eu că pruncul meu e sortit unui destin măreţ, chiar de pe vremea când se afla în pântec.

Luke pare ușor amuzat.

— Becky. da' de unde și până unde? Ce te face să crezi că ăsta mic o să ia aurul olimpic?

— E posibil! De ce să nu-l ia? Trebuie *să crezi* în copiii tăi, Luke.

— A. Corect, încuviinţează Luke și lasă ziarul jos. Și la ce sport anume te-ai gândit?

— La săritura în lungime, zic după ce mă gândesc puţin. Sau poate la triplu salt, pentru că nu-i chiar așa mare înghesuială. O să fie mai ușor să ia aurul.

— Sau la lupte greco-romane, sugerează Luke.

— *Lupte greco-romane?* mă uit la el indignată. Copilul nostru n-o să facă lupte greco-romane! Pentru că se poate răni!

— Și dacă soarta lui e să devină cel mai mare luptător care-a existat vreodată? ridică Luke din sprinceană.

Preţ de câteva clipe, sunt efectiv blocată.

— Nu e, zic în cele din urmă. Sunt mama lui și știu.

— Doamna și domnul Brandon? strigă secretara, și ridicăm amândoi privirea spre ea. Puteţi merge la Veneţia, vă așteaptă.

Mă trece un val de surescitare. OK, la luptă. Mă duc să-mi afirm supremaţia.

— Haide, scumpul meu!

Il iau pe Luke de umeri și pornim pe coridor, cu mine împleticindu- mă ușor, pentru că poziţia îmi cam afectează echilibrul.

— Bună, dragii mei!

Venetia iese din cabinet să ne întâmpine. E îmbrăcată în pantaloni negri și o cămașă roz fără mâneci, strânsă cu cea mai fabuloasă curea neagră lucioasă de crocodil. Ne sărută pe fiecare pe ambii obraji și simt o mireasmă fină, abia sesizabilă, de Allure, de la Chanel.

— Îmi pare bine să vă revăd!

— Și nouă ne pare bine să te revedem, Venetia, zic, ridicând din sprâncene într-un stil foarte ironic și sugestiv, de genul „Dacă ţi-ai făcut vreun plan să-mi furi bărbatul, poţi să-l uiţi".

— Minunat. Haideţi, intraţi...

Ne conduce în cabinet.

Luke și cu mine ne așezăm, iar Venetia se cocoaţă pe biroul ei și începe să-și legene pantofii cu toc Yves Saint Laurent. Doamne, are o garderobă super ca lumea, pentru o doctoriţă. De fapt, pentru oricine.

— Deci, Becky.

Își deschide notiţele și le cercetează câteva clipe.

— În primul rând, am primit rezultatele analizelor de sânge. Toate

se încadrează în limite normale... deși ar fi bine să fim cu ochii pe hemoglobină. Cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc, zic imediat. Foarte fericită, foarte iubitoare. Am o căsnicie minunată, o să am un copil. și niciodată nu m-am simţit atât de apropiată de Luke ca acum.

Îi iau mâna lui Luke.

— Nu ești de aceeași părere, dragul meu? Nu crezi că suntem parcă și mai apropiaţi ca înainte? Atât spiritual, mental, emoţional, cât și. și. sexual?

Așa. Să te văd acum ce faci.

— Păi. da, zice Luke, ușor uluit. Cred că da.

— Îmi pare foarte bine să aud asta, Becky, spune Veneţia, aruncându-mi o privire ciudată. Chiar dacă eu mă refeream la starea ta fizică. Ai greţuri, senzaţie de leșin, genul ăsta de chestii?

— Păi. nu, mersi, zic. N-am nimic.

— Bine, atunci hopa sus pe pat și hai să ne uităm puţin la tine.

Îmi arată patul, iar eu mă ridic ascultătoare și mă întind pe el.

— Așează-te pe spate, cât mai confortabil. ce-i asta, o vergetură? adaugă veselă în clipa în care îmi ridic bluza.

— O vergetură?

Înșfac îngrozită mânerul lateral de metal și mă chinui să mă ridic.

— Nu se poate! Mă dau în fiecare seară cu ulei special, dimineaţa mă dau cu loţiune și.

— Ups, greșeala mea! zice Venetia. Era doar un fir care atârna din tricoul tău.

— A.

Mă prăbușesc, în șoc posttraumatic, iar Venetia începe să-mi pipăie abdomenul.

— Deși, firește, vergeturile apar de regulă în ultima clipă, adaugă de dragul conversaţiei. E posibil să nu scapi de ele, să știi. Ultimele săptămâni de sarcină sunt atât de rele că uiţi de orice altceva. De câte ori nu mi-am văzut pacientele mergând ca raţele, disperate să scape odată de copiii din pântec.

Mergând. Ca raţele?

— Eu n-o să am probleme cu mersul, zic râzând cât pot de relaxat.

— Ba tare mi-e teamă că o să cam ai, îmi zâmbește înapoi. E modul naturii de a-ţi spune că trebuie s-o lași mai moale. Întotdeauna am fost de părere că e bine să le spun pacientelor care nasc pentru prima oară ce le așteaptă în timpul sarcinii, cu toată sinceritatea. Nu e totul numai trandafiri și apă de roze, să știi!

— Categoric, intervine și Luke. Iar noi apreciem foarte tare acest lucru, nu-i așa, Becky?

— Da, murmur, în timp ce Venetia îmi pune manșeta tensiometrului în jurul braţului.

E o minciună. Nu-l apreciem deloc. Și doar așa, ca să fie limpede ca lumina zilei: eu una n-o să merg ca raţele *niciodată.*

— Tensiunea arterială e un pic cam mare...

Venetia se încruntă la ecran.

— Te rog s-o iei mai încet, Becky. Încearcă să te odihnești mai mult în fiecare zi, sau cel puţin să nu stai în picioare. Și să-ţi păstrezi liniștea și calmul.

Să-mi păstrez calmul? Cum să fac asta când ea îmi spune că am vergeturi și că o să merg ca raţele?

— Așa, acum hai să-i ascultăm și inima.

Îmi întinde niște gel pe burtă și scoate

Dopplerul, și mă relaxez un pic. Asta e partea mea preferată din consultaţie. Să stau pe spate, să ascult bătăile de inimă ale copilului făcând „dum dum dum", pe fundalul sonor neclar. Să-mi aduc aminte de fiinţișoara aia dinăuntrul meu.

— Pare în regulă.

Venetia se duce la biroul ei și notează ceva pe fișă.

— A, Luke, apropo, am vorbit ieri cu Matthew și mi-a zis că i-ar face plăcere să ne vedem cu toţii. Și am găsit și articolul ăla despre Jeremy despre care vorbeam.

Caută prin sertarul biroului și scoate un număr vechi din *New Yorker.*

— A făcut foarte multe după Cambridge. Ai citit cartea lui despre Mao?

— Încă nu, spune Luke, îndreptându-se spre birou și luând revista. O să-l citesc când o să am timp, mersi.

— Cred că n-ai timp nici să respiri, bietul de line, spune Veneţia compătimitoare.

Își pune niște apă de la aparatul de răcit, apoi umple încă un pahar și i-l oferă lui Luke.

— Cum merg noile filiale?

— Bine, zice Luke, înclinând ușor din cap. Ei, din când în când, mai e câte o problemă, dar o reglăm din mers...

— E fantastic că ai reușit să-i ai clienţi pe cei de la Arcodas, spune Venetia rezemându-se de birou și încruntându-se cu o mină inteligentă. IV de altă parte, e normal ca ei să vrea să se diversifice, să iasă din perimetrul restrâns al finanţelor. Iar rata de creștere a grupului Arcodas fenomenală, tocmai citeam zilele trecute un articol despre asta în *FT*. Iain Wheeler pare că știe foarte bine ce vrea.

Ăă... hello!

M-au abandonat complet, lăsându-mă întinsă pi spate, ca un cărăbuș răsturnat. Îmi dreg glasul zgomotos și Luke se întoarce spre mine.

— Iartă-mă, scumpa mea! Te simţi bine?

Se grăbește spre mine și-mi întinde o mână.

— Scuze, Becky! spune Venetia. Tocmai voiam a A-ţi dau niște apă. Pari un pic deshidratată. E vital să ai suficiente lichide în corp. Ar trebui să bei cel puţin opt pahare cu apă pe zi. Poftim.

— Mersi!

Iau paharul și-i zâmbesc și eu, însă în clipa în care mă așez, mă năpădesc din senin niște înduri negre, care încep să mi se învârtă nebunite în minte. Venetia e foarte vorbăreaţă cu Luke. *Prea* vorbăreaţă. Și ce-a fost chestia aia de adineaori? auzi, să încerce să mă convingă că am o vergetură. Și uite cum își flutură părul, ca un model dintr-o reclamă la șampon. Nu prea e o atitudine potrivită pentru un medic, nu?

— Așa! zice Venetia revenind la birou și scriind în fișa mea. Vrei să mă întrebi ceva? Ai vreo nelămurire?

Îi arunc o privire lui Luke, însă el tocmai și-a scos mobilul din buzunar. Îi aud deja bâzâitul, fiindcă vibrează de mama focului.

— Scuze, spune, ies puţin pe hol. Continuaţi, nu mă aşteptaţi.

Se ridică și iese din cameră, închizând ușa în urma lui.

Deci acum am rămas doar noi două, între noi. De la femeie la femeie. E o tensiune în aer, de poţi s-o tai cu cuţitul.

Cel puţin... eu una așa simt.

— Becky?

Venetia își dezvăluie dinţii albi și perfecţi într-un zâmbet.

— Ai să mă întrebi ceva?

— Nu chiar, răspund amabilă. Cum am zis, totul e bine. Luke e bine. relaţia noastră e cât se poate de bună. E un copil conceput chiar în luna de miere, ţi-am spus? nu rezist să nu adaug.

— Da, am aflat despre luna voastră de miere, absolut minunată! exclamă Venetia. Luke a zis că aţi fost și la Ferrara, când eraţi în Italia.

— Da, așa e, zâmbesc eu la gândul amintirii. A fost atât de romantic. Întotdeauna o să ne aducem aminte de acele clipe de vis.

— Când am fost cu Luke la Ferrara, mi-amintesc că abia dacă ne puteam desprinde de toate frescele alea absolut *fabuloase*. Sunt sigură că ţi-a spus.

Mă fixează cu ochii mari, nevinovaţi.

Luke și cu mine n-am fost să vedem nicio frescă în Ferrara. Am stat la același restaurant în aer liber în fiecare după-masă, bând Proseco și mâncând cea mai gustoasă mâncare din viaţa mea. Și nu mi-a pomenit niciodată că a mai fost acolo, cu Venetia. Dar poate să aștepte mult și bine, n-o să recunosc în veci așa ceva în faţa ei.

— Sinceră să fiu, n-am fost să vedem frescele, zic în cele din urmă, examinându-mi unghiile. Luke mi-a povestit totul despre ele, firește. Dar mi-a zis că, după părerea lui, lumea face mult prea mare caz de ele.

— Face prea mare caz de ele? se arată Venetia sincer surprinsă.

— Îhîm.

Îmi pironesc privirea într-a ei, sfidătoare.

— Mult prea mare caz.

— Dar... a făcut sute de poze cu ele, râde uluită. Eram în stare să vorbim despre ele ore întregi!

— Ei, bine, mă rog, noi vorbeam despre ele toată noaptea! i-o trântesc și eu. Despre cât de mare caz se face de ele, aiurea în tramvai.

Mă joc, ca din întâmplare, cu verigheta, asigurându-mă că diamantul inelului de logodnă licărește cum trebuie în lumină.

Eu sunt soţia lui. Și știu mult mai bine care-i părerea lui despre nenorocitele alea de fresce.

Veneţia dă să zică ceva, apoi renunţă și închide gura la loc, siderată.

— Scuze!

Luke intră iar în încăpere, își bagă mobilul în buzunar, iar Venetia îl ia imediat în primire.

— Luke, îţi mai amintești frescele alea din.

— Au! mă apuc de stomac. Au.

— Becky! Draga mea! veni Luke valvârtej lângă mine. Ești bine?

— A fost doar un junghi, îi surâd curajoasă. Sunt sigură că n-avem de ce să ne facem griji.

Îi arunc o privire victorioasă Veneţiei, pe fruntea căreia au apărut niște cute de concentrare, de parcă nu știe ce să creadă despre mine.

— Ai mai avut dureri de genul ăsta până acum? zice. Poţi să mi le descrii?

— Acum au dispărut, zic veselă. Cred că a fost doar o alarmă falsă.

— Te rog să-mi spui dacă mai ai dureri, de orice fel, zice. Și adu-ţi aminte să încerci să fii cât mai relaxată. N-ai tensiunea chiar atât de mare cât să ne facem griji, dar nu vrem să crească. Ţi-a explicat fostul tău doctor despre pre-eclampsie?

— Sigur că da, zice Luke, aruncându-mi o privire, iar eu încuviinţez.

— Bine. Păi, atunci, ai grijă. Poţi să mă suni la orice oră. Și, înainte de a pleca.

Venetia își deschide agenda de pe birou.

— *Trebuie neapărat* să aranjăm o întâlnire, să ne vedem cu toţii. Pe zece. sau pe doișpe? Firește, asta în cazul în care nu am de asistat la o naștere!

— Pe doișpe?

Luke dă din cap că da și își consultă și Blackberry-ul.

— E OK pentru tine, Becky?

— E bine! zic dulce. Vom fi acolo.

— Minunat. O să-i sun eu pe ceilalţi. Mă bucur atât de tare că am luat din nou legătura, după atâţia ani.

Venetia oftează și lasă jos stiloul.

— Sinceră să fiu, a fost destul de greu să o iau de la început din nou, la Londra. Vechii mei prieteni au fiecare viaţa lui; au mers mai departe. În afară de asta, nici programul nu-mi prea permite să-mi iau liber când vreau eu, iar Justin e destul de mult plecat în străinătate, firește.

Surâsul larg i se întunecă o fracţiune de secundă.

— Justin e prietenul Veneţiei, îmi explică Luke.

Prietenul. Aproape uitasem că există.

— A, da, spun, politicoasă. Cu ce se ocupă?

— E finanţist.

Venetia se întinde și ia fotografia înrămată a unui bărbat în costum cu aer destul de anost și, în timp ce o privește, faţa i se luminează subit.

— E incredibil de hotărât și motivat, așa, cam ca Luke. Uneori, când are de încheiat câte o afacere, mă simt ușor exclusă. Dar ce pot face? îl iubesc.

— *Serios?* zic uimită, apoi îmi dau seama că a sunat ca naiba. Vreau să spun... ăă... e minunat!

— Pentru el am venit la Londra, continuă ea Hă privească fotografia. L-am cunoscut la o petrecere în L.A. Și m-a dat complet pe spate.

— Și te-ai mutat atât de departe? zic, siderată. Doar pentru el?

— Nu asta înseamnă dragostea? Faci lucruri nebunești, fără sens și motiv.

Venetia ridică privirea, și ochii verzi îi strălucesc.

— Dacă am învăţat ceva în meseria asta, Becky, că dragostea e singurul lucru care contează. Dragostea omenească. O văd de flecare

dată când asist la nașterea unui copil și-l pun în braţele mamei lui... de fiecare dată când văd cum bate pe ecran o inimă de opt săptămâni și mă uit la chipurile părinţilor. de flecare dată când pacientele mele se întorc, pentru al doilea sau al treilea copil. Copiii se nasc din dragoste. Și, știi ceva? Nimic altceva nu contează.

Uau. Hai că m-a spart la faza asta.

Se vede treaba că n-are nici în clin, nici în mânecă cu Luke. E îndrăgostită de anostul ăla din poză! Și, sinceră să fiu, micul ei discurs mi-a trezit efectiv lacrimile.

— Ai atâta dreptate, zic cu glasul răgușit, apucându-l pe Luke de braţ. Dragostea e singurul lucru care contează în lumea asta nebună și amestecată pe care o numim. lume.

Nu sunt sigură că a ieșit exact ce voiam eu, dar cui îi pasă? Am judecat-o total greșit pe Venetia. Nu e o devoratoare de bărbaţi, ci o fiinţă caldă, frumoasă și iubitoare.

— Sper doar ca Justin să poată veni și el pe doișpe.

Pune fotografia înapoi la locul ei, mângâind-o drăgăstos.

— Mi-ar plăcea să-l cunoașteţi.

— Și mie! zic cu entuziasm nedisimulat. Abia aștept.

— Ne vedem curând, Ven.

Luke o sărută pe Venetia.

— Mulţumesc foarte mult.

— Pa, Becky.

Venetia îmi zâmbește cald, prietenos.

— A, era să uit. Nu știu dacă te interesează vreun pic - dar ieri m-a sunat o jurnalistă de la *Vogue*. Fac un material extins despre cele mai sexy viitoare mămici din Londra și m-au rugat să le propun niște nume. M-am gândit la tine.

— *Vogue?* mă uit la ea, împietrită.

— Firește, poate că nu te interesează. Asta ar însemna niște poze cu tine în camera copilului, un interviu, păr, machiaj. ţinuta de gravidă va fi oferită de un designer. spuse ridicând vag din umeri. Nu știu - te interesează vreun pic?

Simt că mă sufoc. Dacă mă interesează? Mă interesează să fiu

machiată, să port haine de firmă și să apar în *Vogue*... mă interesează vreun pic?

— Cred că e un da, spune Luke, privindu-mă amuzat.

— Perfect!

Veneţia îl atinge ușor pe mână.

— Lăsaţi totul în seama mea. Mă ocup eu de toate.

Rebecca Brandon
37 Maida Vale Mansions
Maida Vale
Londra NW6 OYF

31 august 2003

Dragă Fabia,

Voiam doar să-ţi spun cât de mult ne place casa ta cea frumoasă și minunată. E Kate Moss a caselor! Adevărul e că e atât de splendidă, incit cred că merită să apară și în Vogue, tu nu ești de aceeași părere?

Că veni vorba, aș vrea să-ţi cer o mică favoare.

Din întâmplare, tocmai urmează să fiu intervievată de Vogue - și m-am întrebat dacă aș putea oare folosi casa pentru o ședinţă foto?

De asemenea, m-am mai întrebat dacă aș putea să mai presar pe ici, pe colo, câteva lucrușoare de-ale mele și de-ale lui Luke, și să zic că locuim deja acolo? La urma urmei, la ora când apare revista, chiar vom locui acolo... așa că nu cred că ar fi vreo problemă!

În schimbul acestei favori, aș fi foarte fericită să pot face și eu ceva pentru tine - dacă, de pildă, dorești să-ţi fac rost de vreun articol vestimentar la modă sau altceva de acest gen, nu trebuie decât să-mi spui!

Cu cele mai bune urări,
Becky Brandon

nu ca mărime, firește

33 Delamain Road Maida Vale Londra, NW6 1TY

MESAJ TRIMIS PRIN FAX 1/9/03
DE LA: FABIA PASCHALI PENTRU: REBECCA BRANDON Becky

1. **Geantă Chloe Silverado, cafea cu lapte.**
2. **Tunică stil caftan mov cu mărgele de la Matthew Williamson, numărul 44.**
3. **Pantofi Oily Bricknell Princess verzi, mărimea 39.**
4.

Fabia

De la bibliotecara școlii,
Doamna L. Hargreaves

Școala de fete Oxshott Marlin Road Oxshott Surrey KT22 OJG

3 septembrie 2003 Dragă Becky,

Mă bucur foarte mult să aflu vești despre tine după atâţia ani și, da, îmi amintesc de vremea când erai elevă aici. Cine ar putea-o uita pe fata care a lansat moda cu „geanta prieteniei", din 1989?

Sunt încântată de faptul că vei apărea în *Vogue* - și este, așa cum spui și tu, o surpriză. Deși trebuie să-ţi spun că profesorii au și alte treburi în cancelarie decât să facă pariu între ei că „Becky Bloomwood n-o să ajungă în veci în *Vogue"*.

Îmi voi cumpăra cu siguranţă acest număr al revistei, deși mi-e greu să cred că doamna directoare va aproba achiziţionarea de către instituţia noastră a câte unui exemplar pentru flecare fostă elevă, așa

cum propui tu.

Cu cele mai bune urări,

Lorna Hargreaves, bibliotecară

P.S. Mai ai acel exemplar din *In the Fifth at Malory Towers*[29]*?* Are o amendă destul de mare.

Noua

O să apar în *Vogue*! Săptămână trecută m-a sunat Martha, fata care scrie articolul despre „Cele mai sexy viitoare mămici" și am avut cu ea o lungă conversaţie, ultra mega super.

Ei, mă rog, poate că am brodat și eu un pic pe ici, pe colo. Cum ar fi că fac zilnic sport. Și că în fiecare dimineaţă, la micul dejun, mănânc piure de zmeură proaspătă și că îi scriu poezele pruncului meu încă nenăscut. (Pot oricând să iau repede niște versuri dintr-o carte.) Plus că am zis că locuim deja în casa de pe Delamain Road, pentru că dă mai bine decât să zici că stai într-un apartament.

Dar ideea e că foarte curând *chiar* vom locui acolo. Practic, e deja a noastră. Și fata a fost mai mult decât interesată când am început să-i zic despre cele două camere ale copilului, „a lui" și „a ei". Mi-a zis că, după părerea ei, ele or să fie punctul maxim de atracţie al materialului. Punctul maxim de atracţie!

— Becky?

Gândurile îmi sunt întrerupte de o voce și, când ridic ochii, îl văd pe Eric traversând etajul, în direcţia mea. Îmi ascund iute listele sub un catalog MaxMara și scanez rapid zona, ca să mă asigur că n-am ignorat cumva vreun client rătăcit, cine știe cum, prin raion. Însă nici picior de client. Treaba a mers la fel de prost și în ultimele zile, adică

[29] Unul dintre cele șase romane ale seriei *Malory Towers,* de Enid Mary Blyton (1897-1968), una dintre cele mai de succes scriitoare pentru copii ale secolului al XX-lea,

realmente stă.

Adevărul gol-goluţ este că nenorocirile au continuat să se ţină lanţ. Cineva de la marketing a hotărât să înceapă o campanie de tip radio- șanţ, și-a angajat studenţi care să vorbească despre The Look și să împartă broșurici prin cafenele. Ceea ce ar fi fost în regulă, dacă printre respectivii adresanţi nu s-ar fi aflat și o bandă de spărgători, care s-au decis să ne facă o vizită și să subtilizeze întreaga gamă de cosmeticale Benefit. Până la urmă, au fost prinși - dar, chiar și așa, numai bine nu ne-a făcut toată povestea. *Daily World* a tăbărât pe noi cu toată muniţia din dotare, analizând pe pagini întregi faptul că „The Look e atât de disperat că a ajuns să facă invitaţii până și delincvenţilor inveteraţi".

Locul pare mai gol ca oricând și, ca să pună capac la toate astea, săptămână asta au demisionat cinci angajaţi. Nu-i de mirare că Eric are faţa asta atât de căzută.

— Unde-i Jasmine?

Face ochii roată în zona de recepţie de la Shopping Personalizat.

— E în... magazie, mint.

Adevărul e că Jasmine doarme dusă pe podeaua unei cabine de probă. Noua ei teorie e că, din moment ce oricum nu e nimic de făcut la serviciu, mai bine profită și doarme ziua, iar noaptea se duce prin cluburi. Până acum, ideea ei a funcţionat perfect.

— Mă rog, oricum, la tine venisem.

Se încruntă.

— Tocmai am primit contractul pentru povestea cu Danny Kovitz. Cam mari pretenţiile prietenului tău. Mi-a cerut bilet de avion la clasa întâi, apartament la Claridge's, limuzină pentru uz personal, San Pellegrino la discreţie, „bine vânturată ca să se ducă bulele".

Îmi înăbuș cu greu chicotul. Tipic pentru Danny.

— E un designer celebru și important, îi amintesc lui Eric. Oamenii talentaţi au și ei fixurile lor.

— „Pentru durata întregii perioade", citește Eric cu voce tare, „domnul Kovitz dorește un castron cu diametrul de minimum 25 de centimetri, plin cu bomboane cu jeleu. Toate culorile, în afară de

verde". Ce-s prostiile astea? flutură el hârtia, exasperat. Ce crede? Că o să stea cineva ore întregi să scoată, una câte una, jeleurile verzi și să le arunce?

Aaa. Eu mor după jeleurile verzi.

— Pot să fac eu asta, nicio problemă, îi zic.

— Bine, oftează Eric. Tot ce pot să spun e că «per că tot efortul ăsta și toţi banii ăștia aruncaţi aiurea să merite.

— O să merite! spun, bătând pe șest în lemnul biroului, din superstiţie. Danny e cel mai tare designer la ora actuală! O să vină cu ceva de-a dreptul fabulos, foarte curând și milimetric mulat pe ceea ce ne trebuie nouă. Și toată lumea o să vină valuri-valuri spre magazinul nostru, promit!

Sper, sper *din suflet* că am dreptate.

În clipa în care Eric iese valvârtej din cameră, mă întreb dacă să-l sun pe Danny și să văd dacă i-a venit vreo idee. Însă n-apuc s-o fac, fiindcă sună telefonul.

— Alo?

— Bună, aud glasul lui Luke. Eu sunt.

— A, bună!

Mă las mai bine în scaun, gata de conversaţie.

— Tocmai am discutat despre contractul lui Danny. N-o să ghicești o mie de ani...

— Becky, mi-e teamă că n-am să reușesc să ajung în după-masa asta.

— Poftim? îmi piere brusc zâmbetul.

În după-masa asta avem primul curs prenatal. Cel la care vin și partenerii, facem exerciţii de respiraţie și ne împrietenim pe viaţă. Iar Luke mi-a promis c-o să fie acolo. Mi-a *promis*.

— Îmi pare rău.

Pare cu mintea în altă parte.

— Știu că am zis că vin, dar avem o. situaţie de criză la serviciu.

— O situaţie de *criză?*

Mă ridic mai bine în capul oaselor, îngrijorată.

— Mă rog, nu e chiar o criză, se corectează imediat. E doar. vorba

de faptul că s-a întâmplat un lucru care nu ne pică prea bine. O să se rezolve. E doar un mic accident obișnuit.

— Ce s-a întâmplat?

— Doar... o mică dispută internă. N-are rost să intru în amănunte. Dar îmi pare sincer rău că nu pot veni azi. Ţineam foarte tare să vin.

Pare realmente afectat. N-are niciun rost să mă cert cu el.

— E OK, zic, camuflându-mi un suspin. O să mă descurc și singură.

— Nu poate să vină altcineva cu tine? Poate Suze?

E o idee. La urma urmei, și eu am fost partenera de curs a lui Suze. Suntem prietene foarte bune. Și mi-ar prinde bine compania cuiva.

— Poate, încuviinţez. Dar măcar diseară contez pe tine?

Diseară ieșim în oraș cu Venetia, iubitul ei și prietenii de la Cambridge ai lui Luke. Abia aștept, chiar am fost să-mi aranjez părul la coafor pentru asta.

— Sper. Te ţin la curent.

— OK. Ne vedem mai târziu.

Închid și tocmai vreau să formez numărul lui Suze, când îmi amintesc că, în după-masa asta, îl duce pe Ernie să se joace cu nu știu ce grup de copii. Deci nici pe ea nu pot conta. Mă las pe spătar, gândindu-mă intens. Aș putea să mă duc pur și simplu singură. Doar nu mi-e frică de o mână de femei gravide, nu?

Sau mai bine.

Ridic iar telefonul și formez un număr din agendă.

— Auzi, mamă, zic imediat ce răspunde. Ești ocupată în după-masa asta?

Cursul prenatal se ţine într-o casă din Islington și se numește „Opţiuni, cum să devenim mai puternice și lipsite de prejudecăţi", titlu, după părerea mea, cât se poate de inspirat. Eu, una, de când mă știu sunt *total* lipsită de prejudecăţi. Tocmai mă îndrept spre casă, când o văd pe mama oprind și parcându-și Volvo-ul, după vreo opt încercări, după ce atinge o pubelă și cere ajutorul unui șofer de camion, care se dă jos din cabină ca s-o ghideze.

— Bună, mamă! strig, când reușește în fine să iasă din mașină, ușor îmbujorată.

Are pantaloni albi eleganţi, un sacou bleumarin și pantofi de lac, fără toc.

— Becky! i se luminează faţa. Arăţi minunat, scumpa mea. Haide, Janice!

Bate în geamul mașinii.

— Am adus-o și pe Janice. Nu te superi, nu-i așa, scumpa mea?

— Ăă... nu, zic uimită. Sigur că nu.

— N-avea nimic de făcut și ne-am gândit că poate pe urmă mergem la Liberty[30] să ne uităm la niște materiale pentru camera copilului. Taică-tu a zugrăvit-o în galben, dar încă nu ne-am hotărât cu perdelele.

Se uită la pântecul meu.

— Ai cumva idee dacă-i fată sau băiat?

Mintea îmi zboară la trusa de determinare a sexului copilului, încă ascunsă în sertarul meu de lenjerie, la două săptămâni după ce am cumpărat-o. Din când în când o scot, apoi îmi piere curajul și o pun înapoi. Poate că ar trebui să fie și Suze lângă mine, pentru sprijin moral.

— Nu chiar, spun. Nu încă.

Ușa pasagerului se deschide și iese Janice, cu un ghemotoc tricotat în mână.

— Becky, draga mea! zice cu glasul tăiat. Cum se închide ușa asta, Jane, cu telecomanda?

— Întâi închide-o tu, și *pe urmă* apăs și eu pe telecomandă, îi ordonă mama. Trântește-o ca lumea.

Văd o fată gravidă cu rochie maro apăsând pe soneria unei case aflate în josul străzii. Acolo trebuie să fie!

— Tocmai ascultam un mesaj de la Tom, spune Janice, vârându-și sculul de tricotat într-o geantă de pai, împreună cu un mobil. Ne vedem mai târziu. Toată ziua numai despre Jess vorbește! Jess în sus, Jess în jos.

[30] Renumit magazin universal londonez, datând din 1875.

— Jess? mă uit mirată la ea. Și Tom?

— Sigur că da! radiază ea de încântare. Fac o pereche foarte frumoasă. Nu vreau să-mi fac speranţe deșarte, dar...

— Adu-ţi aminte, Janice, spune mama apăsat, sa nu te bagi peste ei. Lasă tinerii în pace.

Jess se vede cu Tom? Și nici măcar nu mi-a spus? *Pe bune acum.* Am întrebat-o în dimineaţa de după petrecere dacă e ceva între ea și Tom, și ea a avut un aer jenat și a schimbat subiectul. Așa că am presupus că nu s-a înfiripat nimic serios între ei.

Nu pot să nu mă simt ușor trasă în piept. Toată poanta, atunci când ai o soră, e s-o suni și să-i povestești despre noul tău prieten. Și nu s-o ţii departe de toate iţele amoroase.

— Deci. Jess și Tom au o relaţie? zic, ca să fiu sigură.

— Sunt foarte apropiaţi, aprobă Janice din cap, viguros. Foarte, foarte apropiaţi. Și trebuie Hă spun că Jess e o fată pe cinste. Ne înţelegem de minune!

— Serios?

Fac tot posibilul să nu par surprinsă - dar, oricât aș încerca, nu prea văd ce ar avea în comun Janice și Jess.

— O, da! Parcă ar fi fata mea, așa de apropiate suntem. De fapt, Martin și cu mine ne-am amânat croaziera de vara viitoare, pentru eventualitatea în care vom avea o.

Nu îndrăznește să mai continue.

— Nuntă! șoptește.

— *Nuntă?*

OK. Trebuie să vorbesc cu Jess. Acum.

— Am ajuns, spune mama când ajungem lângă ușă, pe care citim: „VĂ RUGĂM INTRAŢI ȘI DESCĂLŢAŢI-VĂ".

— Dar ce se întâmplă exact la cursurile astea prenatale? întreabă Janice, dându-și jos sandalele Kurt Geiger.

— Exerciţii de respiraţie și alte chestii de genul ăsta, zic. Adevărul e că nici eu nu știu mai multe. Te pregătești pentru naștere.

— Nu mai e cum era pe vremea noastră, Janice, intervine și mama. Acum au antrenori pentru naștere!

— Antrenori! Ca tenismenii!

Janice pare cât se poate de impresionată de idee. Apoi îi piere brusc zâmbetul și mă apucă de braţ.

— Biata de Becky. Habar n-are ce-o să pătimească, draga de ea.

— Aha, zic, ușor băgată în sperieţi de vorbele ei. Păi... ăă... ce facem, intrăm?

Cursul se ţine într-o încăpere cu aer de sufragerie. Mai multe perne cu fasole sunt așezate într-un cerc, iar câteva gravide sunt deja așezate pe ele, cu soţii lor chinuindu-se să-și găsească o poziţie comodă, alături.

— Bună ziua, ne întâmpină o femeie subţire, cu păr lung brunet și pantaloni de yoga. Sunt Noura, profesoara dumneavoastră la cursul prenatal. Bine aţi venit.

— Bună, Noura! îi zâmbesc larg și-i strâng mâna. Sunt Becky Brandon. Ea e mama mea. iar ea e Janice.

— A, încuviinţează Noura cu graţie și ia mâna lui Janice. Încântată de cunoștinţă, Janice. Ești. partenera lui Becky? Puţin mai târziu va mai veni un cuplu cu partenerii de același sex, așa ca vă rog să nu vă simţiţi în niciun fel.

O, Doamne! Crede că.

— Nu suntem lesbiene! i-o tai scurt, încercând mi nu izbucnesc în râs la vederea expresiei amuzate a lui Janice. Janice e vecina noastră. După curs se duce cu mama la Liberty.

— A, înţeleg, spuse Noura ușor dezamăgită. Atunci bun venit tuturor. Luaţi un loc.

— Janice și cu mine o să aducem cafelele, spune mama, îndreptându-se spre o masă laterală. Tu stai jos, Becky, draga mea.

— Becky, spune Noura în timp ce eu mă las în jos ușor, spre perna cu fasole. O să facem

Iturul încăperii, prezentându-ne. Laetitia tocmai ne-a spus că ea va naște acasă. Tu unde o să naști?

— La Cavendish, cu Venetia Carter, zic, făcând eforturi să-mi iau cel mai normal ton din lume.

— Doamne, spune o fată în rochie roz. Nu ea e cea care se ocupă de

toate starurile?

— Ba da. Adevărul e că suntem prietene destul de apropiate, nu rezist să nu adaug. Întâmplarea face că ieșim în oraș împreună, chiar în seara asta.

— Și te-ai gândit deja la ce fel de naștere ţi-ai dori? continuă Noura.

— O să nasc în apă, cu flori de lotus și masaj tailandez, spun mândră.

— Minunat!

Noura notează ceva pe listă.

— Deci să zicem că, la modul ideal, ai dori o naștere activă?

— Ăă...

Mă imaginez plutind într-o piscină caldă și plăcută, înconjurată de flori de lotus și de o melodie liniștitoare în fundal, poate și cu un cocteil în mână.

— Nu, cred că o să fie mai degrabă una destul de pasivă.

— Îţi dorești o naștere. pasivă?

Noura pare de-a dreptul uluită.

— Da, încuviinţez. Ăsta ar fi idealul meu.

— Și anestezie?

— Am o piatră specială Maori pentru naștere, zic încrezătoare. Și am făcut și yoga. Așa că probabil o să fie *OK*.

— Înţeleg, zise Noura, părând că ar mai vrea să adauge ceva. Aha, zice într-un final. Bine. În faţa fiecăreia dintre voi se află formulare cu diverse tipuri de nașteri și vă rog să le completaţi. Apoi vom discuta despre fiecare dintre acestea în parte.

Cu un murmur general, toată lumea își ia creionul și începe să se consulte cu partenerul.

— Aș dori să le rog să ne vorbească și pe mama lui Becky și pe Janice, adaugă Noura, când mama și Janice se alătură din nou grupului. E o onoare să avem alături de noi două doamne mai înaintate în vârstă, care au trecut prin această experienţă și ne pot împărtăși din înţelepciunea lor.

— Sigur că da, dragă! Vă spunem tot ce doriţi să știţi.

Mama scoate un pachet de bomboane de mentă.

— Vrea cineva Polo?

Îmi iau creionul, apoi îl las jos din nou. Trebuie neapărat să-i scriu rapid un sms lui Jess si să aflu ce se întâmplă. Îmi scot mobilul, îi gasesc numărul și-i scriu un mesaj.

Doamne, Jess!! Ești cu Tom????

Apoi îl șterg. E prea ambalat. O să se sperie si n-o să-mi răspundă.

Bună, Jess. Ce faci? Bex.

Așa e mai bine. Apăs pe „Trimite" și revin la planul de naștere. E o listă de întrebări, cu «spaţiu în care să-ţi notezi răspunsul.

1. *Care sunt prioritățile tale la începutul travaliului?*

Mă gândesc intens preţ de o clipă, apoi scriu: „Să arăt bine".

2. *Cum vei face faţă primelor dureri? (Ex. Baie caldă, legănat în patru labe)*

Tocmai sunt pe punctul de a scrie „Mă duc la cumpărături", când îmi piuie mobilul. E un sms de la Jess!

Bine, mersi.

Tipic pentru Jess. Două cuvinte, fără să zică nimic concret. Îi răspund imediat cu un alt sms:

Te vezi cu Tom??

— Toată lumea să-mi dea formularul, vă rog.

Noura bate din palme.

— Gata, nu mai scrie nimeni...

Deja? Dumnezeule, parcă am fi la școală, la lucrare. Îmi dau hârtia ultima, băgând-o undeva la mijloc, printre celelalte, ca Noura să n-o vadă. Însă ea le răsfoiește pe toate, încuviinţând din cap. Apoi se oprește.

— Becky, la „priorităţi la începutul travaliului" ai scris „să arăt bine".

Ridică ușor capul.

— E o glumă?

De ce se uită toţi așa la mine? Evident că nu e o glumă.

— Dacă arăţi bine, te simţi bine! E un analgezic natural! Toate gravidele ar trebui să fie machiate și coafate înainte de naștere.

Peste tot în jurul meu văd chipuri încruntate și aud lumea ţâţâind

din buze, singura care încuviinţează de zor e o fată cu o bluză roz superbă.

— Așa mai da! zice. Prefer de o mie de ori asta, decât să mă legăn în patru labe.

— Sau putem merge la cumpărături, adaug, îţi ia greţurile de dimineaţă, așa că...

— Cumpărăturile *îţi iau greţurile de dimineaţă?* mă întrerupe Noura. Ce tot spui aici?

— În primele câteva săptămâni, ori de câte ori mi-era rău, mă duceam la Harrods și-mi cumpăram ceva, cât de mic, să uit că nu mi-e bine, îi explic. Și a funcţionat perfect.

— Eu îmi comandam diverse online, e de acord cu mine fata în roz.

— Ai putea să adaugi și asta pe lista ta cu leacuri, poate, propun săritoare. După ceaiul de ghimbir.

Noura dă să zică ceva, apoi renunţă. Se întoarce spre o altă fată, care stă cu mâna ridicată, moment în care mobilul îmi bipăie iar, cu un alt sms.

Cam așa ceva.

Cam așa ceva? Ce înseamnă asta? Scriu repede:

Janice crede că e rost de nuntă!

Apăs pe „Trimite". Să văd acum ce-mi răspunde.

— OK. Să trecem mai departe.

Noura se află din nou în centrul încăperii.

— O scurtă trecere în revistă a răspunsurilor voastre îmi spune limpede că foarte multe dintre voi sunteţi îngrijorate la gândul travaliului și ni modului în care îi veţi face faţă.

Se uită în jur, la grup.

— În primul rând, vreau să vă spun: nu vă înceţi griji. *Puteţi* face faţă. Toate.

În încăpere se aude un râs general, nervos.

— Da, contracţiile pot fi puternice, continuă Noura. Dar corpurile voastre sunt făcute să le reziste. Și, ce trebuie să nu uitaţi, e faptul că mut dureri *pozitive.* Cred că toată lumea e de acord cu mine, așa-i? întreabă, uitându-se la mama și la Janice, care și-a scos andrelele și își

vede de împletit.

— *Pozitive?* ridică Janice privirea, îngrozită. O, nu, draga mea. La mine a fost curată agonie. Douăzeci și patru de ore, în zăpușeala cumplită a verii. Nu doresc nici uneia dintre bietele de voi să treacă prin așa ceva.

— Și pe vremea aia nu exista anestezie, ca azi, intervine și mama. Sfatul meu e să luaţi tot ce vă dau.

— Dar puteţi folosi și metode naturale, instinctive, se bagă și Noura repede în discuţie. Nu cred că o să-mi spuneţi că legănatul și schimbatul poziţiei nu v-au fost de ajutor în timpul contracţiilor!

Mama și Janice schimbă între ele priviri sceptice.

— Eu una n-aș zice asta, zice mama amabilă.

— Sau o baie caldă? sugerează Noura, cu zâmbetul tot mai crispat.

— O baie? râde mama, amuzată la culme. Draga mea, când ești în ghearele agoniei și îţi dorești să mori, nu știu la ce te-ar ajuta o baie!

Văd limpede că Noura e ușor frustrată, după felul în care i s-a accelerat respiraţia și-și frământă mâinile strânse pumn.

— Dar, până la urmă, a meritat, nu? Vi s-a părut că durerea e un preţ mic pe care l-aţi plătit pentru marea bucurie a victoriei vieţii, nu?

— Știu și eu ce să zic... îmi aruncă mama **o** privire îndoită. Sigur, am fost încântată că o am pe micuţa mea Becky. Dar am rămas la un singur copii. Amândouă am decis că e mai bine așa, nu, Janice?

— Am zis că nu mai trec prin asta niciodată, ! se cutremură Janice. Nici pentru un milion de lire.

Fac ochii roată în jur și văd că toate fetele au! îngheţat. Ca și majoritatea bărbaţilor..

— Așa! spune Noura, făcând un efort vizibil de a-și păstra amabilitatea. Păi, mulţumesc pentru aceste cuvinte. atât de încurajatoare!

— Pentru puţin! flutură Janice bucata tricotată, veselă.

— Acum o să încercăm un mic exerciţiu de respiraţie, continuă Noura, care, fie că mă credeţi, fie că nu, vă va ajuta *cu siguranţă* în timpul contracţiilor de la începutul travaliului. Toată lumea să stea dreaptă și să respire ușor. Inspiraţi. expiraţi. așa.

În timp ce eu îmi fac exerciţiile de respiraţie uşoară, dinspre mobilul meu se aude un ping.

Poftim?????

Ha! îmi înăbuș un chicot și-i răspund:

Vă iubiţi???

Câteva clipe mai târziu, celularul bipăie cu un nou mesaj.

Avem câteva probleme

O, Doamne. Sper că Jess e OK. N-am vrut s-o iau la mișto.

Nu-i chiar floare la ureche să faci exerciţii de respiraţie uşoare *în timp ce* scrii sms-uri. Așa că le las încolo de exerciţii un pic și scriu:

Ce probleme? de ce nu mi-ai spus?

— Cui îi scrii, draga mea? zice Janice, care în a oprit și ea din exerciţii și își consultă modelul de tricotat.

— A... unei prietene, zic relaxată, moment în care îmi vine alt sms.

Probabil că și Jess a lăsat baltă ce făcea.

N-am vrut să te deranjez, e o prostie.

Pe bune acum. Cum poate Jess să creadă că mă deranjează? Eu *vreau din suflet* să știu cum stă cu dragostea. „Ești sora mea!!!!" încep să-i scriu, însă, chiar în acest moment, Noura bate din palme, solicitându-ne atenţia.

— Acum, toată lumea se relaxează. O să încercăm un exerciţiu simplu, care ar trebui să vă facă să uitaţi de griji. Partenerul o să vă ia de braţ și o să vi-l răsucească, o „arsură chinezească" prea bine cunoscută din timpul copilăriei. Și o să respiraţi, *în ciuda* durerii. Concentraţi-vă, rămâneţi relaxate. Partenerii, nu vă fie teamă să le strângeţi, cât de tare! Și o să vedeţi că sunteţi mult mai puternice decât aţi crezut! Becky, de tine mă ocup eu, dacă ești de acord, adaugă, venind la mine.

Mi se pune un nod în stomac. Nu prea-mi place cum sună treaba asta cu arsura chinezească prea bine cunoscută. Nu mă tentează nici măcar una model nou-nouţ. Dar nu pot să mă eschivez, toată lumea e cu ochii pe mine.

— Bine, zic, întinzându-mi gingaș brațul.

— Firește, durerea travaliului va fi mult mai puternică decât asta,

dar doar așa, ca să vă faceţi o idee...

Mă apucă de braţ.

— Acum *respiră...*

— Au! zic, în clipa în care îmi răsucește brusc braţul. Au, mă *doare*!

— Respir! Aaaaau!

— Acum, durerea devine tot mai intensă.

Noura mă ignoră.

— Imaginează-ţi punctul maxim al contracţiei.

Gâfâi din greu, în timp ce ea mă strânge și mai tare.

— Iar acum se retrage. s-a dus.

Îmi dă drumul la braţ și-mi zâmbește.

— Vezi, Becky? Vezi că ai reușit să faci faţă, în ciuda fricii?

— Dumnezeule!

Aproape mi s-a tăiat respiraţia.

— Crezi că ai învăţat un lucru de folos azi? mă privește atotștiutoare. Ceva care te face să-ţi vezi frica dintr-o perspectivă corectă?

— Da, dau din cap cu sinceritate. Am aflat că vreau *neapărat* anestezie epidurală.

— Mai bine una generală, draga mea, se bagă si mama. Sau o cezariană drăguţă!

— Nu poţi cere pur și simplu *o anestezie generală, o* privește Noura uluită. Nu e ca și cum ţi-ai cumpăra o pereche de pantofi!

— Becky o să nască în cea mai bună clinică din Londra! răspunde mama. Și poate să ceară ce vrea ea! Așa! Draga mea, dacă aș fi în locul tau, aș cere și masajul tailandez și nașterea nevatică *înainte* să înceapă travaliul, și pe urmă epidurala și aromaterapia.

— E vorba de *naștere!* strigă Noura, apucându-se cu mâinile de păr. E vorba de nașterea unui copil, și nu de a comanda din nu știu ce meniu de la room-service!

Se lasă o tăcere înmărmurită.

— Îmi cer scuze, spune puţin mai calmă. Nu. știu ce m-a apucat. Haideţi să luăm o scurtă pauză. Vă rog să vă serviţi cu băuturi.

Iese din cameră, și în urma ei izbucnește un vacarm surd de glasuri.

— Măi să fie! zice mama, ridicând din sprâncene. Cred că o anume persoană trebuie neapărat să-și facă exerciţiile de respiraţie! Ce zici, Janice, plecăm la Liberty?

— Lasă-mă doar să termin rândul ăsta.

Janice împletește din andrele cu frenezie.

— Așa! Gata. Vii și tu, Becky?

— Nu știu, zic, prinsă la mijloc. Poate c-ar trebui să rămân până la sfârșitul cursului.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, Noura asta nu prea știe despre ce vorbește! spune mama conspirativ. O să-ţi spunem *noi* tot ce trebuie să știi. Și tu o să mă ajuţi să-mi aleg o poșetă!

— Bine, atunci, zic ridicându-mă în picioare. Hai să mergem!

Când am terminat cu coaforul, asta după ce-am bătut magazinele cu mama și cu Janice, era deja ora șase. Ajunsă acasă, îl găsesc pe Luke în birou. Luminile sunt stinse, iar el stă pur și simplu pe întuneric.

— Luke! îmi las sacoșele jos. S-a întâmplat ceva?

Când îmi aude vocea, tresare și ridică ușor capul. Îi cercetez mirată chipul. E încordat, și pe frunte are o cută adâncă.

— Nu, nimic, zice într-un final. Totul e în regulă.

Mie, una, nu mi se pare deloc că ar fi în regulă.

Intru în studio, mă cocoţ pe biroul de vizavi de el și-l privesc atent.

— Luke, despre ce criză de la serviciu ai vorbit azi?

— Nu e o *criză,* spuse, reușind cu greu să schiţeze un surâs. Am folosit un cuvânt greșit. A fost doar... un incident. Nimic important. Sa rezolvat.

— Dar.

— Tu ce faci? mă mângâie pe braţ. Cum a fost cursul?

— A, încerc să-mi aduc aminte. Păi. a fost bine. N-ai pierdut prea mult. Și dup-aia am fost la shopping cu mama și cu Janice. Ne-am dus la Liberty și la Browns.

— Sper că n-ai exagerat, mă privește el îngrijorat. Te-ai odihnit? Adu-ţi aminte ce-a zis Venetia despre tensiunea ta.

— Mă simt foarte bine! îmi flutur braţul în aer. Niciodată nu m-am simţit mai bine!

— Păi, Luke se uită la ceas, ar cam trebui să plecăm în curând. Fac un duș rapid și chem un laxi.

E destul de vesel, dar, când se ridică, îi văd umerii destul de încordaţi.

— Luke... șoväi. Totul e în regulă, da?

— Becky, nu-ţi face griji.

Îmi ia ambele mâini într-ale lui.

— Totul e bine. În fiecare zi apare câte o criză minoră. E în natura meseriei mele să fie așa, și o știi și tu. Ne ocupăm de ele și mergem mai departe. Poate că sunt mai stresat decât de obicei. Pur și simplu, am foarte multe pe cap.

— Bine, OK, spun, înmuiată. Du-te la duș.

Pornește pe coridorul spre dormitor, iar eu trântesc sacoșele în hol. Adevărul e că, după ce am petrecut toată după-masa cu mama și cu Janice, sunt destul de obosită. Poate fac și eu un duș, după ce termină Luke. Poate mă dau cu gelul revitalizant de rozmarin și fac niște exerciţii yoga, pentru înviorare.

Sau poate mănânc repede un Kitkat. Mă duc la bucătărie și tocmai dau jos cutia, când se aude soneria. Nu poate fi taxiul, e prea devreme.

— Da? zic la interfon.

— Bună, Becky, îmi răspunde un glas printre pârâieli. Sunt Jess.

Jess?

Apăs pe buton, uluită. Ce caută Jess aici? Nici măcar nu știam că e în Londra.

— Taxiul vine peste un sfert de oră, zice Luke, băgându-și capul pe ușa de la bucătărie, înfășurat într-un prosop.

— Mai bine îmbracă-te, zic. Jess tocmai urcă în lift!

— Jess? întreabă Luke debusolat. N-o așteptam, nu?

— Nu.

Aud clinchetul delicat al soneriei de la apartamentul nostru și încep să chicotesc.

— Hai, repede, îmbracă-te!

Deschid ușa larg și o văd pe Jess, îmbrăcată în jeanși, adidași și un maiou maro, care, sinceră să fiu, arată destul de bine, așa, într-un fel

retro, stil anii șaptezeci.

— Bună! mă îmbrățișează strâns. Ce mai faci, Becky? Am trecut pe la îndrumătorul meu de la doctorat și mi-am zis ia să trec și pe la tine. Am încercat să te sun, dar era ocupat. E OK?

Pare ușor agitată. Pe bune acum! Că doar nu-i pot spune „Nu, nu e OK, pleacă".

— Sigur că da!

O îmbrăţișez și eu încă o dată, cu căldură.

— Mă bucur mult să te văd. Intră!

— Am adus un cadou pentru copil.

Caută în rucsac și scoate un costumaș cafeniu inscripţionat în partea din faţă cu „EU N-O SĂ POLUEZ LUMEA", cu litere bej.

— Ăă... super! zic, răsucindu-l între degete. Mersi!

— E făcut din cânepă naturală, spune Jess. Mai e valabilă ideea ta, cu haine sută la sută din cânepă, pentru bebe?

Sută la sută din cânepă? Ce naiba vrea să.

A. Da, e posibil să fi zis ceva de genul ăsta la petrecerea mamei mele, doar ca s-o fac să termine cu bumbacul cel diabolic, înălbit chimic.

— O să merg jumate pe cânepă. jumate pe alte materiale, zic în cele din urmă. Pentru. ăă. biodiversitate.

— Excelent, aprobă Jess din cap. Și am mai vrut să-ţi spun că pot să- ţi fac rost și de o măsuță de înfășat cu împrumut. Știu o cooperativă a studentelor care împrumută echipament pentru bebeluși și jucării. Ţi- am adus numărul de telefon.

— Aha!

Inchid repede cu piciorul ușa de la camera copilului, înainte să-mi zărească staţia de înfășat Circus Tent, cu spectacol de marionete integrat, pe care am primit-o ieri de la Funky Baba.

— O să. ţin minte. Hai înăuntru să bei ceva.

— Ai făcut fașele pentru șters copilul?

Jess mă urmează în bucătărie.

Iar mă ia cu fașele! Nu pot să-i spun că am aruncat toate cârpele alea din clipa în care mi le-a dat, la ai mei.

— Ăă, nu încă...

Mă uit iute în jur.

— Dar am făcut alte chestii.

Înșfac o bucată de prosop de bucătărie cu dungi, de pe stativ, și-i fac un nod la un capăt.

— Asta e o jucărie organică, făcută în casă, îi zic cât pot de convinsă, întorcându-mă spre ea. O cheamă Knotty[31].

— Foarte frumos, zice Jess, uitându-se la ea. Ce concept simplu. Infinit mai bun decât toate prostiile alea scumpe, făcute în fabrică.

— Și intenţionez să. vopsesc lingura asta cu o vopsea naturală, non-toxică.

Căpătând curaj din mers, iau din sertar o lingură de lemn.

— O să-i pictez o faţă și-o să-i spun Spoony[32].

Doamne, sunt un talent înnăscut la dementa asta nevinovată cu reciclarea ecologică. Poate îmi fac și eu propriul meu buletin de știri online!

— Ei, hai să lăsăm astea acum și să te servesc cu ceva, spun, turnându-i un pahar de vin și mă trântesc pe scaun lângă ea. Deci ce se întâmplă? *Nu mi-a venit să cred* când mi-a zis Janice că te vezi cu Tom!

— Știu, spune Jess. Îmi pare rău, trebuia să-ţi spun. Dar a fost atât de.

Amuţește.

— Cum? zic, cu ochii cât farfuriile.

Jess stă cu privirea pierdută în pahar, fără să bea.

— Nu prea merge, spune într-un final.

— De ce?

Jess e din nou tăcută. Nu le prea are deloc pe-astea cu vorbitul- despre-iubiţi, și de ce nu mă mir deloc?

— Zi mai departe, o îndemn mieros. Poţi să fii pe pace, orice îmi spui rămâne între noi. Vreau să zic. *chiar îţi place* de el, așa-i?

— Sigur că da. Dar.

[31] Nodișor.
[32] Lingurici.

Expiră.

— E vorba despre faptul că...

— Becky? bagă Luke capul pe ușă. A, bună, Jess. Nu vreau să vă deranjez, dar ar cam trebui să plecăm.

— Aveţi deja planuri pentru seara asta, spune Jess, încremenind. Hai că atunci plec.

— Nu! îi pun o mână pe braţ.

O dată în viaţă trece și Jess din proprie inițiativă pe la mine și-mi cere sfatul. În niciun caz n-am s-o trimit la plimbare. E exact cum am sperat să fie, atunci când am întâlnit-o prima oară. Două surori, vizitându-se una pe alta oricând le vine cheful, vorbind despre băieţi.

— Luke.

Iau o decizie subită.

— Ce-ar fi să te duci tu înainte, și vin și eu mai târziu, la bar?

— Cum crezi tu.

Mă sărută.

— Mi-a părut bine să te văd, Jess!

Iese din bucătărie și, în clipa în care aud ușa de la intrare închizându-se, desfac un pachet mic de Pringles.

— Deci. Îţi place de el.

— E extraordinar.

Jess se joacă cu pielea aspră a unui deget.

— E deștept, e interesant, are păreri de bun simţ. și arată bine. Asta e de la sine înţeles.

— Absolut! zic după o pauză.

Sinceră să fiu, nu m-am dat niciodată în vânt după Tom. (în ciuda convingerii ferme a lui Janice și a lui Martin că am fost îndrăgostită de el, fără speranţă, toată viaţa.) Dar fiecare cu ale lui.

— Deci care e problema? îmi împreunez mâinile, îndemnând-o să îndrăznească.

— E atât de *lipicios,* nu mă lasă nici să respir. Mă sună de cel puţin zece ori pe zi, îmi trimite felicitări acoperite de sărutări. Jess ridică privirea, cu o expresie dispreţuitoare, și nu pot să nu-mi pară puţin

rău pentru bietul de Tom. Săptămână trecută a vrut să-și tatueze numele meu pe braţ. M-a sunat să-mi spună ce vrea să facă, și m-am supărat atât de tare, că s-a oprit imediat după litera J.

— Are un J pe braţ? nu pot să-mi înăbuș un chicot.

— Aproape de cot.

Își dă ochii peste cap.

— Arată ridicol.

— Ei, poate încerca și el să fie cool, sugerez. Știi, Lucy a ţinut foarte tare să-și facă amândoi câte un tatuaj, dar el n-a vrut. Probabil că voia doar să te impresioneze.

— Ei bine, nu sunt deloc impresionată. Cât despre Janice...

Jess își trece degetele prin părul scurt.

— Mă sună aproape în fiecare zi, cu tot soiul de pretexte penibile. M-am gândit ce cadou îi fac lui Tom de Crăciun? Vreau să vin și eu cu ei într-un weekend în Franţa, la o degustare de vinuri? îţi spun sincer, m-am cam săturat. Așa că mă gândesc să-i cam pun punct.

Ridic privirea, dezamăgită. *Să-i pună punct?* Și copilul meu cui o să-i mai ducă verigheta la altar?

— Nu poţi să renunţi la tot, din cauza câtorva amănunte nesemnificative! protestez. Vreau să zic, în afară de tatuaj, vă înţelegeţi bine? Vă certaţi vreodată?

— Zilele trecute ne-am certat groaznic, încuviinţează Jess.

— De ce?

— Politică socială.

E limpede ca lumina zilei. Sunt făcuţi unul pentru altul!

— Jess, vorbește cu Tom, spun, sub impulsul acestui gând. Pun pariu că o să găsiţi voi o cale să cădeţi la pace. Pentru un tatuaj amărât.

— Nu e vorba doar de asta, își înconjoară Jess genunchii cu braţele. Mai. e ceva.

— Ce anume?

Trag aer în piept și mă lovește revelaţia. E gravidă și ea. Sigur asta trebuie să fie. Doamne, ce cool! O să devenim mămici amândouă, copiii noștri or să fie veri și o să facem poze drăguţe cu ei jucându-se

în iarbă împreună...

— Mi s-a oferit un proiect de cercetare în Chile, pentru o perioadă de doi ani.

Glasul lui Jess îmi sparge bula visului.

— Chile? îmi cade faţa. Dar e la mama naibii.

— La unșpe mii de kilometri, aprobă ea.

— Și. te duci?

— Nu m-am hotărât. Dar e o oportunitate fantastică. De ani de zile tânjesc să fac parte din echipa respectivă.

— Am înţeles, zic după o scurtă tăcere. Păi atunci. ar trebui să te duci.

Trebuie să o sprijin. E vorba de cariera ei. Dar nu pot să nu fiu ușor necăjită. Abia mi-am cunoscut sora de care habar nu aveam și acum dispare în celălalt capăt al lumii.

— Păi m-am cam hotărât să mă duc.

Ridică ușor capul și mă trezesc uitându-mă drept în ochii ei căprui cu punctișoare mai deschise. Întotdeauna am fost de părere că Jess are ochi frumoși.

Poate că și copilașul meu o să aibă ochi căprui cu punctișoare mai deschise, exact ca ai ei.

— O să trebuiască să-mi trimiţi tone de poze cu nepoţica sau nepoţelul meu, spune Jess, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Ca să-l văd sau s-o văd cum crește.

— Evident! în fiecare săptămână.

Îmi mușc buza, încercând să mă obișnuiesc cu toate veștile.

— Și. cu Tom cum rămâne?

— Încă nu i-am spus.

Se apleacă în faţă, cu umerii aduși de spate.

— Dar asta, evident, o să pună definitiv capăt relaţiei noastre.

— Nu neapărat! Aţi putea avea o relaţie la distanţă. Există e-mail- ul.

— *Doi ani?*

— Mă rog.

Nu mai știu ce să zic. Poate că are dreptate. Nu se cunosc decât de

câteva săptămâni. Și doi ani înseamnă foarte mult.

— Nu pot să dau cu piciorul unei asemenea șanse pentru nu știu ce... *bărbat.*

O spune pe un ton de parcă ar vrea să se convingă că face bine. Poate e mai nesigură decât lasă să se bănuiască. Poate că, dincolo de tot și de toate, e îndrăgostită până peste cap de Tom.

Dar până și eu îmi dau seama. Munca e viaţa ei. Nu poate s-o abandoneze pur și simplu, din senin.

— Trebuie să te duci în Chile, zic ferm. O să fie super. Iar lucrurile cu Tom or să se aranjeze. Nu știu cum, cumva.

Pachetul de Pringles s-a evaporat, așa că mă ridic și mă duc la bufet. Deschid uşiţa și cântăresc din ochi rafturile.

— Nu mai avem chipsuri... Nuci n-am voie. avem nişte biscuiţi săraţi Ritz, uitaţi pe-aici.

— A, am cumpărat eu nişte floricele, zice Jess, un pic cam trandafirie la faţă. Cu gust de caramel.

— Ce-ai făcut?

Mă uit la ea de parcă n-am auzit bine.

— Sunt în rucsacul meu.

Jess a adus floricele cu aromă de caramel? Dar. nu sunt organice. Sau hrănitoare. Și nici făcute din cartofi crescuţi la o fermă ecologică.

Mă uit uluită cum scoate pachetul din rucsac. Odată cu el scoate și un DVD cu celofan lucios, pe care îl îndeasă grăbită înapoi, și se înroșește și mai tare la faţă.

Ia stai așa.

— Ce-i asta? îl înșfac repede. *Nouă luni?* Jess, ăsta nu e genul tău de film!

Jess arată ca un om prins cu mâţa-n sac.

— M-am gândit că e genul tău de film, zice într-un final. Mai ales acum.

— L-ai adus ca să-l vedem împreună? zic uimită și, o clipă mai târziu, dă din cap că da.

— M-am gândit doar că.

Își drege glasul.

— Dacă n-ai ce face...

Nu-mi vine să cred ce emoţionată sunt. În prima seară pe care am petrecut-o împreună am încercat s-o fac să se uite cu mine la *Pretty Woman* și, credeţi-mă, n-a fost un succes. Și acum uite la ea, vine cu floricele și un film cu Hugh Grant. Și-mi povestește despre prietenul ei. Așa cum mi-am imaginat că trebuie să fie când ai o soră.

— Dar trebuie să pleci.

Jess bagă DVD-ul înapoi în rucsac.

— De fapt, chiar în clipa asta ar trebui să ieși pe ușă.

Mă cuprinde un val de afecţiune pentru ea - și, deodată, nu mai vreau să plec nicăieri. De ce să-mi petrec seara în nu știu ce bar ticsit de lume, vorbind cu cine știe ce absolvenţi de Cambridge snobi pe care nici măcar nu-i cunosc, când aș putea să-mi petrec timpul cu sora mea?

Ne petrecem o seară ca-n povești. Ne uităm la *Nouă luni* (Jess rezolvă și niște puzzle-uri Sudoku în același timp, dar e OK, fiindcă și eu citesc revista *Hello!)* și punem de o conferinţă telefonică cu Suze ca să-i cerem sfatul despre Tom, după care comandăm pizza. Și, culmea, Jess uită cu desăvârșire să-mi spună cum ne-am putea face pizza singure, cu treizeci de pence.

Pleacă în jurul orei unsprezece, zicând că probabil sunt foarte obosită, și mă duc să mă culc, întrebându-mă cât mai stă oare Luke. Probabil că se simte foarte bine de stă atât de mult.

Când, într-un târziu, ușa se deschide brusc și lumina îmi intră în faţă și mă face să clipesc, probabil că dormeam deja dusă, fiindcă puteam să jur că tocmai primeam un Oscar de la regină.

— Bună, zic adormită. Cât e ceasul?

— Puţin trecut de unu, șoptește Luke. Îmi pare rău că te-am trezit.

— E OK.

Mă întind spre veioză și o aprind.

— Cum a fost?

— Bine!

În glasul lui Luke e un entuziasm la care nu mă așteptam. Mă frec pe ochii înceţoșaţi și mi-i focalizez asupra lui. Chipul îi radiază, și e

relaxat și animat, cum nu l-am mai văzut de săptămâni, dacă nu de luni.

— Uitasem câte aveam în comun cu toţi foștii mei amici, zice. Am vorbit despre lucruri la care nu m-am mai gândit de ani de zile. Politică... artă... Vechiul meu prieten Matthew are o galerie de artă acum. Ne-a invitat la o expoziţie. Ar trebui să mergem!

— Minunat!

Nu pot să nu zâmbesc în faţa încântării lui.

— Sună foarte bine!

— Mi-a prins bine să mai uit un pic de afacerile mele, clatină din cap întrebător. Ar trebui s-o fac mai des. Să iau puţină distanţă. Să mă mai relaxez un pic.

Începe să-și desfacă nasturii de la cămașă.

— Și seara ta cu Jess cum a fost?

— Super! Ne-am uitat la un film și am mâncat pizza. Și trebuie să-ţi spun marea veste. mă apucă un imens căscat. Poate mâine.

Mă cuibăresc înapoi între perne și mă uit la el cum se dezbracă.

— Și, cum e faimosul iubit al Veneţiei? E la fel de anost cum pare în poză?

— N-a venit, zice Luke.

Mă opresc la jumătatea cuibărelii și întorc capul spre el, mirată. N-a fost și prietenul Veneţiei? Dacă-mi amintesc bine, scopul serii era să ni-l prezinte pe Justin, minunatul ei finanţist.

— Aha. Și de ce n-a venit?

— S-au despărţit, zice Luke, atârnându-și pantalonii pe suportul pentru presat.

— *S-au despărţit?* mă ridic în capul oaselor. Dar. Parcă era înnebunită după Justin. Credeam că a traversat jumătate de lume ca să fie cu el și că sunt cel mai fericit cuplu din univers.

— Chiar așa și era, ridică Luke din umeri. Erau. Până în urmă cu trei zile. Era destul de supărată din cauza asta.

— Aha, zic după o pauză. Înţeleg.

Pe neașteptate, seara a luat o cu totul altă turnură. N-a mai fost vorba ca Venetia să i-l prezinte lui Luke pe partenerul ei de ani de zile,

ci de o Veneţia recent despărţită, plângând pe umărul lui Luke.

— Și... cine a fost cel care i-a zis pas celuilalt? întreb în treacăt. Ea sau el?

— Nu sunt sigur.

Luke intră în baie.

— Se pare că el s-a întors la nevasta lui.

— *Nevasta lui?* vocea mea sfredelește aerul, ca o rachetă cerul. Cum adică, nevasta lui?

— Veneţia credea că sunt despărţiţi, dar încă nu au divorţat legal.

Luke dă drumul la robinet și abia dacă îl mai aud.

— Biata de Ven, n-a prea avut deloc noroc în dragoste. Se îndrăgostește doar de tipi însuraţi și intră în tot soiul de relaţii complicate.

Încerc din răsputeri să-mi păstrez calmul. Respiraţie ușoară. Nu reacţiona exagerat.

— Ce fel de situaţii? întreb, ca de dragul conversaţiei.

— A, nu știu.

Luke își pune pastă de dinţi pe periuţă.

— Intentat divorţ. Nu știu ce scandal cu nu știu ce medic superior ierarhic de la un spital la care lucra. A existat o hotărâre judecătorească în L.A.

Se încruntă la tub. E aproape gol.

Intentat divorţ? Hotărâre judecătorească? Scandaluri?

Nu sunt în stare să-i răspund nimic. Deschid și închid gura ca un peștișor auriu. Toţi senzorii mi s-au activat și au dat alarma.

Vrea să pună gheara pe Luke.

Mă uit la el cum își curăţă dinţii ca și cum aș fi Venetia. Are pe el doar pantalonii de la pijama, e încă bronzat și, în timp ce se spală pe dinţi, mușchii umerilor îi tresaltă ușor. O, Doamne. O, Doamne. Evident că vrea să pună gheara pe el. Arată bine, are o companie de mai multe milioane de lire, și au avut o relaţie pe vremea când erau mai tineri. Poate că el a fost prima ei dragoste și ea nu și-a mai dat de atunci inima nimănui.

Poate că ea a fost prima *lui* dragoste.

Simt, așa, un fel de gol în stomac. Ceea ce e ridicol, având în vedere că numai gol nu s-ar putea spune că am stomacul.

— Deci așa! încerc să par sigură pe mine și detașată. E nevoie să-mi fac griji?

Luke tocmai își dă cu apă pe faţă.

— Ce vrei să spui?

— Păi...

Nu sunt în stare s-o rostesc. Ce vreau să spun, că n-am încredere în el? Schimb tactica.

— Poate că n-ar fi rău să încerce să caute bărbaţi neînsuraţi. Și atunci viaţa ei n-ar mai fi chiar așa de complicată!

Scot un mic chicot, însă, în clipa în care se întoarce, îl văd că e încruntat.

— Venetia a făcut niște. alegeri neinspirate, însă niciuna dintre acestea n-a fost din răutate. Pur și simplu, e doar o romantică incurabilă.

O apără. Mă simt prinsă pe picior total greșit.

Din jacheta lui se aude un bip. Luke iese din baie, se șterge pe faţă și scoate mobilul din buzunar.

— E un sms de la Venetia.

Se uită la el și zâmbește.

— Uite. E o poză din seara asta.

Îi iau mobilul din mână și mă uit la ecran.

O văd pe Venetia, îmbrăcată casual, în jeanși vechi, geacă de piele și cizme înalte, cu vârf ascuţit. Privește în obiectiv cu un zâmbet încrezător, cu braţul în jurul umerilor lui Luke, de parc-ar fi al ei.

Distrugătoare-de-familii. Cuvintele încep să-mi pâlpâie amenințător în creier, fără să vreau.

Ei bine, familia asta n-o să reușească s-o distrugă. În niciun caz. Luke și cu mine am trecut prin multe împreună pe parcursul anilor, si e nevoie de mult mai mult decât de-o doctoriţă cu părul în vânt și cizme ascuţite pentru a ne despărți. Sunt 110 la sută sigură.

Autoritatea Internaţională Bancară pentru Protecţia

Consumatorului

Etajele 16-18, Percival House, Commercial Road,
Londra EC1 4UL

Dnei R. Brandon 37 Maida Vale Mansions Maida
Vale Londra, NW6 OYF

10 septembrie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Regret să vă informez că cererea dumneavoastră pentru fondarea unei bănci online, „Becky's Bank", a fost respinsă de către comitetul de conducere.

Au existat multe motive ce au determinat luarea acestei decizii, în primul rând afirmaţia dumneavoastră că, pentru a conduce o bancă online, „nu ai nevoie decât de un computer și de un loc în care să ţii toţi banii".

Vă urez succes în orice alte întreprinderi viitoare, însă permiteţi-mi să vă sugerez să scoateţi total din calcul domeniul bancar.

Cu stimă,

John Franklin,

Comisia de Afaceri prin Internet **Zece**

Mă rog, poate că nu sunt sigură chiar *110* la sută. Poate doar sută la sută.

Sau, mai exact... nouăzeci și cinci.

Au trecut câteva săptămâni din seara pe care Luke a petrecut-o în oraș cu Venetia, iar încrederea mea a început să se clatine ușor. Nu că s-ar fi *petrecut* ceva. La prima vedere, Luke și cu mine suntem la fel de fericiţi ca întotdeauna si nu s-a întâmplat nimic. E vorba doar că.

Ei bine, OK. Uite ce dovezi am până la ora asta:

1. Luke tot primește sms-uri la care zâmbește si răspunde imediat. Și știu precis că sunt de la ca. Și nu mi le arată niciodată.

2. S-a întâlnit deja cu ea de încă trei ori. *Fără* mine. O dată când stabilisem deja să mă văd cu Suze și el a zis că atunci o să profite și el de seara aia ca să se vadă cu niște amici, și s-a dovedit apoi că „amicii" erau Veneţia. O dată cu gașca veselă de la Cambridge la nu știu ce dineu de fiţe, unde era și vechiul lor îndrumător și fiecare a venit singur, fără partener. Și o dată când ea a trecut inopinat pe la el să-l invite la prânz, fiindcă se pare că era din întâmplare „chiar lângă biroul lui". Da, da, asta să i-o spună lu' mutu'. Naște cineva într-o clădire de birouri?

Cu ocazia asta, ne-am cam ciondănit un pic, fiindcă eu i-am zis (foarte relaxată), măi, măi, da' știu că petrece destul de mult timp cu Venetia, parcă puţin prea mult? La care Luke mi-a replicat că acum ea e cu moralul la pământ și are nevoie de un vechi prieten, cu care să vorbească. Așa că i-am zis „Bine, și eu sunt cu moralul la pământ, atunci când tu te duci și petreci fără mine!". Iar Luke a zis că întâlnirea cu foștii lui colegi de facultate a fost cel mai frumos lucru care i s-a întâmplat în anul ăsta și că i-a oferit și lui ocazia de a se destinde un pic și că, dacă aș fi fost de faţă, l-aș fi înţeles perfect. Așa că i-am zis „Aș veni și eu dacă *m-ai invita".* La care el mi-a zis cum, că el *m-a invitat,* și eu am spus că...

Mă rog. Ne-am aruncat unul altuia diverse chestii.

Astea-s toate dovezile pe care le am. Nici măcar nu știu de ce le spun „dovezi", fiindcă nu e vorba despre nimic concret. Adică. toată treaba asta e complet ridicolă. Vorbesc despre Luke. *Soţul meu.*

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva, Bex.

Suze clatină din cap și amestecă în smoothie-ul de zmeură și caise. A venit la mine în dimineaţa asta ca să facem testul de determinare a sexului copilului, însă până acum tot ce-am făcut a fost să vorbim despre Luke. Din fericire, toţii copiii sunt în sufragerie, mănâncă sendvișuri și se uită la *Teletubbies,* în transă totală. (Lucru cu care Suze a fost de acord, dar doar după ce am jurat că n-o să-i spun niciodată lui Lulu.)

— Nici mie nu-mi vine să cred! zic, întinzându-mi larg braţele. Dar se întâlnesc toată ziua, bună ziua, ea îi trimite într-una sms-uri, și habar n-am despre ce-or fi vorbind...

— Ţi-ai afirmat supremaţia asupra teritoriului? zice Suze mușcând dintr-un fursec cu ciocolată. Ultima dată când ai văzut-o?

— Categoric! Dar n-a părut să mă ia deloc în seamă.

— Hmm.

Suze rămâne puţin pe gânduri.

— Te-ai gândit să te duci la alt doctor?

— Mă tot gândesc la asta. Dar nu cred că ar schimba în vreun fel lucrurile. Deja a luat legătura cu Luke, nu? Sinceră să fiu, cred că i-ar plăcea la nebunie să ies total din peisaj.

— Și Luke ce zice?

— Ei, mă rog, încep, făcându-mi de lucru cu paiul. Zice că se simte singură și vulnerabilă de când s-a despărţit de iubitul ei. Se poartă cu ea de zici că-i cine știe ce victimă tragică. Și îi ia mereu partea. S-a supărat foarte tare pe mine ieri, când am făcut-o Cruella de Venetia.

— Cruella de Venetia! Suze pufnește în râs, acoperind tot blatul de la bucătărie cu fărâme de fursec. E bună asta.

— Ba nu-i bună deloc! Am sfârșit printr-o ceartă cumplită! E prezentă în viaţa noastră, chiar și când nu e de faţă.

— Dar nu te duci la ea la control?

Suze pare surprinsă.

— N-am mai fost de câteva săptămâni. Ultimele două dăţi când am fost la clinică era cu o pacientă care năștea, așa că m-a văzut un alt medic, angajat de-al ei.

— Te evită.

Suze dă din cap atotștiutoare și începe să soarbă cu paiul, făcând cute de îngrijorare pe frunte.

— Bex, știu că e oribil din partea mea să sugerez așa ceva. dar de ce nu citești sms-urile lui Luke?

— Le-am citit deja, mă văd nevoită să admit.

— Și? Suze mă fixează cu ochii ieșiţi din orbite.

— Sunt în latină.

— *În latină?*

— Amândoi au făcut latină la universitate, zic înciudată. Au ei chestia asta, numai a lor. Nu-nţeleg o iotă. Dar mi-am notat unul dintre mesaje.

Bag mâna în buzunar și despăturesc o bucăţică de hârtie.

— Uite, asta e.

Ne uităm amândouă la cuvintele respective, ca mâţa-n calendar.

Fac me laetam: mecum hodie bibe!

— Sinceră să fiu, nu-mi place deloc cum sună, zice Suze în cele din urmă.

— Nici mie.

Continuăm să ne uităm la cuvintele respective împreună preţ de câteva clipe, apoi Suze oftează și împinge hârtia spre mine.

— Bex, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun. „dar ar trebui să fii în permanenţă la pândă. D fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, ar trebui să ieși deja la atac. Dacă ea petrece atâta timp cu Luke, poţi și tu să faci asta. Când e ultima oară când aţi făcut ceva romantic, doar voi doi?

— Habar n-am. Acum o mie de ani.

— Foarte bine, atunci! lovește Suze în masă triumfătoare. Du-te la el la birou și invită-l la prânz, așa, din senin. O să-i placă foarte mult asta.

E o idee foarte bună. Mă străduiesc să nu-l prea deranjez pe Luke la serviciu, fiindcă e groaznic de ocupat. Dar, dacă Venetia poate face asta, eu de ce să nu pot?

— OK, o să încerc varianta asta, zic, înveselindu-mă brusc. Și o să-ţi spun cum a fost. Mersi, Suze.

Îmi golesc smoothie-ul și-mi las paharul jos, fluturând din mână.

— Așa.

— Așa.

Suze îmi caută privirea.

— Ești gata?

— Cred că da.

Simt niște fluturi în stomac.

— Atunci hai s-o facem!

Pun trusa de determinat sexul copilului lângă mine pe masă și trag de ambalajul de plastic. Peste câteva minute am să știu. E aproape la fel de palpitant ca și cum aș naște!

În adâncul sufletului sunt convinsă că e băiat. Sau, poate, fată.

— Hei, Bex, așteaptă, spune Suze brusc. Cum o să-l convingi pe Luke că nu știi?

— Ce vrei să spui?

— Când naști! Cum o să-l convingi că nu știai înainte sexul copilului?

Mă opresc din rupt plasticul. Aici are dreptate.

— O să am grijă să joc uimirea! zic în cele Im urmă. Sunt destul de bună actriţă. Uite, zic, luându-mi cea mai mirată expresie de care sunt capabilă. Ia uite... e băiat!

Suze se strâmbă.

— Bex, ai fost groaznică!

— Nu eram gata, spun grăbită. Hai să mai încercăm o dată.

Mă concentrez o clipă, apoi zic gâfâind:

— E fată!

Suze clatină din cap și se schimonosește.

— Ai fost de o falsitate de ţi se strepezesc dinţii! Bex, trebuie să crezi în personaj. Să știi că actoria nu e o chestie care se face după ureche, îţi trebuie metodă.

Hait. Stai că iar începe. Înainte de facultate, Suze a studiat actoria un trimestru și e convinsă că știe meserie, cel puţin cam cât Judi Dench. (Și nici măcar nu era o școală serioasă de actorie, ca RADA33. Ci una privată, unde taică-tu plătește, și după-masa ai și cursuri de gătit. Dar despre asta nu vorbim niciodată.)

— Ridică-te, își intră ea imediat în rol. Fă niște exerciţii de relaxare.

Își răsucește capul în toate direcţiile și-și scutură braţele. Fără prea

[33] Royal Academy of Dramatic Art.

mare chef, fac și eu ce face ea.

— Așa, acum vreau să-mi spui care e motivaţia ta?

— Să-l păcălesc pe Luke, îi amintesc.

— Nu! Motivaţia ta *interioară. Personajul* tău.

Suze închide ochii o clipă, de parcă ar fi în plină ședinţă de spiritism.

— Ești mamă pentru prima oară. Îţi vezi copilul pentru prima oară. Ești încântată... și totuși surprinsă... Sexul copilului e altul decât te așteptai... Niciodată n-ai fost atât de uluită *în viaţa ta. O simţi* cu toată fibra ta.

— E. *băiat!* exclam, strângând în braţe un bebeluș imaginar.

Suze își agită braţele spre mine.

— Încă o dată, Bex! Din nou, cu pasiune!

— E băiat! Doamne Dumnezeule, e BĂIAT!!!

Glasul îmi reverberează în bucătărie și o lingură cade cu zgomot pe podea.

— Hei, a fost destul de bine! se arată Suze impresionată.

— Pe bune?

Încă mai gâfâi.

— Da! O să-l păcălești fără probleme. Hai să facem testul.

În timp ce mă duc să iau niște apă de la chiuvetă, Suze rupe cartonul cutiei și scoate o seringă.

— Aaa, uite, zice veselă. Trebuie să-ţi facem injecţie.

— *Injecţie?*

Mă uit în jur stresată.

— Testul de sânge e rapid și ușor de făcut, citește de pe pliant. „Rugaţi un medic, o asistentă sau orice altă persoană calificată să vă ia o eprubetă de sânge dintr-o venă". Uite acul, adaugă, scoţând o cutioară de plastic. Eu o să fiu doctoriţa.

— Bine, încuviinţez, încercând să-mi ascund spaima. Ăă, Suze. ai mai făcut vreodată vreo injecţie, în viaţa ta?

— O, da, încuviinţează ea vehement. Unei oi.

Hai! zice Suze, fixând acul în seringă. Rulează-ţi mâneca!

— Unei oi?

— Păi și ce facem cu eprubeta cu sânge? întreb, încercând să mai câștig timp.

— O trimitem la laborator, spune Suze, luând pliantul. „Rezultatei vă vor fi trimise într-un pachet discret, anonim. Le veţi primi în decurs de..." Suze dă pagina. „. aproximativ zece până la douăsprezece săptămâni".

Poftim?

— Zece până la douăsprezece săptămâni? îi înșfac pliantul din mână. Păi la ce-mi mai folosește atunci? La ora aia *am născut* deja.

Dau paginile, încercând să găsesc vreo „Procesare a datelor în regim de urgenţă", dar nici urmă de așa ceva. În cele din urmă, renunţ și mă prăvălesc dezamăgită pe un scaun de bar. Douăspe săptămâni. N-are niciun sens să-l mai fac!

Suze oftează și se așază și ea lângă mine.

— Bex, n-ai citit și tu instrucţiunile înainte să cumperi testul ăsta? Nu te-ai uitat și tu ce e cu el?

— Ei bine. nu, recunosc. Am crezut c-o să fie ca orice test normal de sarcină. Cu o liniuţă albastră și una roz.

Ce test stupid, de doi bani. Și-am mai dat și patruzeci de lire pe el. Jecmăneală curată. Ce cred ăștia, că femeile gravide sunt *chiar atât de* disperate să afle sexul copilului lor? Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai am de așteptat decât câteva luni. Și, pe de altă parte, asta n-are nici cea mai mică importanţă. Atâta vreme cât copilul e sănătos, ce mai.

— Vrei să mai facem o dată testul cu verigheta? îmi întrerupe Suze șirul gândurilor. Ca să vedem ce zice acum?

— Aaa! ridic privirea, înviorată subit. Da, Inii să-l facem.

Facem testul cu verigheta de cinci ori, și de trei ori ne iese băiat, de 2 ori fată. Așa că ne-apucăm un facem o listă cât o zi de post cu nume de baieţi, și Suze încearcă să mă convingă să-l numim Tarquin Wilfrid Susan. Ar vrea ea.

La ora la care și-a făcut pachet toate odraslele, le-a îndopat cu capsule de ulei de pește (pentru a contracara efectul tembelizator al televizorului) și a plecat, mă simt mult mai bine. Arc dreptate, tot ce

ne trebuie mie și lui Luke e să ne petrecem mai mult timp împreună. Și m-am gândit la un plan mult mai bun decât să-l invit la prânz. Adică, bietul de el, toată ziua trebuie să se ducă la tot soiul de prânzuri plicticoase, cu partenerii de afaceri. Vreau să facem altceva. Ceva *romantic*.

Așa că a doua zi, la serviciu, sun la Food Hall și comand un coș de picnic cu toate felurile de mâncare preferate ale lui Luke. Am verificat deja cu Mei, asistenta lui Luke, și n-are programată nici o întâlnire în timpul pauzei de prânz. (Nu i-am spus de ce întreb, fiindc-o știu bine că nu e-n stare să păstreze un secret.) Planul meu e să-l iau prin surprindere și să punem de un picnic la el în birou, și sunt sigură e o să fie foarte intim și plăcut! Le-am cerut să pună în coș și o sticlă de șampanie, un ștergar în pătrăţele și un sfeșnic „de picnic" cu trei braţe din plastic de la Homewares, doar așa, pentru decor.

La ora prânzului, pornesc spre biroul lui Luke plină de voie bună. Nici nu mai știu de când n-am mai făcut ceva atât de spontan! în afară de asta, sunt cel puţin câteva săptămâni de când n-am mai trecut pe la Brandon Communications, și abia aștept să-i revăd pe toţi. De când au câștigat pitch-ul Arcodas, e o agitaţie de nedescris în rândul angajaţilor, toată lumea zbârnâie. Arcodas Group e o corporaţie atât de uriașă și atât de diferită de clienţii din zona financiară cu care se ocupau de obicei, că a fost cea mai mare provocare cu care s-au confruntat vreodată. (Știu asta pentru că uneori îi mai dau și eu o mână de ajutor lui Luke la discursurile lui motivaţionale.)

Pe de altă parte însă, ce e viaţa fară puţină aventură și fără noi și noi visuri? Brandon Communications e cea mai bună companie de profil, cu fiecare an tot mai puternică și mai dinamică; orice nouă întreprindere în care se avântă prosperă. Împreună, pot accepta orice provocare, îi pot face faţă, ieșind din luptă câștigători. Ca o echipă. Ca o *familie*. (Partea asta eu am scris-o.)

Ajung la birou cu puţin înainte de ora unu, și traversez ca o gazelă holul de marmură spre Karen, recepţionera. Aceasta se întreţine pe un ton scăzut cu colega ei Dawn, îmbujorată și supărată. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

— Nu-i corect, o aud zicând în șoaptă în timp ce mă apropii de biroul ei. Pur și simplu, nu-i corect. Nimeni n-ar trebui să se poarte așa, indiferent dacă-i șef sau nu. E-adevărat, poate că sunt eu de modă veche...

— Nu e vorba de asta, o întrerupe Dawn. Ci de a avea respect pentru semenii tăi.

— Respect, încuviinţează Karen vehement, Biata de ea, nici nu vreau să-mi închipui ce-o fi în sufletul ei.

— Ai văzut-o? De la. Dawn face o pauză sugestivă.

Karen clatină din cap.

— N-a mai văzut-o nimeni.

Le urmăresc conversaţia ușor stânjenită. Despre ce tot vorbesc aici? Cine e „ea"?

— Bună! zic și le văd cum tresar amândouă.

— Becky! Dumnezeule mare!

Karen pare foarte fâstâcită când mă vede.

— Ce faci. Am fost anunţaţi că vii azi?

Începe să-și răsfoiască hârtiile de pe birou.

— Dawn, unde-i registrul de programări?

Registrul de programări? De când trebuie să stabilesc o programare ca să-mi văd propriul soţ?

— M-am gândit să-i fac o surpriză lui Luke. E liber la prânz, am verificat deja. Așa că m-am gandit să facem un picnic frumos la el în birou! arat eu spre coșul ce se balansează pe braţul meu.

Mă aștept să le aud spunând „Ce idee simpatică!". Însă, în loc de asta, atât Karen cât și Dawn par destul de stresate.

— Aha! spune Karen într-un final. Păi. Hai sa. vedem dacă.

Apasă pe niște butoane de pe panoul de comandă din faţa ei.

— Alo, Mei? Sunt Karen, de la recepţie. A venit Becky. Becky Brandon. A venit să. îi facă o surpriză lui Luke.

Se lasă o tăcere lungă, în timpul căreia Karen ascultă atentă.

— Da. Da. Așa am să fac.

Ridică privirea și îmi zâmbește.

— Ia un loc, Becky. O să vină imediat cineva la tine.

Să iau un loc? 0 să vină cineva la mine? Ce naiba *i-a apucat?*

— Păi nu-i mai bine să urc direct? sugerez.

— Nu suntem... prea siguri pe unde e Luke.

Karen are un aer destul de evaziv.

— Probabil e mai bine să. începepea, dregându-și glasul. O să coboare Adam la tine imediat.

Nu-mi vine să cred. Adam Farr e directorul de comunicare, corporalistă. El e cel la care apelează de fiecare dată când apare o situaţie dificilă. Luke spune că Adam e expertul-șef în „abureala omului de către om".

L-au trimis să mă aburească. Dar de ce să mă aburească? Ce se întâmplă?

— Ia un loc, Becky! spune Karen - însă eu rămân unde sunt.

— V-am auzit adineaori, fără să vreau, zic în treacăt. S-a întâmplat ceva?

— Sigur că nu!

Răspunsul lui Karen e prea mitraliat, de parcă se aștepta s-o întreb asta.

— Vorbeam despre. ceva de-aseară de la televizor. Nu-i așa, Dawn?

Dawn dă din cap că da, dar ochii ei neliniștiţi spun cu totul altceva.

— Și tu? spune Karen. Văd că te-nţelegi perfect cu cel mic, nu-i așa, Becky?

— Nu mai e mult, nu? se bagă și Dawn.

Încerc să mă gândesc la un răspuns normal și prietenos - dar cum să-mi vină un asemenea răspuns? Toată conversaţia asta e de-o falsitate ucigătoare. Exact în acel moment, ușile liftului se deschid și Adam Farr iese cu pași maiestuoși.

— Rebecca!

Are lipit de faţă zâmbetul lui stas de director de comunicare corporatistă și tocmai își strecoară Blackberry-ul în buzunar.

— Ce plăcere să te văd!

Da, e adevărat, poate că individul ăsta e tipul cel mai alunecos din toată compania. Dar nu mă duce el pe mine cu una cu două.

— Bună, Adam, zic destul de sec. Știi pe unde-o fi Luke?

— Tocmai trebuie să iasă dintr-o ședinţă, spune Adam netulburat. Hai să mergem sus să le servim cu o cafea. Știu că toată lumea o să fie superîncântată că ai trecut pe la noi...

— Ce ședinţă? îl întrerup și jur că l-am văzut pe Adam crispându-se ușor.

— Financiară, spune, după o pauză infinitezimală. Foarte plicticoasă, din păcate. Mergem?

Adam mă conduce în lift și urcăm în tăcere. Acum, că stau lângă el, detectez semne clare de încordare pe chipul său, dedesubtul minei încrezătoare, de om de afaceri. Are cearcăne și bate, darabana cu degetele ritmic, ca într-un tic nervos.

— Și. care mai e viaţa ta? zic. Cred că sunteţi cu toţii foarte ocupaţi, cu extinderea companiei si tot restul.

— Categoric, încuviinţează.

— Și cum e să lucraţi la toate proiectele astea Arcodas diferite, e mișto?

Se lasă tăcerea. Îi văd degetele bătând mai repede și mai apăsat.

— Sigur, spune în cele din urmă, cu un gest al capului.

Ușile liftului se deschid și mă conduce afară înainte să apuc să mai spun și altceva.

Câţiva angajaţi de la Brandon Communications așteaptă liftul și eu le zâmbesc și le spun „Bună!" celor pe care-i cunosc, însă nimeni numi întoarce zâmbetul. Cel puţin, nu e un zâmbet sincer. Cu toţii par uluiţi să mă vadă, și apuc să zăresc câteva flashuri rapide de dinţi, vreo două persoane îmi spun „Bună, Becky", după care coboară privirea în pământ, jenaţi. Însă nimeni nu se oprește să-mi adreseze vreun cuvânt. Nici măcar să întrebe despre copil.

Ce i-a apucat pe toţi de sunt așa *ciudaţi?* Lângă răcitorul de apă, două fete discută cu voce joasă și-mi aruncă priviri, atunci când cred că nu le văd.

Mi se pune un nod în stomac. O, Doamne. Oare am fost chiar atât de naivă? Ce știu cu toţii și nu-mi spun? Ce-au văzut? în mintea mea rulează deja filmul cu Luke conducând-o pe Venetia pe coridor spre

biroul lui, închizând ușa și zicând „Vă rog, să nu ne deranjeze nimeni o oră..."

— Becky!

Glasul sonor al lui Luke mă face să tresar.

— Ești OK? Ce faci aici?

Vine spre mine cu pași mari, flancat dintr-o parte de Gary, adjunctul lui și din cealaltă de nu știu ce tip, pe care nu-l cunosc, urmaţi de un grup de persoane. Niciunul dintre ei nu pare din cale- afară de vesel.

— Sunt bine! zic, trăgând de mine să-mi iau un ton vioi. M-am gândit. că n-ar fi rău să facem un picnic în biroul tău.

Acum, când o spun, în faţa întregului personal, pare destul de stupid. Mă simt ca Pollyanna, cum stau așa cu coșul ăsta idiot de răchită în mână, în jurul minerului are legată o fundă cu dungi roz, pe care trebuia s-o fi rupt naibii.

— Becky, am o ședinţă, clatină Luke din cap. Îmi pare rău.

— Dar Mei mi-a spus că n-ai nimic programat!

Glasul îmi iese mai ascuţit decât aș fi vrut.

— Mi-a zis c-o să fii liber!

Gary și ceilalţi se uită unii la alţii și se evaporă, lăsându-ne singuri. Mă furnică obrajii de jenă. De ce trebuie să fiu pusă într-o situaţie atât de penibilă și să simt că stau în calea tuturor, pentru simplul motiv că am trecut neanunţată să-mi văd soţul?

— Luke, ce se întâmplă? mă trezesc spunând brusc. Toată lumea se uită la mine ciudat. L-ai trimis pe Adam jos, să mă „aburească". Ceva nu e în regulă, e limpede!

— Becky, nu te *aburește* nimeni, spune Luke răbdător. Nimeni nu se uită la tine ciudat.

— Ba da! Mă simt ca în *Invasion of the Body Snatchers34!* Toată lumea pare că a uitat să *zâmbească!* Toţi sunt atât de încordaţi și de stresaţi.

— Sunt preocupaţi, atâta tot.

[34] Cunoscut film de groază din 1956, regizat de Don Siegel, după care s-au făcut mai multe remake-uri, ultimul în 2007 *(The Invasion)*.

În ciuda minei relaxate, Luke pare și el destul de tulburat.

— Muncim cu toţii foarte mult în ultimul timp. Inclusiv eu. Acum chiar trebuie să plec.

Mă sărută.

— Facem picnicul acasă, OK? Îţi cheamă Adam o mașină.

O clipă mai târziu a dispărut în lift și m-a lăsat singură cu coșul meu și gânduri negre, ce nu-mi dau pace.

Ședinţă. Ce ședinţă? Și Mei de ce nu știa de ea?

Acum mi-l imaginez grăbindu-se într-un restaurant unde îl așteaptă Veneţia, jucându-se cu un pahar de vin prins între palme, sub privirea admirativă a chelnerilor. Se ridică, se sărută, iar el zice: „îmi pare rău, a apărut nevastă-mea...".

Nu. Încetează. *Încetează,* Becky.

Dar nu pot. Gândurile mi se îngrămădesc în cap, tot mai multe și mai rapide, ca într-un viscol. S-au întâlnit în timpul fiecărei pauze de prânz. Și toţi angajaţii lui Luke știu asta. De-asta se uitau așa aiurea la mine Karen și Dawn, de-asta au încercat să scape de mine.

Celălalt lift așteaptă cu ușile deschise și, sub imboldul unui impuls, mă urc în el. Ajung la parter și ies cât pot de repede din hol, ignorând strigătele lui Karen și Dawn, exact la fix ca să-l văd pe Luke dispărând în Mercedesul condus de șoferul companiei. Fac semne isterice unui taxi, mă urc și trântesc coșul pe scaun.

— Unde vrei să mergi, iubito? mă întreabă taximetristul.

Trântesc ușa și mă aplec în faţă.

— Vezi Mercedesul ăla? înghit pentru a scăpa de nodul din gât. Ia- te după el.

Nu-mi vine să cred că fac așa ceva. Îl urmăresc pe Luke pe străzile Londrei. În clipa în care trecem pe Fleet Street, cu Mercedesul în vizor, mă simt de parc-aș fi într-un film. Mă trezesc chiar uitându-mă în oglinda retrovizoare să verific dacă nu cumva în spatele nostru nu vin niște răufăcători.

— Iubită-tu, așa-i? zice brusc taximetristul, cu un puternic accent de londonez din sud.

— Soţul.

— Mă gândeam io. Ș-a găsit pă alta, așa-i?

Simt un junghi cumplit în piept. De unde știe? Arăt ca partenera înșelată?

— Nu sunt sigură, recunosc. Poate. Asta vreau să aflu.

Mă așez mai bine în scaun și mă uit la niște turiști ce pornesc pe zebră în cârd, în urma ghidului lor. După care îmi dau seama că șoferul asta e mai mult ca sigur expert în urmărirea partenerilor, pentru dovedirea adulterului. Probabil că face asta toată ziua! Cu un impuls subit, mă aplec în față și deschid geamul despărţitor.

— Credeţi c-ar trebui să-l confrunt? Lumea cum face de obicei?

— Depinde.

Am ajuns într-un loc cu trafic gâtuit și taximetristul se întoarce spre mine. Are o față prelungă, ca de câine poliţist și ochi întunecaţi și posomorâţi.

— Depinde dacă vrei să ai o căsnicie sinceră și deschisă.

— Vreau! exclam.

— Mi se pare corect. Riscu' e că, dacă-i ceri să-ţi spuie tot, te trezești că-l arunci drept în braţele lu' ibovnică-sa.

— Aha, zic numai ochi și urechi. Și... cealaltă opţiune care-ar fi?

— Faci pă mortu'n păpușoi și trăiești în minciună tot restu' vieţii.

Niciuna dintre opţiuni nu mi se pare prea atractivă.

Acum ne strecurăm pe Oxford Street, înaintând cu greu printre autobuze și pietoni. Ridic gâtul, uitându-mă la drumul din față, când, deodată, zăresc Mercedesul lui Luke, cotind pe o străduță laterală.

— Uite-l! L-am văzut! Pe-acolo a luat-o!

— L-am văz't.

Șoferul schimbă dibaci banda și, câteva clipe mai târziu, virăm și noi spre aceeași străduţă laterală. Mercedesul e la capătul ei și tocmai dă colţul.

Încep să-mi asude palmele. Iniţial, când am oprit taxiul, totul mi s-a părut un joc. Însă acum jocul a devenit serios. La un moment dat, mașina lui o să oprească, el o să coboare și. atunci ce fac?

Ne învârtim pe străduţele înguste din Soho. E o zi frumoasă, senină și luminoasă de toamnă și câţiva oameni curajoși stau la cafenelele în

aer liber de pe trotuare, cu cești de cafea în mână. Deodată, șoferul îmi face semn și se bagă după o dubiţă.

— Se opresc.

Mă uit, uitând să mai respir, la Mercedesul care se oprește pe cealaltă parte a drumului. Șoferul deschide ușa pasagerului și Luke coboară, fără ca măcar să privească în direcţia noastră. Consultă o hârtiuţă, apoi se îndreaptă spre o ușă vopsită maro, cu aer insalubru. Sună la interfon și, o clipă mai târziu, i se dă drumul înăuntru.

Privirea îmi rătăcește spre o tăbliţă ruginită ce atârnă la fereastra primului etaj: CAMERE.

Camere? Luke și-a luat *o cameră* aici?

Simt că mi se pune o gheară în piept și nu mai am aer. E limpede că aici *chiar* se petrece ceva. Venetia e aici. Îl așteaptă într-un neglijeu negru, tivit cu blăniţă.

Dar de ce trebuia să se întâmple în nu știu ce cameră ieftină din Soho? De ce nu sunt la Four Seasons, pentru numele lui Dumnezeu?

Fiindcă acolo ar fi recunoscut. A venit aici ca să nu-l vadă nimeni. Totul e cât se poate de logic...

— Păpușă!

Ca prin ceaţă, îmi dau seama că taximetristul mi se adresează.

— Da? îngaim.

— Vrei să stai aici și să aștepţi?

— **Nu!**

Înșfac coșul de picnic și dau portiera de perete.

— Vă mulţumesc. De aici. mă descurc și singură. Vă mulţumesc foarte mult.

— Nu prea ești obișnuită cu jocu' ăsta, așa-i, păpușă?

— Nu prea, recunosc.

— Dacă mai ai nevoie de ajutor.

Se caută în buzunar și scoate o carte de vizită gri.

— E a lu' frati-miu Lou. Lucrează foarte mult pentru avocaţii de divorţ. Ai grijă dacă-ţi iei vr'o-unu' de-ăștia, pă care ţi-l iei. Să-ţi obţină un aranjament ca lumea, să fiţi asiguraţi pe viaţă, și tu, și ăla mic.

— Da. Mersi.

Bag cartea de vizită în buzunar absentă, ca teleghidată.

— Mult noroc, păpușă.

Șoferul urcă înapoi în taxi, continuând să clatine critic din cap și demarează.

Mă aflu postată în faţa clădirii cu tăbliţa pe care scrie „CAMERE". Aș putea să sun la interfon, să văd ce se întâmplă.

Nu. Dacă-mi răspunde ea?

Simt că mă ia cu leșin. Trebuie neapărat să stau jos. La parterul clădirii se află o tipografie și mă trezesc intrând și prăbușindu-mă pe un scaun. Ce mă fac? Ce?

— Săru-mânușiţele!

Când aud glasul tresar. Mă întorc și dau cu ochii de un bărbat binedispus, cu cămașă cu dungi și mânecă scurtă.

— Aveţi ceva de tipărit? Avem o ofertă specială pentru cărţi de vizită. Pergament, laminate, puteţi alege între diverse tipuri de carton...

— Îhm... mersi, zic încuviinţând din cap, doar ca să scap de el.

— Poftim!

Individul îmi întinde un catalog cu mostre și încep să-l răsfoiesc orbește. Poate că ar trebui pur și simplu să urc la etaj și să dau buzna peste ei. Și dacă îi găsesc împreună?

Dau paginile tot mai ambalată. Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva. Nu-mi vine să cred că mă aflu aici, în inima Soho-ului, chinuită de întrebarea dacă soţul meu se află la etaj, cu o altă femeie.

— Poftim și formularul. Dacă sunteţi amabilă să-l completaţi.

Bărbatul a revenit cu un clipboard și un pix, pe care mi le bagă în ochi. Le iau, pe pilot automat, și scriu în partea de sus a paginii „Bloomwood Inc.".

— Ce fel de firmă aveţi? spune tipul, cu chef de vorbă.

— Îhm. de termopane.

— De termopane?

Individul rămâne un pic pe gânduri.

— Aș sugera o carte de vizită albă și drăguţă, laminată, cu un chenar. Cu adresa aici și sloganul companiei aici. aveţi slogan?

— Ferestre termopan... ce n-au nevoie de slogan, mă trezesc spunând. Londra, Paris, Dubai.

Habar n-am ce spun aici. Cuvintele îmi ies pur și simplu singure din gură.

— Dubai!

Tipul pare extrem de impresionat.

— Pun pariu că sunt la ferestre acolo!

— Așa e, încuviinţez. E capitala ferestrelor lumii.

— Extraordinar, habar n-am avut asta, spune bărbatul foarte interesat, moment în care încremenesc.

Aud un scârţâit, un zgomot ca de pași. Cineva tocmai coboară scările.

Luke. El trebuie să fie.

Doar că. a stat cam puţin, nu-i așa?

— Ă. vă mulţumesc foarte mult! O să mă gândesc.

Îi trântesc în braţe clipboardul și ies în fugă din prăvălie, în stradă. Ușa vopsită maro din faţa mea se deschide și mă pitesc repede după un copăcel.

Îmi simt tot corpul încordat de spaimă. Sângele îmi pulsează în urechi. Stai calmă. Orice s-ar întâmpla, indiferent cine e cu el.

Ușa e dată de perete și apare Luke, urmat de doi indivizi la costum.

— Haideţi să discutăm asta la masă, spune. Am câţiva clienţi cărora cred că le-ar prinde bine abordarea asta.

Nu e cu Venetia. *Nu e cu Veneţia!*

îmi vine să dansez de bucurie pe trotuar. Mă traversează un val de ușurare. *Cum* de am putut crede așa ceva despre el? Sunt atât de paranoică. Sunt o proastă! O să mă duc acasă și, din clipa asta, o să am încredere totală în el.

— Doamnă Bloomwood?

Tipul de la tipografie a ieșit din prăvălie și se holbează la mine, punându-și mâna streașină la ochi, pentru a se feri de soare. La naiba. Poate că n-a fost o idee atât de grozavă să mă ascund după copacul ăsta. Am uitat că mi se vede burta după pom.

— *Becky?*

Luke se întoarce, dă cu ochii de mine și mă privește mirat.

— Tu ești?

Simt cum mă fac ca sfecla sub privirile celor trei.

— Ăă... bună! zic voioasă.

— Vreţi să vă arăt, să vedeţi cam cum ar fi? Că am un model.

Tipul de la tipografie înaintează spre mine.

— Mersi! i-o înșfac din mână. O să v-anunţ.

— Becky, ce faci aici? vine Luke spre copac.

— Ce să fac. la cumpărături! Ce coincidenţă!

— Așa cum v-am spus, doamnă Bloomwood, vă recomand varianta laminată.

Tipul de la tipografie o ţine pe-a lui, în loc să tacă *naibii* din gură.

— Însă aceea este puţin mai scumpă, așa că v-am făcut o listă de opţiuni posibile.

— Mersi! Adevărul e că e și soţul meu aici, așa că. mai vorbim.

— Aha!

Tipul de la tipografie zâmbește radios spre Luke.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Și dumneavoastră tot de termopane vă ocupaţi?

— Nu, el nu, i-o tai disperată. Vă mulţumesc foarte mult. La revedere!

În cele din urmă, spre ușurarea mea, individul se retrage spre ușă și urmează o mică pauză amuzată.

— Termopane? zice Luke într-un final.

— A fost. o confuzie. n-a înţeles bine.

Bag modelul de carte de vizită în geantă.

— Eu ca eu, da' zi *tu* ce faci aici?

— M-am întâlnit cu niște consultanţi media care ar putea să ţină niște cursuri de training pentru angajaţi.

Luke încă nu și-a revenit din uimire.

— Ţi-i prezint pe Nigel și Richard. Soţia mea, Becky.

— Încântat de cunoștinţă, Becky, spune Nigel, luându-mi mâna. Am auzit că tu ești cea care a sesizat necesitatea unui training media. Ne-a spus Luke că n-ai fost prea încântată de performanţele clientului

nostru.

— *A,* da!

Simt cum mi se încălzește ușor inima. Nu știam că Luke mi-a urmat sfatul și, în plus, a mai spus și altora despre asta.

— Nici măcar n-am remarcat! zic cu un râs destul de strident. În orice caz, ar cam trebui să plec, tocmai treceam pe-aici...

— Îţi urez o după-masă frumoasă, spuse Luke și mă sărută.

— O să mă străduiesc.

Il strâng de braţ.

— Și poate punem de un picnic mai încolo? Luke are o grimasă.

— Nu, îmi pare rău. Trebuia să-ţi fi spus, diseară vin târziu. Iau masa cu un nou client.

— A, fac eu, neputând să-mi ascund dezamăgirea. Și cine e clientul?

— Venetia.

Zâmbetul îmi îngheaţă pe faţă.

— *Venetia?*

— Venetia Carter, le explică Luke celorlalţi. O știţi, e renumita obstetriciană. Se pare că nu era prea mulţumită de serviciile vechii ei agenţii de PR.

Venetia a apelat la Brandon Communications? Nu-mi vine să cred.

— Și cine-o să mai vină cu voi la masă?

— Nimeni, doar eu și ea, ridică Luke din umeri. N-am cum să n-o ajut, suntem prieteni vechi.

N-am ce face. Suspiciunea îmi crește în suflet ca lava.

— Și. o să ai ședinţe cu ea și tot tacâmul? îmi șterg broboanele de sudoare de pe buza superioară.

— Altfel cum? mă privește Luke întrebător.

O să-i transmit salutări de la tine, da?

— Da! schiţez un biet surâs chinuit. Neapărat! Luke se îndepărtează cu cei doi bărbaţi, iar eu rămân uitându-mă după ei, cu inima bubuindu-mi să-mi spargă pieptul.

OK, poate că am înţeles eu lucrurile greșit azi. Dar nu e nicio îndoială. I s-a pus pata pe Luke. O simt din adâncul sufletului, exact așa cum știu că noua mea bluză portocalie de pe ebay a fost o greșeală.

Veneţia vrea să pună gheara pe soţul meu. Și trebuie să ies la atac.

Prendergast de Witt Connell
Consultanţi financiari

SITUAŢIA LA ZI A INVESTIŢIILOR

CLIENT: COPILUL BRANDON

SITUAŢIA LA DATA DE 24 OCTOMBRIE 2003

Fond A: „Portofoliul lui Luke"

Stadiul investiţiilor la zi:

Fondul Wetherby's Gilt 20%
Fondul European de Creștere Somerset 20 %

Fondul de Acumulare Start Right 30%

Restul încă neinvestit

Fond B: „Portofoliul lui Becky"

Stadiul investiţiilor la zi:

Aur (medalion Tiffany, inel) 10%
Aramă (brăţară) 5%
Acţiuni la First Mutual Bank, Bangladesh 10%
Acţiuni la fabbesthandbagsonline.com 10%
Haină vintage Dior 5%
Sticlă de șampanie 1964 5%
Acţiuni la calul de curse „Baby Go For It" 5 % Ochelari de soare „purtaţi cândva de Grace Kelly" 1%

Restul încă neinvestit

Unsprezece

M-am hotărât să discut deschis cu Luke. O să fiu matură și adultă și o să înfrunt totul plină de curaj. Așa că în seara respectivă stau în capul oaselor în pat și-l aștept. E trecut bine de miezul nopţii când se deschide ușa și Luke intră, mirosind a fum și a băutură și... o, Doamne. A Allure.

OK. Nu intra în panică. Simplul fapt că miroase a Allure nu înseamnă nimic.

— Bună! Cum a fost la masă?

Mă asigur că am un ton prietenos și încurajator, și nu unul arţăgos, ca al unei neveste ciufute din *EastEnders*.

— Bine, își dă jos Luke sacoul. Veneţia e foarte deșteaptă. Are mintea foarte ageră, prinde din zbor tot.

— Nici nu mă îndoiam.

Îmi frământ mâinile sub cuvertură, acolo unde el nu mi le poate vedea.

— Și despre ce-aţi vorbit? în afară de muncă.

— A, nu știu, își desface Luke cravata. Despre artă. cărţi.

— Dar tu nu citești niciodată cărţi! mă trezesc spunând.

Chiar ăsta e adevărul, nu citește decât cărţi de genul Cum-să-ţi- conduci-magnificul-imperiu-de-afaceri.

— Poate că nu, spune el, aruncându-mi o privire piezișă. Dar cândva citeam.

Ce vrea să spună cu chestia asta? Adică înainte să mă cunoască pe mine? Deci acum e vina mea că nu mai citește cărţi, așa-i?

— Și despre ce altceva aţi mai vorbit? insist.

— Becky, zău, nu-mi aduc aminte.

Îi bipăie mobilul, semn că a primit un sms, și îl citește. Zâmbește și scrie și el un mesaj, îl trimite, apoi continuă să se dezbrace. Mă uit la el din ce în ce mai uluită și nervoasă. Cum poate să facă una ca asta? în *faţa* mea?

— Era în latină? mă trezesc zicând.

— Poftim?

Luke se răsucește spre mine, luptându-se cu mânecile cămășii.

— Mi-au căzut ochii din întâmplare... zic pierită.

După care mă opresc. La naiba. N-am de gând să mă mai prefac nicio clipă. Trag aer în piept adânc și mă uit drept în ochii lui.

— Îţi trimite mesaje în latină, așa-i? E codul vostru secret?

— Despre ce vorbești?

Luke face un pas în faţă, încruntat.

— Mi-ai citit sms-urile?

— Sunt nevasta ta! Ce-ţi scrie în mesaje, Luke? ridic glasul, rănită. Despre cărţi latinești? Sau. despre alte lucruri?

— Poftim? zice Luke amuzat.

— Știi că i s-a pus pata pe tine, da?

— Poftim? pufnește Luke în râs. Becky, știu că ai o imaginaţie bogată, dar serios acum.

Își dă jos cămașa și-o aruncă în coșul cu rufe murdare.

Cum poate să fie atât de încuiat? Credeam că e un tip inteligent.

— Vrea să te seducă! mă aplec în faţă, agitată. Nu vezi? E o distrugătoare de familii! De-asta face toate.

— Ba nu vrea deloc să mă seducă! mi-o taie Luke. Sincer să fiu, Becky, sunt șocat. Niciodată nu te-am considerat o fire posesivă. Pentru numele lui Dumnezeu, cred că am și eu dreptul să am câţiva prieteni. Pentru simplul fapt că se întâmplă să fie femeie.

— Nu e vorba de asta, îl întrerup cu dispreţ.

Ci de faptul că a fost prietena lui și are plete lungi, pe care și le aruncă pe spate. Dar n-am să-i spun asta.

— E vorba. șovăi. E vorba. de faptul că suntem *soţ și soţie,* Luke. Ar trebui să împărtășim totul. N-ar trebui să ne ascundem nimic unul altuia. Eu sunt o carte deschisă! Uită-te în telefonul meu! întind braţele. Uită-te în sertarele mele! N-am nici măcar un singur secret! Hai, uită-te!

— Becky, e târziu.

Luke se freacă pe faţă.

— Putem să facem asta mâine?

Mă uit la el indignată. Cum adică, „să facem asta mâine"? Nu jucăm

Monopoly, avem o discuţie crucială despre starea căsniciei noastre.

— Hai! Uită-te!

— Bine.

Luke ridică braţele ca și cum s-ar preda și se îndreaptă spre șifonierul meu.

— N-am nici măcar un singur secret faţă de tine/ *Poţi* să te uiţi unde *vrei tu, să-ţi* bagi nasul unde vrei tu...

Aici mă opresc brusc.

Rahat. Trusa de determinat sexul copilului. E în sertarul din stânga, sus.

— Ăă... în afară de sertarul ăla, zic iute. Nu atinge sertarul din stânga, sus.

Luke se oprește.

— Deci să nu ating sertarul ăla.

— Nu. E... o surpriză. Și nici sacoșa de la Harrods de pe scaun, adaug grăbită.

Nu vreau să vadă chitanţa de la noul meu moisturizer hi-tech. Era să mor eu însămi când am văzut preţul.

— Altceva? întreabă Luke.

— Îhm... câteva lucrușoare din șifonier. Cadouri pentru ziua ta, cumpărate în avans, adaug sfidătoare.

În dormitor se așterne tăcerea. Nu-mi dau deloc seama ce-o fi în mintea lui Luke în momentul ăsta. Într-un final se întoarce spre mine, cu o expresie ciudată pe faţă.

— Deci, căsnicia noastră e o carte deschisă și sinceră, cu excepţia capitolului reprezentat de sertarul ăla, de sacoșa de la Harrods și de fundul șifonierului?

Simt că, din punct de vedere moral, poziţia mea nu mai e chiar atât de solidă ca la început.

— Ideea e... privesc fără ţintă în jur. Ideea e că eu n-am fost plecată toată noaptea cu altcineva, să fac Dumnezeu știe ce!

O, Doamne. Vorbesc exact ca o nevastă de-aia cu gura mare, din *EastEnders*.

— Becky, oftează Luke și se așază pe pat. Venetia nu e „altcineva".

E o clientă. O amică. Și ar vrea foarte mult să fie prietena *ta*.

Îi întorc spatele și încep să pliez mecanic cuvertura, într-un fel de evantai.

— Pur și simplu nu înţeleg care e problema ta. Doar tu ai fost cea care-a ţinut morţiș să mergem la Veneţia!

— Da, dar...

Nu prea pot să-i spun „Dar atunci nu știam că e genul care fură bărbatul alteia".

— Peste câteva săptămâni o să asiste la nașterea copilului nostru! Ar trebui să încerci să o cunoști mai bine. Să te simţi relaxată în preajma ei!

Nu vreau să nasc cu ea.

— Apropo de asta. se ridică Luke în picioare. M-a întrebat Venetia dacă ai putea veni la ea la un control mâine. Nu te-a mai văzut de un timp și se simte vinovată. I-am zis că venim amândoi. OK?

Intră în baie.

— Bine, zic, fără niciun chef și mă afund în perne cu un oftat din rărunchi.

Simt că mi se învârtește capul de atâtea gânduri confuze. Poate chiar *sunt* nebună și paranoică. Poate că nici prin cap nu-i trece să mi-l fure pe Luke.

Și, la drept vorbind, e cea mai bună obstetriciană din lume. OK. O să fac tot ce pot ca să mă împrietenesc cu ea.

Vineri, când ajungem la Clinica de obstetrică holistică, zona e ticsită de paparazzi și văd imediat și de ce. Noua fată Bond *și* noua imagine Lancome pozează împreună pe trepte, ambele în pantaloni cu vedere la buric și bluze minuscule ce le pun în relief pântecul ușor rotunjit.

— Becky, stai, unde te grăbești așa? strigă Luke după mine când mă grăbesc să mă alătur și eu lor.

Însă în clipa în care ajung lângă ele, acestea au împins deja ușa și-au intrat. Iar fotografii au luat-o deja la picior, ceea ce mi se pare destul de jignitor. Măcar așa, din politeţe, puteau să-mi facă și mie o poză.

Când intru, fata Bond se află deja la recepţie înaintea mea și o aud pe secretară spunând:

— Și aţi primit invitaţia la ceai la Savoy? Doriţi să vă trimitem o mașină?

— Nu, mersi, spune fata Bond, dând din cap către modelul Lancome. Merg cu Lula.

Îmi stă inima. Ceai la Savoy? Eu n-am primit nicio invitaţie la ceai la Savoy. Poate că o să mi-o dea acum! Mă apropii de secretară cu un zâmbet întrebător, cu mâna deja pe agendă, ca să văd când cade. Însă ea nu-mi întinde nicio invitaţie.

— Luaţi un loc, doamnă Brandon, îmi zâmbește și ea. Veneţia vă va primi imediat.

— Ăă... atât? Nu mai aveţi nimic cu mine?

Rămân lângă recepţie.

— Nu trebuie. să-mi daţi ceva?

— Aţi adus o mostră de urină? zâmbește secretara. Asta-i tot ce vă trebuie.

Nu asta voiam să spun. Mai aștept câteva secunde, pentru orice eventualitate - apoi, într-un final, pornesc fără chef spre sala de așteptare, încercând să-mi ascund dezamăgirea. Nu m-a invitat. Toate vedetele or să bea ceai împreună, împărtășindu-și experienţele din timpul sarcinii și întrebându-se reciproc de unde se îmbracă pentru premiere, iar eu am să stau la mine acasă, singură cuc.

— Becky? se uită Luke la mine mirat. Ce-ai păţit?

— Nimic.

Simt că-ncepe să-mi tremure buza de jos.

— Numai că nu m-a invitat și pe mine la petrecerea cu ceai. Se duc toate la Savoy. Toate! Fără mine.

— Becky, n-ai de unde *să știi* c-o să fie o petrecere. Precis. Adică.

Luke tace, nemaiștiind ce să spună.

— Uite ce e, și dacă ar fi așa, ce importanţă are? Nu te duci la un doctor pentru petrecerile pe care le dă.

Dau să zic ceva, apoi renunţ.

— Becky? se aude un glas melodios. Luke?

O, Doamne. E ea.

N-am mai văzut-o de câteva săptămâni. Sinceră să fiu, parcă arată

altfel decât o aveam eu în minte. Eu mi-o închipuiam mai înaltă, cu păr mai lung și mai de vrăjitoare și ochi verzi licărind și cu dinţii ca niște... colţi. Dar iat-o în faţa mea, drăguță și subţirică, îmbrăcată într- o helancă neagră șic și zâmbindu-mi, de parcă aș fi cea mai bună prietenă a ei.

— Îmi pare bine să te văd!

Mă sărută.

— Îmi cer scuze, *mor de jenă* că te-am neglijat în halul ăsta.

În timp ce spune asta, îi aruncă o privire lui Luke, de parcă între ei doi ar avea loc nu știu ce conversaţie privată.

Sau sunt paranoică?

— Hai înăuntru!

Mă conduce în cabinetul ei și ne așezăm cu toţii.

— Spune, Becky, mă încurajează Venetia și deschide fișa. Cum te simţi?

— Bine, zic. Mersi.

— Copilul se mișcă bine?

— Da, tot timpul.

Îmi pun o mână pe burtă, unde, firește, bebiţă doarme dus.

— Păi, hai să văd și eu.

Îmi arată spre pat și eu mă duc și mă aburc, în timp ce Venetia se spală pe mâini.

— E-adevărat că dai o petrecere cu ceai, Ven? spune Luke detașat. E o foarte bună idee de reclamă.

Mă uit la el uluită, iar el îmi face cu ochiul.

Uneori, îl *iubesc de mor* pe Luke.

— A, pare Venetia luată prin surprindere. Așa e. E pentru pacientele aflate într-o stare ușor mai avansată de graviditate decât tine, Becky. Dar firește că ești și tu pe listă pentru următoarea!

Minte de-ngheaţă apele. Nu eram deloc pe lista aia.

Mâinile ei se plimbă pe abdomenul meu, iar eu nu pot deloc să mă destind. Mă uit la mâinile ei: înguste și albe, cu un inel eternity cu diamant uriaș pe cel de-al treilea deget de la mâna dreaptă. Mă întreb cine i l-o fi dat.

— Copilul pare să aibă mărimea adecvată perioadei de sarcină. Deocamdată e cu capul spre coastele tale... spune Veneţia palpând copilul, încruntându-se, concentrată. Dacă rămâne in poziţia asta, va trebui să discutăm ce opţiuni ai pentru naștere, dar deocamdată e devreme.

Se uită la fișă.

— Ești abia în a treizeci și doua săptămână de sarcină. E suficient timp să se întoarcă cu capul în jos. Hai să-ţi dau să-i asculţi inima.

Scoate Dopplerul, îmi spârcâie niște gel pe stomac și mi-l întinde pe piele. O clipă mai târziu, bătaia de inimă începe să răsune în cameră, „dum-dum-dum".

— O bătaie de inimă frumoasă și egală.

Veneţia dă din cap către mine, și îi răspund și eu, cum pot, dată fiind poziţia mea culcată. Preţ de câteva momente, ascultăm toţi trei bătaia regulată, ce se aude ușor înfundat. E așa ciudat. Cum stăm așa, transfiguraţi de acest sunet - iar copilul habar n-are că noi îl ascultăm.

— Asta e copilul vostru.

Venetia îi întâlnește privirea lui Luke.

— Destul de uimitor, nu?

Se apleacă și-i îndreaptă cravata - și simt o împunsătură de frustrare. Cum îndrăznește să facă așa ceva? E momentul *nostru.* Și toată lumea știe că nevasta e cea care-i îndreaptă soţului ei cravata.

— Vreau să-ţi spun, Venetia, îi zic politicoasă când oprește Dopplerul, că mi-a părut rău când am auzit că te-ai despărţit de prietenul tău. Ce păcat.

— Asta e, zice Venetia întinzându-și braţele. Unele lucruri pur și simplu nu sunt să fie, adaugă zâmbind dulce. Cu sănătatea cum stai în general, Becky? Te doare ceva? Ai arsuri? Hemoroizi?

Nu-mi vine să cred. *Deliberat* alege toate bolile cele mai puţin sexy.

— Nu, mersi, zic apăsat. Mă simt chiar foarte bine.

— Atunci ești norocoasă.

Venetia ne face din nou semn să ne așezăm.

— Către sfârșitul sarcinii, vei descoperi că trupul tău începe să resimtă efortul. E posibil să te trezești cu acnee. vene varicoase.

sexul va fi destul de dificil, dacă nu chiar imposibil...

Ah. E o vită încălţată!

— Nu avem nicio problemă dinspre partea asta.

Îi iau mâna lui Luke și i-o strâng.

— Nu-i așa, dragul meu?

— E încă devreme.

Zâmbetul Veneţiei rămâne la fel de amabil.

— După naștere, multora dintre pacientele mele le scade dramatic libidoul. Și, firește, din păcate, unii bărbaţi găsesc noua formă fizică a partenerei lor oarecum. *neatrăgătoare...*

Neatrăgătoare? Am auzit eu bine, a zis „neatrăgătoare"?

Îmi înfășoară manșeta tensiometrului în jurul braţului și se încruntă, în clipa în care aceasta se umflă.

— Ai tensiunea tot mai mare, Becky.

E foarte normal la cât de oafă poţi să fii, ce te miri așa? Arunc o privire spre Luke, însă el pare că nu sesizează nimic.

— Draga mea, cred c-ar trebui să-i spui de durerea aia din picior, zice. Îţi aduci aminte, seara trecută?

— Durere în picior? ridică Venetia ochii, alertată.

— Ei, n-a fost nimic, zic grăbită. Doar o ușoară stare de disconfort.

Săptămână trecută am stat toată ziua la serviciu cu noii pantofi Manolo cu toc înalt. Ceea ce a fost probabil o greșeală, pentru că, atunci când am ajuns acasă, abia dacă mai puteam merge și a trebuit să-l rog pe Luke să-mi facă masaj la gambă.

— Chiar și așa, cred c-ar fi bine să vezi care a fost cauza, îmi strânge Luke mâna. Puţină prudenţă nu strică.

— Absolut! zice Venetia trăgându-și scaunul. Hai să mă uit puţin, Becky, ce zici? Hai, hopa sus pe pat.

Nu-mi place deloc licărirea aia din ochii ei. Fără prea mare tragere de inimă, îmi scot ciorapii lycra cu bandă adezivă și mă întind pe pat.

— Hmm.

Îmi ia piciorul, mi-l examinează, apoi își trece o mână peste el.

— Cred că simt începutul unei vene varicoase!

Mă uit înspăimântată, dar nu văd decât o piele bine hidratată.

Minte. N-am nici urmă de venă varicoasă.

— Eu nu văd nimic, zic, încercând să-mi păstrez calmul.

— Poate că tu nu poţi, dar eu știu să le văd chiar înainte de a deveni vizibile, mă bate Veneţia ușor pe umăr. Ce îţi recomand eu, Becky, e ca de acum încolo să porţi ciorapi medicinali.

Ia un pachet din biroul ei și scoate o pereche de ciorapi albi, groși.

— Puneţi-i.

— Eu nu-mi pun așa ceva! mă trag înapoi, îngrozită.

Nu pot nici măcar să-i ating, darămite să-i port. Sunt cele mai respingătoare chestii pe care le-am văzut în viaţa mea.

— Becky, draga mea, se apleacă Luke în faţă. Dacă Veneţia zice că ar fi bine să-i porţi...

— Sunt sigură că n-am nicio venă varicoasă! spun cu un glas strident. Luke, e de la *pantofi,* nu mai știi, că ţi-am zis?

— A, se bagă repede în ciorbă și Venetia, s-ar putea să ai dreptate. Ia să văd cu ce ești încălţată.

Se uită la sandalele mele cu talpă lată și clatină din cap cu tristeţe.

— Astea nu sunt deloc potrivite pentru perioada de sarcină avansată. Uite, încearcă-i pe ăștia.

Scotocește prin ultimul sertar de la birou și scoate o pereche de șlapi oribili de cauciuc, căcănii.

— Sunt doar mostre ortopedice, dar m-aș bucura să-mi spui cum ţi se par.

Mă holbez la ei nedumerită.

— Adică în loc de ciorapii ăia groși?

— A, nu! zâmbește. Cred c-ar trebui să porţi și șlapii, și ciorapii. Doar așa, pentru siguranţă.

Japiţă. *Japiţă cu J mare*.

— Hai, încearcă-i, draga mea, spune Luke dând din cap încurajator. Venetia se gândește în primul rând la sănătatea ta.

Se gândește la sănătatea mea din părţi! îmi vine să strig. *Tu chiar nu vezi ce face?*

Dar nu pot. Nu am nicio ieșire. Mă privesc amândoi. Va trebui s-o fac.

Cu o greaţă pe care mi-o reprim cu greu, îmi trag încet un ciorap, apoi pe celălalt.

— Trage-i bine până sus! mă-ndeamnă Veneţia. Așa, peste coapse.

Îmi scot sandalele și îmi pun șlapii cei oribili. După care îmi iau geanta cea nouă și imensă Marc Jacobs (galben pal, absolut divină) să- mi bag în ea sandalele.

— Asta-i geanta ta?

Ochii ca niște mărgele ai Veneţiei se fixează pofticioși asupra ei ș i mă cuprinde spaima cea mai pură. Nu și geanta. Te rog, nu și geanta.

— Asta e *mult prea grea* pentru o femeie însărcinată! spune, luându- mi-o și cântărind-o rapid, încruntată. Ai idee cât rău îţi poate face așa ceva la coloană? Crede-mă, știu despre ce vorbesc, am lucrat un an de zile cu o fizioterapeută, adaugă privindu-l pe Luke. N-ai idee câte a văzut întâmplându-se de la cărat genţi exagerat de mari!

— Dar asta e moda, zic scurt.

— Moda! sloboade Venetia un nou șir de hohote melodioase de râs. Moda îţi dăunează sănătăţii. Încearcă asta, Becky. Recomandată de fizioterapeuta mea.

Deschide un dulap și scoate o borsetă cu cureluşe kaki.

— E mult mai ergonomică pentru spate. Poţi chiar s-o ascunzi sub tricou, pentru siguranţă...

— E perfect! spune Luke, luându-mi geanta Marc Jacobs de la Venetia și punând-o pe jos, unde să nu ajung la ea. Foarte amabil din partea ta, Venetia.

Amabil? Habar n-are ce se petrece aici. N-are nici cea mai mică idee.

— Haide, Becky!

Venetia e ca o pisicuţă care se joacă încântată cu un șoricel pe jumătate mort și care savurează din plin suferinţa acestuia.

— Vezi dacă ţi se potrivește.

Cu mâini tremurânde, îmi potrivesc borseta kaki în jurul pântecului, închid catarama și-mi las tricoul să cadă peste ea. În clipa în care mă întorc, mă zăresc o fracţiune de secundă în oglinda de pe spatele ușii.

Îmi vine să plâng. Arăt ca un monstru, arăt grotesc. Picioarele îmi

sunt ca două trunchiuri albe și noduroase de copac. Dacă-mi vezi doar tălpile, juri că sunt o mamaie. Sunt umflată cu pompa, din toate părţile.

— Arăţi minunat, Becky!

Veneţia s-a urcat dintr-o săritură pe birou și acum se întinde agilă, într-o mișcare ca de yoga, punându-și în evidenţă braţele lungi și fine.

— Luke, am tot vrut să-ţi spun, m-am simţit foarte bine aseară. Mă interesează foarte tare ideea aia cu linkurile de web...

Extrem de amărâtă, merg ca o raţă cu greu până la scaunul meu și aștept să termine de vorbit despre profilul clinicii Veneţiei. Însă acum au trecut deja la discuţii despre broșură și despre posibilele îmbunătăţiri.

— Vai, scuze, Becky! Venetia pare că și-a adus brusc aminte de mine. Cred că toate astea te plictisesc de moarte. Păi, controlul e gata, așa că, dacă nu vrei să mai stai.

— Nu te întâlnești cu Suze și Jess la prânz? ridică Luke privirea spre mine. Poţi să te duci deja, n-are rost să mai pierzi timpul pe aici. Eu trebuie să mai recapitulez câteva chestii cu Venetia.

Nu-mi vine să mă urnesc cu niciun chip. Nu vreau să-l las singur aici cu ea. Toate instinctele uni spun, pe toate canalele, să nu plec. Dar, dacă am să spun asta, el o să creadă că sunt posesivă și suspicioasă și iar o să ne certăm ca chiorii.

— Bine, OK, zic într-un final. Mă duc.

— Ai grijă să-ţi iei tot ce-ţi trebuie, spune Venetia, arătând spre geanta mea Marc Jacobs. Și nu vreau să aud că ai mai purtat geanta aia! adaugă făcându-mi semn cu degetul.

Îmi vine s-o *împușc*. Dar n-are niciun rost să mă cert cu ea, Luke îi va lua automat partea, îmi scot din geantă portofelul, telefonul, cheile si câteva articole esenţiale de machiaj. Le pun în borseta kaki și îi închid fermoarul.

— Pa, scumpa mea, zice Luke și mă sărută. Te sun mai încolo.

— Pa. Pa, Venetia.

Abia dacă o pot privi în ochi. Ies din cabinet si pornesc spre hol.

La recepţie, o fată blondă, cu o burtică abia vizibilă, zice cu

însufleţire:

— Vai, ce încântată sunt că am reușit să mă înscriu la clinica Veneţiei!

Da, oi fi tu încântată acum, mă gândesc nervoasă. Să vedem dac-o să mai fi la fel de încântată și când o să te facă să te simţi ca o *ratată* în faţa soţului tău.

Aproape am ajuns lângă ușă, când îmi aduc brusc aminte ceva. Azi- dimineaţă, când el era la duș, i-a sunat mobilul, și am răspuns eu. *Nu* fiindcă aș fi posesivă și suspicioasă, ci fiindcă...

Mă rog, OK. Am crezut că poate e Veneţia. Dar nu era ea, ci John de la Brandon Communications, și am uitat să-i spun că l-a căutat. Cred c-ar trebui să-i spun.

Mă întorc, străbat din nou sala de așteptare, încercând să ignor privirile curioase ale fetei blonde și ale soţului ei. Porcăriile astea de ciorapi o să zboare drept la gunoi în clipa în care ies din clinică.

În faţa mea, pe coridor, merge o femeie în halat albastru de asistentă și, în timp ce eu mă apropii lipa-lipa în urma ei, se oprește în faţa ușii Veneţiei. Ciocănește de două ori, apoi deschide ușa.

— A, scuze! o aud că spune. N-am vrut să vă deranjez.

Ce să deranjeze? *Ce să deranjeze?*

Inima începe să-mi bubuie cu putere. Mă grăbesc pe coridor și, în timp ce asistenta se retrage, apuc să-mi arunc ochii, preţ de o fracţiune de secundă, în cabinet.

Și îi văd. Stau amândoi pe birou și vorbesc pe voci joase și vesele. Braţul Veneţiei se odihnește cât se poate de firesc pe umerii lui Luke. Degetele de la cealaltă mână sunt împletite cu degetele lui. Par fericiţi, relaxaţi și intimi.

Arată ca un cuplu.

Habar nu am cum am ajuns la restaurantul unde trebuie să mă întâlnesc cu Suze și cu Jess. Merg pe pilot automat, ca o zombie. De fiecare dată când îmi amintesc scena, îmi vine să vomit.

Erau împreună. Erau *împreună.*

— Bex?

Cumva, nu știu cum, am trecut de ușile de sticlă și mă trezesc stând

în picioare, într-un soi de transă, în timp ce chelnerii mișună în jurul meu în toate direcţiile și oamenii de la mese vorbesc.

— Bex, ești OK? se grăbește Suze să mă întâmpine.

Îi cad ochii pe picioarele mele dalb înciorăpate și nu-și poate reveni din șoc.

— Ce *naiba* sunt ăștia de pe tine? Ce-ai păţit? Bex... poţi să vorbești?

— Eu. Nu. Trebuie să stau jos.

Mă târâi după ea spre o masă din colţ, unde se află Jess.

— Ce s-a întâmplat?

Jess mă privește șocată de noua mea înfăţișare. îmi trage un scaun și mă ajută să mă așez.

— Ești OK? E ceva cu copilul?

— I-am văzut, îngaim pierită.

— Pe cine?

— Pe Luke și pe Venetia. împreună.

— împreună? Suze își duce o mână la gură. împreună, făcând. ce?

— Stând pe biroul ei și vorbind.

Abia reușesc să rostesc cele câteva cuvinte.

— Stătea cu braţul pe umerii lui. Iar el o ţinea de mână.

Ridic ochii, așteptând o reacţie. însă atât Suze, cât și Jess, par să aștepte continuarea.

— Se. sărutau? se aventurează Suze.

— Nu, *râdeau.* Păreau foarte fericiţi. Așa că. a trebuit neapărat să fug cât mai repede de-acolo.

Iau o gură mare de apă. Suze și Jess schimbă priviri între ele.

— Și. de-asta ţi-ai pus ciorapii ăștia albi? se aventurează Suze iar, prudentă.

— Nu! Sigur că nu!

îmi las jos paharul, simţind cum mă năpădește iar umilinţa.

— Venetia e de vină! Ea mi-a luat pantofii și m-a făcut să-mi pun astea pe mine, doar așa, fiindc-a vrut să-și bată joc de mine în faţa lui Luke și să par și mai grasă decât sunt.

Lui Suze i se taie respiraţia.

— Ce *vacă ordinară!*

— Și nu pot să mi-i dau jos.

Abia îmi mai ţin în frâu lacrimile.

— Nici nu pot să mă mișc!

— Hai! Te ajut eu!

Suze lasă jos paharul și pune mâna pe un ciorap. Jess ne privește, având cute de îngrijorare pe frunte.

— Becky... ești sigură că nu există un motiv important medical pentru care te-a pus să-i porţi?

— Nu! N-a făcut-o decât din pură răutate! A zis că moda dăunează grav sănătăţii.

Jess nu pare deloc impresionată de vorbei mele.

— Păi chiar așa și e, moda *chiar* dăunează grav sănătăţii.

— Ba nu dăunează deloc! ripostez. Din contră, îţi face *bine* la sănătate! Te face. te face sa te menţii slabă și să stai dreaptă, ca hainele al cadă mai bine pe tine. să te intereseze propria ta persoană și, prin urmare, să nu cazi pradă depresiilor.

Bifez toate astea pe degete.

— Și tocurile înalte îţi modelează niște gambe de vis.

— Bex, ia puţin vin, spune Suze cu blândeţe, împingând paharul spre mine. O înghiţitură, acolo n-o să-i facă nimic copilului. În schimb, poate ca. te ajută să te liniștești.

— OK. Mersi.

Iau o gură de vin, recunoscătoare.

— Obstetriciana mea mi-a zis că pot să beau un pahar de vin la două zile, adaugă Suze. Mă rog, e franţuzoaică.

Iau încă o înghiţitură și simt că, încet-încet, bătăile nebunești ale inimii mi se potolesc. Trebuia să mă fi dus să nasc în Franţa. Sau *în orice alt loc de pe pământ,* în afară de clinica Veneţiei Carter. Poate că ar trebui să uit total de toată treaba asta cu spitalul și să aduc pe lume copilul într-un magazin, așa cum mi-am dorit dintotdeauna. Cel puţin, acolo m-aș simţi relaxată și fericită. Și măcar m-aș alege cu niște Imine pe de-a moaca.

— Nu știu ce să fac.

Las paharul de vin jos și mă uit necăjită la Suze, apoi la Jess.

— Am încercat deja varianta cu discutatul pe șleau cu Luke. Mi-a zis că între ei nu e absolut nimic, și că sunt doar amici. Dar mie numai amici nu mi s-au părut azi.

— Și cum îi ţinea mâna exact? întreabă Suze Toarte încruntată. Nu putea totuși să fie vorba de o strângere de mână prietenească? Veneţia e genul care pune mâna pe tine tot timpul?

— E...

încerc să-mi amintesc. îmi amintesc că m-a strâns de umăr, că și-a trecut mâna peste braţul meu.

— Cam da, recunosc într-un final.

— Păi vezi, poate că asta e situaţia! Poate că pur și simplu e genul ăla de om care ţi se bagă în suflet când vorbește cu tine.

— Mai ai și alte dovezi? întreabă Jess.

— încă nu.

Mă joc cu ambalajul unei grisine, întrebându-mă dacă să le spun sau nu.

— Ieri l-am urmărit.

— *Ce-ai făcut?*

Suze pare de-a dreptul șocată.

— Și dacă *te vedeai*

— Păi chiar m-a văzut. M-am făcut că sunt cu treabă în oraș.

— Bex... se ia Suze cu mâinile de cap. Dacă nu e nimic între ei? Simplul fapt că se ţineau de mână nu înseamnă nimic. Nu cred că vrei să distrugi relaţia de încredere reciprocă pe care o ai cu Luke.

— Și atunci, ce să fac? întreb, uitându-mă când la una, când la cealaltă. Ce să fac?

— Nimic, spune Suze apăsat. Bex, *știu* că Luke te iubește. Și n-a făcut nimic care să-l incrimineze la modul real, nu? Alta ar fi dacă te-ar fi minţit, sau dacă i-ai fi văzut sărutându-se.

— De acord, încuviinţează și Jess vehement, Cred că e posibil să fi înţeles tu greșit lucrurile, Becky.

— Dar. tac, răsucindu-mi ambalajul grisinei în jurul degetelor.

Nu știu cum să le explic, pur și simplu am un sentiment nasol. Nu e vorba doar de sms-uri sau de mesele în oraș. Nici măcar de postura in

care i-am văzut azi. E ceva legat de ea. E ceva în ochii ei. E un animal de pradă.

Însă, dacă le spun asta, o să zică amândoi că e doar în închipuirea mea.

— Bine, zic până la urmă. N-o să fac nimic.

— Hai să comandăm, spune Suze fermă, vârându-mi meniul în ochi.

— Au și un meniu a la carte, spune Jess, punându-mi în faţă o foaie dactilografiată. E mai economic, dacă luăm doar câte două feluri și nu alegem niciunul dintre felurile alea ridicole, cu trufe.

Imediat îmi vine să-i răspund că trufele sunt mâncarea mea preferată și cui îi pasă cât costă? Dur problema e că, la faza asta, parcă sunt totuși mi pic de acord cu ea. N-am înţeles niciodată chestia-cu- trufele-de-o-mie-de-lire.

O, Doamne. Te rog nu-mi spune că încep să fiu de acord cu Jess.

— Și mă poţi ajuta să găsesc un mod de a mă răzbuna pe Lulu, adaugă Suze, trecându-mi coșul cu pâine.

— A, zic, brusc înveselită. Detaliază.

— A fost rugată să prezinte o emisiune TV, spune Suze cu dispreţ. O emisiune de-aia care-ţi arată cum să-ţi schimbi viaţa în bine. Ideea e că se duce acasă la o mamă antitalent și o învaţă cum să gătească sănătos pentru copiii ei. Și, auzi tupeu la ea, m-a rugat pe mine să fiu prima mamă antitalent!

— Nu!

— Deja mi-a pus numele pe lista producătorilor emisiunii! ridică Suze vocea, indignată. M-au sunat și m-au întrebat dacă e adevărat că nu le dau copiilor mei decât mâncare din conservă și că nici unul dintre ei nu știe să vorbească?

— Auzi *tupeu!*

Iau o chiflă și o ung cu unt. Atunci când vrei sa-ţi uiţi problemele, nimic nu-i mai folositor decât să-ţi reverși ura asupra altei persoane.

La masă ne simţim foarte bine tustrele și, la final, moralul mi-a crescut considerabil. Decizia unanimă e că Lulu e oafa oafelor ofești de pe pământ (Jess n-a întâlnit-o niciodată, dar i-am descris-o eu cum am

putut mai bine). Și, pe urmă, Jess ne prezintă detaliat propriile ei probleme. I-a spus lui Tom despre Chile și n-a ieșit prea bine.

— La început, a crezut că glumesc, zice, făcând o chiflă fărâmiţe. După care s-a gândit că vreau să-i pun dragostea la încercare. Așa că m-a cerut de nevastă.

— Te-a cerut de nevastă? zic, atât de încântată încât mai să rămân fără glas.

— Iar eu, evident, i-am spus să termine cu prostiile, zice Jess. Și acum... nu mai vorbim unul cu altul.

O spune pe un ton detașat, dar văd în ochii ei tristeţea.

— Asta e.

Ia o gură mare de vin, ceea ce ea nu face nici s-o pici cu ceară. Îi arunc o privire lui Suze, care se încruntă sugestiv spre mine.

— Jess, ești *sigură* că vrei să pleci în Chile? încerc și eu marea cu degetul.

— Da, își întărește spusele dând ferm din cap. Trebuie să mă duc. Trebuie neapărat s-o fac. N-o să mi se mai ofere niciodată o asemenea ocazie.

— Și Tom poate foarte bine să vină în vizită, oricând vrea, subliniază Suze.

— Exact. Ce bine-ar fi dacă nu s-ar mai uita atâta în gura maică-sii! scutură Jess din cap, exasperată. Janice a luat-o razna complet. Îmi trimite într-una tot felul de lucruri pe care le-a găsit ea pe internet, tot soiul de site-uri care zic că Chile e o ţară periculoasă și instabilă, plină de boli și mine de pământ.

— Păi, și e? zic speriată.

— Sigur că nu! spune Jess. Îndrugă numai prostii.

Ia o gură de vin.

— Sunt doar câteva mine terestre ici și colo, atâta tot. Și au o mică problemă cu holera.

Câteva mine terestre ici și colo? *Holeră?*

— Jess, să ai mare grijă acolo, mă trezesc zicându-i și-i iau mâna. Nu vrem să păţești ceva.

— Da, să ai grijă, îmi ţine isonul și Suze.

— O să am.

Gâtul lui Jess se face trandafiriu.

— N-o să păţesc nimic. Mersi. Oricum...

Când chelnerul ne aduce cafeaua, își retrage mâna, ușor stânjenită.

— Îmi. place agrafa ta de păr, Becky.

E evident că vrea să schimbe subiectul.

— A, mersi, mi-o ating eu în treacăt. E super, nu? E de la Miu Miu. De fapt, face parte din portofoliul de investiţii din contul copilului.

Se lasă liniștea și ridic nedumerită privirea spre Suze și Jess, care mă fixează mirate.

— Bex, cum poate o agrafă Miu Miu să facă parte dintr-un portofoliu de investiţii?

— Foarte bine: e un articol „Antique of the Future"! zic fluturând sugestiv din mână.

— Ce e aia „Antique of the Future"? se arată Suze de-a dreptul bulversată.

Ha. E cât se poate de limpede. Unii, ca mine, sunt vizionari, iar alţii se miră de ce-au pierdut partida!

— E cel mai cool gen de investiţii, le explic. E floare la ureche! Pur și simplu, cumperi orice si păstrezi lucrul respectiv în ambalajul original și peste cincizeci de ani îl scoţi la licitaţie și faci o avere!

— Aha, spune Suze, nu tocmai convinsă. Și ce altceva ai mai cumpărat?

— Îhm... rămân pe gânduri. Păi, sinceră să fiu, destul de multe chestii de la Miu Miu. Niște păpuși Harry Potter și Barbie... și brăţărica asta superbă de la Topshop.

— Becky, o brăţară de la Topshop nu e o *investiţie,* spune Jess, destul de sceptică.

Văd că n-a prins ideea.

— Poate că nu e *acum,* îi explic răbdătoare. Dar va fi. Ai să vezi, o să apară la *Antiques Roadshow*[35]*!*

[35] Emisiune TV a canalului american PBS, despre opere de artă (re) descoperite.

— Bex, dar pentru investiţii există bănci! spune Suze neliniștită.

— Eu nu bag banii copilului în nu știu ce bancă de doi bani, cum face toată lumea! zic. Sunt absolventă de Finanţe, ce Dumnezeu, Suze, ai uitat? Asta mi-e meseria.

— Asta *ţi-era* meseria.

— E ca mersul pe bicicletă, o încredinţez demnă.

Sinceră să fiu, nu le prea am cu mersul pe bicicletă, dar n-are niciun rost să aduc în discuţie acest amănunt.

— Deci asta e tot? întreabă Jess. Ai investit toţi banii?

— O, nu. Mai am tone!

Iau o gură de cafea, după care observ o pictură abstractă pe peretele de lângă mine. E un pătrat mare albastru pictat în ulei, pe pânză, și are atașată o mică etichetă cu preţul. 195 de lire.

— Hei, uitaţi-vă puţin la ăsta! zic, foarte interesată. Credeţi c-ar trebui să...

— Nu! sar la unison Jess și Suze.

Pe bune acum. Nici măcar nu știau ce voiam să spun.

În seara respectivă, când ajung acasă, apartamentul e întunecat, gol și fără Luke. *E cu ea.*

Nu. Nu-i cu ea. Termină. Îmi fac un sendviș, îmi arunc încălţările și mă fac covrig pe sofa cu telecomanda în mână. Tocmai zapez, căutând *Povești despre naștere,* de care sunt total dependentă (doar că, atunci când vine momentul crucial, mă uit printre degete), când sună telefonul.

— Salut.

E Luke, cu un ton grăbit.

— Becky, am uitat să-ţi spun, sunt la Finance Awards. Mă-ntorc târziu.

— A, da.

Acum îmi amintesc, știam despre premiile astea. De fapt, Luke mă invitase și pe mine, dar n-am putut suporta gândul de a petrece o seară întreagă cu nu știu ce directori de fonduri de pe vremea lu' mama-mare.

— OK. Ne vedem atunci. Luke.

Nu sunt în stare să continui, pentru că inima îmi bubuie nebunește. Nu știu ce vreau să zic, și cu atât mai puţin cum s-o zic.

— Trebuie să plec.

Luke nici măcar nu mi-a *remarcat* tăcerea tulburată.

— Ne vedem mai târziu.

— Luke... încerc iar - însă la capătul celălalt nu se mai află nimeni.

Rămân privind cu ochii în gol, imaginându-mi conversaţia perfectă, în care Luke mă întreabă ce s-a întâmplat, iar eu îi spun O, nimic, și el zice, Ba da, ai tu ceva, și care se sfârșește cu el zicându-mi că e înnebunit după mine și că Veneţia e urâtă cu spume și ce-ar fi să plecăm mâine cu avionul la Paris?

Dinspre televizor se aude o melodie foarte vioaie, care mă scoate din starea de semitrezie și mă uit la ecran. Nu știu cum, am ajuns la ultimele canale, la nu știu ce canal de business și finanţe obscur. Fac eforturi să-mi amintesc la ce număr e setat Living Channel, când atenţia îmi e atrasă de un tip corpolent în smoching, de pe ecran. Îl recunosc. E Alan Proctor, de la Foreland Investments. Și uite-o și pe fata aia, Jill, de la *Portfolio Management,* chiar lângă el. Ce Dumnezeu.

Nu-mi vine să cred. E transmisiune directă de la Finance Awards! Pe nu știu ce canal la care nu se uită nici naiba, dar orișicât! Mă ridic în capul oaselor și mă uit mai bine la ecran. Poate îl văd și pe Luke!

— ... și transmitem în direct de la Grosvenor House, la ediţia din acest an a galei de decernare a Finance Awards. tocmai spune un prezentator. Anul acesta, locaţia a fost schimbată, datorită numărului mare de.

De pur amuzament, iau mobilul și-l sun pe Luke. Aparatul de filmat panoramează sala și mă chiombesc la ecran, uitându-mă la toţi bărbaţii în ţinută de seară, aşezaţi la mese. Uite-l pe Philip, fostul meu șef de la *Successful Saving,* dând vinul pe gât. Și pe fata aia de la Lloyd's, care se îmbrăca, la toate conferinţele de presă, cu același taior verde.

— Bună, Becky.

Luke răspunde abrupt.

— S-a întâmplat ceva?

— Bună! zic. Voiam doar să știu cum e la Finance Awards.

Aștept ca aparatul să-l surprindă în timpul panoramării și pe Luke.
Ca să pot spune „la ghici pe cine văd eu acum?".

— Ei, știi și tu cum e, ca întotdeauna... spune Luke după o pauză. Abia ai loc s-arunci un ac de înghesuiţi ce suntem la Dorchester... înfiorător de multă lume.

La Dorchester?

Privesc absentă telefonul. Apoi, cuprinsă brusc de frisoane, îl lipesc cât pot de ureche. Nu aud nicio zarvă în fundal. Nu se află într-o sală de bal plină de lume, așa-i?

Minte.

— Becky? Mai ești pe fir?

— Păi. îhm. da.

Sunt atât de șocată, că simt că mă ia cu ameţeală.

— Și lângă cine stai?

— Stau lângă. Mei. Cred că trebuie să-nchid, scumpo.

— OK, zic amorţită. Pa.

Aparatul tocmai a trecut peste Mel. E făcută sendviș, între doi grăsani puși la ţol festiv. Nu e niciun loc liber la masa respectivă.

Luke m-a minţit. E în altă parte. E cu altcineva.

Luminile puternice și zgomotul de la ceremonie îmi zgândăresc nervii, așa că sting televizorul. O clipă, rămân privind absent în tăcere, apoi, ca în transă, iau telefonul și mă trezesc formând numărul alor mei. Trebuie să vorbesc cu cineva.

— Alo?

În clipa în care aud glasul familiar și de încredere al mamei, îmi vine să izbucnesc în plâns.

— Mamă, sunt Becky.

— Becky! Ce faci, iubito? Ce face copilul? Dă din picioruțe?

— Copilul e bine.

Îmi ating burta din reflex.

— Dar am. o problemă.

— Ce fel de problemă? mama pare tulburată. Becky, sper că nu sunt cei de la Mastercard din nou?

— Nu! E ceva... personal.

— *Personal?*

— E. e.

îmi muşc buza, dorindu-mi să mă fi gândit puţin înainte de a suna. Nu pot să-i spun mamei ce s-a întâmplat. Nu pot s-o las să-și facă griji. Mai ales că ea m-a avertizat foarte clar că exact asta o să se întâmple.

Poate să-i cer sfatul fără să mă dau de gol. Cum face lumea, când scrie pe la reviste despre „prietenul" lor, când, de fapt, *ei* sunt cei care au fost prinși probând costumul de baie al nevestei.

— E vorba de. o colegă de la serviciu, încep, cu glas tremurător. Cred că vrea să. se mute la un alt raion. A vorbit cu cei de acolo pe la spatele meu și a luat masa cu ei, și tocmai am aflat că m-a minţit.

Pe obraz mi se prelinge o lacrimă.

— Ai vreun sfat să-mi dai?

— Sigur că am un sfat să-ţi dau! zice mama veselă. Scumpa mea, e doar o colegă! Colegele vin și pleacă. Peste câteva săptămâni o să uiţi complet de ea și o să vină altcineva în locul ei!

— Aha, zic după o pauză.

Sinceră să fiu, m-a ajutat mai mult de-o grămadă.

— Acum hai să revenim la ale noastre, tocmai zice mama. Ţi-ai luat suport de scutece? Fiindcă am văzut unul foarte drăguţ la John Lewis.

— Mamă, ideea e că. mai fac eu o încercare. Ideea e că eu *chiar ţin* la colega asta. Și nu-mi dau seama dacă ea chiar se vede cu ceilalţi pe la spatele meu..

— Draga mea, cine e *prietena* asta? se arată mama de-a dreptul perplexă. Mi-ai mai spus vreodată de ea?

— E doar. cineva cu care mă înţeleg foarte bine. Ne simţim bine împreună, avem chiar. un proiect comun. și, nu știu cum să-ţi spun, simţeam că totul merge perfect între noi. Credeam că suntem fericite împreună.

Mi se pune un nod imens în gât.

— Și nu pot suporta gândul de a o pierde.

— Da' cine zice c-o *s-o pierzi?* spune mama, râzând. Chiar dacă se

mută la alt raion, puteţi să vă vedeţi oricând la o cafea, nu?

— Să ne vedem la o cafea? strig supărată. La ce-mi folosește să mă văd cu ea la o cafea?

Moment în care mă închipui stând cu Luke îmbăţoşaţi la o cafea, în timp ce Veneţia bate nervoasă darabana cu unghiile într-un colţ, iar lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji.

— Becky? exclamă mama, panicată. Scumpa mea, ce-ai? Ce-i cu tine?

— Nimic, zic trăgându-mi nasul și frecându-mă pe faţă. Doar că sunt un pic... supărată.

— E chiar atât de importantă fata asta pentru tine? zice mama realmente bulversată.

În fundal, îl aud pe tata întrebând „Ce s-a întâmplat?" și aud niște foșnete, semn că mama s-a îndepărtat de telefon.

— E Becky, o aud că zice în șoaptă. Cred că a luat-o puţin razna din cauza hormonilor, biata de ea.

Pe bune acum. N-am *nicio problemă* cu hormonii. Soţul meu are *o aventură*.

— Becky, ascultă-mă, revine mama la celălalt capăt al firului. Ai vorbit cu prietena ta despre treaba asta? Ai întrebat-o direct, verde în faţă, dacă are de gând să se mute la alt raion? Ești sigură că ai înţeles bine situaţia și nu interpretezi tu greșit?

Tac, încercând să-mi imaginez cum o să-l iau la întrebări pe Luke diseară, când se întoarce acasă. Dacă începe să ţipe la mine și încearcă să îmi demonstreze că a fost la ceremonia de decernare a premiilor? Dacă-mi spune că o iubește pe Venetia și că mă părăsește pentru ea?

Îmi vine rău la gândul oricăreia dintre aceste două variante.

— Nu-i ușor, zic într-un final.

— Of, Becky, oftează mama. Niciodată n-ai fost bună la luat situaţiile în piept.

— Nu, recunosc, jucându-mă cu piciorul pe covor. Cred că nu.

— Ești matură acum, iubita mea, spune mama cu blândeţe. Trebuie să *înfrunţi* problemele. Știi ce trebuie să faci.

— Ai dreptate.

Oftez din rărunchi și simt cum îmi slăbește ușor încordarea.

— Mersi, mamă.

— Ai grijă, draga mea. Nu pune la suflet. Tata îţi transmite și el dragostea lui.

— Ne vedem curând, mamă. Pa. Și mersi, închid telefonul, cu hotărâre bruscă. Așa e, mamele *știu* cel mai bine. Mama m-a făcut să văd lucrurile clar, pentru prima dată. Știu precis ce trebuie să fac.

O să angajez un detectiv particular.

FACULTATEA DE LIMBI CLASICE UNIVERSITATEA OXFORD
OXFORD 0X1 BTH

Dnei R. Brandon
37 Maida Vale Mansions
Maida Vale
Londra, NW6 OYF

3 noiembrie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru mesajul telefonic, pe care secretara mea mi l-a relatat cât de bine a putut.

Îmi pare foarte rău să aflu că e posibil ca soţul dumneavoastră să „aibă o aventură în latină", așa cum aţi afirmat. Înţeleg perfect cât de neliniștită trebuie să fiţi și sunt încântat să vă traduc mesajele sms pe care mi le-aţi trimis. Sper că vă va fi de folos.

Cu consideraţie,

Edmund Fortescue,
Profesor de limbi clasice

P.S. Întâmplarea face ca „Amant latin" să nu se refere, în general, la

o persoană care discută cu iubita sa în latinește; sper că aceste cuvinte ale mele vă vor aduce cât de cât pacea în suflet.

Denny and George 44 Floral
Street Covent Garden Londra W1

Dnei R. Brandon 37 Maida Vale
Mansions Maida Vale Londra,
NW6 OYF

I noiembrie 2003

Dragă Rebecca, iţi mulţumesc pentru scrisoarea ta. Îmi pare foarte rău să aud că te-ai supărat atât de tare pe obstetriciana ta.

Suntem mișcaţi de spusele tale, referitoare la faptul că ţi-ai petrecut multe clipe frumoase în magazinul nostru și că simţi că „e cel mai potrivit loc de pe pământ în care să aduci pe lume un copil". Din păcate însă, mi-e teamă că nu putem transforma magazinul într-un salon temporar de nașteri, nici măcar pentru o clientă veche și atât de preţioasă cum ești tu.

Îţi mulţumim nespus pentru intenţia ta de a da copilului numele „Denny George Brandon"; din păcate, însă, mi-e teamă că acest lucru nu ne va face să ne schimbăm decizia.

Mult noroc la naștere.
Cu cele mai bune urări,
Francesca Goodman,
Manager

REGAL AIRLINES

Sediu Central Preston House
354 KINGSWAY, LONDRA, WE2 4TH

Dnei Rebecca Brandon 37 Maida Vale Mansions
Maida Vale Londra, NWB OYF

3 noiembrie 2003

Stimată doamna Brandon,

Va mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră.

Mi-e teamă că faceţi o gravă confuzie. Daca va naşteţi copilul în timpul unui zbor cu compania Regal, acest lucru nu îl va îndreptăţi pe copil să primească automat „dreptul de a călători la clasa întâi, gratis, pe viaţa". Și nici pe dumneavoastră să călătoriţi împreuna cu el, în calitate de „însoţitor da minor".

Personalul nostru de zbor nu a „asistat la miliarde de naşteri până acum" și, cu voia dumneavoastră, vă voi reaminti politica firmei noastre, care interzice accesul la bordul oricărui zbor Regal a femeilor gravide, după a 36-a săptămână de sarcina.

Sper că veţi alege, cât de curând, să călătoriţi din nou cu aeronavele companiei noastre.

Cu stimă,

Margaret Menair,

Director Departamentul Relaţii cu Clienţii

KENNETH PRENDERGAST Prendergast de Witt Connell Consultanţi financiari

Forward House
394 High Holborn, Londra, WE IV 7EX

Dnei Rebecca Brandon 37 Maida Vale Mansions Maida Vale

Londra, NW6 OYF

5 noiembrie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră.

Am fost destul de tulburat când am auzit de „noul dumneavoastră plan genial". Vă sfătuiesc din suflet sa nu investiţi restul fondului pentru copilul dumneavoastră în așa-numitele „Antiques of the Future" și sa returnaţi polaroidul cu ediţia limitată de bikini Topshop, asupra căreia vă rog să îmi permiteţi să nu fac niciun comentariu. Asemenea investiţii nu sunt „un câștig incendiar", și nici nu sunt de părere că oricine poate scoate un profit „dacă pur și simplu cumpără destule chestii".

Cu permisiunea dumneavoastră, v-aș sugera să vă orientaţi spre investiţii puţin mai convenţionale, cum ar fi titlurile de proprietate și acţiunile la diverse companii.

Cu stimă,

Kenneth Prendergast,

Specialist în investiţii familiale

Doisprezece

Nu știu de ce n-am făcut asta până acum. Are dreptate mama, trebuie să aflu exact ce și cum, Nu trebuie decât să aflu răspunsul la o întrebare extrem de simplă: Luke are sau nu o relaţie cu Venetia? Da sau nu.

Și, dacă da...

La simplul gând mi se pune un junghi Îl stomac și fac o serie de respiraţii ușoare, ca la curs. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. Ignori durerea. N-are rost să-mi bat capul cu ast acum.

Mă aflu în staţia de metrou West Ruislip și-mi consult harta. N-aș fi zis în veci că West Ruislip e genul de loc în care ai putea da peste detectivi particulari. (Deși, la drept vorbind, cred că singura locaţie care-mi vine automat în minţi e centrul orașului Chicago, în anii '40.)

Pornesc pe bulevard, privindu-mă în vitrina unui magazin pe lângă care trec. Mi-a luat o tonă azi-dimineaţă până m-am hotărât cu ce mă îmbrac, însă, în cele din urmă, am optat pentru o rochie simplă neagră, cu imprimeuri, pantofi retro și ochelari de soare supradimensionaţi, opaci. Deși, după cât se pare, ochelarii de soare nu-ţi sunt realmente de niciun folos când vrei să te deghizezi. Dacă m-ar vedea cineva, n-ar zice automat „Uite o femeie misterioasă, în negru", ci „Ia uite-o pe Becky, are ochelari de soare și se duce să-i facă o vizită unui detectiv particular".

Cuprinsă de o nervozitate subită, accelerez pasul. Nu-mi vine să cred că fac așa ceva. A fost atât de ușor. Ca o programare la pedichiură. Am sunat la numărul de pe cartea de vizită pe care mi-a dat-o taximetristul - dar, din păcate, respectivul detectiv tocmai trebuia să plece la Costa del Sol. (Într-o vacanţă în care să joace golf, nu pe urmele unui escroc.) Așa că am căutat detectivi particulari pe internet - și se pare că sunt miliarde! Până la urmă, l-am ales pe unul pe nume Dave Sharpness, Detectiv particular (Specializat în probleme maritale), am stabilit o întâlnire și iată-mă. În West Ruislip.

Cotesc pe o străduţă laterală, și în faţa mea se află clădirea. Mă uit la ea câteva clipe. Nu așa mi-am imaginat-o. Mi-am închipuit un birou sordid, aflat în capătul unui coridor prăfuit, cu un singur bec atârnând golaș la fereastră și, poate, cu gloanţe în ușă. Însă în faţa mea se află un bloc bine întreţinut, cu câteva etaje și stolurile trase, cu un petic de verdeaţă la intrare, cu o tăbliţă pe care scrie „VĂ RUGĂM SĂ NU ARUNCAŢI GUNOI AICI".

Mă rog. Nu e neapărat nevoie ca detectivii particulari să fie niște fiinţe ce trăiesc la limita subzistenţei, nu-i așa? îmi bag harta orașului în geantă, mă îndrept spre intrare și deschid ușile de sticlă. La recepţie se află o femeie palidă, cu părul prost vopsit, în șuviţe roșcat închis. Aceasta ridică privirea din cartea ieftină, broșată, și mă străbate un val de umilinţă acută. Probabil că vede oameni ca mine tot timpul.

— Am întâlnire cu Dave Sharpness, zic, făcând eforturi să-mi ţin bărbia sus.

— Imediat, drăguţo, zice și ochii ei lipsiţi de orice expresie coboară

spre pântecul meu. Ia un loc.

Mă așez pe un scaun maro de spumă poliuretanică și iau un *Reader's Digest* de pe măsuţa de cafea. O clipă mai târziu, se deschide o ușă și se apropie de mine un bărbat la cincizeci și, poate chiar peste șaizeci de ani. Are burtă, ochi albaștri și păr alb care-i stă zburlit în vârful capului bronzat, și gușă pronunţată.

— Dave Sharpness, zice cu un glas gâjâit de fumător, și-mi strânge mâna. Haideţi, intraţi.

Il urmez într-un mic birou cu jaluzelele trase și masă de mahon. Un raft întreg e înţesat de volume cu aspect de cărţi de drept, și bibliorafturi cu nume pe ele. Observ unul pe care scrie „Brandon" deschis pe birou și simt un licăr de alarmă. Asta numește el discret? Dacă avea Luke o întâlnire de afaceri în West Ruislip și trecea pe lângă fereastră și-l vedea?

— Deci, doamnă Brandon.

Dave Sharpness s-a strecurat cumva în spatele biroului și mi se adresează cu glas răgușit.

— În primul rând, permiteţi-mi să mă prezint. Înainte de a mă face detectiv particular, am lucrat treizeci de ani în domeniul auto. Dat fiind că am trecut eu însumi prin diferite experienţe dureroase, știu cât se poate de bine prin ce treceţi în acest moment.

Se apleacă spre mine, și gușa îi flutură ușor.

— Fiţi încredinţată, vă rog, o sută și *cincizeci* la sută, că în urma anchetei mele veţi obţine rezultate sigure.

— Aha. Super, fac eu înghiţind în sec. Îhm... Mă întrebam dacă sunteţi, vă rog, amabil să nu mai ţineţi biblioraftul cu numele meu la vedere? Oricine îl poate vedea pe raftul ăla!

— Acestea sunt doar de faţadă, doamnă Brandon, spune Dave Sharpness, arătând către raft. Vă rog să nu vă faceţi griji. Dosarul dumneavoastră va fi pus cu grijă la păstrare în baza noastră de date protejată.

— A, înţeleg, zic, un pic mai liniștită.

„Baza noastră de date protejată" sună destul de bine. Un subsol cu uși cu cifru și o reţea de raze laser, infraroșu.

— Și... în ce anume constă ea exact?

— E un fișier dintr-un birou din spate, explică ștergându-și fața lucioasă cu o batistă. Încuiat în fiecare seară de Wendy, administratoarea noastră. Iar acum haideți să ne apucăm de treabă.

Își trage în față niște coli A4.

— Haideți s-o luăm cu începutul. Vă faceți griji în legătură cu soțul dumneavoastră. Credeți că vă înșală.

Îmi vine să strig brusc „Nu! Luke nu m-ar înșela niciodată!" și să mă ridic și să fug.

Dar atunci de ce-am mai venit aici?

— Nu. știu, rostesc cu greu. Poate. Suntem căsătoriți de un an și totul părea minunat. Dar a apărut. femeia asta. Veneția Carter. Au avut o relație în trecut, și acum ea s-a mutat înapoi la Londra. Iar el se vede destul de des cu ea, cu mine e distant și mă repede tot timpul, și își trimit într-una sms-uri în *codul lor,* iar aseară el.

Nu mai pot continua, și abia reușesc să respir.

— Oricum, pur și simplu vreau să știu ce se întâmplă.

— E normal, spune Dave Sharpness, notând. De ce să mai acceptați starea asta de nesiguranță și suferință?

— Exact, încuviințez din cap.

— Vreți răspunsuri. Instinctele dumneavoastră vă spun că e ceva care nu e în regulă, dar nu vă dați seama exact ce anume.

— Aveți dreptate!

Doamne, omul ăsta mă înțelege perfect.

— Tot ce doriți e să aveți proba fotografică a acestei aventuri ilicite.

— Eu. ăă.

Am amuțit. Sinceră să fiu, nu m-am gândit niciodată la dovada foto. Nu m-am gândit decât să obțin un „da" sau un „nu".

— Sau video, ridică Dave Sharpness privirea. Putem pune toate probele pe un DVD, dacă doriți.

— *Pe un DVD?* repet după el, șocată.

Poate că nu m-am gândit prea bine înainte.

Chiar am de gând să angajez pe cineva să-l urmărească pe Luke, cu o cameră video? Dacă află?

— Dar nu puteţi *să-mi spuneţi* pur și simplu dacă are sau nu o aventură? îi sugerez. Fără să faceţi poze sau să-l filmaţi?

David Sharpness ridică din sprâncene.

— Doamnă Brandon, credeţi-mă, când vom avea dovada, o să vreţi s-o vedeţi cu propriii dumneavoastră ochi.

— Vreţi să spuneţi... *dacă* veţi descoperi vreo dovadă. Poate că m- am înșelat eu! E posibil ca totul să fie doar o. nu mai continui când îi remarc expresia.

— Prima regulă a investigaţiilor matrimoniale, spune cu un zâmbet sinistru. Doamnele se înșală foarte rar. Intuiţia feminină nu prea dă greș.

Individul ăsta e un expert în domeniu. O fi știind el ce-o fi știind.

— Deci credeţi.

Îmi trec limba peste buze, care mi s-au uscat brusc.

— Chiar credeţi că.

— Eu nu cred, spune Dave Sharpness fluturând din mâini. Eu descopăr. Indiferent dacă își face de cap cu o damă, două sau un cârd întreg, eu și cu oamenii mei aflăm tot și vă furnizăm toate dovezile de care aveţi nevoie.

— Dar nu-și face de cap cu niciun cârd de dame! zic îngrozită. Știu că nu-i așa! E vorba de o singură femeie, Venetia Carter. mă opresc în clipa în care Dave Sharpness ridică un deget dezaprobator.

— Haideţi mai bine să aflăm, nu vreţi? Așa, acum o să am nevoie de orice informaţii îmi puteţi oferi. Despre toate femeile pe care le cunoaște - atât prietenele lui, cât și ale dumneavoastră. Toate locurile pe care le frecventează, toate obiceiurile lui. Îmi place să-mi fac treaba ca lumea, doamnă Brandon. Iar eu am să pun cap la cap un întreg dosar despre viaţa soţului dumneavoastră, plus date despre orice femeie sau alte persoane relevante. La sfârșitul investigaţiei, veţi ști absolut totul despre el.

— Uitaţi care-i treaba.

Fac eforturi să-mi păstrez calmul.

— Deja știu totul despre Luke. În afară de acest mic amănunt. E *soţul meu.*

— Ei, dac-aș avea o liră pentru fiecare damă care mi-a zis asta! David Sharpness pufnește într-un râs gâjâit. Dumneavoastră completaţi detaliile pe care vi le-am cerut. Restul îl facem noi.

Îmi întinde un blocnotes. Îl iau și încep să vântur colile stresată.

— Trebuie să... vă dau și o poză?

— De asta ne ocupăm noi. Dumneavoastră spuneţi-ne doar despre tipele pe care le cunoaște. Aveţi grijă să nu uitaţi vreuna. Prietene. colege. aveţi vreo soră?

— Păi. da, zic, luată prin surprindere. Dar el *niciodată*... Adică, nici într-o mie de ani.

David Sharpness scutură din cap grav și în același timp amuzat.

— Aţi fi uimită, doamnă Brandon. Din experienţa mea, dacă au un singur secret, oricât de mic, înseamnă că au de fapt mult mai multe.

Îmi întinde un pix.

— Nu vă faceţi griji. O să vă dăm de știre, cât de curând.

Scriu în susul paginii „Venetia Carter", apoi mă opresc.

Ce naiba *fac?*

— Nu pot s-o fac.

Las jos stiloul.

— Îmi pare rău. Mă simt total aiurea. E *greșit.* Auzi, să-mi spionez propriul soţ!

Îmi dau scaunul în spate și mă ridic.

— N-ar fi trebuit să vin. Nici nu știu ce naiba caut aici.

— Nu e nevoie să luaţi decizia astăzi, spune Dave Sharpness netulburat, întinzându-se după un pachet de caramele. Tot ce vă pot spune e că nouăzeci la sută dintre clienţii care sunt oameni de bună- credinţă și au mustrări de conștiinţă, ca dumneavoastră acum, se întorc în maximum o săptămână. Și se hotărăsc să continue investigaţiile, doar că au pierdut o săptămână degeaba. Având în vedere și sarcina avansată.

Privirea îi coboară sugestiv asupra pântecului meu.

— Ei bine, în locul dumneavoastră eu i-aș da drumul chiar acum.

— A, mă strecor încet înapoi în scaun. La asta nu m-am gândit.

— Și noi nu folosim cuvântul „spionaj", adaugă, încreţindu-și nasul

stacojiu. Nimănui nu-i place să spună că-și spionează iubitul. Noi preferăm termenul de „observare de la distanţă".

„Observare de la distanţă". într-adevăr, sună mai bine.

Mă joc cu piatra de naștere, încercând să iau o decizie. Poate că are dreptate. Dacă plec acum, peste-o săptămână o să fiu înapoi. Poate ar trebui să semnez pur și simplu pe linia punctată, chiar acum.

— Și dacă bărbatul meu vă vede? ridic ochii spre el. Dacă e total nevinovat și descoperă c-am angajat un detectiv? N-o să mai aibă în veci încredere în mine...

— Vă rog să staţi fără grijă, ridică Dave Sharpness o mână. Toţi oamenii mei operează cu cea mai mare prudenţă și discreţie. Fie soţul dumneavoastră e nevinovat, caz în care nu e nicio problemă. Fie e vinovat, caz în care aveţi dovada necesară pentru a lua măsurile necesare. Sincer să fiu, doamnă Brandon, oricum ar fi, tot în câștig sunteţi.

— Deci nu există nicio șansă ca el să afle despre asta, da? zic, ca să fiu sută la sută sigură.

— Vă rog, și Dave Sharpness chicotește iar. Doamnă Brandon, sunt un profesionist, ce Dumnezeu.

Pe bune acum, habar n-am avut că e atât de greu să angajezi un detectiv. Îmi ia cam patruzeci de minute să notez toate informaţiile cerute de Dave Sharpness. De fiecare dată când încerc să-i explic că singurul lucru care mă interesează e să aflu dacă e ceva între Luke și Venetia, el ridică mâna și zice:

— Vă rog mult, ascultaţi-mă pe cuvânt, doamnă Brandon, dacă aflăm ceva, o să fiţi mai mult decât interesată să aflaţi cât mai multe despre subiect.

— Gata, zic într-un final, împingând hârtiile spre el. Nu-mi vine nicio altă persoană în cap.

— Excelent.

Dave Sharpness ia blocnotesul și coboară cu degetul pe lista de nume.

— O să începem investigaţiile asupra lor. Între timp, o să vă plasăm soţul sub ceea ce noi numim etapa de supraveghere primară.

— Aha, zic neliniștită. Și asta ce implică?

— Unul dintre oamenii mei cei mai calificaţi vă va urmări soţul pentru o perioadă iniţială de două săptămâni, după care ne vom reîntâlni. Orice informaţie obţinută de noi între timp vă va fi comunicată direct prin intermediul meu. Firește, voi avea nevoie *și* de un mic aconto...

— A, zic, ducându-mi mâna la geantă. Firește.

— Și, în calitate de nou client. scotocește prin sertar și scoate o foaie volantă, aveţi dreptul la o ofertă specială.

Ofertă specială? Chiar crede că mă interesează cine știe ce ofertă specială idioată? Când îmi e amenințată *căsnicia?* Adevărul e că mă simt efectiv jignită că a pomenit de ea.

— E valabilă doar azi, continuă Dave Sharpness, întinzându-mi foaia volantă. Cumpăraţi una și a doua o primiţi la jumătate de preţ. E o oportunitate unică, doar pentru noii clienţi. Ar fi păcat să nu profitaţi de așa un chilipir.

Se lasă tăcerea. Fără să vreau, simt că mă încearcă o mică, infimă urmă de curiozitate.

— Ce vreţi să spuneţi? Dau din umeri nedumerită. Că al doilea detectiv e la jumătate de preţ?

— Ei, hai că sunteţi o scumpă! iar David Sharpness emite un nou hohot de râs gâjâit. Nu, comandaţi o a doua *investigaţie* și o obţineţi la jumătate de preţ. Asta vă scutește de a mai reveni aici. Vă rezolvaţi toate nevoile de investigaţii dintr-o singură suflare.

— Dar nu mai am nicio altă nevoie de investigaţii.

— Sunteţi sigură? Individul ridică din sprâncene. Gândiţi-vă mai bine, doamnă Brandon. Nu mai există niciun alt mic mister pe care aţi dori să-l elucidaţi? Vreo persoană dispărută de urma căreia aţi dori să dăm? Oferta e valabilă doar azi. Vă veţi căi dacă o rataţi, zice întinzându-mi (oaia volantă. Aici găsiţi lista noastră completă de servicii.

Deschid gura să-i zic că nu mă interesează - apoi o închid la loc.

Poate că n-ar fi rău să mă gândesc o secundică. Vreau să zic că e o afacere destul de bună. Și poate că există vreun lucru pe care aș vrea

să-l aflu. Cobor privirea pe foaia volantă. Mi-aș putea regăsi o veche colegă de școală... sau să localizez un autoturism prin satelit UPS... sau, pur și simplu, să aflu mai multe despre un prieten sau un vecin.

O, Doamne. Știu!

Nu sunt prea sigură că Dave a înţeles *sută la sută* treaba cu sprâncenele. Însă eu i-am explicat cât am putut de limpede și i-am făcut și un desen, așa că, până la urmă, am reușit să-l fac să se ambaleze. Mi-a zis că, dacă nu e-n stare să afle unde și cum își face Jasmine sprâncenele, atunci înseamnă că n-a fost în viaţa lui cel mai bun comis-voiajor regional al anului 1989 (din zona de sud-vest). Nu știu ce legătură are asta cu meseria de detectiv, dar în fine. A acceptat cazul. Pe amândouă.

Deci gata, am făcut-o. Singura problemă e că acum mă simt îngrozitor de vinovată.

Cu cât mă apropii mai tare de casă, cu atât mai vinovată mă simt, până când efectiv nu mai pot suporta. Mă grăbesc în prăvălia de la capătul străzii noastre și-i iau lui Luke un buchet de flori și niște bomboane de ciocolată și, în ultima clipă, arunc în pachet și o sticluţă de whisky.

Mașina lui se află în parcare, ceea ce înseamnă că trebuie să fie acasă. În timp ce urc în lift, încep să-mi repet în minte povestea pe care am să i-o spun. Iată planul meu: să-i spun că am fost toată după-masa la serviciu.

Nu. Poate că a sunat acolo cine știe din ce cauză și a aflat că mi-am luat după-masa liberă.

O să-i zic c-am fost la cumpărături. În niciun caz în zona West Ruislip.

Dar dacă m-o fi văzut cineva în West Ruislip? Dacă una dintre angajatele lui Luke locuiește acolo și a lucrat acasă azi și l-a sunat pe Luke și i-a zis „la ghici, tocmai am văzut-o pe nevastă-ta!".

OK, am fost în West Ruislip. Am fost acolo. pentru un cu totul alt motiv. Ca să văd un hipnoterapeut pentru gravide. Da. Genial.

În momentul ăsta am ajuns deja la ușa de la intrare și, în clipa în care o descui, inima-mi duduie și sunt stresată la culme.

— Bună!

Luke apare în hol cu un buchet uriaș în mână și mă uit la el bulversată. *Amândoi* avem flori?

O, Doamne. Știe.

Nu. Nu te prosti. De unde să știe? Și de ce mi-ar lua flori, dac-ar ști?

Luke pare la fel de nedumerit ca și mine.

— Astea sunt pentru tine, zice după o pauză.

— Aha, zic cu glasul sugrumat. Ei bine... astea sunt pentru tine.

Facem schimb de buchete stângaci, și eu îi dau bomboanele și sticluţa de whisky.

— Hai să mergem.

Luke îmi arată către bucătărie și îl urmez spre zona unde avem o canapea și o masă joasă. Soarele după-amiezii târzii inundă camera, ca în plină vară.

Luke se lasă să cadă pe canapea lângă mine și ia o gură din sticla de bere de pe masă.

— Becky, am vrut doar să-ţi spun că-mi pare rău.

Se freacă pe frunte, de parcă ar vrea să-și găsească mai ușor cuvintele.

— Știu că în ultimele zile am fost cam absent. E o perioadă foarte ciudată. Dar. cred că am reușit să scap de un lucru care mă deranja.

Ridică în fine privirea și am sentimentul că înţeleg perfect ce vrea să zică. Face aluzii cât se poate de clare! *Un lucru care mă deranja.* Adică de ea. Venetia s-a dat la el - și el a respins-o. Asta încearcă să-mi spună! A trimis-o la plimbare!

Iar eu n-am avut altă treabă decât să angajez detectivi particulari, de parcă n-aș avea încredere în el. De parcă nu l-aș iubi.

— Luke, și mie îmi pare rău! zic cuprinsă brusc de remușcare. Pe cuvântul meu.

— Pentru ce?

Luke pare luat ca din oală.

— Pentru. ăă.

Nu lăsa gura să te ia iar pe dinainte, Becky.

— Pentru. ziua aia în care am uitat să fac comanda la băcănie.

Mereu m-am simţit foarte vinovată pentru chestia asta.

— Vino-ncoace.

Luke râde și mă trage mai aproape, ca să mă sărute. O vreme stăm pur și simplu acolo, cu feţele scăldate în căldura soarelui. Copilul se foiește într-una în burta mea și ne uităm amândoi cum îmi tresare rochia. Te bagă un pic în sperieţi, așa cum a spus și Suze. Dar e și palpitant.

— Deci, spune Luke, punându-mi o mână pe stomac, când mergem să ne uităm la cărucioare?

— Curând!

Îl îmbrăţișez și-l strâng tare la piept, ușurată. Luke mă iubește. Suntem din nou fericiţi. *Știam eu* că așa o să fie.

Pentru: Dave Sharpness
De la: Rebecca Brandon
Subiect: Luke Brandon

Stimate domnule Sharpness,

Vreau doar să repet mesajul pe care vi l-am lăsat pe robot. Doresc SĂ ANULEZ investigaţia asupra soţului meu. Repet: ANULAŢI-O. Se pare că, până la urmă, nu are nicio aventură.

Vă voi contacta cât de curând în legătură cu avansul pe care vi l- am dat.

Cu cele mai bune urări,
Rebecca Brandon

FACULTATEA DE LIMBI CLASICE UNIVERSITATEA OXFORD OXFORD 0X16TH

Dnei R. Brandon 37
Maida Vale Mansions
Maida Vale

Londra, NW6 OYF

11 noiembrie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Sunt încântat să vă pot trimite traducerile mesajelor în latină pe care mi le-aţi încredinţat și sper ca ele să vă liniștească. Sunt total inofensive. De pildă, „sum suci plena" înseamnă „îmi place viaţa", și nu are câtuși de puţin înţelesul mult mai colorat pe care i l-aţi atribuit.

De asemenea, cred că v-aţi făcut griji inutile referitor la expresiile „licitum dic", „fac me" și „sex", care în latină înseamnă „șase".

Dacă vă mai pot fi de ajutor cu ceva, vă rog să nu ezitaţi să-mi spuneţi. Nișteleçţii de latină, poate?

Cu cele mai bune urări,

Al dvs,

Edmund Fortescue,

Profesor de limbi clasice

Treisprezece

Lumea se vede cu totul altfel când știi că soţul tău nu are o aventură.

Un telefon nu mai e motiv de paranoia, ci doar un telefon. Un sms e doar un sms. O cină târzie în oraș nu e un motiv pentru o ceartă. Se pare chiar că „Fac me" *nu* înseamnă... ce am crezut eu că înseamnă.

Slavă Cerului că am sistat treaba cu detectivul, asta-i tot ce pot să spun. I-am ars chiar toate hârtiile și toate chitanţele, ca nu cumva să dea peste ele Luke. (După care am inventat o poveste despre placa stricată de îndreptat părul, atunci când s-a declanșat alarma de fum.)

Luke a fost mult mai relaxat în ultimul timp și n-a pomenit de *ea* nici măcar o dată în ultimele două săptămâni. Cu excepţia zilei când ia venit invitaţia la petrecerea cu prietenii lui de la Cambridge, când a aruncat în treacăt „A, da, mi-a spus Ven despre asta". E o serată dansantă la Guildhall, în Londra, și sunt hotărâtă să arăt cât de bine și de glamoroasă pot, așa cum arată Catherine Zeta Jones la Gala

Premiilor Oscar. Ieri mi-am cumpărat *cea mai tare* rochie, sexy și mulată, de mătase albastră-miez de noapte, si acum îmi trebuie și niște pantofi cu toc asortaţi (ca să moară de oftică Veneţia).

Deci totul merge cum nu se poate mai bine. Săptămână viitoare semnăm contractul pentru casă și aseară ne-am gândit ce-ar fi să dăm o mega petrecere de mutat în noua locuinţă/botez, ceea ce ar fi supermișto! Iar vestea cea mai mare e că azi sosește Danny! Vine în dimineaţa asta, direct la magazin, ca să-i cunoască pe toţi și să anunţe public colaborarea sa cu The Look. După care o să luăm prânzul amândoi, doar noi doi. Abia aștept.

La nouă și jumătate, când ajung la The Look, e o agitaţie de nedescris. La parter a fost creată o zonă de recepţie, cu o masă cu pahare de șampanie și un ecran mare cu imagini de la ultima paradă de modă a lui Danny. Au venit deja câţiva ziariști pentru conferinţa de presă, și tot departamentul de PR mișună peste tot cu ochi strălucitori, împărţind materiale de presă.

— Rebecca.

Eric mă ia în primire imediat, fără măcar să mă lase să-mi dau jos haina.

— Un cuvânt, doar. Ai vreo veste despre designul creat special pentru noi?

Asta e singura problemă, absolut minoră. Danny a zis c-o să ne trimită schiţa de lucru a designului săptămână trecută. Și încă n-a trimis nimic. Am vorbit cu el acum vreo două zile și mi-a spus că e pe- aproape, o simte, nu mai are nevoie decât de o clipă de inspiraţie finală. Ceea ce poate să însemne orice. Probabil înseamnă că nici măcar nu s-a apucat. Lucru pe care în niciun caz n-am să i-l spun lui Eric.

— Se află în faza finală, zic cât de convingător pot.

— Ai văzut ceva?

— Evident! spun încrucișându-mi degetele la spate.

— Și cum e? întreabă în timp ce între sprâncene îi apar cute de îngrijorare. E o bluză? O rochie? Ce e?

— E ceva... total inovator, îmi flutur vag mâinile. E un fel de... O să

vezi. Când va fi gata.

Eric nu pare prea convins.

— Prietenul tău, domnul Kovitz, are o *nouă* pretenţie de la noi, spune. Două bilete la EuroDisney.

Îmi aruncă o privire îndurerată.

— De ce se duce la EuroDisney?

— Pentru inspiraţie! zic într-un final. Probabil că vrea să facă un comentariu satiric asupra... culturii moderne.

Eric nu pare câtuși de puţin impresionat.

— Rebecca, planul ăsta al tău ne costă deja mult mai mult timp și bani decât am prevăzut, spune abătut. Bani care s-ar fi putut duce pe marketingul convenţional. Sper din suflet să meargă.

— O să meargă! îţi promit că o să meargă!

— Și dacă nu merge?

Simt o împunsătură de frustrare. De ce trebuie să fie atât de pesimist?

— Atunci. demisionez! zic cu un gest larg al mâinii. OK? Ești satisfăcut?

— O să ţin minte ce-ai zis, Rebecca, să știi, spune Eric cu o căutătură de rău augur.

— Așa să faci! spun încrezătoare și-i susţin privirea, până când pleacă.

Rahat. Tocmai m-am oferit să demisionez. De ce naiba am făcut asta? Tocmai mă întreb dacă să fug după Eric și să-i spun „Ha, ha, am glumit!", când îmi sună mobilul. Îl deschid.

— Alo?

— Bună, Becky. Sunt Buffy.

Îmi înăbuș cu greu un oftat. Buffy e asistenta lui Danny și m-a sunat în fiecare seară, ca să verifice un detaliu sau altul.

— Bună, Buffy! mă chinui să-mi iau un ton vesel. Cu ce pot să te ajut?

— Voiam doar să verific dacă a fost rezervată camera de hotel a domnului Kovitz, așa cum a dorit? Temperatura, douăzeci și șapte de grade, televizorul dat pe MTV, trei cutii de Dr Pepper lângă pat?

— Da. Le-am comandat pe toate.

Și, brusc, îmi pică fisa.

— Buffy, cât e ceasul la New York?

— Patru dimineaţa, zice cu un tonus de zile mari și eu mă holbez la telefon, siderată.

— Te-ai sculat la ora patru dimineaţa doar ca să verifici dacă Danny are Dr Pepper în camera de hotel?

— E OK! zice părând să nu aibă nicio problemă. Așa e în lumea modei!

— A venit! aud un ţipăt dinspre ușă. A venit Danny Kovitz!

— Buffy, trebuie să plec, zic grăbită și închid mobilul.

În timp ce mă îndrept spre ușile de la intrare, zăresc pe stradă o limuzină și mă însufleţesc instantaneu. Incredibil ce mare vedetă a ajuns Danny!

Apoi ușile se dau în lături - și iată-l! E la fel de aschilambic ca întotdeauna, și e îmbrăcat în blugi vechi și cea mai cool geacă neagră din lume, cu o mânecă făcută din pânză de saltele. Pare obosit și are părul în toate direcţiile, însă, în clipa în care mă vede, ochii albaștri i se luminează subit și începe să alerge spre mine.

— Becky! O, Doamne, uită-te la tine, spune el, strângându-mă tare la piept. Arăţi *fantastic!*

— Tu vorbești? Uită-te la tine! îi răspund. Domnul Vedetă!

— Hai, hai. Nu sunt *vedetă...* încearcă el preţ de vreo două secunde poza cu modestia. Ei bine... OK. Da, sunt celebru. Nu-i ca lumea de tot?

Nu-mi pot reprima un chicot.

— Deci ei sunt anturajul tău? întreb arătând spre femeia cu cască bluetooth în ureche, care a intrat după el, odată cu tipul solid și chel, care arată de parc-ar fi din serviciile secrete.

— Ea e asistenta mea, Caria.

— Credeam că Buffy e asistenta ta.

— Cea de-a doua asistentă a mea, îmi explică Danny. Iar el e Stan, bodyguardul meu.

— Ai nevoie de bodyguard? zic uimită.

Nici măcar eu nu mi-am dat seama că e chiar atât de faimos.

— Mă rog, nu pot să spun că *am nevoie* de el, recunoaște Danny. Dar m-am gândit că ar fi cool. Hei, le-ai spus să-mi pună Dr Pepper în cameră?

— Trei cutii.

Îl văd pe Eric apropiindu-se și-l virez ușor spre masa cu șampanie.

— Și... cum merge cu designul? arunc în treacăt. Te-ntreb doar fiindcă mă tot pistonează șeful.

Pe chipul lui Danny apare o expresie defensivă, pe care i-o cunosc cât se poate de bine.

— Lucrez la el, OK? Echipa mea mi-a propus niște idei, dar nu-mi plac. Trebuie să mă las pătruns de spiritul magazinului. să absorb Londra prin toţi porii. poate, să mă las inspirat în egală măsură de alte orașe europene.

Alte *orașe europene?*

— Aha. Și. cam cât crezi c-o să-ţi ia treaba asta? Cu aproximaţie.

— Permiteţi-mi să mă prezint, se bagă în vorbă Eric, care a reușit în fine să ne localizeze. Eric Wilmot. Director de marketing aici, la The Look. Bun venit în Anglia, mai spune, strângându-i mâna lui Danny cu un surâs pierit. Suntem încântaţi să colaborăm cu un tânăr designer atât de talentat, la un proiect de modă atât de incitant.

Fraza lui o repetă, cuvânt cu cuvânt, pe cea din comunicatul de presă. O știu, fiindcă eu am scris-o.

— Danny tocmai îmi spunea că e extrem de aproape de clipa când ne va arăta designul final! îi zic lui Eric, rugându-mă lui Dumnezeu ca Danny să-și ţină pliscul. Nu-i așa că-i extraordinar? Chiar dacă, deocamdată, nu ne poate spune cu exactitate data la care se va întâmpla acest lucru.

— Domnule Kovitz!

O fată la vreo douăzeci de ani, cu cizme verzi și o haină foarte stranie, făcută dintr-un material cam ca folia alimentară, se apropie de noi timidă.

— Sunt de la *Fashion Student Gazette*. Voiam doar să vă zic că sunt o *mare* fană a dumneavoastră. De fapt, și eu și toate colegele mele de la

Central Saint Martin. Vă pot pune câteva întrebări legate de subiectele care vă inspiră?

Ha. Vedeţi? îl săgetez pe Eric cu o privire triumfătoare, la care el îmi răspunde cu o grimasă.

E super palpitant să iei parte la o mega lansare de modă, la un mare magazin universal! Chiar dacă e vorba de un magazin gol, care-a dat un chix de proporţii.

Toată lumea ţine câte un discurs, chiar și eu. Brianna anunţă iniţiativa și le mulţumește jurnaliștilor că au venit. Eric spune din nou cât de încântaţi suntem că lucrăm cu Danny. Eu explic că îl știu de la prima lui colecţie expusă la Barneys (nu pomenesc nimic despre faptul că tricourile lui se destrămau văzând cu ochii și că era cât p-aci să fiu dată afară). Danny spune cât de bucuros e că e designer invitat la The Look, și cum e sigur că, în maximum șase luni, acesta va fi cel mai căutat magazin din Londra.

La final, toată lumea e cât se poate de bine-dispusă. Toată lumea în afară de Eric.

— Designer invitat? zice când rămânem singuri. Cum adică „designer invitat"? Ce-și închipuie, că-l ţinem aici un an întreg?

— Nu! zic. Sigur că nu!

E posibil să trebuiască să am o mică discuţie cu Danny.

În cele din urmă, după ce dau pe gât și ultima picătură de șampanie, jurnaliștii de modă se împrăștie care încotro. Brianna și Eric dispar și ei în birourile lor și rămân singură cu Danny. Mă rog, cu Danny și alaiul lui.

— Ce facem, mergem la masă? sugerez.

— Normal! spune Danny și se uită spre Caria, care se sesizează imediat și-ncepe să vorbească în cască.

— Travis? Travis, sunt Carla. Eşti, te rog, drăguţ să tragi maşina în faţă?

Cool! Mergem cu limuzina!

— E un loc foarte drăguţ după colţ, încep, dar Caria mă reduce la tăcere imediat.

— Buffy a făcut rezervări la trei restaurante recomandate de

Zagat36. Japonez, franţuzesc și al treilea parcă era italian...

— Marocan nu-i niciunul? zice Danny, în momentul în care șoferul îi deschide ușa.

— O sun imediat pe Buffy, spune Caria fără să clipească.

În timp ce urcăm în limuzină, formează un număr din memoria mobilului.

— Buffy, Caria sunt. Vrei, te rog, să lași un pic în expectativă rezervările pe care le-ai făcut și să cauţi un restaurant marocan pentru acum, la prânz? *Marocan,* repetă, rostind cuvântul cât mai clar. Londra, vest unu. Mersi, scumpo.

— Parcă am chef de un latte, se trezește Danny din senin. O mocha latte.

Fără să clipească măcar, Caria vorbește iar în cască.

— Bună, Travis. Caria sunt, zice. Oprește, te rog, la Starbucks. Repet, *Starbucks.*

Treizeci de secunde mai târziu, limuzina oprește în faţă la Starbucks. Caria deschide portiera.

— Doar un mocha latte? zice.

— Îhîm, spune Danny, întinzându-se leneș.

— Stan, tu vrei ceva? se uită Caria la bodyguard, care e povârnit în scaun, conectat la ipod.

— Ha? deschide ochii. A, da, Starbucks. Ia-mi un cappuccino, te rog. Cu multă spumă.

Portiera se închide și mă întorc spre Danny, uluită. Așa e tot timpul, are oameni care stau după fundul lui non-stop?

— Danny.

— Îhm?

Danny ridică ochii din *Cosmo Girl,* pe care tocmai o răsfoiește.

— Hei, ţi-e frig? Că mie îmi cam e.

Își deschide mobilul și formează un număr din agendă.

— Caria, e puţin cam răcoare în mașină. OK, mersi.

36 Ghid al restaurantelor newyorkeze, lansat în 1979, extins ulterior la cele mai importante orașe ale lumii.

Asta-i prea de tot.

— Danny, e ridicol! strig. Nu poţi să vorbeşti şi singur cu şoferul? Nu poţi să te duci să-ţi iei şi singur o amărâtă de cafea?

Danny pare sincer bulversat.

— Păi... aş putea, zice. Cred.

Îi sună mobilul şi răspunde.

— Da, scorţişoară. A, păcat, zice acoperind telefonul cu mâna. Buffy n-a reuşit să ne găsească niciun restaurant marocan. Ce zici de unul cu bucătărie libaneză şi europeană?

— Danny. mă simt ca pe o altă planetă. E un restaurant foarte drăguţ chiar aici, arăt pe geam, în faţa noastră. Nu putem să intrăm acolo pur şi simplu? Numai noi doi, şi fără nimeni altcineva?

— A, face Danny, părând că-i pică, în fine, fisa. Păi. sigur. Hai să mergem.

Coborâm din maşină, tocmai în clipa în care Caria se apropie cu o tavă de la Starbucks.

— S-a întâmplat ceva? ne priveşte alarmată.

— Ne ducem la masă, zic. Doar Danny şi cu mine. Aici.

Îi arăt spre restaurant, care se numeşte Annie's.

— Aha, dă din cap Caria cu putere, făcând eforturi să priceapă ce se întâmplă. Minunat! Vă fac imediat rezervare.

Spre totala mea mirare, formează iar un număr din memorie.

— Bună, Buffy, vrei, te rog, să rezervi o masă la un restaurant pe nume Annie's, îţi spun imediat exact cum se scrie.

Buffy e la *New York*. Iar noi ne aflăm la trei metri de locul respectiv. Ce-i prostia asta?

— Pe bune acum, ne descurcăm şi singuri! îi zic Cariei. Ne vedem mai târziu!

Şi îl târăsc pe Danny după mine pe trotuar şi în restaurant.

Avem puţin de aşteptat până se eliberează o masă. Însă eu îmi expun pântecul în toată splendoarea lui şi suspin visătoare spre maitre d' - şi, câteva minute mai târziu, ne aflăm pe o banchetă ascunsă într- un colţ şi ne cufundăm pâinea în ulei de măsline delicios. Ceea ce e o adevărată uşurare. Tocmai eram pe punctul de a-mi accepta

înfrângerea și de a apela la Buffy.

— Îmi place foarte mult aici, spune Danny, în timp ce chelnerul îi toarnă vin în pahar. În sănătatea ta, Becky!

— În sănătatea ta! ciocnesc cu el, cu paharul de apă. Să bem în cinstea noului tău design fabulos pentru The Look!

Mă sforţez să las o pauză firească.

— Așa, tocmai voiai să-mi spui când crezi că o să ne poţi prezenta ceva, nu?

— Da? pare Danny surprins. Auzi, vrei să vii cu mine la Paris săptămână viitoare? Dacă nici acolo nu e locul ideal pentru *gay,* nu știu unde e...

— Super! încuviinţez din cap. Chestia e, Danny, că. am cam. avea nevoie să ne dai ceva. cât de repede.

— *Repede?* cască Danny ochii, cu o privire de om care se simte trădat. Cum adică, repede?

— Ei, cum adică repede! Cât de curând ești în stare, sinceră să fiu. Încercăm să ne salvăm magazinul, deci cu cât avem ceva mai repede, cu atât mai bine.

În clipa în care îi zăresc privirea plină de reproș, tac.

— Aș putea să vă dau ceva „repede", zice, articulând cuvintele cu dispreţ. Aș putea, fără probleme, să vă dau câteva idei la plesneală, în câteva secunde. Sau aș putea să fac ceva *care să însemne ceva.* Lucru care cere *timp.* Asta-i procesul creativ, așa că te rog să mă scuzi că sunt artist.

Ia o gură mare de vin și lasă paharul jos.

Nu pot să-i spun că vreo două-trei idei la plesneală îmi sună foarte bine.

Sau pot?

— E și o cale de mijloc? mă încumet într-un final. Cum ar fi. vreo câteva idei *destul de bune,* în cam. o săptămână?

— O *săptămână?* se arată Danny aproape și mai jignit decât înainte.

— Sau. ce vrei tu, o las eu mai moale. Tu ești geniul creativ, tu știi cum lucrezi mai bine. Deci! Ce vrei să mănânci?

Comandăm penne (eu) și homar (Danny) și salata specială cu ouă

de prepeliţă (Danny) și un cocteil cu șampanie (Danny).

— Și care mai e viaţa ta? întreabă Danny când, într-un final, chelnerul se retrage. Eu am trecut printr-o perioadă de coșmar *total* cu iubitul meu, Nathan. Am crezut că mă înșală.

— Și eu, mărturisesc.

— Poftim?

Danny își scapă chifla, uluit.

— Ai crezut că *Luke*...

— Are o aventură, încuviinţez.

— Glumești, zice Danny, literalmente șocat. Voi doi sunteţi cuplul perfect.

— Acum s-a rezolvat, îl liniștesc. Știu că n-am de ce să-mi fac griji. Dar aproape c-am pus un detectiv pe urmele lui.

— *Ete na.*

Danny se apleacă în faţă, cu ochii licărindu-i de curiozitate.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am sistat operaţiunea.

— Iisuse.

Danny mestecă bine chifla, procesând informaţiile.

— Și de ce-ai crezut că te înșală?

— Au fost niște chestii cu *o tipă*. Care, din întâmplare, e chiar obstetriciana mea. Și a fost iubita lui Luke, pe vremuri.

— O-o, se strâmbă Danny. Fosta iubită. Ouch. Și cum e tipa?

Îmi vine fără să vreau în minte ziua în care Venetia m-a făcut să-mi pun ciorapii ăia oribili medicinali, cu un licăr de triumf în ochi.

— E o oafă roșcată și o urăsc, zic, mai vehement decât am vrut. Am poreclit-o Cruella de Venetia.

— Și cu ea o să naști? începe Danny să râdă. Pe bune?

— Nu-i deloc amuzant! însă nu-mi pot reprima nici eu chicotul.

— *Trebuie neapărat* să asist și eu la nașterea asta.

Danny înfige beţișorul de cocteil într-o măslină.

—, împinge!", „N-am chef, oafă ce ești!" Ar trebui să vinzi bilete.

— Termină!

Mă doare burta de atâta râs. Mobilul meu, aflat pe masă, bipăie cu

un sms și îl trag mai aproape, ca să-l citesc.

— Hei, e Luke! zice că trece un pic pe-aici ca să te salute! I-am trimis un sms în timp ce comandam, să-i spun unde luăm prânzul.

— Super, zice Danny luând o înghiţitură din cocteilul cu șampanie. Deci acum totul e-n regulă între voi doi?

— Da. De fapt, e chiar mai mult decât atât. Mâine mergem să vedem niște cărucioare, îi surâd radioasă.

— Și el nici măcar nu știe că tu ai crezut că te înșală?

— Am încercat să aduc subiectul în discuţie de câteva ori, zic fără grabă, în timp ce-mi ung o altă chiflă cu unt. Dar el a negat de fiecare dată cu vehemenţă că s-ar petrece ceva între ei. Nici măcar n-am să mai pomenesc despre asta.

— Sau despre detectivul particular, adaugă Danny, strălucindu-i ochii.

— *În nici un caz,* mijesc ochii spre el. Și să nu te prind că-i spui vreun *cuvânt* măcar despre asta, Danny.

— Cine, eu? Niciodată! exclamă el nevinovat și mai soarbe cu nesaţ din cocteilul cu șampanie.

— Ce faceţi, măi?

Mă întorc și-l văd pe Luke croindu-și drum prin restaurantul aglomerat. E îmbrăcat cu noul lui costum Paul Smith și are Blackberry- ul în mână. Îmi face scurt cu ochiul și eu mă sforţez să-mi păstrez seriozitatea, deși tare mă-ncearcă un zâmbet răutăcios, când îmi amintesc de dimineaţa asta. Nu, nu am de gând să zic nimic despre acest subiect. Hai să zic doar că, dacă sunt atât de „neatrăgătoare" și de „lipsită de sex-appeal", cum a spus Venetia, atunci Luke de ce-a...

Oricum. Să trecem mai departe.

— Danny! Nu te-am mai văzut de-un secol!

— Luke! sare Danny în picioare și-l bate pe spate. Îmi pare bine să te văd!

— Felicitări pentru toate succesele tale! spune Luke, trăgându-și un scaun de la o masă vecină. Nu pot să stau mult - dar am vrut să-ţi urez bun venit la Londra.

— Sal'tare, amice, face Danny cu cel mai cumplit accent Cockney pe

care l-am auzit vreodată.

Își dă pe gât cocteilul și-i face semn chelnerului să-i mai aducă unul.

— Și felicitări și vouă!

Își trece o mână ușor peste burta mea și tresare vizibil când copilul începe să dea din picioare.

— Iisuse. Ce-a fost asta?

— E incitant! dă Luke ușor din cap, cu un surâs. Mai sunt doar câteva săptămâni!

— Iisuse, spune Danny cu ochii la stomacul meu. Și dacă e o fată? O Becky Bloomwood, în miniatură. Cred c-ar trebui să te întorci la birou cât mai repede, Luke, să mai câștigi niște bani. O să ai mare nevoie de ei.

— Încetează! îi dau o palmă amicală, însă Luke s-a ridicat deja de pe scaun.

— Oricum, eram doar în trecere. Mă așteaptă Iain în mașină. Ne mai vedem, Danny. Pa, scumpa mea.

Mă sărută pe frunte, după care se uită pe fereastră, de parc-ar căuta ceva anume.

— Ce-i? zic, urmărindu-i privirea.

— Nu știu... se încruntă Luke. Nu voiam să-ţi spun. Dar, în ultimele zile, am tot avut sentimentul că sunt urmărit.

— *Urmărit?*

— Peste tot pe unde mă duc, tot dau peste un tip.

Luke ridică din umeri.

— Ieri era în faţa biroului și acum l-am văzut din nou.

— Dar cine naiba. și aici mă opresc.

Rahat. Nu. *Nu se poate.*

Dar eu am anulat toată povestea. Știu precis. Am sunat și am lăsat mesaj pe robotul telefonic al lui Dave Sharpness. Și i-am trimis și-un email.

Ridic ochii și văd privirea încântată a lui Danny fixată asupra mea.

— Crezi că e cineva pe urmele tale, Luke? zice, ridicând din sprâncene. Un. detectiv particular, poate?

Îl omor cu mâna mea.

— E o alarmă falsă, sunt sigură! spun cu vocea ușor sugrumată. O simplă coincidenţă!

— Probabil, încuviinţează Luke. Dar e destul de ciudat, totuși. Ne vedem mai târziu.

Mă atinge scurt pe mână și rămânem amândoi cu ochii după el, privindu-l cum își croiește drum printre mese.

— Încrederea dintre soţ și soţie e un lucru minunat, remarcă Danny. Sunteţi foarte norocoși.

— Taci! îmi iau nervoasă telefonul. Trebuie să sistez operaţiunea definitiv!

— Parcă ziceai că ai făcut-o deja.

— Am făcut-o! Acum nu știu câte zile! E o greșeală!

Găsesc cartea de vizită a lui Dave Sharpness și formez agitată numărul, apăsând furibundă tastele.

— Cum crezi că va reacţiona Luke când va afla că i-ai pus pe unii să se ţină de coada lui? întreabă Danny, dornic de conversaţie. Dac-aș fi în locul lui, aș face foarte urât.

— *Nu* mă ajuţi deloc! mă uit la el cu ochii scoși din orbite. Și mulţumesc din suflet c-ai adus vorba de detectivi particulari!

— Vai, îmi pare rău! își duce Danny mâna la gură, mimând vinovăţia. Fiindcă el singur nu și-ar fi dat seama niciodată.

A intrat mesageria vocală, și trag aer în piept adânc.

— Domnule Sharpness, sunt Becky Brandon. Se pare că s-a produs o confuzie. Aș dori să nu-l mai urmăriţi pe soţul meu, Luke. Vă rog să vă retrageţi imediat oamenii de pe teren. Vă mulţumesc.

Închid telefonul și iau o gură din cocteilul cu șampanie al lui Danny, gâfâind stresată. Așa. S-a rezolvat.

KENNETH PRENDERGAST
Prendergast de Witt Connell
Consultanţi financiari
Forward House 394 High Holborn, Londra, WE IV 7EX

Dnei Rebecca Brandon

37 Maida Vale Mansions
Maida Vale
Londra, NW6 OYF

20 noiembrie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră.

Am luat notă de noile dumneavoastră acţiuni la London Cappuccino Company.

V-aș recomanda ca pe viitor să nu mai cumpăraţi acţiuni pur și simplu pentru „bonusurile fabuloase oferite acţionarilor", cum ar fi cafeaua gratuită. Ar trebui să căutaţi investiţii cu o bază reală, pe termen lung.

Drept răspuns la cealaltă întrebare a dumneavoastră, nu cunosc nicio companie de bijuterii care să ofere diamante gratuite acţionarilor săi.

Ou stimă,
Kenneth Prendergast,
Specialist în investiţii familiale

Paisprezece

Sper doar să-mi fi primit mesajul. Sau pe cel din seara respectivă. Ori pe cel pe care l-am lăsat azi-dimineaţă. Cred că i-am cam blocat căsuţa de mesaje vocale lui Dave Sharpness, insistând să stopeze investigaţia. Însă, până nu vorbesc cu el personal, nu pot fi sigură că mesajul meu a ajuns la el.

Ceea ce înseamnă că e posibil ca supravegherea să continue.

A doua zi dimineaţă, când plecăm împreună să *mergem* la centrul de cărucioare, toate simţurile mele sunt alertate la maximum. Sunt sigură că suntem urmăriţi. Dar de unde? *Din* copac? Dintr-o mașină parcată, cu obiectivul de distanţă fixat asupra noastră? Cobor stresată treptele clădirii, cu ochii în toate direcţiile. În stânga mea aud un clic și îmi ascund instinctiv faţa cu mâna - până îmi dau seama că nu e un aparat

foto, ci o persoană care deschide portiera automobilului personal.

— Ce-i, draga mea? mă privește Luke amuzat.

Pe lângă noi trece poștașul, și îi arunc o privire suspicioasă. E *chiar* poștașul?

A, da. El e.

Grăbesc pasul spre Luke.

— OK, hai să intrăm în mașină. Acum.

Ar fi trebuit să ne luăm o mașină cu geamuri fumurii. *Mi-am răcit gura* bătându-l la cap cu asta pe Luke. Și un frigider încorporat.

Exact în clipa în care ajungem la poarta blocului nostru, îmi sună mobilul, și sar de trei metri. Prea mare coincidenţa. Precis e detectivul, care vrea să-mi spună că se află în portbagajul automobilului. Sau în clădirea de vizavi, cu o armă cu lunetă aţintită asupra lui Luke...

Încetează. N-am angajat un asasin. E în regulă.

Chiar și așa, în clipa în care îmi scot telefonul, îmi tremură mâinile.

— Ăă. alo? zic cu nervii întinși la maximum.

— Bună, eu sunt, aud vocea jovială a lui Suze, cu zarvă de glasuri de copii în fundal. Auzi, dacă au săculeţe Urban Baby de picioare, pentru gemeni, cu căptușeală roșie, îmi iei și mie, te rog? îţi dau banii dup-aia.

— A. Ăă. da, sigur, înșfac un pix și notez. Altceva?

— Nu, atât. Hai, că tre' să mă duc! vorbim mai târziu!

Îmi pun telefonul în geantă, încă surescitată. Suntem urmăriţi. Pur și simplu o simt.

— Și unde e locul ăsta?

Luke se uită pe broșură și începe să apese pe butoanele de navigaţie prin satelit. Pe ecranul bordului apare harta, moment în care el face o faţă lungă. E la mama naibii.

— Vrei tu neapărat să mergem acolo?

— E cel mai tare magazin de profil din Londra! Uite!

Și îi citesc din broșură.

— „Aveţi posibilitatea de a testa calitatea cărucioarelor noastre pe o varietate de terenuri, iar un consultant vă va ghida cu plăcere prin acest labirint."

— Labirintul alegerii unui cărucior sau e vorba de un labirint real? întreabă Luke.

— Nu știu, recunosc, după ce mă uit mai bine prin broșură. Dar, oricum, ai cea mai largă gamă din care poţi alege și așa mi-a zis Suze, că aici trebuie să mergem.

— Cum dorești.

Luke ridică din sprâncene și întoarce, încadrându-se pe sensul de mers. Apoi se încruntă în oglinda retrovizoare.

— Parcă știu de undeva mașina aia.

Rahat.

Cu aerul cel mai firesc de care sunt în stare, îmi răsucesc capul să văd ce vede el. E un Ford maro, iar la volan e un tip. Un tip brunet, genul ciupit de vărsat, figură tipică de detectiv.

Rahat rahat rahat.

— Hai să dăm drumul la radio! zic.

Încep să schimb frecvenţele, dau volumul mai tare, încercând să-i distrag atenţia.

— Și, dac-o știi, ce contează? Sunt tone de Forduri maro pe lume. Cine știe câte or fi? Probabil... vreo cinci milioane. Ba nu, vreo zece...

— Ford maro? mă privește Luke ciudat. Poftim?

Întorc iar capul. Fordul maro a dispărut. Unde s-o fi dus?

— Am vrut să zic BMW-ul ăla decapotabil pe lângă care tocmai am trecut, spune Luke, dând radioul mai încet. Mi s-a părut că seamănă cu mașina soţului lui Mei.

— Aha, spun după o pauză și mă las păgubașă.

Poate că n-ar fi rău să tac naibii din gură.

Nu mi-am dat seama c-o să ne ia o oră să ajungem la Pram City. E un depozit aflat la periferia nordică a Londrei, și n-ai cum să ajungi acolo decât cu un autobuz special. Nu mi-am dat seama nici de asta. Și totuși. O să merite cu prisosinţă când vom avea cel mai ultra mega cool cărucior din lume!

Când coborâm treptele autobuzului, îmi fac ochii roată în jur - însă nu văd pe nimeni cu aer de detectiv particular. Majoritatea vizitatorilor sunt cupluri ca noi. În afară de cazul în care. e posibil ca

David Sharpness să fi angajat *alt cuplu ca noi, cu o femeie gravidă,* să ne urmărească discret?

Hai că am devenit paranoică. Trebuie să încetez cu obsesia asta. Și ar fi chiar așa, cel mai cumplit lucru din lume, dacă Luke ar afla? Măcar îmi pasă de căsnicia noastră. Într-un fel, ar trebui să fie chiar *flatat* că am pus pe cineva să-l urmărească.

Exact.

Pornim spre ușile uriașe, amestecându-ne printre celelalte cupluri și, în clipa când intrăm, mă cuprinde un sentiment cât se poate de plăcut. Iată-ne aici, veniţi să ne alegem cărucior împreună. Așa cum mi-am închipuit întotdeauna!

— Deci! îi zâmbesc radioasă lui Luke. Ce zici? De unde să începem?

— Iisuse, spune Luke, privind în jur.

E o clădire imensă cu cupolă și aerisire precară și dinspre difuzoare se aud cântecele pentru copii. De grinzi atârnă bannere de trei metri, pe care citim „Cărucioare pliabile", „Cărucioare pentru toate tipurile de teren", „Sisteme de transport", „Cărucioare pentru gemeni și mai mulţi copii".

— Ce ne trebuie? se freacă Luke pe frunte. Un cărucior simplu? Un sistem de transport? Un landou?

— Depinde.

Îmi iau un aer atotștiutor, dar adevărul e că sunt încă în ceaţă apropo de toate clasificările astea. Suze a încercat să-mi explice sistemul, dar a fost ca pe vremuri, când eram jurnalist financiar și mă duceam la conferinţe de presă. Pe-o ureche mi-a intrat și pe alta mi-a ieșit care sunt avantajele și dezavantajele roţilor mobile din faţă și, când a terminat, am fost prea jenată să recunosc că n-am reţinut niciun cuvânt.

— M-am documentat, adaug și scot din geantă lista de cărucioare, pe care i-o întind cu mândrie lui Luke.

În ultimele câteva săptămâni, de fiecare dată când am văzut un cărucior sau un landou cool, i-am notat numele - și n-a fost chiar așa de simplu. După unul a trebuit să fug tocmai până în High Street Kensington.

Luke răsfoiește foile uluit.

— Becky, sunt vreo treizeci de cărucioare aici.

— Asta-i lista lungă! Trebuie doar s-o mai scurtăm un pic...

— Vă pot ajuta cu ceva?

Ridicăm ochii și de noi se apropie un tip cu cap rotund și păr scurt, periuţă. Are cămașă cu mânecă scurtă și ecuson cu Pram City pe care scrie „Numele meu este Stuart" și împinge expert, cu o singură mână, un căruţ mov.

— Ne trebuie un cărucior, spune Luke.

— A, și privirea lui Stuart se oprește asupra pântecului meu. Felicitări! Este prima dumneavoastră vizită aici?

— Prima și singura, spune Luke categoric. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar am dori să rezolvăm totul cât mai rapid, chiar acum, nu-i așa, Becky?

— Absolut! încuviinţez.

— Sigur că da. Glenda? Vrei te rog, să te ocupi tu?

Înapoi în secţia D., Stuart împinge căruciorul mov pe podeaua lucioasă, spre o fată aflată la vreo trei metri, după care revine la noi.

— Așa, ce fel de cărucior căutaţi?

— Nu prea știm, zic, aruncându-i o privire lui Luke. Cred că am cam avea nevoie de ajutor.

— Sigur că da! încuviinţează Stuart. Pe aici, vă rog.

Ne conduce spre zona cu cărucioare de călătorie, apoi se oprește, asemenea unui ghid dintr-un muzeu.

— Fiecare cuplu e diferit, spune cu un glas cântat. Fiecare copil e unic. Așa că, înainte de a merge mai departe, aș dori să vă pun câteva întrebări legate de stilul dumneavoastră de viaţă, ca să simplificăm cât mai mult zona de selecţie.

Ia de la curea carneţelul cu spirale atașat.

— Haideţi să începem cu capitolul teren. Unde intenţionaţi să mergeţi cu el? Mers lejer pe trotuar sau cumpărături? Teren accidentat? Alpinism extrem?

— Toate, zic, ușor vrăjită de vocea lui.

— *Toate?* exclamă Luke. Becky, când faci tu alpinism extrem?

— Poate c-o să fac, îi răspund. Poate că ăsta o să fie noul meu hobby!

Mă și văd împingând un cărucior în sus pe Everest, în timp ce copilul gângurește fericit la mine. Nu cred că e bine să excludem nimic din start.

— Îhîm, face Stuart notând în carneţel. Așa. Acum aș vrea să știu dacă doriţi ca respectivul cărucior să se plieze ușor, ca să-l puteţi pune în mașină? Doriţi să se facă și scaun auto? Doriţi ceva suplu și ușor manevrabil, sau ceva solid și sigur?

Mă uit spre Luke. Și el pare la fel de bulversat ca și mine.

— Haideţi să vedem câteva modele, se mai înmoaie Stuart puţin. Ca să începem de undeva.

O jumătate de oră mai târziu, simt că mi se învârtește capul. Am văzut cărucioare care se fac scaune auto, landouri care se pliază pe sistem hidraulic, landouri retro cu roţi de bicicletă, cărucioare cu saltele speciale, nemţești, și o ciudăţenie de cărucior care îţi ferește copilul de poluare și „e ideal pentru shopping și băut cafea din mers". (Ăsta ultimul îmi place la nebunie.) Ne-am uitat la săculeţe pentru picioare, copertine de ploaie și de soare, genţi pentru schimbat copilul.

Sinceră să fiu, îmi plouă în gură după un latte, dar Luke a fost complet absorbit de subiect. Se uită la cadrul unui cărucior cu cele mai uriașe și mai neregulate roţi pe care le-am văzut vreodată. E tapiţat cu material solid de camuflaj și arată ca o jucărie imensă de la Action Man.

— Deci are șasiu articulat, zice cu interes. Și cum afectează asta amplitudinea virajului?

Pentru numele lui Dumnezeu. Nu e o mașină.

— Dacă doriţi viraj larg, acesta este cel mai potrivit model.

Lui Stuart îi strălucesc ochii de încântare, în timp ce face demonstraţia.

— The Warrior37 este Humvee38-ul cărucioarelor de teren. Vedeţi

[37] Războinicul.
[38] High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle (HMMWV sau Humvee) e

sistemul 4x4?

— The Warrior? îl îngân, îngrozită. Nu ne luăm niciun cărucior numit „The Warrior"!

Ambii bărbaţi mă ignoră complet.

— E o bijuterie inginerească, apucă Luke mânerele. Îmi place.

— Asta e un cărucior *bărbătesc.* Și nu unul de fiţe.

Stuart se uită cu dispreţ la landoul cu poza lui Lulu Guinness, pe care îl ţin în mână eu.

— Domnule Brandon, zilele trecute a venit la noi un domn care făcuse parte din SAS, adăugând, pe un ton scăzut: ăsta e căruciorul pe care l-a ales.

— Îmi place foarte mult, zice Luke împingându-l în faţă și în spate. Becky, cred că ar trebui să-l luăm pe ăsta.

— OK, aprob, dând ochii peste cap. Asta poate să fie al tău.

— Cum adică al meu? mă privește Luke nedumerit.

— Eu vreau să-l iau pe *ăsta!* zic sfidătoare. E o ediţie limitată cu imprimeu Lulu Guinness și cu suport pentru ipod. Și uită-te la umbreluţa de soare. E super!

— Cred că nu vorbești serios, îl măsoară din ochi Luke cu dispreţ. Arată ca o jucărie.

— Ei bine, al tău arată ca un tanc! Eu nu împing nici bătută așa ceva pe stradă!

— Permiteţi-mi doar să remarc, se bagă Stuart cu graţie, că, deși vă felicit pentru ambele alegeri, niciunul dintre aceste modele nu are nici scaun auto și nici facilitatea de poziţie culcat pe spate pe care le doreaţi iniţial.

— A, mă uit la căruciorul Lulu Guinness. Așa e.

— Vă pot sugera să faceţi o scurtă pauză, să beţi o cafea și să vedeţi care vă sunt priorităţile? E posibil să vă trebuiască mai mult decât un cărucior. Unul pentru teren accidentat, iar altul pentru mers prin un vehicul militar care îmbină calităţile unui jeep și pe cele ale unui camion; a fost cunoscut iniţial sub numele de Hummer, nume rezervat în ultimul timp exclusiv SUV-urilor civile.

magazine.

E și ăsta un punct de vedere.

Stuart se grăbește spre un alt cuplu, iar Luke și cu mine ne îndreptăm spre cafenea.

— OK, zic când ajungem la mese. Du-te și ia-ne cafea. Eu o să stau aici și-o să mă gândesc ce ne trebuie exact.

Trag un scaun, mă așez și scot un pix și lista cu cărucioare. Pe spatele ei scriu „priorităţi în alegerea căruciorului" și fac un tabel. Singurul mod în care se poate face treaba asta e să fii cât se poate de riguros și de ştiinţific.

Câteva minute mai târziu, Luke se apropie cu o tavă cu băuturi.

— Ai avansat vreun pic? întreabă, așezându-se în faţa mea.

— Da! ridic ochii spre el, îmbujorată de efort. OK. Am luat-o logic... și am ajuns la concluzia că avem nevoie de cinci cărucioare.

— *Cinci?*

Luke aproape își scapă cafeaua din mână.

— Becky, n-ai cum să ai nevoie de cinci cărucioare pentru un singur copil!

— Ba da! Uite, și îi arăt tabelul. Ne trebuie unul pentru călătorie, cu pătuţ când mai crește și scaun auto pentru când e foarte mic, explic numărându-i pe degete. Ne trebuie un cărucior off-road pentru când mergem la plimbare. Ne trebuie unul pentru shopping și latte, pentru când mergem în oraș. Ne trebuie căruţul ăla șmecher, pliabil, pentru mașină. Și ne trebuie căruciorul Lulu Guinness cu ipod.

— De ce?

— Pentru că. e cool, zic defensivă. Și toate celelalte viitoare mămici sexy o să aibă precis așa ceva.

— Celelalte viitoare mămici sexy? întreabă Luke, privindu-mă lipsit de orice expresie.

Pe bune acum. Chiar nu poate să ţină minte și el atâta lucru?

— Din *Vogue!* Eu trebuie să fiu cea mai sexy!

Stuart trece pe lângă cafenea, și Luke îi face semn să vina la noi.

— Scuză-mă. Soţia mea îmi spune acum că vrea să cumpere *cinci* cărucioare. Eşti, te rog, bun să-i explici că este complet aberant?

— Aţi fi surprins, domnule, zice Stuart, făcându-mi cu ochiul pe șest. Nu e prima oară când se întâmplă așa ceva. Și, dacă tot aţi zis că aţi vrea să cumpăraţi tot ce e de cumpărat chiar azi, nu e o idee *chiar așa* de rea... dar, când observă expresia lui Luke, amuţește brusc și-și drege glasul. De ce nu încercaţi câteva modele expuse, în zona cu diverse mostre de teren? Așa, o să vă puteţi face o idee exactă.

Zona de testat toate tipurile de teren se află în partea din spate a magazinului, iar Stuart ne ajută să ne ducem acolo toate cărucioarele „posibile".

— Noi, cei de la Pram City, suntem foarte mândri de această pistă de încercare, spune, împingând fără pic de efort șase landouri și aliniindu-le perfect. Mergând pe această bandă rulantă, veţi descoperi orice tip de suprafaţă pe care îl poate întâlni căruciorul în viaţa lui, de la marmura lucioasă a unui mail la pietrișul de pe plajă, într-o vacanţă la mare, și până la treptele de piatră ale unei catedrale. Am ajuns!

Uau. Sunt extrem de impresionată. Pista de încercare are cam treizeci de metri lungime, ca o pistă de curse și, peste tot în jurul ei, oamenii împing cărucioare și se strigă unii pe alţii. În zona cu pietriș, o fată a rămas total înţepenită cu landoul ei cu umbreluţă roz, iar în cea cu plajă, doi bebeluși care abia învaţă să meargă se bat cu nisip.

— Mamă, ce ca lumea!

Înșfac cărucioul pentru shopping și latte și pornesc spre zona de start.

— Te provoc la întrecere, domnule Warrior.

— De acord, consimte Luke, apucând mânerele uriașe kaki, după care se încruntă. Cum dau drumul la frână?

— Ha! N-ai nicio șansă! și mă avânt spre porţiunea „trotuar", cu landoul meu cel ager.

O clipă mai târziu, îl văd pe Luke că începe să-și împingă și el monstrul - și, curând, aproape că mă întrece.

— Să nu cumva *să îndrăznești!* zic peste umăr, și măresc ritmul.

— The Warrior e invincibil, spune Luke, cu o voce de clip de promovare a unui nou film. Nu poate fi înfrânt.

— Da? Da' ia să te văd, Warriorul tău e-n stare să facă o *piruetă?* îi

răspund.

Am ajuns deja la suprafaţa cu marmură, și căruciorul meu face un balet de vis! E suficient să îl împing cu un deget, și el face imediat un opt perfect.

— Vezi? E absolut...

Ridic ochii și-l văd pe Luke deja la zona cu pietriș.

— Așa nu mă mai joc, nu ţi-ai făcut figurile impuse! strig ultragiată. Ești penalizat douăzeci de secunde!

The Warrior se descurcă de minune pe pietriș, trebuie s-o recunosc. Pur și simplu, toate pietricelele cedează imediat sub roţile lui. În timp ce căruciorul meu e cam. naşpa.

— Ai nevoie de ajutor? mă întreabă Luke, uitându-se să vadă cum mă descurc. Ai probleme cu căruţul ăla al tău de calitate îndoielnică?

— N-am nici cea mai mică intenţie de a-mi duce copilul în gropi cu pietriș, îi răspund amabilă.

Ajung la porţiunea cu iarbă și, accidental-cu-intenţie intru cu căruciorul într-al lui Luke.

— Probleme cu virajul? ridică din sprâncene.

— Voiam doar să-ţi testez airbagurile, zic relaxată. Nu mi se prea pare că funcţionează.

— Foarte amabil din partea ta. Să ţi le testez și eu pe ale tale?

Intră cu căruciorul într-al meu și, chicotind, mă reped și eu într-al lui. Lângă gărduleţul de pe margine, îl văd pe Stuart privindu-ne ușor alarmat.

— Aţi luat vreo decizie? strigă spre noi.

— A, da, îi răspunde Luke, dând din cap. Vrem trei cărucioare Warrior.

— Termină! îi dau una cu dosul mâinii, și el începe să râdă.

— Mai bine patru.

Nu mai continuă, pentru că îi sună mobilul.

— Stai o clipă.

Îl scoate și și-l duce la ureche.

— Luke Brandon. A, salut.

Dă drumul căruciorului și se întoarce cu spatele. Ia să profit și să

încerc și eu Warriorul. Apuc mânerele solide și-l împing să văd cum e.

— Glumești, îl aud pe Luke spunând tăios.

Răsucesc roţile Warriorului până când sunt cu faţa spre el. E încordat și livid și ascultă încruntat ce-i spune interlocutorul, cine-o fi el. „S-a întâmplat ceva?" zic pe mutește, însă el imediat se răsucește pe loc și se îndepărtează câţiva pași.

— Aha, îl aud că spune. Trebuie să... ne gândim la asta.

Se plimbă pe pista de încercare a cărucioarelor cu mâna în păr, fără măcar să observe cuplul care trebuie să-și ferească landoul cu trei roţi ca să nu-l lovească.

Ușor neliniștită, pornesc după el cu Warriorul. Ce s-o fi întâmplat? Cine e la telefon? Roţile se izbesc cu zgomot de trepte și, până la urmă, reușesc să-l prind din urmă, în porţiunea cu plajă. În timp ce mă apropii, mi se pune un nod la stomac. Îl văd în faţa mea strângând mobilul în mână, cu chipul încordat și încruntat.

— Nici nu se pune problema, zice într-una, cu același ton coborât. Nici nu se pune problema.

Deodată, mă zărește și îl văd cum tresare.

— Luke.

— Vorbesc la telefon, Becky.

Pare extrem de tulburat.

— Poţi, te rog, să mă lași un pic singur?

Se ridică și străbate zona cu nisip, iar eu rămân privind în urma lui, simţindu-mă de parcă mi-ar fi tras un pumn în ochi.

Să-l las singur? Se ferește de mine?

În timp ce mă uit la el cum se îndepărtează, îmi tremură picioarele. Ce s-a întâmplat? Acum ne împingeam cărucioarele veseli și făceam mișto unul de altul.

Deodată, îmi dau seama că mobilul îmi sună de mama focului în geantă. Am convingerea clară că trebuie să fie Luke, care își cere scuze - însă îl văd pe partea opusă a pistei de cărucioare, vorbind la mobil.

Îmi scot celularul și îl deschid.

— Alo?

— Doamna Brandon? aud un glas spart. Sunt Dave Sharpness.

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Tocmai acum și-a găsit și ăsta să sune.

— În fine! mă răţoiesc la el, vărsându-mi grijile pe el. Uite ce e, v-am spus să sistaţi operaţiunea! Ce naiba faceţi, de ce continuaţi să-mi urmăriţi soţul?

— Doamnă Brandon, chicotește Dave Sharpness. Dacă aș avea un penny pentru fiecare damă care m-a sunat a doua zi să contramandeze totul și pe urmă i-a părut rău...

— Dar eu *chiar am vrut* să contramandez!

Îmi vine s-arunc telefonul pe jos, de draci.

— Soţul meu știe că-l urmărește cineva! L-a văzut pe unul dintre oamenii dumneavoastră!

— A, zice Dave Sharpness neplăcut surprins. Ei, asta *nu* trebuia să se întâmple. O să vorbesc cu cei implicaţi.

— Spuneţi-le că s-a stopat treaba! Chemaţi-i înapoi chiar în secunda asta, înainte să-mi distrugeţi căsnicia! Și nu mă mai sunaţi niciodată!

Se aud tot mai multe pârâieli pe fir.

— Nu mai am semnal, doamnă Brandon, aud tot mai înfundat glasul lui Dave Sharpness. Scuzele mele. Sunt pe drum, spre Liverpool.

— Am zis să opriţi investigaţia! zic, cât de tare și de limpede îndrăznesc.

— Și datele pe care le-am strâns? De-asta v-am sunat. Doamnă Brandon, am pregătit un raport complet pentru dumneavoastră.

Vocea îi e acoperită complet de bruiaj.

— Date? mă holbez la telefon, și inima începe să-mi bubuie subit. Ce anume. domnule Sharpness? Mai sunteţi pe fir?

— . cred că ar trebui neapărat să vedeţi fotografiile.

Pârâielile se transformă brusc în semnal continuu. L-am pierdut.

Stau pe plaja cu nisip ca paralizată, ţinând strâns Warriorul cu o mână. Fotografii? Doar n-a vrut să zică.

— Becky.

Glasul lui Luke mă ia atât de tare prin surprindere, că-mi scap telefonul din mână. El se apleacă, mi-l ridică din nisip și mi-l dă. Nu

sunt în stare să mă uit la el; îl iau cu mâini tremurânde și mi-l îndes în buzunar.

Fotografii cu ce?

— Becky, trebuie să plec.

Luke pare la fel de enervat ca și mine.

— Era... Mei. O mică urgenţă la serviciu.

— Bine, încuviinţez din cap și împing Warriorul înapoi spre începutul pistei.

Stau cu ochii fixaţi drept în faţa mea. Mă simt ca amorţită. Fotografii cu ce?

— Hai să luăm căruciorul Lulu Guinness, zice Luke în clipa când ajungem la punctul de start. Chiar nu mă deranjează.

— Nu. Ia Warriorul.

Înghit în sec, sforţându-mă să-mi împing înapoi nodul care mi s-a pus brusc în gât.

— Nu contează.

Tot amuzamentul și voia bună mi s-au evaporat. Simt fiori de teamă. Dave Sharpness are dovezi cu Luke făcând. ceva. Iar eu habar nu am ce anume.

Cincisprezece

De data asta nu mă mai obosesc să-mi pun ochelari de soare. Și nici să-i zâmbesc secretarei. Mă așez cu spatele drept pe același scaun maro de spumă poliuretanică și fac fărâmiţe un șerveţel, gândindu-mă „Nu-mi vine să cred".

N-am putut să fac nimic în weekend. A trebuit să aștept până azi- dimineaţă, când Luke a plecat la muncă. Am așteptat până am fost sigură c-a plecat (uitându-mă pe fereastră și pe urmă sunându-l de două ori în mașină, ca să fiu sigură că nu s-a întors), după care mi-am adunat curajul de a suna la biroul lui Dave Sharpness. Chiar și atunci însă, am vorbit mai mult în șoaptă. Am vorbit cu secretara, care a refuzat să-mi dea vreun detaliu referitor la rezultatul investigaţiei la telefon. Așa că, la ora unsprezece dimineaţa, iată-mă din nou în West Ruislip.

Toată povestea mi se pare suprarealistă. Trebuia ca acţiunea să fie anulată. Trebuia ca ei sa *nu găsească* nimic.

— Doamnă Brandon.

Ridic privirea, simţindu-mă ca un pacient înaintea unei operaţii. Iată-l și pe Dave Sharpness, cu un ton mai lugubru ca niciodată.

— Vreţi să intraţi, vă rog?

În timp ce mă conduce în birou, are o privire atât de compătimitoare că efectiv nu mai suport. Mă hotărăsc pe loc să-mi iau o expresie curajoasă. O să pretind că nu mă deranjează deloc faptul că Luke are o aventură. Nu voiam s-o știu decât din pură curiozitate. De fapt, chiar *mă bucur* că are o aventură, fiindcă, oricum, de la început am vrut să divorţez. Da.

— Deci aţi găsit ceva, zic nonșalantă, în clipa în care mă așez pe scaun. Interesant, încerc să surâd degajat.

— E un moment dificil pentru dumneavoastră, doamnă Brandon, își lasă Dave Sharpness toată greutatea în coate.

— Ba nu el zic veselă ca o privighetoare. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Sinceră să fiu, am un iubit și o să fugim amândoi la Monaco, așa că nu mă afectează absolut deloc toată povestea.

Dave Sharpness nu pare deloc convins.

— Ba cred că vă pasă, coboară și mai tare glasul. Cred că vă pasă foarte mult.

E atâta tristeţe în ochii lui injectaţi că nu mai pot suporta.

— OK, îmi pasă! pufnesc. Spuneţi-mi odată! S-a văzut cu ea?

Dave Sharpness deschide un dosar de carton și se uită rapid peste conţinutul lui, clătinând din cap.

— Partea asta a meseriei mele e cea mai grea.

Oftează, aranjează mai bine hârtiile, apoi ridică privirea.

— Doamnă Brandon, soţul dumneavoastră duce o viaţă dublă.

— O viaţă dublă? rămân cu gura căscată.

— Mi-e teamă că trebuie să vă spun că nu e bărbatul care aţi crezut că este.

Cum adică Luke nu e bărbatul care am crezut că este? Ce tot zice aici?

— Ce vreţi să spuneţi? zic, aproape agresivă.

— Miercurea trecută, unul din oamenii mei l-a urmărit pe soţul dumneavoastră plecând de la serviciu. S-a cazat la un hotel, sub un nume fals. A comandat cocteiluri pentru mai multe... femei. De... un anume tip. Dacă mă înţelegeţi, doamnă Brandon.

Sunt atât de șocată, că nu mai pot vorbi. Luke? Femei de un anume tip?

— Omul meu, un profesionist de marcă, și-a urmărit subiectul, îmi aruncă Dave Sharpness o privire sugestivă. A descoperit că în trecut au existat probleme la acel hotel. Au existat. incidente regretabile legate de femei.

Dave Sharpness se uită în notiţe, cu o expresie scârbită.

— Și toate acestea au fost mușamalizate, iar tăcerea victimelor a fost obţinută cu bani. E limpede, soţul dumneavoastră e un om puternic. Omul meu a descoperit apoi și niște acuzaţii de hărţuire sexuală care n-au ajuns niciodată în instanţă. o plângere comună de agresiune fizică, împotriva soţului dumneavoastră și a unui coleg, de asemenea mușamalizată.

— Încetaţi! ţip, incapabilă să ascult mai departe. Cred că n-aţi înţeles dumneavoastră bine! Dumneavoastră sau omul dumneavoastră. Soţul meu nu bea cocteiluri cu femei de un anume tip! Și *niciodată* n-ar agresa pe nimeni! îl cunosc!

Dave Sharpness oftează. Se lasă înapoi în scaun și-și odihnește mâinile pe burdihanul uriaș.

— Îmi pare foarte rău să trebuiască să vă dau această veste, doamnă Brandon, vă rog să mă credeţi. Nicio soţie nu vrea să audă că soţul ei e departe de a fi perfect.

— Nu zic că e *perfect,* dar.

— Dacă aţi ști câţi adulteri sunt pe pământ, mă fixează cu un aer sinistru. Iar soţia e ultima care află.

— Nu înţelegeţi!

Îmi vine să-i dau o palmă.

— Luke nu e așa. Pur și simplu, nu se poate!

— E greu să accepţi adevărul, spune David Sharpness pe un ton

inexorabil. E nevoie de un mare curaj.

— Nu mă mai luaţi așa de sus! îi zic furioasă. Eu am curaj. Dar, la fel de bine, *știu* că soţul meu nu e un bătăuș. Daţi-mi notiţele alea!

Îi iau dosarul și un vraf de poze alb-negru cade din el și se împrăștie pe birou.

Mă holbez la ele bulversată. Sunt fotografii cu Iain Wheeler. Iain în faţă la Brandon Communications. Iain pe treptele unui hotel.

— Asta nu e soţul meu, ridic ochii spre el. Asta *nu* e soţul meu.

— Aici aveţi dreptate, dă din cap mulţumit Dave Sharpness. Întâmplarea face că soţul dumneavoastră are o dublă personalitate.

— Taci odată, omule! Eşti surd, nu m-auzi că vorbesc cu tine? strig, exasperată. E Iain! Aţi urmărit persoana greșită!

— Poftim? se așază Dave Sharpness mai bine în scaun. Vorbiţi serios, nu e el?

— E unul dintre clienţii lui. Iain Wheeler.

Dave Sharpness înșfacă una dintre poze și se uită lung la ea, vreme de câteva secunde.

— Ăsta nu e soţul dumneavoastră?

— Nu!

Îmi cad brusc ochii pe iain urcându-se într-o limuzină. O înhaţ și i-l arăt pe Luke, care se află în fundal, în partea opusă a mașinii, în ceaţă.

— *Asta* e Luke! *Asta* e soţul meu!

Dave Sharpness respiră tot mai greoi în timp ce se uită de la capul în ceaţă al lui Luke la pozele cu iain, la notiţe, apoi din nou la Luke.

— Lee! Treci aici! strigă, schimbându-și brusc aerul de profesionist al domeniului cu unul de moșulică din sudul Londrei, iritat.

Câteva clipe mai târziu, ușa se deschide și își bagă capul un tip slăbănog de vreo șaptesprezece ani, cu un Gameboy în mână.

— Ăă... da? zice.

Asta e marele expert în investigaţii?

— Lee, să știi că mi-a ajuns până peste cap, lovește Dave Sharpness furios cu mâna în masă. E a doua oară când ai făcut-o de oaie. Te-ai ţinut după omul greșit. Ăsta nu e Luke Brandon, arată furios cu degetul, în poze. *Asta* e Luke Brandon!

— A, se freacă Lee pe nas, fără să pară prea afectat. Rahat.

— Da, rahat! Da, mi-ai mâncat ficaţii și cred c-o să te dau afară.

Dave Sharpness s-a înroșit cumplit pe gât.

— Cum naiba ai putut să faci așa o greșeală?

— Habar n-am! zice Lee apărându-se. I-am luat poza din ziar.

Caută în dosar și scoate o tăietură din *The Times*.

Știu poza asta. E un instantaneu cu Luke și Iain, stând de vorbă la o conferinţă de presă a grupului Arcodas.

— Uite, vezi? zice Lee. Uite ce scrie: „Luke Brandon, dreapta, stând de vorbă cu Iain Wheeler, stânga".

— Au greșit cei de la ziar! aproape că-l scuip. A doua zi și-au cerut scuze! N-ai *verificat?*

Privirea lui Lee a revenit din nou la Gameboy-ul lui.

— Răspunde-i doamnei! mugește Dave Sharpness. Lee, consumi aerul degeaba!

— Hai, mă, tată, mă, a fost o greșeală, OK? scâncește Luke.

Tată?

E ultima oară când mai angajez un detectiv luat din *Pagini aurii*.

— Doamnă Brandon...

Dave Sharpness face eforturi vizibile pentru a se calma.

— Nu pot decât să-mi cer scuze. Vom reîncepe întreaga investigaţie, firește, fără ca dumneavoastră să trebuiască să mai plătiţi vreun ban, de această dată concentrându-ne asupra persoanei corecte.

— Nu! îl întrerup. Pur și simplu anulaţi totul. OK? Mi-a ajuns până peste cap.

Deodată, simt că mă ia cu ameţeală. *Cum* am putut să angajez pe cineva să-l spioneze pe Luke? Ce caut în locul ăsta de doi bani? Mă ridic brusc.

— Plec. Vă rog nu mă mai contactaţi niciodată.

— Sigur că da, își trage Dave Sharpness și el scaunul repede. Lee, piei din ochii mei! Doamnă Brandon, aș vrea totuși să vă arăt și celelalte rezultate ale investigaţiei noastre.

— *Celelalte* rezultate? mă întorc spre el uluită. Chiar credeţi că vreau să mai stau să vă ascult?

— Mai era și problema sprâncenelor, parcă? tușește delicat Dave Sharpness.

— A. Da, zic și mă opresc pe loc.

Uitasem de asta.

— Aveţi toate informaţiile aici.

Dave Sharpness profită de ocazie pentru a-mi pune dosarul în braţe.

— Detalii despre cosmeticiană și tratament, fotografii, note de supraveghere...

Îmi vine să-i arunc dosarul în faţă și să ies cu un aer demn.

Doar că. Ăsta e adevărul, Jasmine are niște sprâncene de vis.

— O să mă uit rapid la partea asta, zic într-un final, cu toată răceala de care sunt în stare.

— Veţi descoperi și alte câteva informaţii aici, spune Dave Sharpness, grăbindu-se spre mine, care am rămas postată în ușă, informaţii ce au fost adunate pentru elucidarea cazului cu soţul dumneavoastră. Prietena dumneavoastră Susan Cleath-Stuart, de pildă. E o femeie *foarte* bogată.

Mă ia cu greaţă. A verificat-o și pe *Suze*?

— După cât se pare, averea ei a fost estimată la.

— Terminaţi! mă răsucesc pe călcâie furioasă. Nu vreau să vă mai văd sau să vă mai aud vreodată! Și, dacă vreun angajat al firmei dumneavoastră îl urmărește pe Luke sau pe vreun prieten de-al meu, chem poliţia.

— Sigur că da, spune Dave Sharpness, încuviinţând, de parcă aceasta ar fi o idee genială, propusă chiar de el. S-a-nţeles.

Pornesc cu pași împleticiţi spre capătul străzii și opresc un taxi. Acesta se oprește pufăind și mă așez agăţându-mă de mânerul portierei, incapabilă să mă relaxez până nu ieșim din West Ruislip. Abia dacă pot să suport să mă uit la dosarul de carton aflat în poala mea, ca un secret vinovat și oribil. Deși, dacă stau să mă gândesc, e probabil *mai bine* că l-am luat cu mine. Iau toate informaţiile astea și le pun direct în mașina de tocat hârtie. După care toc și fâșiile. Nu vreau ca Luke să afle ce-am făcut.

Nu-mi vine să cred c-am apucat pe drumul ăsta. Luke și cu mine suntem soţ și soţie. N-ar trebui să ne spionăm unul pe altul. Practic, am spus asta în legămintele noastre din biserică, „să ne iubim, să ne facem fericiţi unul pe altul și să nu angajăm în vecii vecilor un detectiv particular din West Ruislip, amin".

Ar trebui să avem încredere unul în altul. Ar trebui *să credem* unul în altul. Cu o pornire bruscă, îmi scot mobilul și formez numărul lui Luke.

— Bună, scumpule! zic imediat ce răspunde. Eu sunt.

— Bună! S-a...

— Nu s-a întâmplat nimic, totul e perfect. Voiam doar să știu ceva, zic, trăgând adânc aer în piept. Telefonul pe care l-ai dat ieri, la magazinul de cărucioare. Mi s-a părut că te-a cam afectat. E vreo problemă?

— Becky, îmi pare rău pentru povestea aia.

Tonul lui este unul de regret autentic.

— Îmi pare foarte rău. Am. văzut negru în faţa ochilor, pentru o clipă. A fost o mică problemă aici. Dar sunt sigur că s-a rezolvat. Nu-ţi face griji.

— Aha, expir.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi ţineam respiraţia.

E vorba de muncă. Și despre nimic altceva. Luke are mereu câte o problemă și câte o încurcătură de reglat în meseria lui, și uneori se stresează un pic cam tare din cauza lor. Așa e când conduci o companie uriașă.

— Ne vedem mai târziu, scumpa mea. Te-ai pregătit pentru seara cea mare?

Diseară avem marea petrecere de reuniune cu colegii lui Luke.

— Abia aștept! Pa, Luke.

Îmi las jos telefonul și inspir de câteva ori. Poanta e că Luke habar n-are că m-am apropiat la doi metri măcar de un detectiv particular. Și nici n-o să aibă vreodată.

Când ajungem în zona familiară din vestul Londrei, deschid dosarul și încep să răsfoiesc fotografiile și foile de observaţie. N-ar fi

rău să văd măcar unde se pensează Jasmine, înainte de a distruge materialele. Dau peste o poză blurată cu Suze mergând pe High Street Kensington și închid ochii, copleșită de un nou val de rușine. Am făcut destule greșeli cumplite în viaţa mea, dar asta e de o mie de miliarde de ori mai cumplită. Cum am putut să-mi expun cea mai bună prietenă unui detectiv particular de doi bani?

Următoarele aproximativ zece poze sunt toate cu Veneţia, și trec peste ele rapid. Nu vreau s-o văd. După care sunt câteva cu Mei, asistenta lui Luke, ieșind din birou... și pe urmă... Dumnezeule mare, cine-i asta, *Lulu*?

Mă uit la poză siderată. După care îmi aduc aminte că am pomenit - o și pe ea când am făcut lista cu femeile pe care le cunoaște Luke. Am zis că Luke nu se înţelege prea bine cu ea, iar Dave Sharpness a dat din cap insinuant și a zis „De multe ori, ăsta e doar praf în ochi". Ce idiot. Evident că i-a intrat în cap că Luke și Lulu au o aventură pasională sau așa ceva.

Ia stai așa. Clipesc și mă uit mai atentă la fotografie. Nu se poate.

Doar nu.

Îmi acopăr gura cu mâna, pe jumătate șocată, pe jumătate făcând eforturi să nu pufnesc într-un râs nebun. OK, știu că a fost o prostie din partea mea să angajez un detectiv particular. Însă asta o s-o înveselească foarte tare pe Suze.

[illegible]

tocmai îmi îndes pozele și hârtiile înapoi in dosar, când îmi sună mobilul.

— Alo? zic precaută.

— Becky, Jasmine sunt, aud un glas însufleţit. Vii, sau ce faci?

Mă ridic mai bine în scaun, mirată. În primul rând, nici nu mi-a trecut prin cap că o să-mi observe cineva lipsa. Și, în al doilea rând, de când își ridică Jasmine vocea măcar cu o notă peste monosilabele ei pline de plictis?

— Sunt pe drum, zic. Ce-i?

— E vorba de amicul tău, Danny Kovitz.

Simt un junghi de alarmă. te rog, Doamne, nu-mi spune că mă lasă baltă. te rog, nu-mi spune că vrea să se retragă din combinaţie.

— E vreo... problemă? reușesc cu greu să îngaim.

— Nicio problemă! Și-a terminat designul! Și a venit cu el. Îţi cade faţa cât e de mișto!

În fine, *în fine,* se întâmplă și un lucru bun! Ajung la The Look și mă duc glonţ în sala de consiliu de la etajul șase, unde s-a strâns toată lumea să se uite la design.

Jasmine mă întâmpină la lift, cu ochii strălucitori.

— E atât de cool! zice. Se pare că a lucrat toată noaptea până i-a ieșit cum a vrut. A zis că faptul că a venit în Anglia i-a oferit inspiraţia finală de care avea nevoie. Toată lumea e înnebunită. O să se vândă ca pâinea caldă! Mi-am testat prietenele și toate vor să-și cumpere câte unul.

— Super! zic uluită.

Nu știu ce mă uimește mai tare, faptul că Danny și-a terminat designul atât de repede, sau că Jasmine a prins viaţă.

— Aici. deschide ușa masivă de lemn deschis la culoare și, în clipa în care intrăm în sală, aud glasul lui Danny.

Stă pe masa lungă, cu faţa spre Eric, Brianna și întregul personal de la PR și de la marketing.

— Nu mai trebuia decât să găsesc conceptul final, zice. Însă, în clipa în care l-am găsit.

— E atât de diferit de orice altceva! spune Brianna. Atât de *original.*

— Becky! mă observă Danny brusc. Vino să vezi designul! Caria, vino-ncoa'.

Îi face semn să se apropie - și nu mai am aer.

— *Poftim?* răsună în încăpere glasul meu îngrozit.

Designul este reprezentat de un tricou cu cusături gofrate și semnătura lui Danny Kovitz, mânecile deșirate și plisate. Fondul e bleu, iar pe piept e un desen stilizat gen anii '60, cu o păpușă cu păr roșu. Dedesubtul lui, se află printată următoarea frază:

E O OAFĂ
ROȘCATĂ ȘI-O
URĂSC

Mă uit la Danny, apoi din nou la tricou, apoi iar la Danny.

— Nu poţi să.

Nu mai sunt în stare nici măcar să articulez.

— Danny, nu poţi să...

— Nu-i mișto? zice Jasmine.

— Revistele o să *moară* după el, dă din cap cu entuziasm o fată de la PR. I-am lăsat pe cei de la *InStyle* să tragă un pic cu ochiul în avanpremieră și o să-l bage direct în articolul lor despre produse pe care nu trebuie să le ratezi. Cu tot cu sacoșa aferentă. *Toată* lumea o să vrea unul!

— E un super slogan! zice altcineva. „E o oafa roșcată și-o urăsc!"

Toţi cei prezenţi izbucnesc în râs. În afară de mine. Eu sunt încă în stare de șoc. Ce-o să zică Venetia? Ce-o să zică Luke?

— O să-l punem în staţiile de autobuz, pe afișe, în reviste. continuă fata de la PR. Danny mai are încă o idee super, să-l pună și pe tricouri pentru gravide.

Îmi smucesc capul, îngrozită. Ce idee?

— Super idee, Danny! zic, săgetându-l cu o privire otrăvită.

— Așa zic și eu, îmi zâmbește radios, total nevinovat. Hei, ai putea să te îmbraci și tu cu un asemenea tricou, când te duci să naști!

— Domnule Kovitz, îmi puteţi spune de unde v-a venit inspiraţia? întreabă un asistent de marketing june și curios.

— Cine-i oafa roșcată? se bagă și fata de la PR, cu un hohot relaxat. Sper că n-o să se supere dacă vede o mie de tricouri despre ea!

— Ce zici, Becky? ridică Danny din sprâncene răutăcios spre mine.

— Adică Becky *o cunoaște?* spune Brianna surprinsă. E o persoană care chiar există în realitate?

Toată lumea pare brusc interesată.

— Nu! îngaim alarmată. Nu! Câtuși de puţin! Nu e. adică. Doar că. mă gândeam. De ce nu extindem designul? L-am putea aplica și la variante cu blonde și brunete.

— Bună idee, spune Brianna. Ce zici, Danny?

O fracţiune de secundă îmi stă inima și am sentimentul clar că o să zică „Nu, trebuie neapărat să fie vorba de o roșcată, fiindcă Venetia are părul roșu". Dar, slavă Cerului, el dă din cap că da.

— Îmi place. Să-și aleagă fiecare oafa.

Din senin, îl apucă un căscat uriaș, felin.

— Mai e cafea?

Slavă Cerului. Dezastrul a fost evitat în ultima clipă. O să-mi iau o variantă cu oafa blondă și Luke n-o să știe niciodată care a fost originalul.

— Chiar avem nevoie, spune Caria, turnând cafea. Am stat treji toată noaptea. Danny și-a terminat designul pe la două. După care am găsit o imprimerie digitală deschisă în Hoxton, și ne-au făcut prototipurile.

— Iar noi vă apreciem eforturile, spune Eric gomos. În numele magazinului The Look, doresc să vă mulţumesc, Danny, atât ţie, cât și echipei tale.

— Se acceptă, spune Danny afabil. Și doresc să-i mulţumesc lui Becky Bloomwood, cea care a avut ideea acestei colaborări.

Începe să aplaude și eu zâmbesc, fără să vreau. Nu poţi niciodată să rămâi supărat pe Danny prea mult timp.

— Pentru Becky, muza mea, adaugă Danny, ridicând cana de cafea proaspătă pe care tocmai i-a turnat-o Caria. Și pentru muza cea mică.

— Mersi, îmi ridic cana spre el. În sănătatea ta, Danny.

— Tu ești *muza* lui? Ce tare!

— Ei... dau din umeri detașată, însă, în adâncul sufletului, sunt efectiv topită.

De când mă știu mi-am dorit să fiu muza unui designer!

De-asta e bine în viaţă să nu-ţi pierzi speranţa. Când ţi se pare că viaţa ta e varză, se întâmplă ceva și totul se schimbă. Azi a fost de o mie de ori mai bine decât m-am așteptat. Până la urmă, Luke nu duce câtuși de puţin o viaţă dublă. Designul lui Danny o să se vândă cât ai clipi. Iar eu sunt muză!

Până la sfârșitul zilei, m-am schimbat deja de câteva ori, fiindcă e normal ca muzele modei să experimenteze. În cele din urmă, mă hotărăsc pentru o rochiţă de șifon roz stil empire, destul de mulată pe burtă, și cu unul dintre tricourile-prototip ale lui Danny deasupra, o haină verde de catifea și o pălărie mare, cu pene.

Dacă vreau să fiu o muză care se respectă, trebuie să încep să port

pălării. Și broșe.

La cinci jumate, Danny își face apariţia la intrarea în raionul de shopping personalizat, și ridic ochii mirată.

— Tot aici ești? Unde-ai fost?

— A... am mai stat pe la raionul cu lenjerie de bărbaţi, îmi aruncă în treacăt. Tipu' ăla care lucrează acolo, Tristan. E drăguţ, nu?

— Tristan nu e gay, îi arunc o privire edificatoare.

— *Încă,* spune Danny și ia o rochie roz de seară de la raionul nostru „Cruisewear". E *naș*pa rău. Becky, nu știu de ce ţii rochia asta aici.

E surescitat la culme în clipa asta, așa cum face ori de câte ori termină câte un design. Mi-aduc aminte, de la New York.

— Unde sunt „oamenii tăi"? întreb, dându-mi ochii peste cap.

Însă Danny nu sesizează ironia.

— Redactează contracte, spune scurt. Și Stan a luat mașina ca să facă și el turul orașului. N-a mai fost niciodată la Londra. Hei, mergem să bem ceva?

— Eu trebuie să mă duc acasă, zic, uitându-mă la ceas sugestiv. În seara asta am petrecerea aia cu colegii lui Luke.

— Hai, mă, bem și noi ceva repede, se roagă Danny. Abia dacă te- am văzut. Hei, ce-i cu pălăria asta?

— Îţi place? o ating ușor, destul de mândră de mine. Mi-a venit chef de niște pene.

— Pene, mă privește intens Danny. Foarte bună idee.

— Pe bune?

Radiez de mândrie. Poate că noua lui colecţie o să se bazeze în întregime pe ideea de pene, adică a mea!

— Hei, dacă vrei să faci o schiţă cu mine sau ceva de genul ăsta. zic pe un ton cât pot de firesc, însă Danny nu e atent la mine.

Se plimbă în jurul meu, cu o expresie de maximă preocupare.

— Ar trebui să-ţi pui o eșarfă boa, zice din senin. Dar nu una normală. Ci una. *uriașă*.

O eșarfă boa uriașă. Ce super. Asta ar putea fi următoarea modă! Ar putea fi noua baghetă Fendi!

— Avem eșarfe boa la Accesorii! zic. Haide!

Îmi înșfac geanta și-i închid bine fermoarul, asigurându-mă mai întâi că dosarul de carton e în siguranţă acolo. O să-l distrug imediat ce ajung acasă. Când Luke o să fie ocupat cu altceva.

Coborâm cu liftul la parter, unde se află raionul de Accesorii.

— Închidem... începe șefa raionului, până când vede că suntem noi.

— Scuze, zic cu respiraţia întretăiată, în timp ce Danny a și pornit spre un stand cu eșarfe de multe feluri, inclusiv boa. Nu stăm mult. Întâmplarea face că e un moment-cheie pentru istoria modei.

— *Poftim,* zice Danny, împodobindu-mă cu o ghirlandă din pene colorate boa. Uite, cea mai mare eșarfă boa pe care-ai văzut-o vreodată.

Leagă opt eșarfe la un loc, într-una masivă, ca un cârnat.

— O să arăţi de vis.

Mă ia cu frisoane în timp ce stau să mă drapeze în boa. În clipa asta, noi doi creăm o pagină din istoria modei! Lansăm un nou trend! La anul, toată lumea o să poarte eșarfe boa Danny Kovitz, uriașe. Vedetele or să le poarte la Oscaruri, magazinele de fiţe or să se bată pe ele.

— Mega-eșarfa boa, spune Danny, legându-mi mai bine la spate niște pene scăpate din strânsoare. Mega-eșarfa. E fantastică. Uite!

Mă răsucește spre oglindă și mi se taie respiraţia.

— Ăă... uau!

— Mișto, nu? îmi zâmbește radios.

Sinceră să fiu, motivul pentru care am rămas fără aer e faptul că arăt complet stupid. Abia dacă mi se vede capul de pene. Arăt ca un ștergător de praf enorm și gravid.

Dar nu trebuie să fiu așa mărginită. Asta e moda. Probabil că și blugii stretch li s-au părut ridicoli la început celor care i-au văzut prima dată.

— Extraordinar, zic, străduindu-mă să-mi scot penele din gură. Ești un geniu, Danny.

— Hai să mergem să bem ceva.

Danny e îmbujorat de încântare.

— Am chef de un Martini.

— Poţi să-mi pui astea în contul meu? îi zic lui Jane. Sunt opt bucăţi. Mersi!

Ieșim din magazin plutind de fericire și-l conduc pe Danny după colţ, în Portman Square.

Felinarele stradale s-au aprins, și din hotelul Templeton ies niște oameni puși la patru ace. Când trecem pe lângă ei, aceștia îmi aruncă priviri ciudate și aud și niște chicote, însă îmi ţin capul sus. Dacă vrei să fii un inovator în modă, n-ai ce face, trebuie să te obișnuiești și cu câteva căutături mai piezișe.

— Mergem la barul ăla? sugerez, oprindu-mă. Nu e cine știe ce, dar e aici.

— Dacă știu să amestece băuturile ca lumea...

Danny împinge ușa masivă și mă invită înăuntru. Barul Templeton e cât se poate de *bej:* mochetă bej, scaune de pluș și chelneri în uniforme bej. E ticsit de oameni de afaceri, dar văd că e ceva loc lângă pian.

— Hai să prindem masa aia de acolo, îi zic lui Danny - și îngheţ.

În faţa mea se află Veneţia. Stă în colţ, la câţiva metri de mine, părul îi strălucește în lumină, și lângă ea se află un tip în costum și o altă femeie elegantă. Nu-i recunosc pe niciunul dintre ei.

— Ce? mă scrutează curios Danny. S-a întâmplat ceva?

— E...

înghit în sec și dau discret din cap în direcţia ei. Danny îmi urmărește privirea și încremenește teatral, încântat.

— E Cruella de Venetia?

— Taaci! scâncesc cu dinţii strânși.

însă e prea târziu, Venetia s-a întors spre noi. Ne-a văzut. Se ridică și vine spre noi, o siluetă nepermis de elegantă în taior negru cu pantaloni și pantofi cu toc, și părul la fel de impecabil ca întotdeauna.

E în regulă, îmi spun. Calmează-te. Nu știu de ce îmi bate inima atât de tare și mi s-au umezit degetele.

Ei. Mă rog. Poate e din cauză că în geanta mea se află un dosar cu zece fotografii făcute Veneţiei cu obiectivul. însă ea nu *știe* asta, nu?

— Becky! zâmbește și mă sărută pe ambii obraji. Pacienta mea

preferată. Ce mai faci? Se apropie sorocul. Patru săptămâni, nu?

— Da. Și... îhm. tu ce mai faci, Veneţia?

Îmi tremură glasul și m-am făcut roșie la faţă - dar, în afară de asta, cred că mă port destul de firesc.

— El e prietenul meu, Danny Kovitz.

— Danny Kovitz, repetă, iar în ochii ei se aprinde un licăr, semn că știe cine e. Sunt onorată. Am cumpărat o jachetă semnată de tine de curând, de la Milano. Din Corso Como. O jachetă cu strasuri?

— O știu! sare Danny imediat. Pun pariu că arăţi de milioane în ea.

De ce e așa drăguţ cu ea? Trebuia să fie de partea *mea.*

— Ai cumpărat și pantalonii? îl aud că zice. Fiindcă i-am făcut în două stiluri, trei sferturi și evazaţi. Cred că ăia trei sferturi ţi-ar sta la fix.

— Nu, n-am luat decât jacheta.

Îi zâmbește, apoi se uită la mine.

— Becky, văd că te-ai cam încălzit în toate. penele alea. Te simţi bine?

— Da. mă simt bine! și dau să suflu niște pene care mi s-au lipit de ruj. E noul concept de fashion al lui Danny.

— Aha, iar Venetia aruncă o privire îndoită mega eșarfei mele boa. Doar că, știi și tu, nu e prea sănătos să te încălzești exagerat în timpul sarcinii.

Tipic. Mă ia ca pe o școlăriţă. Iar începe cu „moda nu e sănătoasă". Dar adevărul e că am cam început să transpir cu atâtea straturi de haine pe mine, așa că, fără prea mare tragere de inimă, mă decojesc de pene și-mi scot haina.

Se lasă o tăcere stranie. O clipă, nu știu ce-are Venetia de se uită ţintă la pieptul meu. Apoi îmi pică fisa și mi se ridică stomacul în gât.

Am pe mine tricoul lui Danny. Mă uit în jos și îl văd, limpede ca lumina zilei.

E O OAFĂ ROȘCATĂ ȘI-O URĂSC

Rahat.

— Adevărul e că mi-e cam frig!

Îmi trântesc eșarfa la loc în jurul gâtului, chinuindu-mă să acopăr

cuvintele.

— Brrrrr! Mamă, ce ţurţuri faci la ăştia. Nu vi se pare că e frig pentru anotimpul în care ne aflăm?

— Ce scrie? zice Veneţia cu o voce uşor schimbată. Pe tricoul tău.

— Nimic, zic fâstâcită. Nimic! E doar... o glumă! Adică, evident, nu e vorba de *tine*. Ci de altă oafă roşcată. Ăă... femeie. Persoană.

Nu merge deloc bine.

— Bună treabă, Becky, spune Danny în urechea mea. Ai fost foarte plină de tact.

Venetia trage aer în piept adânc, de parcă ar face eforturi să se controleze. Dacă stau să mă uit bine la ea, e destul de afectată.

— Becky, zice într-un final, putem să schimbăm două vorbe?

— Două vorbe? repet stresată.

— Da, două vorbe. Noi două. Să vorbim puţin singure. Dacă n-ai nimic împotrivă.

Se uită la Danny.

— Sigur că nu. Mă duc să iau nişte băuturi.

Porneşte spre bar, iar eu mă întorc cu faţa spre Venetia, cu fluturi în stomac.

Are o cută între sprâncene şi bate darabana pe piciorul paharului. Arată ca o directoare tânără şi superbă, care tocmai e pe punctul de a- mi spune că am făcut de râs întreaga şcoală.

— Aşa! îmi adun tot curajul şi-mi iau un ton vioi. Ce mai faci?

„Nu-ţi poate citi gândurile", îmi spun cu tărie. „Nu ştie c-ai pus să fie urmărită. Nu are nicio dovadă că tricoul se referă la ea. Fă pe niznaiul."

— Uite care-i treaba, Becky.

Venetia îşi goleşte paharul dintr-o sorbitură.

— Hai să încetăm cu şarada asta de căcat.

Mă holbez la ea uluită. Am auzit eu bine, a zis „de căcat?".

— Am vrut să te scutim de partea neplăcută, se încruntă Venetia şi mai tare. Am vrut să fim. nu ştiu. Cât mai amicali cu putinţă. Însă, dacă asta e atitudinea pe care ai de gând s-o adopţi.

Arată spre tricoul meu.

Stai așa, că nu-nţeleg. Nu-nţeleg nimic.

— Ce vrei să spui prin „am vrut"? Care „noi"? zic.

Veneţia mă privește de parc-ar vrea să se asigure că nu glumesc. Apoi, foarte încet, i se schimbă expresia. Expiră și se freacă ușor pe frunte.

— O, Doamne, spune, parcă pentru sine.

Simt o împunsătură rău prevestitoare, în adâncul inimii. Pune stăpânire pe mine un soi de greaţă fierbinte. Nu poate să spună ce am...

Nu se poate.

Zgomotul și zarva vocilor din bar au fost acoperite de sângele care- mi năvălește în urechi, înghit de câteva ori, încercând să-mi vin în fire. Știu că am crezut că e posibil să se întâmple ceva între Luke și ea. Știu că am vorbit despre asta cu Suze, cu Danny și cu Jess.

Însă acum, stând așa în faţa ei, îmi dau seama că niciodată n-am crezut că e adevărat. Nu cu adevărat. Nu *cu adevărat*.

— Ce vrei să spui? nu-mi mai pot controla vocea. Exact.

Pe lângă noi trece un chelner cu o tavă cu băuturi, iar Venetia întinde o mână și-l oprește.

— O vodcă, apă tonică și gheaţă, spune. Acum, te rog. Tu vrei ceva, Becky?

— Da. să-mi spui, o pironesc cu privirea. Spune-mi ce vrei să spui.

Chelnerul pleacă mai departe, iar Venetia își trece o mână prin păr.

Pare puţin agasată de reacţia mea.

— Becky. partea asta e foarte dificilă. Ar trebui să știi, Luke se simte groaznic pentru ce se întâmplă. Ţine foarte mult la tine. Dac- aude că am vorbit cu tine, o să facă plici.

Câteva clipe, nu sunt în stare să răspund nimic. Mă uit doar la ea, cu trupul încordat la maximum. Mă simt ca și cum aș fi plonjat în nu știu ce univers paralel.

— Ce vrei să spui? repet cu glasul spart.

— Nu vrea să-ţi facă nici cel mai mic rău.

Venetia se apleacă spre mine și mă năpădește o mireasmă greţoasă de Allure.

— Așa cum spune într-una... a făcut o greșeală. Pur și simplu. S-a însurat cu persoana greșită. Însă asta nu e vina ta.

Parcă își înfige cineva cuţitul în pieptul meu. O clipă, nici nu știu dacă mai sunt în stare să vorbesc, de șocată ce sunt.

— Luke nu s-a însurat cu persoana greșită, reușesc să îngaim într- un final. S-a însurat cu persoana *potrivită.* Mă iubește, OK? Mă *iubește.*

— V-aţi întâlnit imediat după ce se despărţise de Sacha, așa-i? încuviinţează Venetia din cap, deși eu nu i-am răspuns nimic. Mi-a povestit totul. Ai fost o schimbare bine-venită, Becky. Îl faci să râdă. Însă ești departe de a fi la nivelul necesar. Nu înţelegi *deloc* ce e Luke și ce vrea.

— Ba da, glasul nu mai vrea să mă asculte. Îl înţeleg perfect! în luna de miere am călătorit în jurul lumii.

— Becky, eu îl cunosc pe Luke de când avea nouăsprezece ani.

Nu mă lasă să continui, întrerupându-mă, invincibilă, inexorabilă.

— Îl *cunosc.* Relaţia noastră de la Cambridge a fost una cât se poate de solidă. Ne-a luat minţile. El a fost prima mea iubire adevărată. Iar eu a lui. Eram ca Ulise și Penelopa. Când ne-am revăzut în cabinetul meu de consultaţii.

Face o pauză.

— Îmi pare rău. Am știut amândoi, pe loc. Era doar o chestiune de când și unde.

Îmi simt picioarele ca de gelatină și chipul amorţit. Mă agăţ de penele mele ridicole, încercând să găsesc un răspuns ironic și spiritual.

Ceva. Însă capul meu a devenit o minge uriașă de cârpă. Am sentimentul îngrozitor că e posibil să am lacrimi pe obraji.

— Iar momentul a fost cumplit de nefericit, zice Venetia în timp ce își ia băutura de la chelner. Luke n-a vrut să spună nimic până după naștere. Însă cred că meriţi să știi adevărul.

— Ieri am fost împreună după cărucior, spun, iar glasul îmi sună îngroșat și grăbit. Poţi să-mi spui și mie de ce a mai venit la cărucioare?

— A, e încântat c-o să fie tată! spune Venetia uimită. Vrea să-și vadă

copilul cât de des se poate după...

Tace, delicat.

— Dorește ca situaţia să fie rezolvată cât mai amiabil. Însă, evident, asta depinde doar de tine.

Nu pot să-i mai ascult vocea dulce, plină de otravă. Trebuie să scap de-aici.

— Te înșeli, Veneţia, zic, luptându-mă cu haina. Îţi faci iluzii deșarte. Luke și cu mine avem o căsnicie solidă, bazată pe iubire! Râdem, vorbim, facem dragoste.

Venetia mă privește cu nesfârșită milă.

— Becky, Luke îţi cântă-n strună doar ca să te facă fericită. Nu mai aveţi nicio căsnicie. Nu mai aveţi nimic.

Nu vreau să-i spun „la revedere" lui Danny. Ies din bar cu un mers de om beat și opresc un taxi. Tot drumul spre casă, cuvintele Veneţiei mi se învârtesc într-una în minte, până când simt că-mi vine să vomit.

„Nu poate fi adevărat", îmi spun într-una. „Nu se poate."

„Ba sigur că se poate", îmi răspunde o vocișoară. „E ceea ce ai bănuit și tu, tot acest timp."

Intru în casă și-l aud pe Luke, care se află în bucătărie.

— Salut! mă întâmpină.

Mi-e imposibil să rostesc vreun cuvânt. Mă simt ca paralizată. În cele din urmă, Luke bagă capul pe după ușă. S-a îmbrăcat deja cu pantaloni eleganţi și o cămașă de ocazie, Armani. Papionul îi atârnă la gât, așteptând să i-l leg, așa cum fac de fiecare dată.

Mă uit la el fără un cuvânt. *Mă părăsești pentru Venetia? Toată căsnicia asta a noastră e o cacealma?*

— Bună, draga mea.

Luke ia o înghiţitură de vin.

Mă simt de parc-aș sta pe marginea unei prăpăstii. În clipa în care am să deschid gura, totul se va termina definitiv.

— Becky? Scumpa mea.

Luke face câţiva pași spre mine, cu un aer îngrijorat.

— Ai păţit ceva?

Se uită mirat la pene.

Nu pot s-o fac. Nu pot să-l întreb. Mi-e mult prea frică de ceea ce aș putea auzi.

— Mă duc să mă pregătesc, șoptesc, incapabilă să mă uit în ochii lui. Trebuie să plecăm în curând.

Pornesc spre dormitor și mă dezbrac, făcând tricoul ghemotoc și ascunzându-l la fundul șifonierului, unde Luke n-o să caute niciodată. Apoi fac un duș rapid, cu speranţa că o să mă ajute să mă simt mai bine. Însă nu are niciun efect. Când mă zăresc în oglindă, înfășurată în prosop, mă văd palidă și speriată.

Haide, Becky. Bărbia sus. Gândește pozitiv. Gândește-te la Catherine Zeta Jones. Îmi scot noua rochie unduioasă în culoarea miezului de noapte și mi-o trag pe cap, sperând ca măcar ea să mă binedispună. Însă, cumva, nu mi se mai pare la fel de frumoasă cum mi se părea. Nu cade frumos, ci stă aiurea, ușor încreţită. Trag de fermoar - însă acesta nu vrea deloc să meargă în sus.

E prea mică.

Rochia mea perfectă e prea mică. Probabil m-am mai îngrășat. La burtă, la coapse sau Dumnezeu știe pe unde. Tot trupul meu a devenit, din senin, de-a dreptul uriaș.

Bărbia începe să-mi tremure, dar fac eforturi disperate să-mi ţin gura închisă. *N-am de gând* să plâng. Îmi scot rochia cum pot și mă duc la șifonier, să caut altceva. Și atunci îmi zăresc imaginea în oglindă - și îngheţ. Mă mișc greoi, ca o balenă.

Sunt un monstru... alb și obez, și se cutremură pământul când merg.

Mă așez pe pat, ușor ameţită. Îmi bubuie creierii și îmi joacă pete în faţa ochilor. Nu-i de mirare că a ales-o pe Venetia.

— Becky, ești bine?

Luke e în pragul ușii și mă cântărește din ochi, alarmat. Nici măcar nu l-am observat.

— Eu. mi se pune un nod de lacrimi în gât. Eu.

— Nu arăţi prea bine. De ce nu te întinzi puţin? îţi aduc niște apă.

Îl privesc cum se îndepărtează, și vocea Veneţiei îmi răsună în minte, ca un șarpe adormit. „îţi cântă în strună doar ca să te facă

fericită."

— Poftim.

Glasul lui Luke mă face să tresar. îmi întinde un pahar cu apă și doi biscuiţi cu ciocolată.

— Cred c-ar trebui să te odihnești puţin.

Iau apa, dar nu beau din ea. Deodată, totul mi se pare un teatru ieftin. Și el, și eu, jucăm niște roluri într-o mascaradă.

— Păi și petrecerea? zic într-un final. Trebuie să plecăm în curând.

— Nu e nicio problemă dacă mai întârziem. Sau putem să nici nu ne ducem. Draga mea, bea niște apă, întinde-te...

Fără niciun chef, iau o gură de apă, apoi îmi las capul pe pernă. Luke mă acoperă cu pătura și iese în liniște din cameră.

Nu știu cât am stat așa. Mie mi se pare că n-a trecut decât vreo jumătate de minut. Sau șase ore. Mai târziu, îmi dau seama că s-au scurs vreo douăzeci de minute.

Și atunci aud vocile. Vocea lui. Și vocea ei. Apropiindu-se pe culoar.

— ... sper că nu te superi.

— ... nu, firește că nu. Luke, ai făcut foarte bine că m-ai sunat. Deci. Ce face pacienta?

Deschid ochii - și e un coșmar devenit realitate. în faţa mea, dominându-mă de la înălţime, se află Venetia.

Are pe ea o rochie lungă și fără bretele de tafta neagră, cu fustă amplă. Are părul prins într-un coc, și la urechi îi licăresc diamante. Arată ca o prinţesă.

— Becky, Luke spune că nu ţi-e bine.

Zâmbetul ei e dulceag și siropos.

— Hai să mă uit un pic.

— Ce faci aici? mă răstesc la ea furibundă,

— M-a sunat Luke. Era îngrijorat!

Venetia îmi pune o mână pe cap și tresar.

— Hai să văd dacă ai temperatură.

Se așază pe pat, însoţită de un foșnet de tafta și deschide o mică trusă medicală.

— Luke, n-o vreau aici!

Fără niciun avertisment, ochii mi se umplu de lacrimi.

— Nu sunt bolnavă!

— Deschide, zice Veneţia apropiind termometrul de gura mea.

— Nu! și întorc capul, ca un bebeluș care refuză piureul.

— Haide, Becky, spune Venetia pe un ton lingușitor. Nu vreau decât să-ţi iau temperatura.

— Haide, Becky, spune Luke luându-mi mâna, haide. Nu ne putem asuma niciun risc.

— *Nu* sunt bolnavă...

Amuţesc pe loc în clipa în care Venetia îmi bagă termometrul în gură și se ridică.

— Nu cred c-ar fi bine să vină la petrecere, spune luându-l pe Luke deoparte, cu glasul scăzut. Poţi s-o convingi să rămână acasă și să se odihnească?

— Sigur că da! încuviinţează Luke, Te rog, transmite-le scuzele noastre tuturor.

— Păi rămâi și tu cu ea?

Venetia se încruntă.

— Luke, cred sincer că.

Îi face semn să iasă cu ea din cameră și îi aud murmurând pe culoar. Câteva clipe mai târziu, Luke apare iar în ușă, cu o carafă de apă.

Cineva i-a legat papionul, observ brusc. Îmi vine să izbucnesc în lacrimi.

— Becky, scumpa mea. Venetia crede că ar trebui s-o lași mai moale.

Mă uit la el mută, cu termometrul încă în gură.

— Rămân cu tine, firește. Dacă vrei tu.

Șovăie stângaci.

— Dar. dacă nu te deranjează să lipsesc o jumătate de oră, aș trece măcar să-i salut. Vin foarte mulţi oameni pe care mi-ar face plăcere să i revăd.

Mi se pune un nod în gât. Lacrimile îmi împânzesc iar ochii. Acum văd totul foarte limpede. Vrea să se ducă la petrecere cu Venetia.

Probabil că au pus amândoi la cale toate astea.

Ce să fac, să-l implor să nu se ducă? Am și eu măcar atâta mândrie.

— Bine, îngaim, întorcându-mi capul, ca să nu-mi vadă lacrimile. Du-te.

— Poftim?

— Bine, și îmi scot termometrul din gură. Du-te.

Se aude un foșnet și Venetia intră din nou în încăpere.

— Ia să vedem.

Se uită la termometru, ușor încruntată.

— Da, ai o ușoară febră. Hai să-ţi dăm niște paracetamol.

Îmi întinde două pastile, pe care le dau pe gât, cu apa pe care mi-a adus-o Luke.

— Ești sigură că e OK? zice el, privindu-mă neliniștit.

— Da. Distracţie plăcută.

Îmi trag cuvertura peste cap și simt lacrimile udându-mi perna.

— Pa, scumpo.

Îl simt pe Luke cum mângâie cuvertura.

— Odihnește-te.

Le mai aud glasurile în surdină, apoi ușa închizându-se. Asta a fost tot. Au plecat.

Abia peste o jumătate de oră sunt în stare să mă mișc. Trag cuvertura la o parte și-mi șterg ochii umezi. Mă dau jos din pat, pornesc împleticit spre baie și mă privesc în oglindă. Arăt ceva de speriat. Am ochii roșii și umflaţi. Am obrajii pătaţi de lacrimi. Părul îmi stă ca naiba.

Îmi dau cu apă pe faţă și mă așez pe marginea căzii. Ce să fac? Nu pot să stau aici toată noaptea, întrebându-mă ce se întâmplă, făcându- mi griji și imaginându-mi ce e mai rău. Mai bine mă duc și-i surprind în flagrant. Vreau să-i văd și eu cu ochii mei.

Mă duc la petrecere. Gândul mă izbește cu puterea unui glonţ.

Mă duc la petrecere chiar acum, în clipa asta. Ce mă oprește? Nu sunt bolnavă. Mă simt bine.

Mă întorc în dormitor, cuprinsă de o hotărâre bruscă. Deschid larg ușile de la șifonier și scot un caftan de șifon negru, de gravidă, pe care

l-am cumpărat în timpul verii și nu l-am purtat niciodată, fiindcă mi se părea că mă face cât o balabustă. OK. Accesorii. Câteva coliere lungi, care să licărească frumos... niște pantofi cu tocuri scânteietoare... cercei cu diamante. Deschid cu un gest grăbit port-fardul și îmi dau cu câte smacuri pot, în doi timpi și trei mișcări.

Mă dau un pas înapoi și mă privesc din cap până-n picioare în oglindă. Arăt. bine. Nu e chiar cea mai dichisită vestimentaţie a mea, dar e cât de cât OK.

Înșfac o poșetă de seară și-mi vâr în ea cheile, mobilul și portofelul, cu adrenalina pompându-mi în vene. Îmi înfășor umerii cu un șal și ies pe ușă, cu bărbia în faţă, hotărâtă. Las' că le arăt eu lor. Sau îi prind eu. Sau. ceva *de genul ăsta.* Nu sunt o biată victimă nevinovată care zace ascultătoare în pat, în timp ce bărbatul ei se află cu altă femeie.

Reușesc să prind un taxi chiar în faţa blocului și, când acesta demarează în trombă, mă așez mai bine în scaun și încep să-mi repet replicile confruntării. Trebuie să-mi ţin capul sus și să fiu sarcastică, și totuși demnă. Și să nu izbucnesc în lacrimi și să-i dau una-n pifometru Veneţiei.

Mă rog, poate că n-ar fi rău să-i dau totuși una zdravănă în pifometru. O palmă răsunătoare pe obraz, după ce-i spun verde-n faţă lui Luke tot ce am de spus.

— Apropo, ești încă *însurat,* repet în șoaptă. Ai uitat ceva, Luke? De exemplu, pe *nevastă-ta?*

Ne apropiem și sunt atât de nervoasă, că parcă mi s-a golit de tot mintea. însă nu-mi pasă. O să mă ţin tare. Când taxiul oprește, îi întind o mână de bancnote mototolite șoferului și cobor.

A început să plouă, și adierea îngheţată trece fără probleme prin tunica mea de șifon. Trebuie să intru cât mai repede.

Îmi legăn picioarele ca o raţă prin scuarul din faţa intrării impozante de la Guildhall, apoi dincolo de ușile masive de stejar. Înăuntru, zona de recepţie e plină de mănunchiuri de baloane bleu și de bannere pe care scrie „Petrecerea foștilor absolvenţi de la Cambridge"; un panou imens e acoperit cu poze vechi din vremea studenţiei. În faţa mea, un grup de patru bărbaţi se bat unul pe altul

pe spate, exclamând „Nu pot să cred că încă mai trăiești, tâmpitule!". Și, în timp ce eu ezit, întrebându-mă unde să mă duc, o fată în rochie roșie de seară postată în spatele unei mese drapate cu damasc îmi zâmbește.

— Bună seara! îmi puteţi arăta, vă rog, invitaţia?

— E la soţul meu, străduindu-mă să-mi păstrez calmul, ca orice invitat obișnuit. A sosit mai devreme. Luke Brandon?

Fata coboară cu degetul pe listă, apoi se oprește.

— Sigur că da! îmi surâde. Poftiţi, intraţi, doamnă Brandon.

Pornesc pe urmele grupului pus pe glume în sala cea mare și accept
un pahar de șampanie, pe pilot automat. N-am mai fost niciodată aici și habar n-am avut cât de uriașă e. Are ferestre masive cu vitralii, statui antice de piatră și pe estradă cântă o orchestră, care acoperă rumoarea generală. Peste tot mișună oameni în haine de gală, care pălăvrăgesc sau își iau mâncare de la bufet, și unii chiar dansează valsuri demodate, ca într-un film. Mă uit în jur, după Luke și Veneţia, însă încăperea e atât de ticsită de femei în rochii superbe și bărbaţi la ţol festiv, și sunt chiar și câţiva bărbaţi care-ţi iau ochii, îmbrăcaţi în frac...

Și atunci îi zăresc. Dansează împreună.

Avea dreptate Luke, chiar dansează ca Fred Astaire. O răsucește pe Veneţia pe ringul de dans cu mișcări experte. Fusta ei se învârtește, și ea îi zâmbește larg, cu capul pe spate. Se sincronizează perfect. Sunt cel mai atrăgător cuplu din sală.

Îi privesc încremenită în locul în care mă aflu, și poalele ude ale caftanului mi se lipesc de fluierul piciorului. Toate cuvintele sarcastice și mușcătoare pe care mi le-am pregătit mi-au amuţit pe buze. Abia sunt în stare să respir, așa că de vorbit nici nu se mai pune problema.

— Vă simţiţi bine? mi se adresează un chelner, însă glasul lui pare să vină de undeva de departe, iar chipul său e în ceaţă.

Eu n-am valsat niciodată cu Luke. Iar acum e prea târziu.

— A leșinat!

Simt mai multe mâini apucându-mă, în clipa în care mă lasă picioarele. Braţele mi se lovesc de ceva, în urechi aud un ţiuit și vocea

unei femei care strigă „Aduceţi nişte apă! E o femeie gravidă aici!".

După care mi se taie filmul.

Șaisprezece

Credeam că, atunci când te măriţi, o faci pentru totdeauna. Chiar așa am crezut. Am crezut că Luke și cu mine o să îmbătrânim și o să albim împreună. Sau măcar o să îmbătrânim. (Eu n-am de gând să albesc niciodată. Și nici să port rochii din alea oribile, cu elastic în talie.)

Dar se pare că n-o să îmbătrânim împreună. N-o să stăm pe bancă împreună și nici n-o să ne uităm amândoi cum se joacă nepoţii noștri. N-o să apuc nici măcar să-mi serbez cu el cea de-a treizecea aniversare. Căsnicia noastră e un fiasco.

De fiecare dată când dau să vorbesc am sentimentul clar că o să plâng, așa că nu vorbesc. Din fericire, nici n-am cu cine să vorbesc. Mă aflu într-o rezervă de la spitalul Cavendish, locul în care m-au adus azi-noapte. Dacă vrei să ai parte de atenţia personalului unui spital, du-te cu un medic celebru, îmbrăcat de gală. N-am văzut de când sunt atâtea asistente mișunând în jurul unui pacient. La început, au crezut că o să nasc, după care s-au gândit că e posibil să sufăr de preeclampsie, însă până la urmă au ajuns la concluzia că sunt doar extenuată.

Și deshidratată. Așa că m-au pus în patul ăsta, cu o perfuzie. Ar trebui să-mi dea drumul azi, după ce-mi mai fac un control.

Luke a stat cu mine toată noaptea. Însă n-am avut puterea să vorbesc cu el. Așa că m-am prefăcut c-am adormit, și la fel am făcut și azi-dimineaţă, când mi-a zis încetișor: „Becky, dormi?".

Acum s-a dus să facă un duș, așa că am deschis ochii. E un salon destul de drăguţ, cu pereţi zugrăviţi într-un verde plăcut, și are chiar și o canapeluţă. Dar cui îi pasă, din moment ce viaţa mea e varză? Ce importanţă mai au toate astea pentru mine?

Știu că două din trei căsnicii dau greș, sau ceva de genul ăsta. Dar eu, sincer, am crezut...

Am crezut că noi suntem.

Îmi șterg grăbită o lacrimă. N-am de gând să plâng.

— Bună dimineaţa.

Ușa se deschide și o infirmieră împinge înăuntru un cărucior.

— Micul dejun?

— Mulţumesc, zic, cu glasul răgușit, și mă ridic în capul oaselor, în vreme ce ea aranjează pernele în spatele meu.

Iau o gură de ceai și mănânc o felie de pâine prăjită, doar așa, pentru copil. După care mă uit în oglinjoara din pudrieră. Arăt ca naiba. Încă mai am resturi de la machiajul de aseară, și părul mi s-a ondulat de la ploaie. Și perfuzia aia, cică „hidratantă", nu mi-a folosit deloc pentru piele.

Chiar *arăt* ca o ratată.

Mă privesc amărâtă. Toată lumea trece prin asta. Te măriţi și crezi că totul e minunat, însă in tot acest timp, soţul tău are o aventură, după care te părăsește pentru o altă femeie, cu părul roșcat, fluturând în vânt. Trebuia să-mi dau seama ce mă așteaptă. Trebuia să fiu cu ochii în patru.

I-am dat acestui bărbat cei mai frumoși ani din viaţa mea, și acum sunt dată la o parte, pentru un model mai nou.

Bine, OK, i-am dat un an jumate din viaţa mea. Și ea e mai în vârstă ca mine. Dar totuși.

La ușă se aude o mișcare și încremenesc. O clipă mai târziu, ușa se deschide și Luke intră stresat. Observ că are cearcăne, remarc și că s-a tăiat în timpul bărbieritului.

Bine. *Mă bucur* că s-a tăiat.

— Te-ai trezit! zice. Cum te mai simţi?

Încuviinţez din cap, cu buzele strânse. N-o să-i dau satisfacţia de a mă vedea afectată. O să-mi păstrez demnitatea, chiar dacă asta înseamnă să comunic doar monosilabic.

— Arăţi mai bine, zice, așezându-se pe pat. Am fost îngrijorat.

Aud din nou tonul tăios și ferm al Veneţiei: *îţi cântă în strună doar ca să te facă fericită.* Ridic privirea și mă uit în ochii lui, căutând un semn care să-l trădeze, vreo fisură în faţada lui fără cusur. Însă el își joacă rolul mai bine ca niciodată. Un soţ iubitor și îngrijorat, la căpătâiul

nevestei bolnave.

Am știut dintotdeauna că Luke e bun la PR. Asta-i meseria lui. Ea l-a făcut milionar. Dar nu mi-am dat niciodată seama că e chiar atât de hun. N-am știut niciodată că poate fi atât de... cu două feţe.

— Becky? acum el e cel care-mi cercetează chipul. E totul în regulă?

— Nu. Nu e.

Se lasă tăcerea în timp ce eu îmi adun toată puterea.

— Luke. știu tot.

— Știi tot?

Tonul lui e relaxat, însă în privirea lui deslușesc o mică urmă de îngrijorare.

— Ce știi?

— Nu te mai preface, OK? îmi dreg glasul. Mi-a spus Venetia. Mi-a spus ce se petrece.

— Ţi-a *spus?*

Luke se ridică în picioare, și pe chip îi citesc groaza.

— Dar n-avea niciun drept.

Tace și îmi întoarce spatele. Iar eu simt o greaţă cumplită în suflet și inima îmi bate nebunește. Fără veste, începe să mă doară tot corpul. Capul, ochii, membrele.

Nu mi-am dat seama că încă mai continuam să mă agăţ de o ultimă frântură de speranţă. F Că, nu știu cum, cumva, Luke mă va lua în braţele lui, îmi va explica faptul că totul e o mare greșeală și îmi va spune că mă iubește, însă acea frântură s-a spulberat definitiv. S-a terminat.

— Poate că a considerat că ar fi bine să știu. Cumva, reușesc să-mi adun tot sarcasmul da care sunt în stare.

— Poate a considerat că o să mă intereseze.

— Becky. încercam doar să te protejez.

Luke se întoarce spre mine - și pare, într-adevăr, extrem de trist.

— Copilul. Tensiunea ta.

— Și când aveai de gând să-mi spui?

— Nu știu.

Luke expiră și începe să se plimbe nervos până la fereastră și înapoi.

— După ce se năștea copilul. Voiam să văd cum... se aranjează lucrurile.

— Înţeleg.

Deodată, simt că nu mai pot continua. Nu pot să fiu demnă și matură. Vreau să urlu și să ţip la el. Vreau să izbucnesc în hohote și să arunc cu ce-mi vine la mână în el.

— Luke, te rog. pur și simplu, du-te.

Glasul îmi e doar o șoaptă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Sunt obosită.

— Bine, mai spune, dar nu se clintește. Becky...

— Ce?

Luke se freacă pe faţă, de parcă ar încerca să facă să dispară toate problemele.

— Trebuie să plec la Geneva. La lansarea fondului de investiţii De Savatier. Nu se putea întâmpla într-un moment mai nepotrivit. Pot să amân.

— Du-te. Eu o să fiu bine.

— Becky.

— Du-te la Geneva.

Îi întorc spatele și rămân privind în gol, spre peretele verde de spital.

— Trebuie să vorbim despre asta, insistă el. Trebuie să-ţi explic.

Nu. Nu, nu, nu. N-am de gând să stau să-l ascult spunându-mi
despre cum s-a îndrăgostit el de Venetia, și cum n-a avut nici cea mai mică intenţie de a mă face să sufăr, însă pur și simplu nu s-a putut abţine, și că, din punctul lui de vedere, noi vom continua să fim buni prieteni.

Prefer să nu aflu niciodată nimic despre asta, cât oi trăi.

— Luke, lasă-mă *în pace,* atâta te rog! spun furibundă, întorcându- mă spre el. Ţi-am spus, nu vreau să vorbesc despre asta. Și, oricum, trebuie să-mi păstrez calmul, de dragul copilului. Și ai face bine să nu mă superi.

— Bine. Cum vrei tu. Atunci plec.

Acum pare foarte supărat și el. Ei, asta e, ghinionul lui.

Deși nu mă uit la el, îl simt cum traversează camera, cu pasul lent și șovăielnic.

— Mama mea e în oraș, zice. Dar, nu te teme, i-am spus să te lase în pace.

— Bine, murmur în pernă.

— Ne vedem când mă întorc. O să fiu înapoi vineri, pe la prânz. OK?

Nu-i răspund. Cum adică, ne vedem când se întoarce? Când vine să-și ia calabalâcul și să și-l ducă acasă la Veneţia? Când stabilește o întâlnire cu avocaţii lui, pentru divorţ?

Se lasă o tăcere lungă și știu că Luke e încă acolo, așteptând. Însă apoi, după un timp, aud ușa deschizându-se și închizându-se, și zgomotul stins al pașilor lui îndepărtându-se pe coridor.

Abia peste zece minute îmi ridic capul din pernă. Mă simt suprarealisţ, înţr-un soi de ceaţă, de parcă m-aș afla în toiul unui vis. Nu-mi vine să cred că toate astea se întâmplă cu adevărat. Sunt gravidă în luna a opta, Luke are o aventură cu obstetriciana mea, iar căsnicia noastră a luat sfârșit.

Căsnicia noastră a luat sfârșit. Repet aceste cuvinte în mintea mea, însă mi se pare că sună fals. Nu le pot deloc înregistra ca atare. Parcă acum cinci minute ne aflam în luna de miere, tolăniţi fericiţi pe plajă. Dansam la nunta noastră, in grădina din spatele casei alor mei, iar eu eram îmbrăcată cu rochia veche și învolănată în care-a fost mireasă și mama, cu o coroniţă de flori pusă într-o rână. O întreagă conferinţă de presă era oprită, așteptând ca el să-mi înmâneze o bancnotă de douăzeci de lire, ca să pot să-mi cumpăr eșarfa Denny and George. În zilele de demult, când abia dacă-l cunoșteam, când el era Luke Brandon cel sexy și misterios, iar eu nu eram sigură că îmi cunoaște măcar numele.

Simt în suflet o durere sfredelitoare și, din senin, lacrimile încep să- mi curgă în voie pe obraji, și-mi îngrop capul și hohotele de plâns în așternuturi. Cum poate să mă părăsească? Nu i-a *plăcut* să fie însurat cu mine? Nu ne-am simţit bine împreună?

Înainte să o pot opri, vocea Veneţiei mi se strecoară iar în minte. Ai

fost o schimbare bine-venită, Becky. Îl faci să râdă. Însă ești departe de a fi la nivelul lui.

Vacă... idioată... și tembelă. O aschimodie... oribilă... și plină de fițe...

Mă șterg la ochi, mă ridic în capul oaselor și trag aer în piept de trei ori, lung. N-o să mă mai îndese la ea. Sau la povestea asta.

— Doamna Brandon?

Se aude un ciocănit ușor în ușă. Pare să fie una dintre asistente.

— Ăă... numai puţin.

Îmi dau repede cu niște apă din carafă pe faţă și mă șterg cu cearșaful.

— Da?

Ușa se deschide și asistenta cea drăguţă care mi-a adus micul dejun îmi zâmbește.

— Aveţi un vizitator.

Instantaneu, gândul îmi zboară fericit înapoi la Luke. A venit înapoi, îi pare rău, a fost o greșeală.

— Cine e?

Îmi iau repede pudriera de pe măsuţă, mă strâmb la imaginea mea din oglindă și încerc să-mi netezesc un pic părul ciufulit.

— O doamnă Sherman?

Mai-mai să scap pudriera din cauza șocului. Elinor? Elinor e aici? Parcă mi-a zis Luke că i-a spus să mă lase în pace.

N-am mai văzut-o pe Elinor de la nunta noastră, de la New York. Sau, mai bine spus, de la așa-zisa noastră nuntă de la New York. (Situaţia a fost foarte încurcată, dar am scos-o la capăt, până la urmă.) Nu ne-am prea înţeles, în primul rând din cauza faptului că ea e o scorpie snoabă și rece ca gheaţa, care l-a abandonat pe Luke când era mic și l-a dat complet peste cap. Ca să nu mai zic că s-a purtat ca o nesimţită cu mama. Și nu m-a lăsat să intru la propria mea petrecere de logodnă, auzi! Și.

— Doamna Rebecca, vă simţiţi bine?

Asistenta mă privește vag alarmată, și îmi dau seama că mi s-a accelerat respiraţia.

— Pot să-i spun că dormiţi, dacă vreţi.

— Da, vă rog. Spuneţi-i să plece.

N-am niciun chef să văd pe nimeni în momentul ăsta. Sunt roșie la faţă și încă mai am lacrimi în ochi. Și de ce aș face cel mai mic efort pentru Elinor? Fără discuţie, singurul avantaj, atunci când te desparţi de soţul tău e faptul că nu mai ești obligată să te vezi cu soacră-ta. N-o să ne fie dor una de alta, nici mie de ea, nici ei de mine.

— Bine.

Asistenta vine la mine și se uită la perfuzie.

— O să vină un doctor să vă vadă, după care cred că veţi putea pleca acasă. Să-i spun doamnei Sherman că plecaţi?

— Păi...

Tocmai am avut o revelaţie. Mai e un avantaj, și mai mare, atunci când te desparţi de soţul tău. *Nu mai trebuie să te porţi frumos cu soacră- ta.*

Pot să-i spun ce vreau eu lui Elinor. Pot să fiu cât de sinceră am chef! Pentru prima dată de nu știu câte zile, parcă-parcă mă mai înveselesc un pic.

— M-am răzgândit. O să vorbesc cu ea. Lăsaţi-mă doar să mă aranjez puţin.

Îmi iau portfardul și, din cauza agitaţiei, îl scap pe jos. Asistenta îl culege de pe jos și mă privește neliniștită.

— Vă e bine? Păreţi cam stresată.

— Mă simt bine. Am fost doar. puţin supărată mai devreme. O să - mi revin.

Asistenta dispare și îmi deschid portfardul. Îmi dau rapid cu niște gel de ochi și cu niște fard în obraji. N-am de gând să-mi iau un aer de victimă. N-am de gând să arăt ca o nevastă nedreptăţită, jalnică. N-am nici cea mai mică idee ce știe Elinor, însă, dacă măcar *pomenește* de faptul că Luke se desparte de mine, sau îndrăznește să se arate încântată de asta, o să. o să-i spun că acest copil nu este al lui Luke, ci al lui Wayne, amicul meu din închisoare, cu care corespondez, iar întregul scandal va apărea în presă chiar mâine. Asta o s-o oripileze în mod sigur.

Tocmai mă dau cu parfum și cu niște luciu de buze, când aud niște pași apropiindu-se. Se aude o bătaie în ușă și strig „Intră". O clipă mai târziu, ușa se deschide larg - și în prag se află ea.

Are un taior de culoarea mentei și aceiași pantofi clasici cu toc Ferragamo pe care și-i ia în fiecare sezon, și în mână o poșetă Kelly, de crocodil. E mai subţire ca niciodată, părul îi e un coif lăcuit, chipul palid și întins la maximum. Ceea ce nu mă miră deloc. Când lucram la Barneys, în New York, vedeam femei ca Elinor în fiecare zi. Însă aici arată... ei bine, nu există alt cuvânt mai potrivit. Straniu.

Buzele i se mișcă un milimetru, și îmi dau seama că ăsta e salutul ei.

— Bună, Elinor.

Nu mă deranjez să-i zâmbesc. O să creadă că mi-am făcut și eu Botox.

— Bine ai venit la Londra.

— Londra e atât de lipsită de gust de la o vreme, spune cu dispreţ. Atât de insipidă.

Și *ea* cum crede că e? Acum îi pute și Londra.

— Mda, mai ales regina, zic. Habar n-are, săraca.

Fără să mă ia în seamă, Elinor se duce la un scaun și se așază pe marginea lui. Mă cântărește din priviri câteva clipe, fără nicio expresie.

— Rebecca, am înţeles că aţi renunţat la medicul pe care vi l-am recomandat. Acum la cine sunteţi?

— O cheamă. Venetia Carter.

Mă trece un junghi de durere în clipa în care rostesc numele. Însă Elinor nu are nici urmă de reacţie. Înseamnă că nu știe nimic.

— Te-ai văzut cu Luke? mă aventurez.

— Încă nu.

Își scoate mănușile din piele de viţel și-mi cântărește din ochi silueta în halat de spital.

— Te-ai îngrășat destul de tare, Rebecca. Doctoriţa asta nouă e de acord?

Vedeţi? Vedeţi cum e? Niciun „Ce mai faci?" sau „Arăţi excepţional".

— Sunt gravidă, i-o trântesc. Și se pare că o să am un copil destul de mare.

Expresia lui Elinor nu se îmblânzește.

— Nu exagerat de mare, sper. Bebelușii prea voinici sunt vulgari.

Vulgari? Cum îndrăznește să-mi facă splendida mea odraslă *vulgară?*

— Mă rog. Eu, una, mă bucur c-o să fie mare, zic sfidătoare. Așa, o să aibă mai mult loc pentru... tatuaje.

Parcă-parcă am zărit o undă de șoc traversându-i chipul practic imobil. Asta o s-o facă să-i sară copcile. Sau capsele. Sau orice o ţine așa întinsă.

— Nu ţi-a spus Luke despre tatuajele pe care vrem să ni le facem? spun pe un ton mirat. Am găsit un specialist în tatuaje pentru nou- născuţi, care vine chiar în sala de naștere. Ne-am gândit să-i desenăm un vulturaș pe spate, cu numele noastre scrise în sanscrită.

— Nu vă las să-mi tatuaţi nepotul.

Cuvintele ei sunt ca o rafală de mitralieră.

— A, ba da. Luke *a căpătat microbul tatuajului* când eram în luna de miere. El și-a făcut cinșpe! îi zâmbesc dulce. Și, imediat după naștere, o să-și tatueze numele copilului pe braţ. Nu-i așa că-i un scump?

Elinor își strânge poșeta Kelly atât de tare, că i s-au umflat venele. E limpede că nu știe dacă e cazul să mă creadă sau nu.

— Aţi ales nume? spune într-un final.

— Îhîm. Dau din cap că da. Armaggedon, dacă e băiat, și Pomegranate[39], dacă e fată.

Un moment, Elinor e atât de șocată că nu e în stare să zică nimic. Îmi dau seama că își dorește cu disperare să ridice din sprâncene, să se încrunte, sau *ceva*. Aproape că îmi pare rău pentru chipul ei real, storcoșit sub Botox, ca un animal prins în cușcă.

— Armaggedon? îngaimă într-un final.

— Nu-i așa că-i minunat? încuviinţez. Macho, dar și elegant

[39] Rodie.

deopotrivă. Și neobișnuit!

Elinor pare că mai are un pic și explodează. Sau implodează.

— N-am să accept așa ceva! ma întrerupe brusc, țâșnind în picioare. Tatuaje, auzi! Și auzi ce nume! Ești... iresponsabilă dincolo de orice...

— Iresponsabilă? o întrerup uluită. Tu vorbești? Noi, cel puţin, nu avem de gând să-l *abandonăm...* mă opresc abrupt, simţind că vorbele îmi ard gura.

Nu pot s-o fac. Nu sunt capabilă să lansez un atac adevărat asupra lui Elinor. În primul rând, n-am energia necesară. Și, oricum. Numai la asta nu-mi stă mie mintea acum. Din senin, mă năpădesc o puzderie de gânduri.

— Rebecca.

Elinor se apropie de pat, cu ochii scăpărând.

— Habar n-am dacă ești sinceră cu mine.

— Taci!

Ridic o mână, fără să-mi pese dacă sunt nepoliticoasă. Trebuie să mă concentrez. Trebuie să mă gândesc bine. Deodată, încep să văd lucrurile clar, ca și cum mi s-ar fi luat brusc un văl de pe ochi.

Elinor l-a părăsit pe Luke. Iar acum, Luke îl părăsește pe copilul nostru. Istoria se repetă. Oare Luke *își dă seama* de asta? Dacă și-ar da. dacă ar înţelege ce face.

— Rebecca!

Ridic ochii, ca în transă. Elinor pare că mai are un pic și face plici.

— Vai, Elinor. îmi pare rău, zic, uitând orice ranchiună. A fost foarte drăguţ din partea ta că ai trecut pe la mine, însă acum sunt destul de obosită. Te rog să treci odată pe la mine, pe la un ceai.

Elinor s-a dezumflat brusc. Cred că tocmai își aduna forţele pentru un conflict cu toate armele la vedere.

— Bine, zice cu răceală. Stau la hotelul Claridge. Iată detaliile expoziţiei mele.

Îmi întinde o invitaţie la o vizionare privată, împreună cu o broșură lucioasă intitulată „Colecţia Elinor Sherman". Pe copertă se află o fotografie a unui soclu alb elegant, pe care este așezat un alt soclu alb, mai mic.

Dumnezeule, nu înţeleg nimic din arta modernă.

— Mersi, zic, aruncându-i o privire îndoită. O să venim, în mod sigur. Mulţumesc că ai venit. Îţi urez o zi frumoasă!

Elinor îmi mai aruncă o ultimă privire piezișă, apoi își ia mănușile și poșeta Kelly și iese cu pași mari din cameră.

in clipa in care dispare, îmi îngrop capul in mâini, încercând să gândesc. Trebuie să fac cumva să dau de Luke. Nu are cum să vrea să facă usta. Știu că, în adâncul sufletului lui, nu-și dorește asta. Mă simt ca și cum ar fi fost ademenit de niște iele și tot ce trebuie eu să fac e să desfac cumva vraja.

Dar cum? Ce să fac? Dacă-l sun, o să mă trimită scurt la plimbare și- o să-mi promită că mă sună mai târziu, lucru care n-o să se întâmple. E-mailurile îi sunt citite de secretare... nu prea e un subiect potrivit pentru un mesaj pe internet.

Trebuie să-i scriu o scrisoare.

Gândul mă izbește cu forţa fulgerului. Trebuie să scriu o scrisoare, cum era odată, înainte de telefon și de e-mail. Da, asta e soluţia. Am să scriu cea mai elocventă scrisoare pe care am scris-o în viaţa mea. O să- mi exprim toate sentimentele, și o să încerc să-i explic ce-i în sufletul lui (uneori mai are nevoie să-i explici). O să-i prezint situaţia, cât pot de limpede.

O să ne salvez căsnicia. Nu-și dorește o familie distrusă. O știu. *O știu.*

Prin faţa uşii trece o asistentă, și strig după ea:

— Nu vă supăraţi!

— Da? mă privește ea zâmbitoare.

— Mi-aţi putea face cumva rost de niște hârtie de scris?

— Păi s-ar putea să aibă la chioșc. se încruntă, gânditoare. Cred că are o colegă. Staţi puţin.

Un moment mai târziu revine, cu un blocnotes Basildon Bond.

— Vă ajunge o coală?

— S-ar putea să am nevoie de mai multe, zic cu un aer plin de importanţă. Mi-aţi putea da. trei?

Nu-mi vine să cred cât i-am scris lui Luke. Odată pornită, nu mă

mai pot opri. Habar n-aveam că aveam atâtea adunate în suflet.

Am început vorbindu-i despre nunta noastră și cât de fericiţi am fost atunci. După care i-am spus despre toate lucrurile pe care ne place să le facem împreună, și cât de mult ne-am distrat și cât de bucuroși am fost când am aflat că vom avea un copil. Apoi am trecut la subiectul Venetia. Nu i-am spus pe nume, ci am numit-o persoana care ne ameninţă căsnicia. O să știe el la ce mă refer.

Acum sunt la pagina 17 (una dintre asistente a alergat într-un suflet la magazin și mi-a cumpărat propriul meu blocnotes Basildon Bond) și încep să mă apropii de miezul problemei. Partea în care îl implor să mai dea o șansă căsniciei noastre. Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji și trebuie să mă tot opresc din scris, pentru a-mi sufla nasul.

„Când mi-ai jurat credinţă, mi-ai promis să mă iubești toată viaţa. Știu că tu crezi că nu mă mai iubești. Știu că mai sunt și alte femei pe lume, dintre care unele sunt, poate, mai deștepte și poate știu chiar și latina. Știu că ai avut o."

Nu am forţa de a scrie cuvântul „aventură", pur și simplu nu o am. O să las doar o linie de pauză, cum se făcea în cărţile de altădată.

„Știu că ai avut o. Dar nu e obligatoriu ca asta să ne distrugă viaţa. Sunt gata să las trecutul în urmă, Luke, pentru că, mai mult decât orice, eu cred că noi doi suntem sortiţi să fim împreună. Tu, eu și copilul.

Putem fi o familie fericită. Știu că putem.

Te rog, nu ne lăsa baltă. Poate că, în adâncul inimii, te sperie ideea de a deveni părinte, dar o putem face împreună! Așa cum ai spus și tu, e cea mai mare aventură în care am pornit vreodată."

Mă opresc din scris pentru a-mi șterge lacrimile. Trebuie să termin asta acum. Am nevoie ca el să-mi arate. să-mi dea un răspuns. să- mi spună.

Și, brusc, îmi vine ideea. Ne trebuie un turn înalt, ca în filmele romantice. Și noi o să ne întâlnim în vârful lui, la miezul nopţii.

Nu. La ora aia o să fiu prea obosită. O să ne întâlnim în vârful turnului la. ora șase. O să sufle vântul, o să cânte Gershwin și, în ochii lui, o să văd că a uitat-o definitiv pe Venetia. Și eu o să-i spun

pur și simplu: „Vii acasă?". Iar el o să zică...

— Ești OK, Becky? bagă asistenta capul pe ușă. Cum merge?

— Aproape am terminat, zic, suflându-mi nasul. Știi vreun turn înalt în Londra? Pentru cazul în care aș dori să mă întâlnesc acolo cu cineva.

— Nu știu, zice asistenta încreţindu-și nasul. Oxo Tower e destul de înalt. Am fost ieri acolo. Au foișor de unde se poate admira panorama, au și-un restaurant.

— Mersi!

„Luke, dacă mă iubești și vrei să ne salvezi căsnicia, vino să te întâlnești cu mine în vârful turnului Oxo, vineri la ora șase.

O să te aștept în foișorul de unde se poate admira panorama.

Soţia ta iubitoare,

Becky"

Îmi las stiloul jos, stoarsă de orice vlagă, de parcă tocmai aș fi compus o simfonie de Beethoven. Tot ce trebuie să fac acum e să trimit scrisoarea la biroul lui din Geneva, cu FedEx. după care să aștept să vină seara de vineri.

Împăturesc cele șaptesprezece pagini în două și mă chinui, fără succes, să îndes foile în plicul Basildon Bond aferent, când îmi sună mobilul, aflat pe noptieră.

Luke! O, Doamne. Dar încă nu mi-a citit scrisoarea!

Înșfac telefonul cu mâini tremurânde - însă, din păcate, nu e Luke. E un număr pe care nu-l recunosc. Sper că nu e Elinor, care vrea să-mi facă morală.

— Alo? zic prudentă.

— Alo, Becky? Martha sunt.

— A, îmi dau eu părul de pe faţă, făcând eforturi să atribui și un chip vocii. Ăă... bună.

— Voiam doar să mă asigur că n-ai uitat de ședinţa foto de vineri! zice interlocutoarea, cu chef de vorbă. Abia aștept să-ţi văd casa!

Vogue. Rahat. Am uitat complet de chestia asta.

Cum am putut uita de o ședinţă foto *Vogue?* Doamne, asta chiar înseamnă că viaţa mea e zob.

— Deci, totul e OK, da? și vocea Marthei ciripește veselă de la capătul firului. N-ai născut, da, sau ceva de genul ăsta?

— Păi, nu... șovăi. Dar sunt în spital.

În clipa în care rostesc aceste cuvinte, îmi dau seama că n-ar trebui să am mobilul cu mine la spital. Dar, totuși, vorbesc cu cei de la *Vogue*. Nu se poate să nu existe o derogare pentru *Vogue*.

— O, nu! îi simt dezamăgirea în glas. Știi, am avut așa un ghinion cu articolul ăsta! Una dintre celelalte mămici sexy și-a născut gemenii mai devreme, ceea ce a fost *absolut* enervant, iar cealaltă a avut preeclamp-nu știu ce, și n-are voie să se mai dea jos din pat! Nu putem face nici interviul cu ea, nici nimic! Și tu trebuie sa stai la pat?

— Păi. stai un pic, te rog.

Las telefonul pe pat, încercând să-mi regăsesc buna dispoziţie. În viaţa mea nu m-am simţit mai puţin pregătită să-mi fac poză. Sunt grasă, am obrajii pătaţi de lacrimi, părul îmi stă ca dracu', iar căsnicia mea e pe punctul de a se face zob. Oftez din rărunchi, cutremurată, după care îmi zăresc reflexia înceţoșată într-un dulap din apropiere, cu vitrină. Cocoșată, cu capul căzut. Am un aer de om înfrânt. Arăt *groaznic*.

Din reflex, mă îndrept automat. Ce tot zic aici? Ce, gata, mi s-a terminat viaţa? Doar fiindcă soţul meu are o aventură?

În niciun caz. N-o să stau să-mi plâng de milă. N-o să mă dau bătută. Da, poate că viaţa mea e varză. Dar asta nu înseamnă că nu pot fi o mămică sexy. O să fiu cea mai sexy viitoare mămică dintre toate mămicile care-au existat vreodată pe pământ.

Duc din nou telefonul la ureche.

— Alo, Martha? zic, făcând eforturi să par cât mai jovială. Scuze. Vineri e perfect pentru ședinţa foto. Azi ies din spital, așa că pot să vin, fără probleme!

— Super! aud ușurarea din glasul Marthei. Abia aștept! N-o să dureze decât vreo două-trei ore și-ţi promit că n-o să scoatem untul din tine! Sunt sigură că ai tone de haine drăguţe, dar o să aducă și stilista noastră câte ceva. Acum, te rog, mai spune-mi o dată adresa. Stai pe Delamain Road, la numărul 33?

Îmi aduc aminte subit că am uitat să-i fac rost Fabiei de ce m-a rugat. Dar mai am timp. O să fie bine.

— Da.

— Ce norocoasă ești, casele alea sunt efectiv uluitoare! Atunci ne vedem acolo, la ora unșpe.

— Ne vedem atunci!

Închid mobilul și respir adânc. O să apar în *Vogue*. O să fiu o mămică sexy. Și o să-mi salvez căsnicia.

De la: Becky Brandon
Pentru: Fabia Paschali
Subiect: Mâine

Bună, Fabia!

Vreau doar să confirm faptul că voi veni mâine, cu o echipă de la *Vogue,* iar ședinţa foto va avea loc între orele 11 dimineaţa și 3 după masa.

Am bluza mov și geanta Chloe, dar, din păcate, oricât am încercat, nu reușesc deloc să dau de urma pantofilor Olly Bricknell pe care i-ai vrut. Poţi să-ţi iau altceva în locul lor?

Din nou, mersi mult de tot - și abia aștept să ne vedem mâine!

Becky

De la: Fabia Paschali
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Re: Mâine

Becky,

Dacă eu n-am pantofii, tu nu ai casa.

Fabia

KENNETH
PRENDERGAST
Prendergast de Witt
Connell Consultanţi

financiari

Forward House 394 High Holborn, Londra, WE IV 7EX

Dnei Rebecca Brandon
37 Maida Vale Mansions
Maida Vale
Londra, NW6 OYF

26 noiembrie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră.

Am luat notă de noile dumneavoastră acţiuni, la Sweet Confectionery, Inc., Estelle Rodin Cosmetics și The Urban Spa pic. Cu toate acestea, nu pot fi de acord cu dumneavoastră când spuneţi că acestea sunt „cele mai bune investiţii din lume".

Îmi permit să vă repet ceea ce am mai spus. Ciocolatele gratuite, mostrele de parfum și tratamentele cu reducere la spa- oricât de plăcute ar fi -, nu reprezintă o bază solidă pentru o investiţie. Vă sfătuiesc să vă regândiţi strategia de investiţie curentă și aș fi extrem de încântat să vă pot consilia financiar și mai departe.

Cu stimă,
Kenneth Prendergast,
Specialist în investiţii familiale

Șaptesprezece

Naiba să-i ia de pantofi nenorociţi. N-a mai rămas nici măcar o singură pereche în toată Londra. Mai ales pe verde. Nu-i de mirare că Fabia și-i dorește cu disperare, sunt ca Sfântul Potir sau ceva de genul ăsta, doar că nu există niciun tablou în care să găsesc vreun indiciu ascuns care să mă ajute în căutările mele. Toată ziua de ieri mi-am încercat norocul cu toate contactele mele, cu fiecare furnizor, fiecare magazin, *peste tot.* Am sunat-o chiar și pe fosta mea colegă Erin de la Barneys, și ea mi-a râs în nas, cu milă.

Până la urmă, a intrat și Danny pe fir, să mă ajute. A început să dea

și el telefoane în jur și, până la urmă, a reușit să găsească o pereche aflată în posesia unui model pe care îl cunoaște, și care se află la o ședinţă foto în Paris. În schimbul prototipului unei jachete, aceasta i-a dat unui prieten care trebuia să vină la Londra în seara asta. Acesta s-a întâlnit cu Danny și acum el o să mi-i dea.

Asta e planul. Însă Danny n-a apărut încă. Și e deja zece și cinci și încep să intru în panică. Mă aflu în colţul străzii Delamain Road, îmbrăcată in cea mai sexy rochie petrecută imprimată roșie, cu pantofi Prada cu toc și o etolă retro de blană artificială, și toate mașinile încetinesc să se uite la mine. Dacă stau să mă gândesc bine, poate că na fost chiar cel mai inspirat loc de întâlnire posibil. Probabil că arăt ca o curvă gravidă în opt luni, pentru perverși.

Ridic telefonul și formez iar numărul lui Danny.

— *Danny?*

— Ajungem imediat. Venim acum. Tocmai trecem peste un pod... aaah!

Danny trebuia să treacă să-mi lase pantofii aseară, doar că, în loc de asta, s-a dus într-un club cu nu știu ce fotograf pe care l-a întâlnit în vacanţă. (Nu mă întrebaţi. Când a început să-mi povestească despre noaptea pe care au petrecut-o împreună în Marrakesh, vă spun sincer, a trebuit să-i pun mâinile la urechi copilului.) Râde ca descreieratul și aud ambreiajul motocicletei Harley Davidson a prietenului lui. Cum îi stă mintea la distracţie într-un asemenea moment? Nu știe că sunt cu morcovul în fund?

Abia dacă am dormit de când a plecat Luke. Și azi-noapte, când am reușit totuși să adorm, am avut cel mai cumplit coșmar. Am visat că m-am urcat în vârful turnului Oxo, și Luke n-a apărut. Am stat acolo ore întregi în vânt și furtună, udată de ploaie, și într-un final a apărut și Luke, însă, nu știu cum, s-a transformat în Elinor, care a început să ţipe la mine. Și atunci mi-a căzut tot părul.

— Scuzaţi-mă!

Se apropie de mine o femeie cu doi copii mici de mână, care mă privește ciudat.

— A. Scuze.

Îmi vin în fire și mă dau din drum.

În viaţa reală, n-am mai vorbit cu Luke de când a plecat. A încercat să mă sune de câteva ori, dar eu m-am mulţumit să-i trimit sms-uri laconice, prin care-i ziceam că îmi pare rău, că mi-e dor de el și că totul e OK. Nu voiam să vorbesc cu el înainte să apuce să-mi citească scrisoarea - lucru care, după socotelile mele, s-a întâmplat cam azi- noapte. Cineva de la Geneva a semnat de primire la ora 18:11, așa că până la ora asta trebuie s-o fi citit deja.

Zarurile sunt aruncate. În seara asta, la ora șase, am să știu cum stau, albă sau neagră. Ori e acolo și mă așteaptă, ori...

Mă ia un val de greaţă și scutur din cap cu putere. N-o să mă gândesc la asta acum. Mai întâi, să trec de ședinţa foto. Mușc dintr-un Kitkat ca să prind energie și îmi arunc iar ochii pe pagina printată pe care mi-a trimis-o Martha pe e-mail. E un interviu cu altă viitoare mămică sexy din articol, ca „să-mi fac o părere". Cealaltă sexoasă se numește Amelia Gordon-Barraclough. Pozele sunt făcute într-o cameră uriașă de copil din Kensington, cu un caftan cu strasuri și vreo cincizeci și nouă de brăţări, și, din cum vorbește, pare o snoabă și jumătate.

„Ne-am procurat toată mobila copilului de la niște meșteri artizani din Provence."

Mă rog. În fine. O să zic că noi ne-am luat-o pe a noastră de la meșteri artizani de la. marginea Mongoliei. Ba nu, am depistat-o la sursă. Lumea care se dă rotundă în revistele glossy nu spune că a cumpărat un anume lucru pur și simplu din magazin, ci o depistat-o la sursă, sau o descoperă într-o curte, printre vechituri, sau zice că respectivul lucru i-a fost lăsat moștenire de nașa lor, faimos designer.

„Soţul meu și cu mine facem yoga pentru cupluri de două ori pe zi, în «camera de repaus». Și am constatat că acest lucru ne ajută să avem o relaţie armonioasă."

Cu o împunsătură în inimă, îmi amintesc cum făceam și eu cu Luke yoga în luna noastră de miere.

Cel puţin, făceam yoga, și eram un cuplu.

Mi se pune un nod în gât. Nu. Termină. Gândește pozitiv.

Gândește-te că ești sexy. O să spun că Luke și cu mine facem ceva mult mai *cool* decât yoga. De pildă, chestia aia despre care citeam zilele trecute. Qi-nu știu cum.

Gândurile îmi sunt întrerupte de huruitul unei motociclete, și, când ridic privirea, văd un Harley gonind pe strada liniștită, rezidenţială.

— Hei! îmi flutur braţele. Aici!

— Hei, Becky!

Motocicleta se oprește zgomotos lângă mine. Danny își scoate casca și sare din șa, cu o cutie de pantofi în mână.

— Poftim!

— Mersi, Danny, spun, strângându-l la piept fericită. Mi-ai salvat viaţa.

— Cu plăcere! spune Danny, suindu-se înapoi pe motocicletă. Să-mi spui cum a fost! Apropo, el e Zâne.

— Bună!

Îi fac cu mâna lui Zane, care e îmbrăcat din cap până-n picioare în piele și ridică o mână a salut.

— Mersi mult!

Motocicleta demarează în trombă. Apuc mânerul valizei, plină cu haine de schimb și accesorii și-mi iau braţul de flori pe care le-am cumpărat azi-dimineaţă ca să le împrăștii prin casă. Pornesc spre numărul treizeci și trei, reușesc să urc valiza pe scări și sun la ușă. Niciun răspuns.

După o pauză, sun din nou și strig „Fabia!". Însă nici acum nu primesc niciun răspuns.

Nu se poate să fi uitat că e în dimineaţa asta.

— Fabia! Mă auzi?

Bat în ușă.

— *FA-BI-A!*

Drept răspuns, mă întâmpină o tăcere mormântală. Nu e nimeni aici. Simt un fior de panică. Ce mă fac? Cei de la *Vogue* trebuie să sosească din clipă-n clipă...

— Heei! Bună! mă strigă un glas din stradă și, când mă întorc, văd o fată care se lasă pe geamul unui Mini Cooper.

E slabă, are păr ultralucios, o brăţară Kabbala și un inel de logodnă cu o piatră cât casa. Trebuie să fie tipa de la *Vogue.*

— Tu ești, Becky? strigă.

— Da! îi răspund cu un zâmbet larg. Bună! Ești Martha?

— Da! și ochii ei cântăresc lacomi etajele. Ai o casă *superbă*! Abia aștept s-o văd și înăuntru!

— A. Ăă... mersi!

Urmează o tăcere expectativă și mă rezem cât pot de firesc de unul dintre stâlpi. Ca o gazdă aflată pe treptele de la intrarea în propria-i casă. Cum face lumea.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Martha, nedumerită.

— Nu, nimic! zic eu un aer cât mai relaxat cu putinţă. Doar, știi și tu. mă bucur de ziua asta frumoasă și de aer.

Mă strofoc să găsesc o poveste plauzibilă. Poate n-ar fi rău să facem toată ședinţa foto chiar aici, pe treptele astea. Da. Aș putea să spun că ușa de la intrare e locul cel mai fotogenic din casă și că restul nici nu se compară.

— Becky, ţi-ai pierdut cheia? zice Martha, de-a dreptul uluită.

E un geniu. Sigur că da. Eu de ce nu m-oi fi gândit la asta?

— Da! Proasta de mine! îmi dau una peste cap. Și niciunul dintre vecini nu are cheie, și nu e nimeni înăuntru.

— Nu-mi spune! îi cade Marthei faţa.

— Știu, dau eu din umeri, cu vizibil regret, îmi pare foarte rău. Dar, dacă nu putem intra.

În timp ce eu rostesc aceste cuvinte, ușa de la intrare se deschide și mai-mai să cad în nas, în antreu. A apărut Fabia, frecându-se la ochi, îmbrăcată într-o rochie oranj Marni.

— Bună, Becky.

Pare efectiv *dusă cu pluta.* Ca și cum ar fi luat tranchilizante sau ceva de genul ăsta.

— Hopa! se luminează Martha la faţă instantaneu. Uite că e totuși cineva acasă! Ce noroc pe noi! Cine e doamna?

— Fabia. Ea e. chiriașa noastră.

— *Chiriașa?* strâmbă Fabia din nas.

— Chiriașă și foarte bună prietenă, mă corectez iute, înconjurând-o cu braţul. Suntem foarte apropiate...

Slavă Domnului, în spatele Mini-ului a oprit o mașină, care claxonează de zor.

— Ho, că plec acum! zice Martha. Becky, noi ne ducem să ne luăm câte o cafea, tu vrei ceva?

— Nu, nimic, mersi! O să aștept aici, acasă. La mine acasă.

Îmi pun o mână pe clanţă, ca proprietăreasă a locului.

— Ne vedem curând!

Mă uit după mașina care dispare în zare, apoi mă răsucesc pe călcâie, spre Fabia.

— Credeam că nu ești acasă! OK, hai să ne grăbim. Ţi-am adus marfa. Uite geanta, uite și bluza.

Îi întind sacoșele.

— Mișto.

Privirea ei se lipește lacomă de ele.

— Ai adus și pantofii?

— Evident! zic. Prietenul meu Danny a făcut rost de ei, de la un model de la Paris. Danny Kovitz, designerul?

Când scot cutia, simt cum mă năpădește un sentiment de triumf. Nimeni altcineva de pe lumea asta nu poate face rost de ei. Sunt omul cu *cele mai tari* relaţii. Aștept ca Fabia să rămână cu respiraţia tăiată sau să zică „Ești incredibilă!". În loc de asta, ea deschide cutia, se uită la pantofi câteva clipe, apoi pe frunte îi apar cute de nemulţumire.

— Nu sunt culoarea pe care am vrut-o.

Pune capacul la loc și împinge cutia spre mine.

— Eu voiam unii verzi.

E daltonistă, ce-are? Sunt cea mai splendidă nuanţă de verde pal salvie, ca să nu mai zic și că pe cutie scrie cu litere de-o șchioapă „Verde".

— Fabia, ăștia sunt verzi.

— Eu voiam o nuanţă așa, mai.

Face un gest vag din mână.

— Verzi-albăstrui.

Fac eforturi supraomenești să-mi păstrez cumpătul.

— Vrei să spui... turcoaz?

— Da! se luminează la faţă. Turcoaz. Asta am vrut să spun. Ăștia sunt prea deschiși.

Nu-mi vine să cred. Pantofii ăștia au călătorit tocmai de la Paris, trecând pe la un model de top și un designer celebru în toată lumea, și ea nu-i vrea?

Foarte bine atunci, o să-i iau eu.

— Bine, zic și iau cutia înapoi. O să-ţi fac rost de unii turcoaz. Dar trebuie neapărat să intru în casă.

— Nu știu ce să zic.

Fabia se reazemă de tocul ușii și se uită la o aţă care-i iese dintr-o mânecă.

— Sinceră să fiu, nu sunt prea împăcată cu treaba asta.

Nu e împăcată! Trebuie să fie împăcată!

— Dar am stabilit deja totul pentru azi! Și cei de la *Vogue* au venit deja!

— Nu poţi să-i trimiţi la plimbare?

— Nu-i trimiţi la plimbare pe cei de la *Vogue!* ridic vocea, enervată. E vorba de *Vogue,* ce Dumnezeu!

Ridică din umeri impasibilă, cum face ea, și simt, brusc, cum m- apucă toţi dracii și mă fac lividă la faţă. Știa că vin. A plănuit în detaliu toate astea. Nu poate să-mi facă una ca asta!

— Fabia, mă aplec spre ea, respirând tot mai greu. N-o să te las să- mi distrugi unica șansă de a apărea în *Vogue*. Ţi-am făcut rost de bluză. Ţi-am făcut rost de geantă. Ţi-am făcut rost de pantofi! Dacă nu mă lași să intru în casă.

— Ce faci? zice Fabia.

— O să. sun la Barneys și o să le zic să te treacă pe lista neagră! șuier cu inspiraţie bruscă. N-o să fie prea plăcut, dacă o să stai la New York, nu-i așa?

Fabiei i se scurge tot sângele din obraji. Ha. Te-am prins la faza asta.

— Păi, și eu unde să mă duc? zice bosumflată, luându-și mâna de pe tocul ușii.

— Nu știu! Du-te și fă-ţi un masaj hot stone40 sau ce vrei tu! Da' du-te de-aici! îmi trântesc valiza în hol și trec pe lângă ea.

Așa. Trebuie să mă mișc repede. Îmi deschid iute valiza, scot o fotografie înrămată cu mine și cu Luke, de la nunta noastră, și o pun la vedere, pe masa din hol. Așa. Deja arată ca locuinţa mea!

— Da' bărbată-tu unde e? zice Fabia, care mă privește cu braţele încrucișate. N-ar trebui să fie și el aici? Fără el, lumea o să creadă că ești o mamă singură.

Vorbele ei mă lovesc drept în plex. Preţ de câteva clipe, nu sunt suficient de stăpână pe mine pentru a putea răspunde.

— Luke e... plecat în străinătate, zic într-un final. Dar o să mă văd cu el mai târziu. La ora șase. În foișorul de pe turnul Oxo. O să fie acolo, mai spun și trag aer în piept adânc. Știu sigur c-o să vină.

Îmi ard ochii și clipesc cu putere. N-am de gând să mă fac ţăndări aici, în faţa ei.

— Te simţi bine? mă fixează Fabia curioasă.

— Azi e. o zi foarte importantă pentru mine.

Îmi scot un șerveţel și-mi tamponez ochii.

— Poţi să-mi dai un pahar cu apă?

— Iisuse, o aud pe Fabia murmurând în drum spre bucătărie, e doar o amărâtă de revistă.

OK. Situaţia e sub control. Douăzeci de minute mai târziu, am reușit să-i fac vânt Fabiei și casa pare cu adevărat să-mi aparţină. Am ascuns toate pozele Fabiei și le-am înlocuit cu altele, cu mine și familia mea. Pe canapeaua din salon, am pus pernuţe cu iniţialele „B" și „L". Peste tot sunt vaze cu flori. Am memorat conţinutul tuturor dulapurilor din bucătărie și am trântit chiar și niște post-it-uri pe frigider, cu mesaje de genul „Ne mai trebuie niște quinoa41 organic,

[40] Masaj inventat în secolul al XVII-lea de indienii din Arizona; se practică prin aplicarea pe întreaga suprafaţă a corpului a unor pietre de bazalt încălzite la 50 de grade Celsius.

[41] Plantă erbacee cultivată în America Centrală pentru seminţele sale cu o mare valoare nutritivă.

scumpule" și „Luke, nu uita - sâmbătă avem partida de Qi-gong cu prietenii noștri!".

Acum transfer rapid câteva perechi de pantofi de-ai mei în debaraua Fabiei, fiindcă sigur or să mă-ntrebe și despre accesorii. Tocmai număr câte perechi de Jimmy Choo sunt, când sună soneria și tresar, alarmată. Înghesui restul de pantofi in bufet, îmi arunc o privire de control în oglindă și cobor scările cu picioare ca de plastilină.

A sosit clipa cea mare! *De când mă știu* am visat să-mi văd hainele pozate într-o revistă!

Când ajung în hol, fac o recapitulare rapidă în minte. Rochie: Diane von Furstemburg. Pantofi: Prada. Colanţi: Topshop. Cercei: cadou de la mama.

Nu, nu e destul de cool. O să le spun... din garderoba personală. Nu, mai bine *vintage*. O să spun că i-am găsit cusuţi într-un corset din anii '30, pe care l-am cumpărat de la un vechi atelier meșteșugăresc de pe o străduţă lăturalnică din Paris. Perfect.

Deschid larg ușa de la intrare, îmi trântesc un zâmbet radios, cât toată faţa - și încremenesc.

Nu sunt cei de la *Vogue*. E Luke.

E îmbrăcat în pardesiu, are în mână valijoara de voiaj și arată ca și cum nu s-ar fi bărbierit azi-dimineaţă.

— Ce-i prostia asta? zice fără niciun preambul, arătându-mi scrisoarea.

Mă uit la el siderată. Nu e în regulă. Trebuia să se afle la turnul Oxo, cu o mină romantică și iubitoare. Și nu aici în prag, nedormit și ciufut.

— Păi. înghit în sec. Ce faci aici?

— Ce fac *eu* aici? repetă după mine, nevenindu-i să creadă. Asta e reacţia mea la chestia asta! Nu mi-ai răspuns la niciun telefon, n-am știut ce naiba se întâmplă. „Vino în vârful turnului Oxo". Și flutură scrisoarea spre mine. Ce dracu-i prostia asta?

Prostie?

— Nu e nicio prostie! strig rănită. Încercam să ne salvez căsnicia, în cazul în care nu ţi-ai dat seama.

— Să ne salvezi căsnicia? se uită la mine ca la nebuni. La turnul Oxo?

— În filme funcţionează! Trebuia să apari acolo, și totul trebuia să fie minunat, ca în *Nopţi albe în Seattle*...

Simt cum mi se îngroașă vocea, a dezamăgire. Speram atât de tare să meargă. Speram atât de tare ca el să vină acolo, să alergăm și să ne aruncăm unul în braţele celuilalt, și să redevenim familia fericită care am fost.

— OK. E limpede că e ceva care-mi scapă. Luke se încruntă iar spre scrisoare.

— Nu-nţeleg nimic din scrisoarea asta. „Știu că ai o Pauză". Am ce? O ischemie cerebrală?

Face mișto de mine. Nu pot să suport așa ceva.

— O aventură! zbier la el. O aventură! Vorbesc despre aventura ta cu Venetia! Știu de ea, ai uitat? Și pur și simplu m-am gândit că poate vrei să mai dai o șansă căsniciei noastre, însă e limpede că n-ai niciun gând în sensul ăsta, așa că, te rog, pleacă. Am de pozat pentru *Vogue,* mai spun, ștergându-mi nervoasă lacrimile din ochi.

— Am *ce?* pare efectiv siderat. Becky, spune-mi că glumești.

— Exact, glumesc.

Dau să închid ușa, însă el mă apucă strâns de încheietură.

— Încetează, îmi spune pe un glas puternic, ca de tunet. Nu știu ce dracu' se petrece aici. Mă trezesc din senin cu scrisoarea asta... tu mă acuzi că am o aventură. nu poţi să fugi fără să-mi explici despre ce e vorba.

S-a teleportat dintr-un alt univers paralel, ce-i cu el? I-a dat cineva una în moalele capului și a uitat pe ce lume e?

— Chiar tu, cu gura ta, ai recunoscut, Luke! aproape că strig, enervată. Ai zis că ai încercat să mă „protejezi", din cauza tensiunii mele arteriale sau așa ceva. Nu-ţi aduci aminte?

Ochii lui Luke îmi scrutează intens chipul, de parcă ar vrea să afle niște răspunsuri.

— Discuţia noastră de la spital, zice brusc, înainte să plec.

— *Da!* Te-au năpădit, în fine, amintirile? nu-mi pot reprima tonul

sarcastic. Plănuiseși să-mi spui totul după naștere. Voiai să vezi cum „se aranjează lucrurile". Practic, ai recunoscut deschis...

— Nu vorbeam despre nicio *aventură*! explodează Luke. Vorbeam despre situaţia de criză legată de Arcodas!

Rămân fără grai.

— P... poftim?

Deodată, observ pe trotuar doi copii, care se zgâiesc curioși la noi. Bănuiesc că sărim destul de tare în ochi, mai ales eu cu burta mea kilometrică.

— Hai să continuăm discuţia în casă, spun pe un ton demn.

Luke îmi urmărește privirea.

— Aha. Da. Hai să. facem asta.

Intră în casă, iar eu închid ușa. O clipă, niciunul dintre noi nu spune nimic. Nu știu ce aș putea spune. Mă simt complet deconcertată.

— Becky... nu știu de unde-ai putut scoate așa o aberaţie, expiră Luke adânc. Am avut niște probleme la serviciu și am încercat să te ţin departe de ele. Nu am nicio aventură. Cu *Veneţia*?

— De la ea personal știu, ea mi-a spus.

Luke pare uluit.

— Nu se poate.

— Ba da! Mi-a zis că mă părăsești pentru ea. Mi-a zis.

Îmi mușc buza. Cuvintele ei mă dor prea tare.

— E o. *demenţă*... totală, clatină Luke din cap exasperat. Nu știu ce-ai discutat tu cu Venetia, ce ţi-a putut spune ea ca tu. să înţelegi așa ceva. e o simplă neînţelegere.

— Deci tu zici că nu e nimic între voi? Absolut nimic?

Luke se ia cu mâinile de cap și închide ochii preţ de câteva clipe.

— Dar de unde până unde ţi-a venit ideea asta?

— *De unde până unde?* îl întreb uimită, privindu-l drept în ochi. Luke, tu vorbești *serios?* De unde vrei să-ncep? Toate dăţile alea când aţi luat masa în oraș, doar tu cu ea. Toate textele alea în latină, despre care nu mi-ai spus nimic. Și, în ziua aia la birou, când toată lumea se purta aiurea cu mine. și v-am văzut cum stăteaţi împreună pe biroul tău. și m-ai minţit, în noaptea cu Finance Awards.

Începe să-mi tremure vocea.

— Știam că nu ești acolo...

— Am minţit fiindcă nu voiam *să-ţi faci griji*!

Luke pare mai indispus și mai agasat decât l-am văzut vreodată.

— Personalul meu s-a purtat ciudat cu tine iii ziua aia la birou fiindcă tocmai le trimisesem im e-mail prin care le ceream ca nimeni, absolut *nimeni,* să nu-ţi pomenească despre problemele companiei. Sau despre spaima lor că e posibil să fie daţi afară. Becky... am încercat să te protejez.

Îmi aduc aminte brusc cum l-am surprins într-o seară la el în birou, îngândurat. Asta a fost acum câteva săptămâni. De atunci, a fost mereu cu capsa pusă și cu mintea în altă parte.

Dar atunci, de ce-a zis Venetia.

De ce-ar fi.

— Mi-a zis că vrei să mă părăsești pentru ea, spun, cu glasul încordat la maximum. Mi-a zis că, totuși, vrei să-ţi vizitezi copilul.

Nu-mi pot opri un hohot.

— Să te *părăsesc?* Becky, vino-ncoa'.

Luke își pune braţele în jurul meu și mă trezesc că-mi îngrop capul în pieptul lui, și lacrimile mele îi udă cămașa.

— Te iubesc, spune el răspicat. N-o să te părăsesc niciodată. Nici pe tine, nici pe micul Birkin.

Cum a.

A. O fi dat peste lista mea de nume.

— Acum e Armageddon, îl corectez trăgându-mi nasul. Sau Pomegranate. Așa i-am spus maică-tii.

— Bravo. Sper că a leșinat.

— Aproape.

Dau să schiţez un zâmbet, însă nu pot. E încă prea devreme. De săptămâni întregi stau îngrijorată și-mi închipui și mă tem de ce e mai rău. Nu pot să plesnesc din degete și să mă port din nou normal, la comandă.

— Am crezut că o să fiu o mamă singură, zic cu un nod în gât. Am crezut că o iubești. N-am știut de ce te porţi așa aiurea. A fost

groaznic. Dacă aveai probleme la serviciu, trebuia să-mi *spui.*

— Știu.

Rămâne tăcut, odihnindu-și bărbia pe capul meu.

— Sincer să fiu, Becky... a fost plăcut să am un loc în care să mă pot refugia, pentru a uita de tot și de toate.

Îmi ridic capul și îl privesc atent pe Luke. E abătut. Și obosit, îmi dau seama brusc. Foarte, foarte obosit.

— Ce se întâmplă aici? mă șterg pe faţă. Care-i necazul? Acum trebuie să-mi spui.

— Arcodas, îmi spune simplu.

— Dar credeam că totul merge ca pe roate, zic, uimită. Credeam că de-asta vă deschideţi alte filiale.

— Regret din suflet c-am avut ideea idioată de a participa la pitch- ul pentru ei, o spune pe un ton atât de enervat, că mă cuprinde spaima.

— Luke, ce s-a întâmplat? zic neliniștită. Hai să stăm jos.

Pornesc spre salonul Fabiei și mă afund într-o canapea moale de antilopă.

— O groază de chestii, spune Luke, urmându-mă.

Ridică ușor din sprâncene când vede pernele cu „B" și „L", după care se așază și-și lasă capul în mâini.

— Nu vrei să știi.

— Ba da. Vreau să știu tot. Ia-o de la început.

— A fost un coșmar, începe, întorcându-se spre mine. Cel mai mare dintre ele fiind o acuzaţie de hărţuire.

— Hărţuire?

Rămân cu gura căscată.

— Sally-Ann Davies. Îţi aduci aminte de ea?

— Sigur că da, încuviinţez. Ce s-a întâmplat?

Sally-Ann a lucrat pentru Luke de când îl cunosc. E o fire retrasă, dar e o fată foarte drăguţă și de încredere.

— Au existat. niște incidente între ea și Iain. Ea zice că el s-a dat la ea într-o manieră agresivă și neplăcută. A depus o plângere. Pe care el a luat-o în râs.

— Doamne, ce groaznic, zic șocată. Și... tu ce-ai...?

— Eu o cred pe Sally-Ann, sută la sută, zice Luke foarte sigur pe el.

Nu zic nimic. Gândul îmi zboară la dosarul de carton din biroul lui Dave Sharpness. Dosarul pe care l-a strâns acesta despre Iain. Toate acele cazuri „mușamalizate".

Oare să-i spun lui Luke de ele?

Nu. Doar dacă nu am altă soluţie. Asta ar ridica atâtea probleme de care n-am nevoie, și el s-ar putea supăra dacă aude ce-am făcut. Și oricum, am distrus toate hârtiile din dosar, așa că nici măcar nu mai am acele probe.

— Da, zic încet. Și eu o cred. Și. Iain ce-a zis?

— Ceva ce nu se poate reproduce, spune Luke încordat. A acuzat-o că a scornit toată povestea ca să cerșească o promovare. Nu-ţi pot spune care e părerea lui despre femei.

Mă încrunt, rememorând ultimele săptămâni.

— A fost atunci când n-ai putut să vii la cursul meu prenatal?

— Da, atunci a început totul, își amintește Luke, masându-și tâmplele. Becky, nu-ţi puteam spune. Crede-mă, am vrut, dar știam c- o să te afecteze. Și Venetia tocmai îmi spusese să am grijă să nu te stresezi.

Să nu mă stresez. Îhîm, ce să zic, planul ăsta a funcţionat de minune.

— Și ce s-a întâmplat?

— Sally-Ann a fost incredibil de amabilă cu toată povestea asta. A zis că nu duce lucrurile mai departe, dacă o lăsăm să lucreze pentru contul altui client. Ceea ce, evident, am făcut imediat. Însă toată lumea a fost foarte deranjată de toată povestea, adaugă oftând. Sincer să fiu, Arcodas a fost un client foarte dificil, de la începutul începutului.

— Iain ăsta e oribil, nu? zic brusc.

— Nu e vorba doar de el, clatină Luke din cap. E vorba de stilul lor de lucru, de etica lor profesională, de oameni din Neanderthal. Sunt niște mitocani cu toţii, complet lipsiţi de orice bun simţ.

Chipul îi e străbătut de o umbră.

— Și acum. s-a întâmplat din nou.

— Cu Sally-Ann?

Luke scutură din cap.

— Amy Hill, una dintre secretarele noastre, a ieșit plângând dintr-o ședinţă cu altă echipă de la Arcodas. Iain a devenit brusc foarte violent, și ea a zis că îi e frică să nu dea cu ea de pământ într-o zi.

— Glumești.

— Se plimbă prin firmă de parcă ar fi a lor... expiră Luke adânc, de parcă ar încerca să-și păstreze cumpătul. Am convocat o ședinţă și am cerut ca un membru al respectivei echipe Arcodas să-i ceară scuze lui Amy.

— Și a făcut-o?

— Nu.

Luke are o grimasă.

— Vrea s-o dăm afară.

— *S-o daţi afară?* spun eu șocată.

— Varianta lui e că e o incompetentă și că, dacă ea ar fi în stare să-și facă treaba cum trebuie, el n-ar avea de ce să se ia de ea. Intre timp, toţi angajaţii mei au făcut front comun, îmi scriu e-mailuri de protest, refuză să mai aibă de-a face cu contul Arcodas, mă ameninţă cu demisiile. își trece Luke mâinile prin păr, cu un aer total neputincios. Cum ţi-am spus, e un coșmar.

Mă las mai bine pe canapeaua Fabiei, încercând să procesez toate aceste informaţii. Nu-mi vine să cred că Luke a ţinut toate astea în el atâta vreme. Fără să-mi zică nimic. În încercarea de a mă proteja.

Până la urmă, nu are nicio aventură.

Îmi trec privirea peste chipul lui, pe care și-l ferește. Poate că minte, îmi trece prin cap. Chiar dacă treaba aia cu Arcodas e adevărată. Poate că el continuă să se vadă cu Venetia. „îţi cântă în strună doar ca să te facă fericită" îmi trece prin minte, pentru a mia oară.

— Luke, te rog, zic grăbită. Te rog. Spune-mi adevărul, o dată pentru totdeauna. Ai o relaţie cu ea?

— Ce? se întoarce Luke spre mine, uluit. Becky, credeam c-am stabilit deja chestia asta.

— Ea mi-a zis că te prefaci, îmi răsucesc degetele neputincioasă.

Poate că toate astea sunt doar un teatru ieftin. Ca... să mă faci pe mine fericită.

Luke se întoarce, mă privește drept în ochi și-mi ia amândouă mâinile și mi le strânge tare.

— Becky, nu am nicio relaţie cu ea. Nu e absolut nimic între noi. Nu știu cum ţi-aș putea-o spune mai limpede decât atât.

— Atunci de ce-a zis că ai o relaţie cu ea?

— Nu știu, spune Luke, la capătul puterilor. Sincer să fiu, habar n- am despre ce vorbește. Uite ce e, Becky, trebuie să ai încredere în mine. Poţi să faci asta?

Se lasă tăcerea. Adevărul e că nu știu. Nu știu dacă mai am încredere în el.

— Vreau un ceai, murmur în cele din urmă și mă ridic.

Credeam că totul o să fie mult mai bine după ce vorbim; după ce ne dăm cărţile pe faţă. Însă uite că am pus toate cărţile pe masă și se află în faţa noastră, ca pe podiumul unei expoziţii. Și eu tot nu știu ce să cred. Fără să mă mai uit în ochii lui, mă duc la bucătărie și încep să deschid dulapurile construite artizanal ale Fabiei, căutând ceaiul. Dumnezeule, asta cică e casa mea. S-ar zice că *știu* unde e ceaiul.

— Încearcă-l pe ăla, zice Luke, în clipa în care eu deschid un bufet plin cu cratiţe și-i trântesc ușile cu putere, dar fără a face zgomot, dat fiind că e un bufet scump și bine făcut.

— Ăla din colţ?

— A, da.

Îl deschid și dau peste o cutie cu pliculeţe de ceai. Le pun pe blatul mesei și mă reazem de el, stoarsă de energie. Între timp, Luke s-a dus spre ușile uriașe de sticlă din spate și se uită la grădină, cu umerii încordaţi.

Nu așa plănuisem să fie revederea. Nici pe departe.

— Și ce-o să faci cu Arcodas? zic într-un final, răsucind firul unui pliculeţ de ceai. Nu poţi s-o dai afară pe Amy.

— Evident că n-am de gând s-o dau afară pe Amy.

— Deci ce opţiuni ai?

— Opţiunea numărul unu: să peticesc lucrurile, spune Luke fără să

se clintească. Să-mi asum vina pentru tot, să le spun ce vor să audă și să merg mai departe.

— Până când se va întâmpla din nou, zic.

— Exact, se întoarce Luke spre mine și dă din cap scurt, posomorit. Opţiunea numărul doi: să convoc o ședinţă cu Arcodas. Să le spun în faţă că nu am de gând să suport ca angajaţii mei să fie agresaţi la modul ăsta. Să-i pun să-i ceară scuze lui Amy. Să-i fac să înţeleagă.

— Și opţiunea numărul trei?

Văd limpede, din expresia lui, că mai există și o a treia variantă.

— Opţiunea numărul trei: dacă n-au de gând să coopereze...

Face o pauză lungă.

— Refuzăm să mai lucrăm cu ei. Ne retragem din contract.

— E posibil?

— Trebuie să fie posibil.

Își apasă căușul palmelor pe ochi și începe să și-i frece absent.

— Doar că o să fie al naibii de scump. Dacă ne retragem din combinaţie în decursul primului an, trebuie să le plătim o despăgubire. Plus că ne-am deschis filiale europene pe spezele acestui contract. Asta trebuia să fie marea noastră șansă de extindere. Poarta noastră spre lucruri mai mari și mai bune.

Îi simt dezamăgirea cruntă din glas. Și, fără veste, îmi vine să-mi arunc braţele de gâtul lui si să-l strâng tare la piept. A fost atât de frumos când Brandon Communications a câștigat pitch-ul Arcodas. Au muncit atât de mult pentru asta. Atunci părea un premiu de mare prestigiu.

— Și ce-o să faci? îl întreb șovăitoare.

Luke a luat un spărgător de nuci retro de pe o servantă. Începe să-i răsucească mecanic mânerul, cu chipul încordat.

— Sau aș putea să le spun oamenilor mei că asta e, n-au ce face, trebuie să accepte situaţia. Câţiva s-ar putea să plece - însă alţii or să tacă și-or să strângă din dinţi. Lumea are nevoie de slujbe. O să accepte și situaţii mai de rahat.

— Iar la firma ta o să se-mpută tot mai tare treaba.

— O să am o firmă cu etică discutabilă, dar profitabilă.

Simt în glasul lui ceva ce nu-mi place.

— Ai uitat? Am intrat în afacerea asta ca să facem bani!

Deodată, copilul îmi dă una zdravănă și schiţez o grimasă. Totul... doare pe lumea asta. Pe mine. Pe Luke. Așa e viaţa, plină de durere și de suferinţă.

— Nu vrei așa ceva, zic.

Pe faţa lui Luke nu se clintește niciun mușchi. Are chipul aspru, ca de cremene. Dacă l-ar vedea cineva, ar crede că nu e de acord cu mine, că nu m-a auzit sau nu-i pasă. Însă eu știu ce e în mintea și în sufletul lui. Ţine mult la compania lui. Îi place când aceasta e prosperă, are succes și e fericită.

— Luke, personalul de la Brandon Communications. zic, făcând un pas spre el. Ei sunt *familia ta*. Ţi-au fost loiali toţi anii ăștia. Gândește-te cum te-ai fi simţit dacă Amy ar fi fost fiica ta. Ai fi vrut ca patronul ei să ia atitudine. Adică. tu ești propriul tău stăpân! Ideea e că *nu te obligă* nimeni să lucrezi cu cine nu dorești.

— O să discut cu ei, continuă Luke să stea cu privirea în pământ. O să le spun ce am de spus. Poate că vom reuși totuși să ajungem la un numitor comun.

— Poate, încuviinţez, încercând să par mai optimistă decât mă simt.

Deodată, Luke lasă spărgătorul de nuci înapoi pe masă și ridică privirea spre mine.

— Becky, dacă până la urmă mă retrag din afacerea cu Arcodas. no să fim miliardari. Înţelegi asta.

Simt o împunsătură în inimă. Era destul de palpitant când totul mergea atât de bine și noi urma să cucerim lumea și să zburăm cu avioane particulare. Iar eu aveam de gând să-mi cumpăr cizmele alea cu toc cui de la Vivienne Westwood.

În fine. Au și o variantă la cincizeci de lire, la Topshop. O să mi le iau pe alea.

— Poate nu chiar acum, îmi înalţ bărbia, mândră. Dar atunci când o să închei următoarea ta mare afacere, o să fim. Și, între timp.

Mă uit în jur, la bucătăria fabuloasă, de designer. Nu stăm rău deloc. Insulă ne luăm un pic mai încolo. Rămân câteva clipe pe

gânduri. De fapt, cred că insulele nu mai sunt la modă. Și nici măcar nu-mi doream una.

Luke mă fixează o clipă, apoi pufnește brusc în râs.

— Știi ceva, Becky Bloomwood? O să fii o mamă a dracului de bună.

— A! mă colorez la faţă, luată total prin surprindere. Serios? Adică într-un sens bun?

Luke străbate bucătăria și-și pune mâinile cu blândeţe pe burta mea.

— Fiinţișoara asta e foarte norocoasă, șoptește.

— Doar că nu știu niciun cântecel, zic posomorită. Și n-o să fiu în stare să-l culc.

— Să știi că nu e chiar așa mare lucru de capul cântecelelor de copii, spune Luke. O să-i citesc din *FT42*. Și-o să adoarmă imediat.

Ne uităm amândoi o vreme la pântecul meu umflat. Nici acum nu m-am obișnuit cu ideea că în trupul meu se află un copil. Care trebuie să iasă... cumva.

OK, hai să nu deschid subiectul. Or să inventeze ei ceva până atunci.

După o vreme, Luke ridică ușor capul. Are pe chip o expresie ciudată, imposibil de descifrat.

— Și. zi așa, Becky, spune jovial. E Armageddon sau Pomegranate?

— Poftim? mă uit la el confuză.

— Azi-dimineaţă, când am ajuns acasă, am încercat să-mi dau seama unde ești. Am scotocit prin sertare, în căutarea vreunui indiciu. zice el, șovăind. Și am dat peste Trusa de determinare a sexului copilului. Ai aflat ce e, așa-i?

Mai să-mi sară inima din piept. Rahat. Trebuia să fi aruncat naibii testul la gunoi. Sunt o *proastă cum n-a văzut Parisul*.

Luke zâmbește, dar citesc în ochii lui că e rănit. Și, deodată, mă simt

[42] *Financial Times*.

realmente groaznic. Nu știu cum de mi-a putut da prin cap să nu-l implic și pe el într-un moment atât de important ca ăsta. Nici măcar nu mai știu de ce am ţinut atât de tare să aflu sexul copilului. Cui îi pasă?

Îmi pun o mână pe mâna lui și i-o strâng.

— Ca s-o spun pe-aia dreaptă, Luke, n-am făcut testul. Nu știu.

Expresia lui Luke nu se îmblânzește câtuși de puţin.

— Haide, Becky. Acuma spune-mi. Dacă doar unul dintre noi o să fie surprins, nu văd ce sens are să mai așteptăm.

— N-am făcut testul! stărui. Pe bune! Dura prea mult și trebuia să- mi fac o injecţie...

Nu mă crede. O văd pe faţa lui. În sala de nașteri, când o să ne spună „E băiat!" sau ceva de genul ăsta, el n-o să se gândească decât că „Becky știa deja".

Fără veste, mi se ridică un nod în gât. Nu vreau să fie așa. Vreau să aflăm împreună.

— Luke, *n-am aflat,* nu-nţelegi? zic disperată, cu lacrimi în ochi. Pe cuvântul meu că nu știu! Nu te-aș minţi. Trebuie să mă crezi. O să fie o. surpriză extraordinară. și minunată. Pentru *amândoi.*

Ridic ochii spre el, cu tot trupul încordat, ţinându-mă cu mâinile de fustă. Ochii lui Luke îmi scanează faţa.

— OK

Într-un final, cutele de pe frunte îi dispar.

— OK, te cred.

— Și eu te cred.

Cuvintele îmi scapă fără voia mea.

Însă, acum că le-am spus, îmi dau seama că sunt adevărate. Aș putea cere mai multe dovezi că nu are o relaţie cu Venetia. L-aș putea pune iar sub urmărire. Aș putea să fiu total paranoică și să sufăr tot restul vieţii.

Însă, până la urmă, trebuie să alegi dacă ai sau nu încredere în cineva. Și eu am. Am.

— Vino'ncoa'.

Luke mă trage spre el și mă sărută.

— E OK, iubita mea. Totul o să fie bine.

După o vreme, mă desprind din îmbrăţişare.

Trag aer în piept adânc, încercând să-mi regăsesc calmul, și scot două căni. Apoi mă întorc spre el.

— Luke, da' de ce-a zis Veneţia că aveţi o aventură, dacă nu aveaţi?

— Habar n-am.

Luke pare deconcertat.

— Eşti absolut *sigură* că asta a vrut să spună? Și că nu ai înţeles tu greșit?

— Nu! îi răspund supărată. Nu sunt chiar atât de idioată! A fost cât se poate de clar la ce se referă.

Rup o bucată de prosop din hârtie din bucătăria Fabiei și-mi suflu nasul.

— Și, ca să știi, n-am de gând să-mi nasc copilul cu ea. Sau să mă duc la vreuna dintre petrecerile ei stupide, cu ceai.

— Bine, încuviinţează Luke. Sunt sigur că ne putem întoarce fără probleme la domnul Braine. Știi, mi-a trimis câteva e-mailuri, doar așa, ca să vadă cum îţi e.

— Serios? Ce drăguţ din partea lui...

Se aude soneria și tresar. Au venit. Aproape că uitasem.

— Cine e? zice Luke.

— Cei de la *Vogue!* zic agitată la culme. Pentru ei sunt aici. Pentru ședinţa foto!

Ies repede pe hol și, în clipa în care îmi zăresc imaginea în oglindă, mă trece o undă de dezamăgire. Am faţa pătată și ochii injectaţi și umflaţi; am un zâmbet chinuit. Nu mai știu ce anume se află și unde în casă. Mi-am uitat toate citatele de mămică sexy. Nu-mi mai amintesc nici măcar de la ce firmă mi-am luat *chiloţii* de pe mine. Nu pot s-o fac.

Soneria se aude din nou, de două ori.

— Nu răspunzi?

Luke m-a urmat pe hol.

— Trebuie să contramandez! mă întorc întristată spre el. Uită-te și tu la mine. Sunt un dezastru! Nu pot s-apar în *Vogue* în halul ăsta!

— O să fii minunată, îmi răspunde el categoric și pornește cu pași

mari spre ușa de la intrare.

— Vezi că ei cred că e casa noastră! șoptesc panicată în urma lui. Le- am spus că stăm aici.

Luke îmi aruncă peste umăr o privire gen drept-cine-mă-iei? și deschide larg ușa.

— Bună ziua! spune, pe tonul cel mai sigur din lume de director-al- unei-companii-uriașe-importante. Bine aţi venit acasă la noi.

Prin prezenta, declar fără pic de echivoc că make-up artiștii ar trebui să primească premiul Nobel pentru enorma lor contribuţie la fericirea umană. Ca și hair-stiliștii.

Și ca și Luke.

S-au scurs trei ore și ședinţa decurge splendid. Luke i-a fermecat pe toţi cei de la *Vogue,* din secunda în care au intrat pe ușă, și a fost cât se poate de convingător atunci când le-a făcut turul casei. Toţi cred că noi chiar locuim aici!

Mă simt o cu totul altă persoană. În mod sigur, chiar *arăt* ca o altă persoană. Petele mi-au fost acoperite, iar make-up artista a fost foarte amabilă. Mi-a zis că a văzut cazuri mult mai grave și că măcar eu nu sunt o drogată care și-a pierdut minţile de la cocaină. Și nici n-am întârziat șase ore. Și, cel puţin, n-am adus cu mine cine știe ce câine să ne schelălăie în cap (am sentimentul că nu se prea omoară după modele).

Părul meu e acum strălucitor și fabulos, și mi-au adus cele mai fantastice haine, într-un trailer parcat afară. Iar acum mă aflu în picioare pe scara spiralată, într-o rochie Missoni, zâmbind radioasă spre aparatul care face clic într-una, și mă simt precum Claudia Schiffer sau cineva asemănător.

Iar Luke se află la baza scării și-mi surâde încurajator. A stat cu mine tot timpul. Și-a anulat toate ședinţele de dimineaţă și a participat activ la interviu și-a făcut tot ce trebuia. A zis că faptul că vom avea un copil pune toate celelalte lucruri într-o altă perspectivă și că e sigur că situaţia de părinte îl va schimba mult. A zis că i se pare că sunt mai frumoasă decât am fost vreodată (ceea ce e o minciună de-ngheaţă apele, dar totuși.) A zis...

Mă rog, a zis tone de lucruri drăguţe. Plus că, atunci când l-au întrebat, *a știut* de cine e făcut tabloul de deasupra șemineului din salon. N-am mai putut de mândrie!

— Ne mutăm afară acum? o privește fotograful pe Martha întrebător.

— E o idee foarte bună.

Ea încuviinţează și eu cobor scările, ţinându-mi cu grijă rochia.

— Să-mi pun rochia Oscar de la Renta?

Stilista a adus cea mai uluitoare rochie de seară mov cu capă, care se pare că a fost creată special pentru o vedetă de film însărcinată, să o poarte la o premieră, însă acest lucru nu s-a mai întâmplat. *Mor* dacă n-o încerc.

— Da, o să arate spectaculos lângă iarbă.

Martha traversează holul și mijește ochii prin ușile de sticlă.

— Ce grădină superbă! Voi aţi amenajat-o așa?

— Absolut! îi arunc o privire lui Luke.

— Am angajat o firmă de grădinărit, firește, spune el, însă conceptul ne aparţine în totalitate.

— Exact, încuviinţez. Ideea de la care am pornit a fost un fel de Zen... combinat cu structura urbană...

— Poziţionarea copacilor a fost crucială pentru proiect, adaugă Luke. A trebuit să-i mutăm de cel puţin trei ori.

— Dumnezeule!

Martha încuviinţează inteligent și notează în agendă.

— Sunteţi niște adevăraţi perfecţioniști!

— Pur și simplu, ţinem la design, spune Luke serios.

Îmi face scurt cu ochiul, iar eu îmi înăbuș în ultima clipă un chicot.

— Înseamnă că abia așteptaţi să vă vedeţi odrasla pe terasă, ridică Martha privirea spre mine cu un zâmbet. Să înveţe să meargă de-a bușilea. să stea în picioare.

— Da, îmi ia Luke mâna. Categoric.

Tocmai vreau să mai adaug ceva, însă mi se strânge subit stomacul, ca și cum m-ar fi apucat brusc cineva, cu ambele mâini. Acum, dacă stau să mă gândesc bine, asta se întâmplă de mai mult timp, însă de

data asta a fost mai puternic.

— Aah, mă trezesc spunând.

— Ce-i? se alarmează Luke.

— Nimic, zic grăbită. Deci îmi pun și capa?

— Hai să-ţi mai retușeze un pic machiajul, spune Martha. Și facem o pauză de sendvișuri?

Pornesc pe hol, ajung la ușa de la intrare și mă opresc. Mi s-a contractat din nou stomacul. E limpede.

— Ce e? mă privește Luke. Becky, ce se întâmplă?

OK. Nu intra în panică.

— Luke, zic cât pot de calmă, cred că a început travaliul. Cu ceva timp în urmă.

Mi se strânge din nou stomacul și încep să fac o serie de respiraţii ușoare, așa cum ne-a învăţat la cursul prenatal. Doamne, e incredibil cum știu singură ce am de făcut.

— *Cu ceva timp în urmă?*

Din doi pași Luke e lângă mine, alarmat.

— Cu cât timp, exact?

Încerc să-mi dau seama când am simţit prima dată aceste senzaţii.

— Cam cinci ore? Ceea ce înseamnă că... m-am dilatat deja vreo cinci centimetri, poate?

— Te-ai dilatat cinci centimetri? se holbează Luke la mine. Și asta ce înseamnă?

— Înseamnă că mai am puţin și nasc.

Deodată, glasul începe să-mi tremure de încântare.

— Înseamnă că o să avem un copil!

— Iisuse Hristoase.

Luke își scoate imediat mobilul și începe să formeze un număr, cu gesturi grăbite.

— Alo? Serviciul de ambulanţă, vă rog. Repede!

În timp ce el le dă adresa, simt că mi se clatină genunchii. Nu trebuia să se întâmple decât abia pe nouăsprezece. Credeam că mai am trei săptămâni.

— Ce se întâmplă? spune Martha, ridicând ochii din agendă. Ești

gata pentru pozele în grădină?

— Becky tocmai naște, spune Luke, închizându-și mobilul. Mi-e teamă că va trebui să plecăm.

— *Naște?*

Martha își scapă agenda și stiloul și se apleacă să le ridice, agitată.

— O, Doamne! Dar nu mai avea destul de mult până la soroc?

— Trei săptămâni, spune Luke. Nu mai are răbdare ăla micu'.

— Te simţi bine, Becky? se uită Martha atent la mine. Ai nevoie de medicamente?

— Folosesc metode naturale, zic printre suspine, apucându-mă de colierul de la gât. Asta e o veche piatră Maori pentru naștere.

— Uau! spune Martha, care începe din nou să scrie de zor. Cum se scrie Maori?

Mi se contractă iar stomacul și strâng și mai tare piatra în mână. În ciuda durerii, nu pot să-mi înăbuș starea de fericire. Au avut dreptate, nașterea *chiar e* o experienţă uluitoare. Mă simt ca și cum întregul meu corp conlucrează în armonie, ca și cum asta a fost destinat să facă în tot acest timp.

— Ţi-ai pregătit bagajul? spune Martha, privindu-mă alarmată. Nu trebuia să ai o geantă pregătită?

— Am o valiză, spun cu respiraţia întretăiată.

— Bine, spune Luke, băgându-și telefonul în buzunar. Hai s-o luăm. Repede. Unde e? Și foile tale de observaţie.

— Sunt... nu mai pot continua. Sunt toate acasă. La noi acasă.

— Îhm. sunt în dormitor. Lângă masa de toaletă.

Îl privesc cu un aer disperat. În licărul din ochii lui citesc că a înţeles.

— Sigur că da, spune. Păi. sunt sigur că ne putem întoarce pe urmă s-o luăm.

— Urc eu repede s-o aduc, zice Martha săritoare. În ce parte a mesei de toaletă e?

— Nu! Adică. îhm. de fapt, uite-o! arăt spre un rucsac Mulberry pe care l-am zărit cu două clipe în urmă în dulapul din hol. Am uitat, l-am pus acolo ca să fie la îndemână.

— Aha.

Luke îl trage jos din dulap cu oarecare efort și din el cade o minge de tenis.

— De ce-ţi iei o minge de tenis cu tine la spital? întreabă Martha, siderată.

— Pentru... ăă... masaj. O, Doamne..

Apuc piatra Maori strâns și respir adânc.

— Ţi-e bine, Becky? spune Luke, neliniștit. Nu-mi place deloc cum se prezintă situaţia.

Se uită la ceas.

— Unde naiba o fi nenorocita aia de ambulanţă?

— Contracţiile sunt tot mai puternice, reușesc să articulez în ciuda durerii. Cred că în clipa asta m-am dilatat deja vreo șase-șapte centimetri.

— Hei, a venit ambulanţa, bagă capul fotograful pe ușa de la intrare. Tocmai oprește în faţă.

— Ar trebui să mergem, îmi întinde Luke braţul. Crezi că poţi să mergi?

— Cred că da. Aproximativ.

Pornim spre ușă și ne oprim pe prima treaptă. Ambulanţa blochează tot drumul, și girofarul albastru se învârtește într-una. De vizavi au apărut câteva persoane, care se uită la noi.

A sosit clipa. Când o să mă întorc de la spital. o să am un copil!

— Baftă! strigă Martha. Sper ca totul să fie bine!

— Te iubesc, Becky, mă strânge Luke tare de braţ. Sunt foarte mândru de tine. Te descurci de milioane! Eşti atât de calmă, de stăpână pe tine.

— Fac exact ce-mi vine să fac, spun cu un soi de mândrie abia reţinută, ca Patrick Swayze atunci când i-a spus lui Demi Moore cum e în rai, la sfârșitul filmului *Ghost*. E dureros. dar e și frumos.

Din partea din spate a ambulanţei au coborât doi asistenţi, care se apropie de mine.

— Gata? se uită Luke la mine.

— Îhîm, trag aer în piept adânc și cobor treptele. Hai s-o facem.

Optsprezece

Ha. Nu-mi vine să cred. Se pare că până la urmă nu eram în travaliu. N-am născut sau *ceva de genul ăsta.*

Nu înţeleg nimic și, sinceră să fiu, eu încă mai cred că s-ar putea să se fi înșelat cu toţii. Aveam toate simptomele! Contracţiile regulate, durerea în spate (bine, OK, un junghi vag dureros), exact cum scrie-n carte. Însă ei m-au trimis acasă și mi-au zis că nu numai că nu sunt în travaliu și nici în pre-travaliu, dar nici măcar nu mă apropii de travaliu. Mi-au zis că alea nu erau dureri de travaliu veritabile.

A fost un pic cam penibil. Mai ales când le-am cerut să-mi facă o epidurală și au râs cu toţii. Nu trebuiau să râdă. Sau să-și sune prietenii și să le spună. *Am auzit-o* pe moașa aia, chiar dacă vorbea în șoaptă.

Asta m-a făcut să regândesc toată chestia asta cu nașterea. Adică, dacă nu așa e când naști... cum Dumnezeu o fi? Așa că, după ce ne-am întors de la spital, am avut o discuţie lungă și deschisă cu Luke. Am zis că m-am gândit bine și am ajuns la concluzia că nu pot să nasc pe cale naturală, și am stabilit să facem cumva să găsim o altă soluţie.

El a fost foarte drăguţ, și *n-a zis* pur și simplu „O să fie bine, iubito" (ca enervanta aia de la serviciul telefonic de asistenţă, la care îţi răspund moașele). Mi-a zis că trebuie să cer orice lucru care îmi poate atenua durerea, oricât ar costa. Așa că am angajat un reflexolog, o maseuză care face hot stone, o aromaterapeută, o acupuncturistă, o homeopată și o *doula*[43]. Plus că am început să sun la spital în fiecare zi, doar așa, ca să mă asigur că nu li s-au îmbolnăvit anesteziștii sau sau încuiat din greșeală în vreun dulap singuri sau ceva de genul ăsta.

Și am aruncat piatra aia de naștere idioată. Întotdeauna am fost de părere că e o prostie.

A trecut de atunci o săptămână și nu s-a întâmplat nimic, cu excepţia faptului că sunt mai mare și mă mișc cu și mai multă greutate

[43] Persoană calificată pentru a asista la travaliu.

decât oricând. Ieri am fost la domnul Braine, care ne-a spus că totul pare în regulă și că bebelușul s-a întors în poziţia corectă, ceea ce a fost o veste bună. Hâm. Poate bună pentru copil. Nu pentru mine. Eu abia pot să merg ori să dorm. Azi-noapte m-am sculat la ora trei și m-am simţit atât de greoaie că n-am putut nici măcar să mă întind în pat, așa că m-am dus să mă uit la emisiunea aia de pe cablu, *Povești adevărate despre nașteri - când trauma devine tragedie.*

Ceea ce poate că a fost o greșeală, dacă mă gândesc mai bine. Din fericire însă, era treaz și Luke, și mi-a făcut o ciocolată caldă ca să mă calmez și mi-a zis că e puţin probabil să rămânem întroieniţi, și gemenii noștri să nu se poată naște la spital, și să nu existe nici picior de doctor pe distanţă de trei sute de kilometri. Dar, cel puţin, dacă e să fie, măcar știm ce să facem.

Nici Luke nu doarme prea bine în ultimul timp, și asta din cauza situaţiei cu Arcodas. În fiecare zi vorbește cu avocaţii lui și se consultă cu angajaţii și încearcă, fără succes, să convoace o ședinţă cu managementul de la Arcodas, ca să le spună tot ce are de spus. Însă Iain a anulat întâlnirea de două ori până acum, fără să-i anunţe măcar, după care a dispărut în ceaţă, în nu știu ce ţară. Așa că încă nu s-a rezolvat nimic și, cu cât întârzie soluţionarea, cu atât mai încordat e Luke. E ca și cum fiecare ar avea sorocul lui, care se apropie, și tot ce poate face e... *să aștepte.*

Iar eu n-am fost niciodată bună la așteptat. Indiferent dacă e vorba de copii, telefoane, reduceri. sau orice altceva.

Singurul lucru pozitiv care se întâmplă e că Luke și cu mine suntem de o mie de ori mai apropiaţi decât am fost de luni de zile. Săptămâna trecută am vorbit despre câte-n lună și-n stele. Despre firma lui, despre planuri pentru viitor. într-o noapte, am scos chiar pozele din luna de miere și ne-am uitat din nou la ele.

Am vorbit despre absolut tot. în afară de Venetia.

Am încercat. Am încercat să-i spun cum e tipa cu adevărat după cină, în seara în care ne-am întors de la spital. Însă Luke pur și simplu a fost extrem de sceptic. Mi-a zis că nu-i vine deloc să creadă că Venetia a spus că ei doi ar avea o aventură. Mi-a zis că erau realmente

vechi amici și că poate n-am înţeles eu bine ce-a vrut să spună?

Lucru care m-a făcut să-mi vină să arunc cu farfuria de perete și să ţip la el „Cât de *idioată* crezi că sunt?". Dar... n-am făcut-o. Totul s-ar fi transformat într-o ceartă la cuţite, iar eu chiar nu aveam niciun chef să ne distrug seara.

Și de atunci n-am mai abordat subiectul. Luke e atât de stresat că n- am avut inimă pentru asta. Și, cum zice și el, dacă nu vrem, nu trebuie s-o mai vedem niciodată pe Venetia. A înștiinţat-o că nu se mai poate ocupa de PR-ul ei, domnul Braine m-a înscris din nou pe lista lui de paciente, iar Luke mi-a promis că n-o să mai stabilească nicio întâlnire de afaceri cu ea. Din punctul lui de vedere, acesta este un scurt capitol din viaţa noastră, încheiat pentru totdeauna.

Doar că. pentru mine încă nu s-a încheiat, în adâncul sufletului, încă mă mai obsedează. *N-am greșit.* Chiar *a spus* că are o relaţie cu Luke. A fost la un pas de a ne distruge căsnicia - și acum scapă nepedepsită.

Dacă aș putea măcar să mă întâlnesc cu ea. i-aș putea spune ce părere am despre ea.

— Bex, iar scrâșnești din dinţi, spune Suze răbdătoare. Încetează.

A venit acum o jumătate de oră, încărcată cu cadouri luate de la târgul de artizanat organizat de școala lui Ernie. Acum tocmai îmi aduce o cană de ceai din frunză de zmeură și un fursec glazurat cu Moș Crăciun, pe care le pune pe blatul mesei.

— Trebuie să încetezi să te mai gândești la Venetia. Îi faci rău copilului.

— Ţie ce-ţi pasă? Tu nu știi cum e. Nu te-a obligat nimeni să porţi ciorăpoii ăia oribili și nu ţi-a spus nimeni că poţi să-ţi iei adio de la căsnicia ta și că soţul tău te părăsește.

— Uite ce e, Bex, oftează Suze. Indiferent ce-a zis Venetia. indiferent dacă a zis sau nu asta.

— Așa a zis! ridic ochii, indignată. Asta a zis, cuvânt cu cuvânt! Nici tu nu mă crezi?

— Sigur că te cred! spune Suze, îndulcind tonul. Sigur că te cred. Dar știi și tu, atunci când ești gravidă, lucrurile îţi pot părea mai grave

decât sunt de fapt. Poţi să reacţionezi exagerat...

— Ba nu reacţionez deloc exagerat! A încercat să-mi fure bărbatul! Ce, crezi că totul e doar în închipuirea mea? Crezi că am inventat eu asta?

— Nu! sare Suze repede. Uite ce e, îmi pare rău. Poate că așa e, poate că pusese ochii pe el. Dar nu a reușit să pună gheara pe el, nu?

— Păi. nu.

— Atunci uită toată povestea asta. O să ai un copil, Bex. *Asta e* lucrul cel mai important, Bex, nu-i așa?

Pare atât de îngrijorată, că nu-mi vine să-i destăinui fantezia mea secretă, cu mine dând năvală neanunţată la clinica de obstetrică holistică și spunând tuturor ce japiţă mincinoasă, pusă pe destrămat familii e de fapt această Venetia Carter.

Să vedem *atunci* ce holistică ar mai fi individa!

— De acord, zic într-un final. O să uit totul.

— Bine, mă mângâie Suze pe mână. La cât trebuie să plecăm?

Azi o să trec rapid pe la The Look, deși oficial sunt în concediu prenatal - fiindcă se deschid liniile de așteptare pentru noua colecţie Danny Kovitz. Danny o să fie acolo, începând cu ora prânzului, și va da autografe pe tricouri celor înregistraţi, iar magazinul a primit deja câteva sute de cereri!

Toată chestia a luat brusc anvergura unei știri importante, ajutată și de faptul că Danny a fost prins într-un instantaneu îmbrăţișându-l pe actorul cel nou din *Coronation Street*[44].

Toate ziarele au preluat imediat povestea și am avut parte de tone de publicitate gratis. Azi-dimineaţă, Danny a fost chiar invitat la *Morning Coffee,* dându-și cu părerea de pe canapea asupra tendinţelor modei de primăvară (a zis că toate hainele sunt oribile, ceea ce le-a plăcut nespus tuturor), și i-a invitat pe toţi la The Look.

Ha! Și eu am fost cea care a avut ideea de a apela la el.

[44] Cel mai longeviv serial britanic de 30 de minute, difuzat aproape zilnic, lansat în decembrie 1960, care continuă să aibă o audienţă foarte ridicată, în multe ţări de limbă engleză.

— Plecăm peste câteva minute, zic, uitându-mă la ceas. Nu-i nicio grabă. Doar n-o să mă dea afară c-am întârziat, nu?

— Cred că nu.

Suze se retrage iar la chiuvetă, trecând pe lângă căruciorul nostru cel nou Warrior, aflat în colţ, încă nedespachetat. N-am mai avut loc pentru el în camera copilului, iar holul e ocupat de un Bugaboo (erau la ofertă specială) și de un căruţ cool de tot cu trei roţi, cu scaun auto inclus.

— Bex, câte cărucioare ai comandat?

— Câteva, zic vag.

— Dar unde o să le ţii pe toate?

— E OK, o încredinţez. O să aranjez o cameră specială pentru ele, în noua casă. O să-i spun „Camera cărucioarelor".

— O cameră specială pentru cărucioare? se holbează Suze la mine. O să ai o cameră de pantofi și una de cărucioare?

— De ce nu? Lumea nu are destule camere pentru tot ce are nevoie. Poate-mi fac chiar și o cameră pentru genţi. Una mică...

Iau o gură de ceai de frunze de zmeură, care, conform spuselor lui Suze, accelerează sorocul, și mă strâmb când îi simt gustul oribil.

— Aoleu, ce-a fost asta? spune Suze, brusc alertată. Ai simţit un junghi?

Pe bune acum. E a treia oară când mă bănuiește de junghiuri de când a venit, azi-dimineaţă.

— Suze, mai am două săptămâni până nasc, îi amintesc.

— Asta nu înseamnă nimic! spune Suze. Datele astea nu sunt decât o conspiraţie a doctorilor.

Mă examinează atent.

— Îţi vine să mături sau să faci curat în frigider?

— Frigiderul meu e curat! zic, un pic jignită.

— N-am vrut să spun asta, găgăuţă ce ești! spune Suze. E vorba de instinctul de a-ţi pregăti cuibul. De exemplu, înainte de nașterea gemenilor, pe mine m-a apucat din senin mania să-i calc cămășile lui Tarkie. Iar pe Lulu mereu o apucă să dea cu aspiratorul prin toată
casa.

— Cu aspiratorul? o privesc sceptic.

Nu mă închipui deloc copleșită de o dorinţă pătimașă de a da cu aspiratorul.

— Cum îţi zic! Tone de femei se-apucă să frece podeaua...

Tace în clipa în care se aude sunând interfonul, și ridică receptorul de la intrare.

— Alo, locuinţa familiei Brandon!

Ascultă un moment, apoi apasă butonul de intrare.

— O livrare. Aștepţi ceva?

— A, da! îmi las ceașca jos. Cred că sunt chestiile mele pentru Crăciun.

— Cadouri? se luminează Suze la faţă. E și pentru mine unul?

— Nu sunt cadouri, îi explic. Ci niște ornamente de vis. A fost așa ciudat, ieri am simţit impulsul ăsta puternic, că *trebuie neapărat* să aranjez totul pentru Crăciun, înainte de a naște copilul. Așa că am comandat noi îngerași pentru brad, o lumânare specială de Advent și scena asta absolut divină a nașterii.

Duc fursecul la gură și mușc.

— Am planificat totul, cum să fie în noua casă. O să punem un brad mare în hol, coroniţe peste tot, și o să avem și omuleţi de turtă dulce pe care-i putem agăţa cu panglici roșii.

Se aude soneria și mă duc spre ușă. O deschid și în faţa mea se află doi bărbaţi cu niște cutii masive de carton în braţe, plus un pachet voluminos în care trebuie să fie figurinele în mărime naturală: a Fecioarei Maria și a lui Iosif.

— Dumnezeule! face Suze, holbându-se la ele. O să ai nevoie și de o cameră pentru ornamente.

Hei, da' știi că nu-i o idee rea?

— Bună ziua! le zâmbesc radios celor doi. Puteţi să le puneţi unde doriţi. Vă mulţumesc foarte mult.

Semnez de primire, indivizii pleacă și mă întorc spre Suze.

— Trebuie neapărat să-ţi arăt ciorăpelul de Crăciun al lui bebe.

Tac. Suze se uită la mine, apoi la cutii, apoi iar la mine, cu o expresie ciudată, de însufleţire maximă.

— Ce?

— Bex, asta e, spune. Îţi pregăteşti cuibul!

Mă uit la ea mirată.

— Dar n-am lustruit nimic.

— Fiecare femeie e altfel! Poate că tu nu faci curat, tu comanzi lucruri din cataloage! A fost... așa, o dorinţă fierbinte, căreia ai simţit că nu i te poţi opune?

— Da!

Nu pot să nu mă gândesc că știu precis la ce se referă.

Exact! Cineva mi-a băgat catalogul pe sub ușă. și pur și simplu *a trebuit* să comand diverse din el.

— Nu m-am putut abţine!

— Vezi? spune Suze, mulţumită. Totul face parte din marele plan al naturii.

— Ce chestie, zic, respirând precipitat. Sunt parte din marele plan al naturii!

— Și chiar n-ai chef să deretici deloc? adaugă Suze curioasă. Sau măcar să faci puţină ordine?

Îmi trec în revistă eventualele porniri. *Nu prea cred.*

— Nu-ţi vine, de pildă, să speli farfuriile alea?

Suze arată spre vesela de la micul dejun, din chiuvetă.

— Nu, zic sigură pe mine. Câtuși de puţin.

— Asta nu face decât să demonstreze ce spuneam, clatină Suze din cap, minunându-se. Fiecare sarcină e altfel.

Mă lovește din senin un nou gând.

— Hei, Suze, dacă-mi pregătesc culcușul, poate că o să nasc în curând! De exemplu, chiar în după-masa asta!

— Nu se poate! spune Suze stresată. Nu înainte de petrecere!

Imediat ce-a rostit aceste cuvinte, își duce mâna la gură.

Petrecere? Vrea să zică. petrecerea copilului?

— Îmi organizaţi o petrecere surpriză pentru copil? nu-mi pot stăpâni încântarea.

— Nu! sare Suze imediat. Eu. asta nu e. n-a fost. eu nu.

S-a făcut roz bombon la faţă și își încolăcește un picior pe după

celălalt. Suze e un antitalent înnăscut la minţit.

— Ba da!

— Bine, OK, zice repede. Dar e o *surpriză*. Și nu-ţi spun când e.

— E azi? spun imediat. Pun pariu că-i azi!

— Nu-ţi spun! zice, stacojie la faţă. Și nu mai vorbi despre asta. Fă- te că nu știi nimic. Hai, să mergem.

Luăm un taxi și plecăm la The Look și, când ne apropiem, nu-mi vine să cred. E mai bine decât am îndrăznit să sper vreodată în viaţa mea.

S-a format o coadă pe mai multe rânduri, care continuă după colţ. Cred că sunt sute de fete, majoritatea în ţinute cool de tot, care conversează între ele sau la mobil. Fiecare dintre ele are în mână un balon pe care scrie „The Look - Danny Kovitz", și din difuzoare se aude muzică, iar una dintre fetele de la PR împarte sticle de cola dietetică și acadele „Danny Kovitz".

Atmosfera generală e una relaxată, de petrecere. O echipă TV de la *London Tonight* filmează scena, și un prezentator de la radio îi ia interviu ultimei fete de la coadă și, când ne apropiem, vedem o femeie care tocmai se prezintă unei fete tinere și uscăţive drept agent care face scouting pentru Model One.

— E *incredibil,* spune Suze lângă mine, cu respiraţia tăiată.

— Știu!

încerc să-mi păstrez calmul, însă pe faţa mea s-a întins un zâmbet cât casa.

— Hai înăuntru!

Ne luptăm să ne croim drum prin partea din faţă a cozii, și eu îi arăt legitimaţia bodyguardului. Când acesta ne deschide ușa, simt în urma mea mulţimea de fete împingându-se.

— Ai văzut-o pe fata aia? aud voci furioase în urma mea. S-a băgat în faţă! Ce crede, că dacă-i gravidă, asta-i dă dreptul să se bage în faţă?

Ups. Poate ar fi fost mai bine să intrăm pe o ușă laterală.

înăuntru ne întâmpină o altă coadă de fete agitate, care vorbesc într-una. Coada șerpuiește prin raionul de Accesorii, până la o masă cu oglindă Art Deco, la care stă Danny, pe un scaun ca un tron.

Deasupra lui se află un banner pe care scrie „EXCLUSIV - FACEŢI CUNOȘTINŢĂ CU DANNY KOVITZ!" și, in faţa lui, trei adolescente în jachete militare de camuflaj, cu cozi de cal, se uită cu un aer de adoraţie tâmpă cum el se semnează pe niște tricouri albe, simple. Danny îmi surprinde privirea și-mi face cu ochiul.

— Mersi, îi spun din buze și-i trimit o bezea.

E un star sută la sută.

Plus că știu precis că *îi plac la nebunie* toate astea.

La mică distanţă de masă, Eric e intervievat de altă echipă TV și, când mă apropii, îl aud.

— Întotdeauna am simţit cu putere că The Look ar trebui să ia în calcul posibilitatea unor colaborări cu designeri celebri... spune, cu un aer plin de sine.

După care mă observă. Tace, îmbujorându-se vag.

— Îhîm. Vă rog să-mi permiteţi să v-o prezint pe Rebecca Brandon, șefa raionului nostru de shopping personalizat, cea care a avut de fapt ideea.

— Bună ziua tuturor! mă îndrept spre aparat cu un zâmbet larg și optimist. Eric și cu mine am lucrat la acest proiect ca o echipă și cred că el anunţă schimbări de foarte bun augur pentru The Look. Iar celor care au râs de noi nu vreau să le zic decât că sper să le *stea în gât.*

Mai scot câteva onomatopee sugestive, după care mă scuz și-i predau ștafeta înapoi lui Eric. Spre uimirea mea, tocmai am zărit-o pe Jess stând singură și jenată printre ochelari de soare, în jeanși și o haină cu glugă. I-am spus despre lansarea de azi - dar n-am prea crezut că vine.

— Jess! o strig când mă apropii de ea. Ai reușit s-ajungi!

— E incredibil, Becky, se uită Jess în jur la mulţimea care mișună. Felicitări.

— Mersi! îi zâmbesc radioasă. Nu-i mișto? Ai văzut ce de televiziuni?

— Era un tip de la *The Times* afară, spune Jess, încuviinţând. Și de la *Standard.* O să se vorbească despre voi în toată media.

Schiţează un surâs.

— Becky Brandon dă lovitura, din nou.

— Ei... ridic vag din umeri, colorându-mă ușor. Și cum merge? Cum stai cu pregătirile pentru Chile?

— A, bine.

Jess scoate un oftat adânc.

Chestia cu Jess e că nu poţi deloc să-ţi dai seama în ce stare e. Chiar și atunci când e fericită, are un aer ușor posac. (Așa e ea, nu sunt rea sau ceva de genul ăsta.) Însă, când o privesc, văd de la o poștă că, de data asta, e realmente supărată.

— Jess, ce s-a întâmplat? îi pun o mână pe braţ. Văd că nu ești într-o pasă prea bună.

— Nu, zice Jess. Nu sunt.

Ridică privirea și, spre groaza mea, îi văd ochii scăldaţi în lacrimi.

— A dispărut Tom.

— *A dispărut?* zic, înspăimântată.

— Nu voiam să zic nimic. N-am vrut să-ţi faci griji. Dar nu l-a mai văzut nimeni de trei zile. Cred că e supărat.

— Fiindcă pleci?

Ea încuviinţează și simt o împunsătură de mânie la adresa lui Tom. De ce trebuie să fie așa un dobitoc egoist?

— Le-a scris un sms părinţilor lui, să le spună că e sănătos. Atâta tot. Ar putea să fie oriunde. Și Janice dă vina pe mine, firește.

— Dar nu e vina ta! E doar un. nu mai continui.

— Ai tu cumva idee pe unde ar putea să fie, Becky?

Are fruntea încreţită de îngrijorare.

— Tu îl știi de când eraţi mici.

Ridic din umeri, neputincioasă. Cunoscându-l pe Tom, știu că ar fi în stare de orice. Nu-i exclus să se fi dus la salonul de tatuaje și să le ceară celor de acolo să-i tatueze „Nu pleca, Jess" pe organele genitale.

— Eu cred c-o să apară, zic într-un final. Nu e chiar atât de idiot. Probabil s-a dus undeva să bea până nu mai știe de el.

— Bună, Becky.

Ridic ochii și o văd pe Jasmine apropiindu-se de noi, cu braţele pline de fulare și căciuli și obrajii îmbujoraţi de la atâta efort.

— Hei, Jasmine! Nu-i incredibil? Ce se întâmplă sus?

— Balamuc curat, își dă ochii peste cap. Peste tot unde te-ntorci, numai clienţi. Slavă Domnului c-avem și personal auxiliar.

— Nu-i mișto? îi zâmbesc radioasă, însă Jasmine are o grimasă total lipsită de entuziasm.

— Îmi plăcea mai mult înainte. Acum o să trebuiască să stăm până târziu diseară. N-am avut nici măcar o clipă liberă pentru mine.

— Da, dar așa magazinul n-o să dea faliment, subliniez, însă Jasmine nu pare câtuși de puţin impresionată.

— Mă rog.

Rămâne brusc trăsnită. O secundă, a rămas fără grai.

— Becky... ţi-ai făcut cumva sprâncenele?

— A, zic pe un ton firesc, da, mi le-am făcut. Sunt ca lumea, nu? îmi mângâi o sprinceană cu degetul.

— Unde ţi le-ai făcut? mă întreabă.

— Mi-e teamă că nu-ţi pot spune, zic cu regret. E un secret. Scuze.

Jasmine mă fixează cu bărbia încordată.

— Spune-mi unde-ai fost!

— Nu!

— Jasmine! o strigă o fată, de la lift. Ai fularele alea pe care ţi le-au cerut clientele?

— Ai aflat unde mă duc eu, nu-i așa? se zborșește la mine. Probabil că m-ai spionat.

— Cum să fac așa ceva? zic nevinovată, admirându-mă în oglinda din apropiere.

Adevărul ăsta e, am niște sprâncene *realmente* spectaculoase, chiar dacă eu sunt cea care o spune. Mi le-am făcut la o indiancă din Crouch End. Te duci la ea acasă și ea te pensează cu mai multe fire de aţă, și durează mult, că e migălos. Dar merită din plin.

— Jasmine! strigă fata, ridicând vocea.

— Trebuie să mă duc.

Jasmine mă săgetează cu o privire lungă, otrăvită.

— Atunci, pa! zic veselă. O să trec cu copilul pe la tine.

Jess a urmărit întreaga conversaţie, amuzată la culme.

— Care-i treaba cu sprâncenele? zice, după ce Jasmine dispare ca o vijelie.

Îi examinez sprâncenele. Sunt maronii și dese și e evident că n-au văzut în viaţa lor nici pensetă, nici perie și nici dermatograf.

— O să-ţi arăt într-o zi, spun, exact în clipa în care începe să-mi sune mobilul.

Îl scot și-l deschid grăbită.

— Alo?

— Bună, aud glasul lui Luke. Eu sunt. Am înţeles că lansarea a fost un mare succes. Tocmai au dat imagini la știri. Bravo, scumpa mea!

— Mersi! E destul de mișto, sinceră să fiu...

Mă îndepărtez câţiva paşi de Jess și mă ascund după un stativ cu bolerouri de sifon, cu strasuri.

— La tine cum e? adaug coborând glasul.

— Tocmai am avut ședinţa. Acum s-a terminat.

— O, Doamne, spun, strângând telefonul mai tare. Și cum a fost?

— Mai rău de-atâta nu se putea.

— Chiar așa de bine? încerc o glumă, dar mi-a stat inima.

Speram atât de tare ca Luke să poată salva situaţia.

— Nu cred că i-a spus vreodată cineva toate astea în faţă lui iain. Și nu i-a căzut bine deloc. Iisuse, sunt o grămadă de mitocani nesimţiţi, spune Luke, iar în glas îi simt mânia. Au impresia că toată lumea e a lor.

— Practic, chiar e, îi atrag atenţia.

— Eu nu sunt proprietatea lor.

Luke pare foarte hotărât.

— Și nici compania mea.

— Și ce-o să faci?

— În după-masa asta o să am o discuţie cu angajaţii mei.

Tace și mi-l închipui la biroul lui, în cămașă, chinuindu-se să-și dea jos cravata.

— Dar se pare că va cam trebui să ne retragem definitiv din afacerea asta. N-avem cum să lucrăm cu asemenea persoane.

Deci asta a fost tot. Tot visul cu afacerea Arcodas-cucerind-lumea a

luat sfârșit. Toate speranţele și planurile lui Luke au fost năruite. Mă cuprinde o furie crescândă și copleșitoare la adresa lui Iain Wheeler. Cum îndrăznește să se poarte așa urât cu lumea și să scape basma curată? Trebuie neapărat să-i dea cineva în vileag toate nelegiuirile și porcăriile.

— Luke, trebuie să plec, zic, cu hotărâre subită. Ne vedem mai târziu. Vorbim despre asta diseară.

Închid, apoi încep să caut iute în agenda telefonică și, când găsesc numărul în memorie, îl formez. Sună de patru ori, apoi îmi răspunde cineva.

— Dave Sharpness.

— A, bună ziua, domnule Sharpness, zic. Sunt Becky Brandon.

— Doamnă Brandon! glasul răguşit se bine-dispune brusc. Ce încântare să vă aud din nou! Sper că totul e bine, da?

— Ăă... da, mulţumesc.

Pe lângă mine trec două fete și mă refugiez într-un colţişor gol, după un stativ cu peruci.

— Vă pot ajuta în vreo altă problemă? spune Dave Sharpness. Personalul nostru operativ a fost supus unor cursuri intensive de reinstruire, lucru pe care presupun că vă face plăcere să-l auziţi. Și vă pot oferi un discount de douăzeci la sută la toate investigaţiile.

— Nu! îl întrerup. Mersi. Lucrul de care am nevoie este dosarul pe care l-aţi strâns pentru mine. Eu l-am distrus pe al meu. Însă acum. am nevoie de el. Îmi puteţi face rost de o copie a lui?

Dave Sharpness pufnește în chicotul lui gâjâit.

— Doamnă Brandon, dacă aș putea număra toate damele care au distrus la nervi cine știe ce informaţie vitală. După care, când se apropie divorţul, sunt călare pe telefon și mă-ntreabă dacă nu cumva mai păstrez vreo copie.

— Eu nu divorţez! zic, sforţându-mă să-mi păstrez cumpătul. Îmi trebuie din cu totul alt motiv. Aveţi sau nu o copie?

— Păi, ce să zic. Doamnă Brandon, în mod normal, în maximum o oră aţi avea de la mine copia solicitată. De această dată, însă.

Ajuns aici, amuţește.

— Ce s-a întâmplat? zic neliniștită.

— Din păcate, a existat o mică problemă în ceea ce privește baza noastră de date securizată, expiră adânc Dave Sharpness. Administratoarea noastră Wendy și o cafetieră. Nu voi intra în amănunte, însă unele dintre arhivele noastre... Mă rog, ca să v-o spun deschis, e un dezastru. A trebuit să aruncăm foarte multe documente.

— Dar am nevoie de ele! Am nevoie de tot ce aveţi despre Iain Wheeler. Vă mai amintiţi, individul despre care aţi crezut că e soţul meu? Orice fotografie sau probă legată de acele cazuri mușamalizate. cu mizerie și tot restul.

— Doamnă Brandon, am să fac tot posibilul. Am să efectuez o căutare temeinică, să văd ce avem.

— Și mi le puteţi trimite prin curier cât se poate de repede?

— Așa voi face.

Închid telefonul, și inima îmi bate nebunește. O să pun eu mâna pe probele alea. Și, dacă nu mai sunt de găsit. am să comand o altă investigaţie. O să-l îngenunchez eu pe Iain Wheeler ăsta.

O văd pe Jess croindu-și drum prin mulţime, cu un balon Danny Kovitz. Pare ușor mirată să mă vadă ascunsă după peruci.

— Bună, Becky, zice când ies și mă amestec cu lumea din holul principal. Tocmai am văzut-o pe Suze, care probează vreo sută de chestii. Ai chef să bem un ceai?

— Sinceră să fiu, sunt cam obosită, zic, în clipa în care o clientă aproape că-mi dă un cot în stomac. Cred c-ar fi bine să mă duc acasă, să mă odihnesc. Mă duc să zic „pa".

— Bună idee, mă aprobă Jess viguros. Păstrează-ţi energia pentru mî. tace, stresată.

— Mâine? zic, nedumerită. Ce e mâine?

— Adică. pentru copil. Jess își ferește privirea, evazivă. Pentru naștere. Când o fi ea.

Ce naiba vrea să.

Și atunci mă izbește revelaţia. Și ea e parte din conspiraţie. Asta a vrut să spună!

Petrecerea surpriză pentru copil are loc mâine!

PETRECERE SURPRIZĂ PENTRU COPIL - ŢINUTE POSIBILE

1. Tricou roz lucios pentru „petrecere", blugi de gravidă, pantofi argintii

Pro: O să arăt super

Contra: N-o să par deloc surprinsă

2. Cămașă de noapte și capot, fără machiaj, părul vraiște Pro: O

să par surprinsă

Contra: O să arăt ca dracu'

3. Costum de jogging Juicy Couture

Pro: O să arăt relaxată, dar totuși elegantă. Ca vedetele de la Hollywood, relaxându-se acasă

Contra: Nu mai intru în costumul de jogging Juicy Couture

4. Rochie de gravidă „Ginger Spice", cu steagul SUA și perucă asortată, cumpărată astă-vară cu 90 reducere

Pro: Nu am apucat încă să o port

Contra: Poate că n-o să mai fie nimeni în ţinută festivă

KENNETH PRENDERGAST Prendergast de Witt Connell Consultanţi financiari Forward House 394 High Holborn, Londra, WE1V 7EX

Dnei Rebecca Brandon 37 Maida Vale Mansions Maida Vale Londra, NW6 OYF

5 decembrie 2003

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea dumneavoastră.

Nu pot fi de acord cu niciunul dintre punctele dumneavoastră de vedere și vă voi răspunde prin a vă spune că investiţiile nu au nicio

legătură cu „distracţia".

Vă asigur că nu-mi voi schimba părerea dacă voi vedea cu ochii mei colecţia de magneţei pentru frigider cu Audrey Hepburn. Și mă îndoiesc nespus că aceștia - sau orice alt articol similar din portofoliul dumneavoastră - vă „vor aduce un milion".

Cu stimă,

Kenneth Prendergast,

Specialist în investiţii familiale

Nouăsprezece

Dac-aș ști măcar la ce *oră* o să fiu surprinsă!

E ora opt dimineaţa și sunt deja îmbrăcată și fardată și gata. Până la urmă, am ales o rochie roz petrecută și cizme de antilopă. Plus că aseară am fost la manichiură, am cumpărat niște flori și am făcut niţică ordine prin apartament.

Lucrul care mi-a plăcut cel mai mult a fost că am scotocit prin toate vechile mele cutii cu diverse, până când am dat peste felicitarea asta genială pe care am cumpărat-o mai demult, la New York. Are pe ea un leagăn minuscul de copil, în jurul căruia sunt împrăștiate tot soiul de cadouașe - și un scris cu sclipici, care zice „Vă mulţumesc pentru că mi-aţi organizat o petrecere surpriză pentru copil, dragi prieteni!". *Am știut eu* că o să am nevoie de ea într-o bună zi.

Am găsit și una de un gri lugubru, care zicea „îmi pare rău să aud că-ţi merg prost afacerile", însă pe aia am rupt-o. Ce felicitare idioată.

Încă n-am nicio veste de la Dave Sharpness. Și nu i-am pomenit nimic de asta lui Luke, deși simt că pocnesc dacă nu-i spun. Nu vreau să-și facă speranţe deșarte până când n-am dovezile concrete.

Luke se află în bucătărie și bea o cafea neagră și tare, înainte de a pleca la serviciu. Intru și eu și îl privesc preţ de o clipă. Are maxilarele încordate și amestecă zahărul din ceașca de espresso. Nu face asta decât atunci când are nevoie de un impuls de energie de cinci mii de volţi.

Mă observă și-mi face semn să mă așez pe scaunul de bar de alături. Mă aburc cu greu și-mi pun coatele pe blatul de granit.

— Becky, trebuie să vorbim.

— Faci ceea ce trebuie, zic imediat. Știi prea bine.

Luke încuviinţează.

— Știi, deja mă simt liber. Mă agresau cumplit. Agresau cumplit întreaga firmă.

— Exact! N-ai nevoie de ei, Luke! N-ai nevoie să te ţii de fundul nu știu căror directori aroganţi de companie, care-ered-că-lumea-e-a-lor...

Luke ridică o mână.

— Nu e chiar așa de simplu. Trebuie să-ţi spun ceva.

Se oprește, continuând să amestece mecanic în cafea, cu chipul tensionat.

— Arcodas nu ne-a plătit.

— Poftim? mă holbez la el, nedumerită. Vrei să zici. *deloc?*

— O singură tranșă, la început de tot. Dar, de atunci, nimic. Ne datorează. Mă rog, destul de mult.

— Dar nu se poate să nu vă dea banii! Lumea trebuie să-și plătească facturile! Adică, e împotriva.

Amuţesc și mă înroșesc subit. Tocmai mi-am amintit de câteva carduri de magazin îndesate.

În sertarul mesei mele de toaletă, pe care e posibil să nu le fi achitat încă *integral.*

Dar e cu totul altceva. Eu nu sunt o companie multinaţională uriașă, nu?

— Sunt celebri pentru ţepele lor. I-am somat, i-am amenințat.

Luke se freacă pe frunte.

— Cât timp încă făceam afaceri cu ei, am fost siguri că o să obţinem până la urmă banii. Acum, e posibil să trebuiască să-i dăm în judecată.

— Foarte bine, atunci daţi-i în judecată! zic sfidătoare. N-o să scape așa ușor!

— Însă, între timp.

Luke ridică ceașca, apoi o lasă iar jos.

— Becky, sincer să fiu, lucrurile nu stau deloc prea grozav. Ne-am extins rapid. Acum, că mă gândesc mai bine, îmi dau seama că, poate, prea rapid. Am de plătit chirii, salarii. pierdem bani într-o veselie.

Până când vom reuși să ne punem din nou pe picioare, avem mari probleme cu lichidităţile.

— Aha.

Îmi dreg glasul. *Pierdem bani într-o veselie.* Asta e cam cea mai naşpa expresie pe care-am auzit-o în viaţa mea. Am o viziune subită și îngrozitoare cu o mulţime de bani care se scurg în viteză printr-o gaură uriașă, zi după zi.

— Va trebui să ne împrumutăm mai mult decât am crezut ca să cumpărăm casa.

Luke face o grimasă și ia o gură de cafea.

— S-ar putea ca lucrurile să fie întârziate cu câteva săptămâni. O să- l sun azi pe agent. Cred că am să pot să ajung la o înţelegere cu toate părţile implicate.

Își golește ceașca și remarc o cută adâncă de îngândurare ce-i brăzdează fruntea, pe. Care nu i-am mai văzut-o niciodată. Ce japiţe. Ei i-au făcut-o.

— Cu toate astea, ai făcut ce trebuia, Luke.

Îi iau mâna și i-o strâng tare.

— Și, dacă asta înseamnă să pierzi niște bani, ei bine... și ce dacă?

Așteaptă tu. Așteaptă tu, Iain Wheeler, jivină fără suflet ce ești.

Cu un impuls, mă dau jos de pe scaun, mă duc la Luke și-l îmbrăţișez cum pot. Copilul e atât de uriaș că nu prea mai are loc să- mi ţopăie prin burtă, doar se mai răsucește ușor, când și când.

„Hei, copilașule", îi telegrafiez în gând. „Să nu te-apuce să ieși înainte de petrecere, da?"

Am citit ieri că multe mame comunică realmente cu copiii lor nenăscuţi, așa că încerc și eu să-i transmit câte un mesăgel de încurajare.

„Mâine ar fi perfect. Poate, pe la prânz?

Dacă reușești să ieși în maximum șase ore, îţi dau un premiu!"

— Ar fi trebuit să te ascult, Becky.

Încordarea din glasul lui mă ia prin surprindere.

— Tu ai fost cea care a protestat de la început împotriva celor de la Arcodas. Și nu ţi-a plăcut deloc de iain.

— L-am urât din prima, încuviinţez.

„Nu, nu-ţi spun care e premiul. Așteaptă și-ai să vezi."

Se aude sunând interfonul și el ridică receptorul.

— Da. Aduceţi-l sus. E un colet, spune.

Împietresc.

— Adus de un curier?

— Îhîm, își aruncă haina pe umeri. Aștepţi ceva?

— Oarecum, înghit în sec. Luke... e posibil să vrei să vezi acest colet. S-ar putea să fie important.

— Sper că nu e altă lenjerie de pat!

Luke nu pare deloc entuziasmat.

— Nu mai cumpăr lenjerie de pat! E.

Tac, în clipa în care sună la ușă.

— O să vezi. Ies iute pe hol.

— Un pachet pentru dumneavoastră, semnaţi aici, vă rog, murmură curierul în clipa în care deschid ușa.

Semnez repede pe agenda lui electronică, înșfac plicul de poștă rapidă și mă întorc spre Luke, care tocmai iese în hol.

— Luke, am ceva foarte important aici, îmi dreg glasul. Ceva care ar putea. să schimbe radical lucrurile. Și te rog să încerci să nu ai nicio prejudecată apropo de modul în care am făcut rost de aceste date.

— Nu crezi c-ar trebui să i le dai lui Jess? Luke mijește ochii la plic.

— Lui *Jess?*

Îi urmăresc privirea și zăresc, pentru prima oară, cuvintele „Drei Jessica Bertram" scrise cu litere de tipar pe etichetă.

Mă străbate un val de dezamăgire. Până la urmă, nu e de la Dave Sharpness, e o prostie pentru Jess.

— Dar cum se face că Jess își primește poșta aici? zic, frustrată la maximum. Doar nu stă aici!

— Cine știe? dă din umeri Luke. Scumpa mea, trebuie să plec.

Ochii lui coboară asupra pântecului meu rotund.

— Dar am cu mine și mobilul, și pagerul. La cel mai mic semn.

— Te sun, încuviinţez, răsucind plicul între degete. Oare ce să fac cu ăsta?

— Poţi să i-l dai lui Jess...

Luke tace subit.

— Când o fi. Când te mai vezi cu ea.

Ia stai așa. Felul mult prea detașat în care a spus asta.

— Luke, și tu știi, nu? exclam.

— Ce să știu? mustăcește dubios când își ridică servieta.

— *Știi* ce vreau să spun! Despre. știi tu!

— N-am nici cea mai mică idee la ce te referi.

Luke pare că se abţine cu greu să nu izbucnească în râs.

— Apropo, Becky, în altă ordine de idei. crezi că ai putea să fii acasă în dimineaţa asta, pe la unșpe? Trebuie să treacă cei de la gaze.

— Ba nu-i adevărat! îl cert cu degetul, aproape chicotind. Minţi de- ngheaţă apele!

— Distracţie plăcută.

Luke mă sărută, apoi iese, iar eu rămân singură.

Mai zăbovesc o vreme în hol, uitându-mă pur și simplu la ușă. Aproape că-mi doresc să mă fi dus azi cu Luke, pentru suport moral. Pare atât de stresat. Și acum trebuie să le ţină piept tuturor angajaţilor. Și celor de la contabilitate.

„Pierdem bani într-o veselie". Simt o împunsătură urâtă în stomac. Nu. Încetează. Nu te mai gândi la asta.

Mai sunt două ore până la unșpe, așa că îmi pun un DVD cu Harry Potter ca să treacă vremea mai ușor și deschid o cutie de bomboane Quality Street, doar așa, că e sezonul de sărbători. E momentul când Harry își vede părinţii morţi într-o oglindă și tocmai dau să iau un șerveţel, când îmi arunc din întâmplare ochii pe fereastră - și o văd pe Suze. Stă în faţa blocului nostru, în mica parcare de lângă grădina îngrijită și se uită drept în sus, spre fereastra mea.

Mă las imediat în jos, să nu mă vadă. Sper că nu m-a observat. Câteva clipe mai târziu, ridic capul cu prudenţă, și ea e tot acolo. Doar că lângă ea se află Jess! Ușor surescitată, mă uit la ceas. Unșpe fără douăzeci. Nu mai e mult!

Singura problemă e că amândouă par destul de tulburate. Suze gesticulează încruntată, iar Jess aprobă din cap. Cred că au o

problemă. Mă întreb ce-o fi. Ce păcat că n-am cum să le ajut!

O văd pe Suze cum își scoate mobilul. Formează un număr și, în clipa în care telefonul fix începe să sune, tresar vinovată și mă îndepărtez de fereastră.

OK. Poartă-te firesc. Inspir adânc, apoi ridic receptorul.

— A, bună, Suze! zic, cu cel mai normal ton din lume. Ce mai faci? Bănuiesc că ești în Hampshire, pe calul tău, sau undeva așa.

— De unde știai că sunt eu? zice Suze bănuitoare.

Rahat.

— Păi... îmi apare identitatea apelantului pe ecran, bag din top. Și zi, ce mai faci?

— Foarte bine! spune Suze, cu o veselie forţată. Auzi, Bex, tocmai am citit un articol despre gravide, unde zicea că e bine să faci o plimbare de vreo douăzeci de minute, pentru sănătate. Așa că mă gândeam că n-ar fi rău să faci și tu asta. De pildă. chiar acum. Doar așa, să mergi o dată în jurul blocului.

Vrea să eliberez locul! Am înţeles.

Atunci am să-i cânt în strună, dar nu la modul ostentativ.

— O plimbare de douăzeci de minute, zic meditativă. Pare o idee foarte bună. Poate că mă duc.

— Nu *mai mult* de douăzeci de minute, adaugă Suze repede. Fix douăzeci de minute.

— OK! zic. Plec chiar acum.

— Bravo! Suze pare ușurată. Ăă. ne vedem. la un moment dat!

— Mai vorbim!

Mă grăbesc în hol, îmi pun haina și iau liftul. Când ajung afară, Suze și Jess au dispărut. Cred că se ascund!

Străduindu-mă să mă port exact ca o femeie însărcinată care face o plimbare de douăzeci de minute, pornesc spre poartă, răsucindu-mi capul ca la tenis, ba la stânga, ba la dreapta.

O, Doamne, tocmai am văzut-o pe Suze, după mașina aia! Și uite-o și pe Jess ghemuită după zid!

Nu le pot spune că le-am văzut. Nu pot chicoti în voie. Ajung la poartă, cât se poate de stăpână pe mine - când zăresc, după un

rododendron, un păr castaniu cârlionţat, cu o coafură familiară.

Nu. Nu-mi vine să cred. Aia e *mama*?

Ies pe poartă și izbucnesc în râs, acoperindu-mi hohotul cu mâinile. Pornesc iute pe trotuar, găsesc o bancă pe strada alăturată și încep să răsfoiesc revista *Heat,* pe care am ascuns-o în haină, să n-o vadă Suze. Apoi, după douăzeci de minute pe ceas, mă ridic și mă întorc acasă.

Când intru înapoi pe poartă, nu mai e nimeni. Intru în clădire și iau liftul spre ultimul etaj, cu fluturi de nerăbdare în stomac. Ajung la apartament, bag cheia în broască și o răsucesc.

— Surpriză!

În clipa în care deschid larg ușa, mă întâmpină un cor de voci. Și lucrul ciudat e, deși mă așteptam la asta, sunt veritabil șocată când văd atâtea chipuri familiare laolaltă. Suze, Jess, mama, Janice, Danny... și cine-i aia, Kelly?

— Doamne! scap revista, fără să vreau. Ce Dumnezeu.

— E petrecerea ta!

Suze e trandafirie la faţă și radiază de încântare.

— Surpriză! Te-am păcălit! Hai, intră, bea un pahar de Buck's Fizz...

Mă poftește în salon - și nu-mi vine să cred ce schimbat e locul. Peste tot sunt baloane roz și albastre, pe o măsuţă argintie e un tort uriaș, sunt un morman de cadouri, sticle de șampanie la gheaţă.

— E pur și simplu. începe să-mi tremure vocea. E pur și simplu.

— Nu mai plânge, Bex! spune Suze.

— Bea ceva, scumpo! îmi îndeasă mama un pahar în mână.

— Știam că n-ar trebui s-o luăm pe nepregătite! pare Janice alarmată. V-am zis că s-ar putea să fie un șoc prea mare pentru starea ei!

— Îţi pare bine că mă vezi?

Kelly s-a proptit brusc în faţa mea, cu chipul însufleţit și strălucitor de la sclipiciul machiajului Stila.

— Kelly!

îmi arunc braţul liber în jurul ei. Pe Kelly am cunoscut-o în Cumbria, când o căutam pe Jess. Abia rămăsesem gravidă atunci, și

nici măcar n-o știam încă. Mi se pare că au trecut o *mie de ani* de atunci.

— Zi sincer, chiar ai fost surprinsă, Bex? mă privește Suze, cu chipul radiind de bucurie reţinută.

— Sută la sută!

Și e adevărat. OK, știam că o să se întâmple. Dar habar n-am avut că toată lumea o să se agite în halul ăsta! De fiecare dată când mă uit în jur, remarc altceva, cum ar fi că pe masă scrie, cu confetti argintii, „bebe", sau botinele minuscule atârnate de toate fotografiile înrămate...

— Și-ncă n-ai văzut nimic, spune Danny, luând o gură mare de șampanie. OK, toată lumea, alinierea, la trei vă desfaceţi jachetele.

Mă uit amuzată la ei cum se agită să-și ia locul fiecare, ca un cor improvizat.

— Unu. doi. trei!

Toată lumea, de la mama, la Jess și Kelly, își deschide haina. Pe dedesubt, fiecare are câte un tricou Danny Kovitz, exact ca prototipul pe care l-a creat pentru The Look. Cu excepţia faptului că desenul e cu o fată gravidă, ca o păpușică. Și dedesubt e sloganul:

E O MĂMICĂ SEXY

și O IUBIM

Am rămas fără grai.

— E copleșită! sare mama imediat să mă ajute. Ia un loc, draga mea. Gustă ceva.

Îmi bagă în ochi un platou cu miniclătite chinezești cu raţă.

— De la supermarketul Waitrose, le fac chiar ei. Sunt foarte bune!

— Deschide-ţi cadourile! mă îndeamnă Suze, bătând din palme. Și pe urmă avem jocuri pentru petreceri. Hei, toată lumea să stea jos, Bex o să-și desfacă darurile.

Trântește toate cadourile, frumos împachetate, într-un morman în faţa mea, apoi lovește cu furculiţa în pahar.

— Așa, vreau să spun două cuvinte despre cadouri. Atenţie!

Toată lumea se întoarce curioasă spre Suze, iar ea face o ușoară reverenţă.

— Vă mulţumesc! Așa. Când ne-am gândit să dăm petrecerea asta,

am întrebat-o pe Jess ce crede ea că ar trebui să-i luăm lui Becky. Și Jess a zis: „Nu mai avem ce să-i luăm, și-a cumpărat deja toată Londra".

Se aude un hohot general de râs, și simt cum mă fac precum sfecla. OK, poate că am exagerat un picuţ. Dar ideea e că a trebuit s-o fac. Vreau să zic, o să fiu mult prea ocupată după ce se naște copilul ca să mai am timp de cumpărături. Probabil că vreun an n-o să ajung pe la niciun magazin.

— Deci! reia Suze, cu un licăr în ochi. Jess a propus să facem noi niște lucruri. Și asta am și făcut.

Au *făcut* lucruri?

O, Doamne, sper că nu mi-au făcut cu toţii fașe de șters copilul la fund!

— O să începem cu al meu.

Suze îmi trântește în faţă un pachet dreptunghiular, și eu încep să rup ambalajul argintiu ușor stresată.

— O, măiculiţă, respir lung când văd ce este. *Dumnezeule!*

Nu sunt fașe pentru bebe. E o ramă foto splendidă, din lemn vopsit în culoarea untului, cu oglinjoare și sidef încastrate. Înăuntru, în loc de fotografie, se află un desen cu o fetișcană care ţine în braţe un copil, în faţa unei case.

— Poţi să pui o poză cu bebe în ea, îmi explică Suze. Însă, pentru moment, te-am desenat pe tine, în faţa noii tale case.

Mă uit mai atentă la desen și nu pot să nu pufnesc imediat în râs. Casa din schiţă a fost împărţită în cămăruţe, și fiecare dintre acestea are câte un nume: Camera cărucioarelor, Camera scutecelor, Camera rujurilor, Camera Visa-Facturi (în pivniţă), Camera Antiques of the Future.

O cameră Antiques for the Future! Asta chiar e o idee *genială*.

Pe măsură ce-mi deschid și celelalte cadouri, sunt tot mai copleșită. De la Kelly am primit o cuvertură din petice, la care au contribuit toţi minunaţii mei prieteni din Scully. Cadoul lui Janice e un pulover tricotat de mână, pe pieptul căruia scrie „Primul Crăciun al lui bebe". Acesta e completat de al mamei, căciulă și botine de Moș Crăciun. De

la Danny am primit cel mai cool și dement costumaș de designer pentru bebe din lume.

— Acum al meu, spune Jess, punându-mi în faţă pachetul cel mai impozant.

E împachetat în hârtie uzată de ambalaj, și, pe o latură, citesc cuvintele „Un an 2000 fericit!".

— Ai grijă când scoţi hârtia! spune Jess în clipa în care încep s-o desfac. Poate o mai folosesc și altă dată.

— Ăă... OK!

Desfac cu grijă hârtia și o împăturesc. Sub ea, se află un strat de foiţă cerată și, după ce o scot și pe aceasta, dau peste o cutie înaltă de vreo doi coţi, făcută din lemn deschis, lustruit. O întorc uimită spre mine - și se pare că nu e o cutie. E un dulăpior cu uși duble și mânere minuscule de porţelan. Și pe el sunt gravate cuvintele „Pantofii copilului".

— Ce. ridic privirea.

— Deschide-l.

Jess radiază toată.

— Hai!

Îi deschid - și înăuntrul lui sunt rafturi micuţe, ușor înclinate și căptușite cu antilopă albă. Pe unul dintre acestea se află cea mai mică pereche de ghete roșii de baseball pe care le-am văzut vreodată.

E o cameră pentru pantofi în miniatură.

— Jess. simt cum îmi dau ghes lacrimile. Tu *ai făcut* asta?

— M-a ajutat și Tom, ridică modestă din umeri. L-am făcut împreună.

— Dar a fost ideea lui Jess, se bagă Suze. Nu-i super? *Mor* că nu m- am gândit eu la așa ceva.

— E perfect.

Sunt complet dată peste cap.

— Uite cât de frumos se închid uşiţele. și cum sunt făcute răftuleţele.

— Tom a fost întotdeauna bun la lucrul manual, își duce Janice o batistă la ochi. Poate că asta o să fie piatra lui funerară. Probabil n-o să

știm niciodată pe unde-i zac rămășiţele.

Schimb priviri cu mama, care face o faţă familiară gen „iar a luat-o razna Janice".

— Janice, sunt *sigură* că e teafăr și nevătămat... începe Jess.

— Putem pune să-i fie gravată data nașterii pe spate, continuă Janice. Dacă n-ai nimic împotrivă, Becky, draga mea.

— Ăă. păi nu, zic șovăitoare. Sigur că nu.

— Nu e mort, Janice! aproape urlă Jess. Știu precis că nu el

— Atunci unde e? își ia Janice batista de pe ochii mânjiţi cu fard movuliu. I-ai frânt inima bietului băiat!

— Staţi! îmi amintesc subit. Jess, am primit un pachet pentru tine azi-dimineaţă. O fi de la el.

Mă grăbesc pe hol și aduc pachetul. Jess rupe plicul și din el cade un CD. Pe el e scris simplu: „de la Tom".

Ne holbăm la el cu toţii, preţ de un moment.

— E un DVD, spune Danny, culegându-l de pe jos. Pune-l să vedem ce are pe el.

— E testamentul lui, precis! ţipă Janice isterică. E un mesaj de dincolo de mormânt!

— Nu e deloc de dincolo de mormânt, își pierde cumpătul Jess, însă o văd, în timp ce se îndreaptă hotărâtă spre DVD, cum s-a albit la faţă.

Apasă pe „Play" și se ghemuiește pe covor. Așteptăm cu toţii în tăcere să apară imaginile. Și, deodată, iată-l pe Tom, cu faţa spre cameră, pe un fundal de cer albastru. Are pe el un tricou vechi verde cu guler și pare cam nedormit.

„Bună, Jess, spune cu emfază. În momentul când vei vedea asta, eu voi fi deja în Chile. Fiindcă. acolo mă aflu chiar acum."

Jess încremenește.

— *În Chile?*

— În Chile? ţipă Janice. Ce caută în Chile?

„Te iubesc", spune Tom „și, dacă e nevoie, mă mut la capătul pământului. Sau chiar mai departe."

— Vai, ce romantic, oftează Kelly.

— E un tembel și jumătate, spune Jess, dându-și un pumn în frunte.

Nu mă duc acolo decât abia peste trei luni!

Însă observ că-i strălucesc ochii.

„Uite ce ţi-am găsit."

Tom arată o bucată de piatră neagră la cameră.

„O să-ţi placă la nebunie ţara asta, Jess."

— O să se îmbolnăvească de holeră! zice Janice, agitată. Sau malarie! Tom a avut întotdeauna o sănătate cam șubredă...

„Pot să-mi găsesc de lucru ca dulgher", spune Tom. „Pot să-mi scriu cartea. O să fim fericiţi aici. Și, dacă te supără cumva mama, adu- ţi aminte ce ţi-am zis despre ea."

— Ce ţi-a zis? ridică imediat Janice privirea. Ce naiba ţi-a zis?

— Ăă... nimic, apasă Jess repede pe „Pause" și scoate DVD-ul din aparat. O să văd eu restul mai târziu.

— Așa! spune mama veselă. Trăiește, Janice, scumpa mea. E o veste bună!

— Trăiește?

Janice încă nu și-a revenit din isterie.

— Ce rost are să fii viu în Chile?

— Măcar el a pornit în lumea largă! spune Jess, brusc însufleţită. Măcar face ceva cu viaţa lui! Să știi, Janice, a fost foarte deprimat. Era exact lucrul de care-avea nevoie.

— Știu eu mai bine de ce are nevoie fiul meu! răspunde Janice indignată în clipa în care se aude soneria de la ușă.

Mă ridic cu greu în picioare, fericită că am o scuză să ies din bătaia gloanţelor.

— Mă duc să văd cine e.

Mă duc în hol și ridic telefonul.

— Alo?

— Am un pachet pentru dumneavoastră, aud un glas printre pârâituri.

Îmi stă inima. Un pachet. Ăsta trebuie să fie. Trebuie să fie. Apăs pe buton, abia respirând. Îmi spun în gând să nu-mi fac iluzii, o să fie un alt plic pentru Jess, sau un catalog, sau un accesoriu pentru computerul lui Luke.

Însă, când deschid ușa, în faţa mea se află un curier motociclist, în haine de piele, care-mi întinde un plic mare cu protecţie antișoc și deja recunosc scrisul lui Dave Sharpness, cu markerul negru și gros.

Mă închid în vestibul și sfâșii nerăbdătoare plicul. În el se află un dosar de carton, pe care scrie „Brandon". Pe partea din faţă are lipit un post-it, pe care e mâzgălit un mesaj: „Sper că vă va fi de folos. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, nu ezitaţi să mă contactaţi. Al dvs., Dave S.".

Îl deschid - și am în mână absolut toate datele. Copii ale tuturor însemnărilor, transcrieri de conversaţii, poze... Le răsfoiesc, cu inima bubuindu-mi. Uitasem câte chestii au strâns despre Iain Wheeler. Adevărul e că, pentru o agenţie de detectivi de doi bani din West Ruislip, au făcut o treabă ţais.

Le strâng repede la loc și mă îndrept spre bucătăria rece și goală. Tocmai dau să ridic telefonul să-l sun pe Luke, când acesta începe să sune, și tresar speriată.

— Alo?

— Bună ziua, doamnă Brandon, aud un glas necunoscut de bărbat. Mike Enwright de la Asociaţia Presei sunt.

— Aha, îngân cu privirea fixată tâmp asupra telefonului.

— Mă întrebam dacă ne-aţi putea oferi un comentariu asupra zvonurilor care circulă, referitoare la colapsul iminent al companiei soţului dumneavoastră.

Mă trece un frison de șoc.

— Nu e vorba de niciun colaps, zic fermă. Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Se spune că ar fi pierdut contul Arcodas. Iar ultimul zvon e că același lucru e pe cale să se întâmple și cu Foreland Investment.

— Ba *n-a pierdut* deloc contul Arcodas! exclam, furioasă. Au încetat colaborarea de comun acord, din motive despre care nu doresc să vorbesc. Și, dacă vă interesează, compania soţului meu e mai solidă ca niciodată. E cât se poate de solidă! Luke Brandon a fost curtat de când s-a apucat de afaceri exclusiv de clienţi de calibru mare, și așa va fi întotdeauna. Este o persoană de maximă integritate morală, e talentat, inteligent, arătos și. are un stil vestimentar de excepţie.

Tac, respirând precipitat.

— Bine, atunci! chicotește amuzat Mike Enwright. Am înţeles cum stă treaba.

— O să mă citaţi?

— Mă îndoiesc, chicotește din nou individul, însă îmi place atitudinea dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Brandon.

Închide, și eu îmi torn un pahar cu apă, iritată. Trebuie să vorbesc cu Luke. Formez numărul direct și, după ce sună de trei ori, îmi răspunde.

— Becky! pare alarmat Luke. S-a...

— Nu, nu-i vorba de asta.

Verific să nu fie nimeni pe hol și cobor glasul.

— Luke, tocmai m-a sunat unul de la Asociaţia Presei. Voia să-i spun două vorbe despre. înghit în sec. Faptul că ești în picaj. A zis că ești pe punctul de a-i pierde și pe cei de la Foreland.

— E o minciună sfruntată! irumpe mânios glasul lui Luke. Nenorociţii ăștia de la Arcodas intoxică presa cu tot felul de aberaţii.

— Dar nu pot să-ţi facă rău efectiv, nu? zic speriată.

— Atâta timp cât am și eu un cuvânt de spus, nu, zice Luke extrem de hotărât. Se pare c-au renunţat la mănuși. Dacă vor să ne batem, ne batem. Dacă e nevoie, îi târăsc în faţa instanţei, îi acuz de hărţuire. Și-i dau în vileag pe toţi, să afle lumea cine sunt de fapt.

Când îl aud vorbind, mă străbate un val uriaș de mândrie. Vorbele lui mi-au adus aminte de Luke Brandon cel de odinioară. Sigur pe sine și stăpân pe situaţie. Nu stând după fundul lui iain Wheeler, ca un lacheu.

— Luke, am ceva pentru tine, nu mai pot aștepta și zic. Am niște. materiale despre Iain Wheeler.

— Poftim? zice Luke după o pauză.

— Au existat niște cazuri de hărţuire și agresiune la serviciu, care au fost mușamalizate. Am un dosar întreg despre el, chiar aici, în mână.

— *Ce* ai zis că ai?

Luke pare de-a dreptul perplex.

— Becky... ce tot zici acolo?

Poate că nu e cel mai bun moment să-i dau detalii despre povestea- cu-detectivii-particulari-din-West-Ruislip.

— Nu mă întreba de unde îl am, zic repede. Pur și simplu, îl am.

— Dar cum.

— Ţi-am zis să nu mă întrebi! Dar e adevărat. Ţi-l trimit cu un curier la birou. Cred c-ar fi bine să-ţi chemi deja avocaţii, să-și arunce un ochi. Sunt poze, notiţe, tot soiul de dovezi. Sincer, Luke, dacă se află toate astea, e terminat definitiv.

— Becky, spune Luke efectiv stupefiat. Nu încetezi să mă uimești.

— Te iubesc, zic dintr-odată. Pregătește-i pentru veste.

Las receptorul în furcă și-mi dau părul de pe faţă, cu mâinile asudate. Iau câteva guri de apă, apoi formez din agenda mobilului numărul firmei de curierat rapid cu care lucrează Luke și comand o bicicletă.

Peste aproximativ o jumătate de oră, plicul va fi la Luke. Doamne, *ce-aș vrea* să-i văd faţa când îl deschide.

— Bună, Bex!

Tresar când Suze intră veselă în bucătărie. Expresia i se schimbă când mă vede.

— Bex, ai păţit ceva?

— Nu. mă simt bine! afișez repede un zâmbet. Am făcut o mică pauză.

— Hai, că acum trecem la partea cu jocurile! zice Suze deschizând frigiderul și scoţând o cutie de suc de portocale. „Ghicește ce mănâncă bebe". „în căutarea agrafei pentru scutece." „Ce nume au copiii de vedete".

Nu-mi vine să cred câtă osteneală și-a dat să-mi organizeze toate astea.

— Suze. mulţumesc foarte mult, zic. E *incredibil* ce-aţi putut face. Ce să mai zic de rama foto!

— A ieșit bine, nu? întreabă Suze încântată. Știi, chiar m-a inspirat subiectul. Mă gândesc să mă reapuc de vechea mea afacere cu rame.

— Ar trebui! zic cu însufleţire.

Până la naşterea copiilor, Suze făcea nişte rame absolut mortale. Îi erau cerute chiar şi la Liberty şi în toate magazinele cu ştaif!

— Pe bune acum, dacă Lulu e-n stare să scrie cărţi de bucate, eu de ce să nu fac rame? zice Suze. Iar ăia mici n-o să moară dacă o să muncesc şi eu câteva ore pe zi, nu? Tot o mamă bună am să fiu.

Îi văd neliniştea în ochi. E numai vina idioatei ăleia de Lulu. Suze nu şi-a făcut niciodată griji că n-ar fi o mamă bună până când n-a cunoscut-o pe ea.

OK. A venit clipa ca Lulu să plătească pentru ce-a făcut.

— Suze... Am ceva pentru tine, zic, băgând mâna în sertarul de la bucătărie. Dar nu ai voie să-i arăţi asta lui Lulu, niciodată. Şi nici să-i spui. Ei sau oricui altcuiva.

— Îţi promit! se arată Suze intrigată. Ce e?

— Poftim.

Îi dau fotografiile făcute de la distanţă. E singurul lucru pe care l- am salvat din dosarul original. E Lulu, pe stradă, cu copiii ei. Pare destul de stoarsă - de fapt, pare că urlă la unul dintre ei. Are în mâini patru batoane Mars, pe care li le întinde. Are şi două cutii de Cola şi, sub braţ, o pungă uriaşă de chipsuri.

— Nu!

Suze pare aproape prea şocată să mai poată spune ceva.

— *Nu.* Văd bine, astea sunt.?

— Batoane de ciocolată Mars, încuviinţez. Şi Cheesy Wotsits.

— Şi Cola! începe Suze să râdă cu poftă şi-şi acoperă gura cu mâna. Bex, m-ai făcut fericită. Cum naiba.

— Nu mă întreba.

Nu-mi pot stăpâni râsetele.

— Ce vacă ipocrită!

— Mă rog. ridic eu din umeri modestă şi matură. N-am de gând să-ţi spun că eu ţi-am zis mereu că e o vacă.

Sau că i se văd rădăcinile. Pentru că asta m-ar face o scorpie.

— Ştii, chiar am crezut-o.

Suze încă se mai uită la poză bulversată.

— Mă făcea să mă simt atât de... *inferioară*.

— Cred că ar trebui totuși să te duci la emisiunea ei, spun. Și-ai putea să iei și poza aia cu tine.

— Bex! chicotește Suze. Ești diabolică! O să mă mulţumesc s-o ţin în sertar și să mă uit la ea când simt nevoia să mă înveselesc.

Ţârâitul telefonului sfâșie brusc liniștea din bucătărie și zâmbetul îmi devine forţat. Dacă e iar presa? Dacă e Luke, cu alte vești?

— Hei, Suze, zic în treacăt, ce-ar fi să te duci tu și să te asiguri că totul e OK? Vin și eu imediat.

— Sigur, încuviinţează Suze și-și ia sucul, cu ochii încă lipiţi de poză. Mă duc întâi să pun asta bine undeva.

Aștept până a plecat și ușa e bine închisă, după care mă îmbărbătez și ridic receptorul.

— Alo?

— Bună, Becky, se aude vocea familiară, distantă, de la celălalt capăt.

— Fabia! respir ușurată. Ce mai faci? îţi mulţumesc foarte mult pentru că ne-ai lăsat în casa ta ieri. Cei de la *Vogue* au spus că e uluitoare! Mi-ai primit florile?

— A, sunt minunate, rostește Fabia vag. Mda, am primit florile. Uite ce e, Becky, tocmai am auzit că nu puteţi plăti cu bani gheaţă pentru casă.

Probabil că Luke l-a sunat pe agent, care i-a spus. Veștile circulă repede.

— Așa e, încuviinţez, străduindu-mă să-mi păstrez tonul relaxat. A avut loc o ușoară schimbare în viaţa noastră, dar ea n-ar trebui să ne facă să întârziem mai mult de vreo două săptămâni.

— Mda, îngână Fabia destul de absentă. Ideea e că am hotărât să încheiem tranzacţia cu ceilalţi cumpărători.

O clipă, am sentimentul că visez.

— Ceilalţi cumpărători?

— Nu v-am spus de ceilalţi cumpărători? Americanii. Ne-au făcut aceeași ofertă ca și voi. *Înaintea* voastră. De fapt, strict vorbind.

Nu mai continuă propoziţia.

— Dar... dar ne-aţi acceptat oferta! Ai zis că ne daţi nouă casa.

— Mda, mă rog. Ceilalţi cumpărători se mișcă mai repede, așa că.

Parcă m-a lovit cineva cu leuca. Am fost trași pe sfoară.

— Și ne-aţi dus cu zăhărelul tot timpul ăsta? mă sforţez să-mi păstrez calmul.

— N-a fost ideea mea.

În glasul ei disting o undă de regret.

— Ci a soţului meu. Îi place să aibă acoperire. Oricum, vă urez să vă găsiţi curând altă casă.

Nu. Nu se poate să-mi facă una ca asta. Nu ne poate lăsa așa, încurcaţi.

— Fabia, ascultă-mă.

Mă șterg pe faţa umedă și rece.

— Te rog. O să nasc din clipă-n clipă. Nu avem unde să ne ducem în altă parte. Apartamentul nostru e vândut.

— Mmm. mda. Sper ca totul să iasă bine. Pa, Becky.

— Păi și cu cizmele mele Archie Swann cum rămâne? aproape că plâng de furie. Am bătut palma! îmi datorezi o cizmă!

Îmi dau seama însă că vorbesc de una singură. A închis. Nu-i pasă.

Închid telefonul. Mă duc la frigider și-mi reazem capul de oţelul rece, ameţită. Casa visurilor noastre nu mai e a noastră. Nu mai avem casă.

Ridic receptorul să-l sun pe Luke, apoi mă opresc. Are și-așa prea multe pe cap.

În câteva săptămâni, trebuie să ne mutăm din apartament. Unde-o să ne ducem?

— Becky? năvălește Kelly în bucătărie, chicotind. Ţi-am pus lumânări pe tort. Știu că nu e ziua ta de naștere, dar ar trebui să sufli în ele, totuși!

— Da! mă înviorez brusc. Vin.

Reușesc cumva să-mi regăsesc calmul și s-o urmez pe Kelly în sufragerie. Danny și Janice joacă „Ghicește ce mănâncă bebe" și-și notează răspunsurile pe foi. Mama și Jess se uită la poze de copii de vedete.

— E Lourdes! spune mama. Jess, scumpa mea, ar trebui să fii și tu un pic mai *la curent* cu ce se întâmplă în lume.

— Piure de sfeclă, spune Danny sigur de el, după ce ia o lingură dintr-un terci mov. Nu-i mai trebuie decât o gură de vodcă.

— Becky! ridică mama privirea. S-a întâmplat ceva, draga mea? Văd că tot răspunzi la telefon!

— Da, Bex, ce s-a întâmplat?

Pe fruntea lui Suze se ivește o cută de îngrijorare.

— Păi...

îmi șterg buza superioară, încercând să-mi păstrez cumpătul. Nici măcar n-aș ști de unde să încep.

„Luke se luptă să-și salveze compania. Pierde bani într-o veselie. Nu mai avem casă."

Nu le pot spune. Nu le pot strica petrecerea, toată lumea se simte atât de bine.

O să le spun eu. mai târziu. Mâine.

— Totul e bine! arborez cel mai larg și mai fericit zâmbet de care sunt în stare. Nici că putea fi mai bine!

Și suflu în lumânări.

în cele din urmă, ceaiul și șampania sunt date gata și oaspeţii pleacă unul câte unul. A fost o petrecere pentru copil *pe cinste*. Și toată lumea s-a simţit atât de bine! Până la urmă, Janice și Jess au căzut la pace, iar Jess i-a promis c-o să aibă grijă de Tom în Chile și n-o să lase niciun luptător de gherilă să se apropie măcar de el. Suze și Kelly au avut o lungă conversaţie în timp ce jucau „Ghicește ce mănâncă bebe", finalizată cu o ofertă din partea lui Suze de a o angaja pe Kelly să aibă grijă de copii, contra masă și casă după liceu, când pleacă să vadă lumea, cu rucsacul în spate. însă chestia cu adevărat uimitoare e că Jess și Danny s-au înţeles de minune! Danny a început să-i spună de nu știu ce nouă colecţie de-a lui la care vrea să folosească bucăţi de pietre - și, acum, ea o să-l ducă la un muzeu, să vadă niște mostre.

Curierul pe bicicletă a sosit în timp ce toată lumea mânca tort, și am expediat rapid pachetul. De atunci, n-am primit nicio veste de la Luke. Bănuiesc că e în discuţii cu avocaţii sau cu cine o fi trebuind. Așa că nu

știe încă nimic de casă.

— Te simţi bine, Becky? spune mama, îmbrăţișându-mă în pragul ușii de la intrare. Vrei să stau cu tine până vine Luke?

— Nu, e OK. Nu-ţi face griji.

— Bine, atunci odihnește-te. Nu-ţi risipi energia, scumpa mea.

— Așa o să fac, încuviinţez. Pa, mamă.

După ce pleacă toţi, locul rămâne tăcut și anost.

Rămân singură cu toate cadourile. Mă duc în camera copilului, mângâi ușor pătuţul artizanal și legănașul mic, alb. Și coșul Moses, cu baldachinul lui absolut superb de olandă. (Am vrut să-i ofer copilului șansa de a-și alege singur culcușul în care vrea să doarmă.)

E ca un decor de scenă. Nu facem decât să așteptăm să apară personajul principal.

Mă frec ușor pe burtă, întrebându-mă dacă bebelușul o fi treaz. Poate ar fi bine să-i pun o melodie, poate iese geniu muzical! Învârt rotiţa jucăriei muzicale pe care am comandat-o din catalogul *Intelligent Baby* și mi-o lipesc de burtă.

„Bebiţă, ia ascultă la asta! E Mozart.

Cred.

Sau Beethoven sau cineva de genul ăsta."

Doamne, hai că l-am băgat de tot în ceaţă. Tocmai mă uit pe cutie să văd dacă melodia e sau nu de Mozart, când aud un zgomot vag în hol.

Felicitări de Crăciun. Astea or să mă bine-dispună. Las jucăria *Intelligent Baby,* mă duc la ușa de la intrare, ridic maldărul uriaș de corespondenţă ce zace pe preș și mă târâi înapoi pe canapea, răsfoind plicurile.

Și atunci încremenesc. În faţa mea se află un pacheţel, cu o caligrafie distinctă, cu litere frumos rotunjite.

A Veneţiei.

Îi este adresat lui Luke, dar nu-mi pasă. Rup plicul, cu mâini tremurânde, și înăuntru găsesc o cutiuţă de piele Duchamp. O deschid furioasă

— Și în ea dau peste o pereche de butoni de argint, smălţuiţi. De ce naiba îi trimite butoni?

Din pachet cade un cartonaș crem, cu un mesaj caligrafiat cu același scris.

L

Ești scump la vedere. Nunc est bibendum?

V

Mă holbez la cartonaș, și simt cum mi se urcă tot sângele la cap. Tot stresul zilei pare să se adune într-un acces răvășitor de furie. M-am săturat. Pân-aici. O să trimit pachetul ăsta direct înapoi...

Ba nu. O să i-l returnez personal. I-l dau chiar eu. Ca în transă, mă ridic în picioare și-mi iau haina. O s-o găsesc pe Veneţia și o să pun punct final acestei povești. O dată pentru totdeauna.

Douăzeci

In viaţa mea n-am simţit așa un chef să fac un scandal de pomină.

Nu mi-a luat mult să dau de Veneţia. Am sunat la clinica de obstetrică holistică și le-am zis că sunt disperată să vorbesc cu ea și am întrebat unde e. După ce iniţial mi s-a spus că e „indisponibilă", secretara s-a scăpat că în clipa asta s-ar afla la spitalul Cavendish, într- o ședinţă. S-au oferit să-i trimită un mesaj pe pager, dat fiind că încă mai figurez la ei ca pacientă, însă eu le-am zis repede că nu e cazul să se deranjeze, pentru că, brusc, mă simt mult mai bine. Lucru pe care l- au înghiţit fară probleme. E limpede că sunt obișnuiţi cu gravide cu toane, care sună într-una să le împuie capul cu diverse.

Așa că acum mă aflu în faţa aripii de maternitate a spitalului privat Cavendish, cu inima făcându-mi treișpe-paișpe și ţinând o sacoșă de la The Look strânsă la piept. În ea nu am doar butonii, ci și ciorapii medicinali, borseta, toate bileţelele pe care i le-a lăsat vreodată lui Luke, broșurile și foile de observaţie de la idioata ei de clinică holistică. până și cadourile gratuite din punga primită în prima zi. (A fost un pic cam naspa în cazul cutiei de Creme de la Mer, fiindcă o cam consumasem, așa că am băgat în locul ei în pungă un borcan vechi de Lancome. Dar nu e nevoie ca Venetia să afle asta.)

E ca o cutie de despărţire. O să i-o întind și-o să-i zic, foarte calmă: „Lasă-ne în pace, Venetia. Luke și cu mine și copilul nu vrem să mai

avem niciodată de-a face cu tine". După asta, n-are cum să nu-și dea seama că a pierdut partida.

Plus că, în drum, l-am sunat pe drăguţul meu de profesor, care mi-a spus o înjurătură genială în latină, pe care am învăţat-o pe dinafară. Iată cum sună: „Utinam barbari provinciam tuam invadant!", și înseamnă „Invada-ţi-ar barbarii provincia".

Ha. *Asta* o s-o înveţe minte.

— Alo? din interfon răsună o voce metalică.

— Bună! zic în aparat. Sunt Becky Brandon, o pacientă.

Nu mai adaug altceva. Întâi să intru și pe urmă văd eu ce fac.

Ușa bâzâie și o deschid. În mod normal, locul e destul de liniștit; azi, însă, e extrem de agitat. Scaunele sunt ocupate de femei aflate în diverse stadii de graviditate, care discută cu partenerii lor și au în mâini broșuri intitulate „De ce să alegi Cavendish?". Pe hol merg grăbite două moașe, vorbind despre „operaţie" și „blocat", cuvinte care *nu-mi place deloc* cum sună și, dintr-o încăpere îndepărtată, aud ţipetele unei femei. Mi se strânge stomacul când o aud și, cu mare efort, reușesc să nu-mi duc mâinile automat la urechi.

În orice caz, nu era neapărat un strigăt de agonie. Probabil că ţipa pentru simplul fapt că nu vede la televizor sau ceva de genul ăsta.

Mă apropii de recepţie, respirând precipitat.

— Bună ziua, spun. Numele meu e Rebecca Brandon și trebuie s-o văd pe Venetia Carter imediat, vă rog.

— Aveţi programare? mă întreabă secretara.

N-am mai văzut-o până acum. Are păr ondulat și cărunt și ochelari pe un lănţic de argint și un stil destul de agresiv, pentru cineva care are de-a face toată ziua cu femei gravide.

— Păi... nu. Dar e foarte important.

— Mi-e teamă că Venetia e ocupată.

— Pot să aștept, nicio problemă. Vă rog doar să-i spuneţi că sunt aici.

— Va trebui să sunaţi, să vă faceţi o programare.

Secretara scrie la computer, de parcă aș fi invizibilă.

Femeia asta *chiar* mă calcă rău pe nervi. Venetia e într-o ședinţă

idioată. Iar eu mă aflu în faţa tipei, practic gravidă în nouă luni...

— Nu puteţi să-i trimiteţi un mesaj pe pager? încerc să rămân calmă.

— Nu pot să-i trimit mesaj pe pager decât dacă naşteţi.

Femeia ridică din umeri, sugerându-mi că nu e problema ei.

O pironesc cu privirea, prin aburii unei mânii crescânde. Am venit aici ca să tranșez situaţia cu Venetia, și n-am de gând să las o femeie în cardigan mov să mă oprească.

— Păi. nasc! mă trezesc spunând.

— Sunteţi în travaliu? mă cântărește sceptic.

Ce, nu mă crede? Ce tupeu pe capul ei. De ce-aș minţi în legătură cu așa ceva?

— Da, îmi pun mâinile în șolduri. Nasc.

— Aveţi contracţii regulate? mă provoacă tipa.

— De ieri, la fiecare trei minute, i-o trântesc. Și mă doare spatele, și am dat într-una cu aspiratorul. și. de ieri mi s-a rupt apa.

Așa. Să te văd *acum* dacă mai îndrăznești să-mi spui ceva.

— Înţeleg, zice ea ușor surprinsă. Păi.

— Și o vreau pe Venetia, nu accept pe nimeni altcineva, adaug, bătând fierul cât e cald. Așa că sunteţi, vă rog, bună să-i trimiteţi mesajul?

Femeia mă fixează cu ochii mijiţi.

— Aveţi contracţii la fiecare trei minute?

— Mm.

Deodată, îmi dau seama că or fi trecut vreo trei minute de când stau în faţa recepţiei.

— Încerc să le fac faţă cu demnitate, o informez demnă. Sunt adepta scientologiei.

— A *scientologiei?* repetă tipa, lăsându-și pixul jos și holbându-se la mine.

— Da, îi susţin privirea, fără să clipesc. Și trebuie s-o văd pe Venetia, urgent. Dar, dacă nu vreţi să lăsaţi să între o femeie căreia i s a rupt apa ieri și care suferă enorm în tăcere. ridic ușor glasul, ca să fiu sigură că mă aud și celelalte gravide.

— Bine! secretara înţelege că a fost înfrântă, fără drept de apel. Puteţi aștepta.

Scanează cu privirea sala de așteptare, plină ochi.

— Așteptaţi în camera aceea, spune într-un final, și-mi arată spre o cameră numită „Sala de naștere 3".

— Vă mulţumesc!

Mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre Sala de naștere 3. E o sală mare, cu un pat de metal care te bagă în sperieţi, cameră de duș și chiar și DVD player. Minibar nu văd să aibă.

Mă așez pe pat și-mi scot fără grabă port-fardul. Știe toată lumea că prima regulă în afaceri e Să Arăţi Bine în Timpul Confruntărilor. Sau, dacă nu e, ar trebui să fie. Îmi dau cu niște fard de obraz și îmi împrospătez rujul - și tocmai îmi exersez cea mai oţelită expresie în oglindă, când se aude un ciocănit în ușă.

Ea e. Cu niște fluturi enormi în stomac, înșfac punga de despărţire și mă ridic.

— Intră, zic cât pot de calmă și, o clipă mai târziu, ușa se deschide larg.

— Bună, scumpo!

În cameră năvălește, pusă pe treabă, o moașă afro-caraibiană, cu figură jovială.

— Eu sunt Esther. Cum te simţi? Contracţiile sunt la fel de dese și de puternice?

— Poftim? mă uit la ea perplexă. Aă... nu. Adică, da...

Tac, confuză.

— Uite ce e, trebuie neapărat să o văd pe Veneţia Carter.

— E pe drum, spune moașa cu blândeţe. Între timp, mă ocup eu de tine.

Mă străbate un val de suspiciune. Nu i-au trimis niciun mesaj Veneţiei, așa-i? încearcă să-mi arunce praf în ochi.

— N-am nevoie să vă ocupaţi de mine, zic politicoasă. Vă mulţumesc, oricum.

— Scumpa mea, naști! moașa izbucnește în hohote de râs. Și trebuie să-ţi pui halatul. Sau ţi-ai adus un tricou? Și o să trebuiască să te

examinez, să văd cum merge.

Trebuie să scap de femeia asta, rapid. Își apasă o mână pe burta mea, și mă trag repede într-o parte.

— Adevărul e că tocmai am fost examinată! zic cu însufleţire. De altă moașă. Așa că totul e-n regulă...

— Altă moașă? Cine? Sarah?

— Ăă... poate. Nu-mi amintesc. A plecat repede, a zis că trebuie să se ducă la teatru sau așa ceva? clipesc inocentă.

— O să fac eu altă fișă, clatină din cap Esther, oftând. Va trebui să te examinez din nou.

— Nu! ţip fără să vreau. Adică. am o fobie cu examinatul ăsta. Și mi s-a spus că mi se poate face o examinare sumară. Veneţia știe despre ce e vorba. Trebuie neapărat să o văd pe Veneţia, numai ea știe ce și cum. De fapt, sunteţi drăguţă să mă lăsaţi singură până vine ea? Vreau să mă concentrez asupra. feminităţii mele intime.

Esther își dă ochii peste cap, apoi pornește spre ușă și-și scoate capul pe hol.

— Pam, încă o ţicnită de pacientă de-a Veneţiei. Vrei s-o anunţi pe pager?

— Bine.

Revine în sală.

— O anunţăm pe Venetia că ești aici. Între timp, eu completez astea. Deci ţi s-a rupt apa când erai acasă?

— Mm.

— Și cealaltă moașă ţi-a zis cât te-ai dilatat?

— Îhm... patru centimetri, zic la plesneală.

— Și suporţi durerea?

— Până acum, da, zic curajoasă.

Bate cineva la ușă și bagă capul o femeie.

— Esther? Poţi să vii?

— Azi e nebunie, agaţă Esther fișa de marginea patului. Mă întorc. Scuze.

— Nicio problemă! Mersi!

Ușa se închide în urma ei și mă las să cad pe pat. Preţ de câteva

clipe nu se întâmplă nimic, și încep să schimb canalele TV. Tocmai mă întreb dacă or avea de închiriat niște DVD-uri, când se aude un nou ciocănit în ușă.

De data asta trebuie să fie Veneţia. Înșfac punga de despărţire, mă chinui să mă ridic în picioare și inspir adânc, pregătindu-mă.

— Intră!

Ușa se deschide și apare o fată de vreo douăzeci de ani, în halat de moașă. Are părul blond și rar prins la spate și pare cam stresată.

— Îhm, bună ziua, spune. Mă numesc Paula și sunt elevă la școala de moașe. Vă deranjează dacă vin și eu să asist puţin la prima parte a travaliului? V-aș fi foarte, foarte recunoscătoare.

Of, pentru numele lui Dumnezeu. Tocmai vreau să zic „Nu, du-te de-aici". Dar pare atât de timidă și de stresată că nu sunt în stare. La urma urmei, pot foarte bine s-o trimit la plimbare când vine Veneţia.

— Sigur, îi fac din mână. Intră. Numele meu e Becky.

— Bună.

Cu un surâs timid, pășește în vârful picioarelor și se așază pe un scaun din colţ.

O clipă sau două, niciuna dintre noi nu zice nimic. Eu m-am așezat mai bine pe perne și mă holbez la tavan, încercând să nu las să mi se citească frustrarea. Iată-mă, gata de luptă, și n-am cu cine să mă lupt. Dacă Venetia nu apare în următoarele cinci minute, va trebui să plec.

— Pari foarte... senină, ridică ochii Paula din notiţele ei. Ai vreun mecanism special care te ajută să faci faţă durerii?

A, da, ăștia pe-aici cred că sunt în plin travaliu. Ar fi bine să bag un teatru mic, ceva, ori n-are asta mică ce să scrie în foile alea.

— Categoric, încuviinţez. O să mă plimb pe aici un pic, de fapt. Am constatat că mă ajută.

Mă ridic și încep să mă plimb în jurul patului, dând din braţe în faţă și-n spate, foarte temeinic. Apoi îmi răsucesc șoldurile de câteva ori și fac un streching ușor pe care l-am învăţat odată, la Yogalates.

— Uau, spune Paula, impresionată. Ești foarte mobilă.

— Am făcut yoga, zic cu un zâmbet modest, dar încântat. Cred că acum o să mănânc un Kitkat. Doar ca să nu-mi scadă glicemia.

— Bună idee, încuviinţează Paula.

În timp ce mă-ntind după geantă, o văd că notează „Mănâncă Kitkat", sub „Face yoga, pentru atenuarea durerii". Își răsfoiește rapid dosarul, apoi ridică privirea, plină de compasiune.

— În timpul contracţiilor, unde e concentrată în principal durerea?

— Ăă... doar... peste tot, zic vag, ronţăind la Kitkat. Și aici... și aici... gesticulez spre trupul meu. E greu de explicat.

— Pari incredibil de calmă, Becky.

Paula mă privește cum îmi verific dinţii în oglinjoară, să nu-mi fi rămas fărâme de ciocolată.

— N-am văzut niciodată o femeie în travaliu cu atâta autocontrol!

— Ei bine, sunt adepta scientologiei, nu mă pot abţine să nu-i zic. Așa că, firește, încerc să fiu cât mai tăcută cu putinţă.

— A scientologiei! face ochii mari Paula. E incredibil.

Apoi se încruntă, alarmată.

— Dar n-ar fi trebuit să nu vorbești deloc?

— Eu sunt genul care are voie să vorbească, îi explic. Dar fară ţipete sau ceva de genul ăsta.

— Ce ca lumea! Știi, nu cred că am mai avut vreodată aici vreo scientoloagă! pare că s-a însufleţit brusc. Te superi dacă le spun la vreo câteva colege?

— Du-te! încuviinţez absentă.

Când ea fuge din sală, îmi mototolesc ambalajul de la Kitkat și-l arunc frustrată la coș. E stupid. Nu vine nicio Venetia, așa-i? N-o să-i trimită în veci niciun mesaj. Și nici nu mai am chef s-o văd. Cred c-o să mă duc acasă.

— Aici e!

Ușa e deschisă larg, și în cameră năvălește un cârd de moașe tinere, conduse de Paula.

— Ea e Rebecca Brandon, le spune în șoaptă. E dilatată patru centimetri și face yoga pentru a suporta durerea. Fiindcă e scientoloagă, e foarte tăcută și calmă. Nici n-ai bănui că are contracţii!

Se holbează cu toatele la mine, de parc-aș fi vreun animal pe cale de dispariţie. Aproape că-mi pare rău să le dezamăgesc.

— De fapt, cred că s-ar putea să fie o alarmă falsă.

Îmi iau sacoșa și-mi pun haina pe mine.

— Acum mă duc acasă. Mulţumesc foarte mult pentru ajutor...

— Nu poţi să pleci acasă! spune Paula, pufnind în râs.

Îmi consultă fișa și încuviinţează.

— Așa m-am gândit și eu. Rebecca, ţi s-a rupt apa. Dacă pleci, poţi să te infectezi!

Îmi ia haina și sacoșa.

— Nu pleci de-aici până nu naști!

— A, zic, perplexă.

Acum ce fac? Să le spun că am minţit că mi s-a rupt apa?

Nu. Or să creadă că sunt nebună de legat. O să aștept până mă lasă singură și atunci mă furișez afară. Da. E un plan bun.

— Poate că e în starea de tranziţie, îi spune una dintre moașe alteia, atotștiutoare. În faza asta, de multe ori vor să se ducă acasă.

— Rebecca, trebuie neapărat să-ţi pui pe tine halatul de spital, mă scrutează Paula neliniștită. Poate că bebelușul e deja pe drum. Cum mai sunt contracţiile? S-au îndesit? Pot să mă uit un pic?

— A cerut monitorizare și examinare minimă, se bagă altă fată, uitându-se în fișa mea. Vrea totul natural. Cred c-ar trebui să chemăm o moașă cu experienţă, Paula.

— Nu, nu-i nevoie! zic grăbită. Adică. aș vrea să rămân singură un timp. Dacă se poate.

— Eşti foarte stoică, Rebecca, spune Paula, punându-și o mână pe umărul meu, înţelegătoare. Dar nu te putem lăsa singură! Nici măcar nu ai un partener de naștere!

— N-am să păţesc nimic, pe cuvântul meu, încerc să nu ridic tonul. Doar câteva minute. E... e chestie legată de religia mea. Femeia care naște trebuie sa fie singură, în fiecare oră, să rostească o incantaţie specială.

„Plecaţi". Încerc să le transmit telepatic. „Atâta vă rog, lăsaţi-mă singură."

— Păi, cred că ar trebui să-ţi respectăm credinţa, spune Paula, șovăitoare. OK, ieșim un pic, dar, dacă simţi *cea mai mică mișcare,* apasă

imediat pe buton.

— Așa o să fac! Mersi!

Ușa se închide și respir ușurată. Slavă Domnului. O să ies din locul ăsta imediat ce se eliberează zona. Îmi înșfac haina și sacoșa și crap un pic ușa - însă, chiar în faţa ei, stau două moașe. O închid la loc iute, încercând să nu fac zgomot. Va trebui să mai aștept câteva clipe, în curând or să plece, și-o s-o zbughesc și eu.

Nu-mi vine să cred că mă aflu în situaţia asta. N-ar fi trebuit să zic niciodată că nasc. N-ar fi trebuit niciodată să zic că mi s-a rupt apa. Doamne, e o adevărată lecţie. Nu mai fac asta cât oi trăi.

După încă puţin timp, mă uit la ceas. Au trecut trei minute. Ia să mă uit iar pe hol. Îmi iau haina, dar, înainte de a apuca eu să o zbughesc la fugă, ușa e dată larg de perete.

— O, Doamne, Bex! năvălește Suze înăuntru, într-un vârtej de păr blond și haină brodată Miu Miu. Ești OK? Am venit imediat ce-am auzit!

— *Suze?* mă holbez la ea, ca lovită cu leuca. Ce...

— Mama ta e pe drum, zice cu respiraţia tăiată, aruncându-și haina și dezvelindu-și tricoul de Mămică Sexy de la Danny. Eram toate în același taxi, când am auzit vestea. Janice s-a dus să ia niște reviste și niște răcoritoare, și Kelly zice că așteaptă la recepţie.

— Dar cum.

Nu înţeleg. Suze are puteri paranormale?

— Te-am sunat pe mobil și mi-a răspuns o femeie, care mi-a zis că e de la spitalul Cavendish.

Suze e agitată la culme.

— Mi-a zis că ţi-ai lăsat telefonul la recepţie și că naști! Ne-am speriat ca naiba! Așa că i-am spus șoferului să întoarcă imediat și am anulat cina pe care o programaserăm în oraș. amuţește când se uită mai bine la mine. Bex, de ce ţii haina în mână? S-a întâmplat ceva?

— Rebecca se descurcă de minune! zice Paula, intrând în sală și luându-mi ia haina cu blândeţe. E deja dilatată patru centimetri și nu

0 s-a făcut nicio anestezie!

— Nicio anestezie? zice Suze șocată. Bex, parcă ziceai că vrei

epidurală!

— Îhm... înghit în sec.

— Dar nu am reușit deloc s-o convingem să-și pună halatul, adaugă Paula, a reproș.

— E și normal! spune Suze indignată. Sunt revoltătoare. Bex, nu ţi- ai adus geanta? Nu-ţi face griji, mă duc și-ţi cumpăr un tricou. Și avem nevoie de niște muzică, poate și de niște lumânări.

Se uită critic în jur.

— Îhm. Suze.

Mi s-a strâns stomacul de nervi.

— Adevărul e.

— Cioc cioc! se aude un nou glas la ușă. Louisa sunt! Putem intra? *Louisa?*

Nu se poate una ca asta. E aroma-terapeuta pe care am angajat-o pentru naștere. Cum naiba a.

— Mama ta i-a sunat pe toţi cei de pe lista ta, ca să fie sigură că știu! zâmbește larg Suze. E atât de eficientă! Sunt pe drum cu toţii.

Nu pot face faţă situaţiei. Totul se mișcă mult prea repede. Louisa a scos deja niște fiole cu ulei și a început să mă frecţioneze cu ceva cu aromă de portocală pe ceafă.

— Așa! zice. E bine?

— Minunat! reușesc să articulez.

— Becky! se aude de pe hol glasul ascuţit al mamei. Draga mea! Intră valvârtej, cu un buchet de flori și o pungă de hârtie plină de croasante.

— Stai jos! Nu te agita! Unde ţi-a făcut epidurala?

— Cică se descurcă fără! zice Suze. Nu e incredibilă?

— *Fără?* mama pare îngrozită.

— Rebecca folosește tehnici de yoga și de respiraţie pentru a face faţă durerii, spune Paula mândră. Nu-i așa, Rebecca? E deja dilatată patru centimetri!

— Iubita mamei, n-are rost să faci una ca asta, mă ia mama de braţ, și o văd că mai are un pic și plânge. Acceptă anestezia! Ia medicamentele.

Mă simt de parcă aș avea limba lipită cu clei de fundul gurii.

— Așa, ăsta e ulei de iasomie, aud în ureche glasul suav al Louisei. O să te dau cu el pe tâmple...

— Becky? zice mama îngrijorată. Mă auzi?

— Poate are o contracţie! exclamă Suze, luându-mi mâna. Bex, respiră.

— Poţi s-o faci, scumpo! se strâmbă mama tot mai tare, de parcă ar naște ea însăși.

— Concentrează-te asupra copilului, mă fixează intens Paula. Concentrează-te asupra minunatului tău copil, care vine pe lume.

— Uite ce e, îmi regăsesc, într-un final, vocea. Eu. ideea e că nu nasc.

— Ba da, Becky, *naști,* își pune mâinile Paula pe umerii mei.

— Bex, nu te agita! îmi bagă Suze un pai în gură. Ia niște Lucozade. O să te simţi mai bine!

Sorb neputincioasă din băutura greţoasă și încremenesc în clipa când aud pași grăbiţi apropiindu-se, cunosc acești pași. Ușa se dă în lături și de data asta e Luke, palid la faţă, iar ochii lui întunecaţi dau roată camerei, neliniștiţi.

— Slavă Cerului. Slavă *Domnului* că n-am ajuns prea târziu.

Aproape a amuţit, când se apropie de patul pe care mă aflu.

— Becky, te iubesc atât de mult. sunt atât de mândru de tine.

— Bună, Luke, zic pierită.

Acum pe unde dracu' scot cămașa?

Ideea e că, din multe puncte de vedere, asta e nașterea perfectă.

Au trecut de atunci douăzeci de minute și camera e plină de lume. A sosit și Felicity, reflexoloaga, și mi-a luat în primire călcâiele. Maria, homeopata, tocmai îmi cântărește gramajul unor pilule pe care trebuie să le iau. Louisa aranjează uleiurile esenţiale peste tot în jur.

De o parte sunt flancată de mama și de Suze, iar de cealaltă de Luke. Pe frunte am un prosop, în mână un spray cu apă și port un tricou lung și lălâu, pe care mi l-au tras pe cap, în ciuda protestelor mele, mama și Suze. Sunt relaxată, cântă muzica, iar eu în descurc de minune fără nicio epidurală.

E o singură, mică, problemă. Și încă nu mi-am adunat curajul de a o

aduce la cunoștinţa vreunuia dintre ei.

— Becky, vrei cumva masca de oxigen? se apropie Paula cu o mască la care e atașat un tub. Doar așa, ca să uiţi un pic de durere.

— Ăă... șovăi.

Ar fi urât din partea mea să refuz.

— Bine. Mersi!

— Cum simţi că începe contracţia, respiră în aparat, mă instruiește Paula, întinzându-mi tubul. Nu sta până în ultima clipă!

— OK!

îmi pun masca pe nas și gură și respir adânc. Dumnezeule! E *fantastic!* Mă simt de parcă tocmai aș fi dat pe gât o sticlă de șampanie!

— Hei, îmi iau masca de pe faţă și-i arunc lui Luke un zâmbet plin de beatitudine. E foarte mișto. Ar trebui să încerci și tu.

— Becky, te descurci extraordinar.

îmi strânge mâna, fără să-și ia ochii de la mine.

— E totul în regulă? E așa cum ţi-ai planificat?

— Ăă. în general, da! zic, evitându-i privirea și inspirând grăbită niște oxigen.

O, Doamne. Trebuie să-i spun. Trebuie.

— Luke. mă aplec spre el, ușor ameţită de la oxigen. Ascultă, îi șoptesc în ureche. Nu nasc.

— Draga mea, nu-ţi face griji, mă mângâie Luke pe frunte. Nu se grăbește nimeni. O să dureze cât o să dureze.

Dacă stau să mă gândesc. nu e o idee rea. Adică, bebe o să iasă el *la un moment dat,* nu-i așa? Aș putea să stau pur și simplu aici, să nu zic nimic, să beau Lucozade și să mă uit la televizor. Și până la urmă o să se întâmple ceva, și lumea o să zică „Vai, biata Becky, două săptămâni a tot născut, săraca!".

— Apropo, am vorbit cu domnul Braine, adaugă Luke. Vine direct aici, de la Portland.

— A! mă sforţez să-mi ascund neliniștea. Super!

încep să respir disperată în tub, chinuindu-mă să-mi încropesc în minte un plan de bătaie. Poate că baia are o ferestruică prin care pot fugi. Sau aș putea spune că vreau să mă plimb pe hol, după care să

găsesc un bebe nou-născut și să-l împrumut pentru câteva clipe...

— Parcă erai pacienta Veneţiei Carter, nu? se oprește din scris în fișă Paula. Vine sau nu? întreabă, uitându-se la ceas. Dacă nu, moașele cu experienţă vor trebui să te examineze curând. Simţi vreo presiune, Becky?

— Ihm. un pic, da!

Habar n-are sub ce tensiune stau.

— Poftim, îmi întinde Louisa un borcănel cu ulei, pe care să-l miros. Sânziene, pentru stres.

— Auzi, Paula, se poate ca travaliul să. o ia invers? o întreb cât pot de firesc, străduindu-mă să-mi camuflez licărul de speranţă.

— Nu, râde Paula. Deși uneori așa pare!

— Ha ha! râd și eu cu ea și mă trântesc înapoi pe perne, inhalând aroma de sânziene, pentru stres.

Mi-ar trebui un ulei esenţial care să te ajute să spui lumii că nu naști și că se pot duce cu toţii acasă.

Bate cineva la ușă și Suze ridică privirea.

— A. Poate e Jess. A zis că vine și ea.

— Intră! strigă Paula.

Ușa se deschide. Iar eu îngheţ.

E Venetia. Are pe ea halat de operaţie, părul prins într-o bonetă verde și are un aer splendid și plin de importanţă, de parcă toată ziua ar salva vieţi.

Oafa.

Preţ de un moment, pare și ea la fel de șocată ca și mine, însă își revine rapid și se apropie de pat, cu un zâmbet profi pe chip.

— Becky! Habar n-am avut că pacienta pentru care m-au sunat ești tu. Hai să ne uităm și să vedem cum stăm.

Își scoate boneta verde, și părul i se revarsă în cascadă pe spate.

— Luke, de când e aici? Spune-mi, te rog, tot ce știi.

Iar face asta. Iar mă lasă pe dinafară. Încearcă să-l vrăjească pe Luke.

— Lasă-mă în pace! strig furioasă. Nu mai sunt pacienta ta și nu te las să te uiţi la nimic, mersi foarte mult.

Deodată, nu îmi mai pasă că sunt în travaliu. Sau pseudo-travaliu. Sau ce-o fi. Nu e prea târziu, încă mai sunt în stare de marea confruntare. Sub privirile uluite ale celor prezenţi, arunc masca și mă așez cu greu pe pat.

— Suze, ești bună, te rog, să-mi dai sacoșa aia? zic cu glasul tremurându-mi de nervi. Sacoșa de sub pat.

— Da! Poftim.

Suze îmi dă sacoșa.

— Ea e? îmi zice în ureche.

— Îhîm, încuviinţez.

— Vacă.

— E o idee foarte bună, Becky! spune Paula pe un ton vesel, dar nesigur. Stând în fund, vei ajuta copilul să se poziţioneze mai bine...

— Venetia, am să-ţi dau ceva înapoi.

Rostesc cuvintele cu voce ușor împleticită, de la masca aia idioată de oxigen. Și mă tot trezesc surâzând tâmp, ceea ce e ușor agasant. Însă oricum, a prins mesajul.

— Luke n-are nevoie de ăștia.

Bag mâna în sacoșă și-i arunc ciorapii medicinali în faţă. Aceștia aterizează pe jos și toată lumea se zgâiește nedumerită la ei.

Of. Sunt ușor confuză.

— Am vrut să spun. de ăștia.

Arunc cutia cu butonii, care o lovește pe Venetia drept în frunte.

— Au! Ce Dumnezeu faci? zice Venetia apucându-se de cap.

— Becky! mă ceartă Luke.

— Încă se mai ţine după tine, Luke! Ţi-a trimis un cadou de Crăciun!

Din senin, îmi aduc aminte de cuvintele învăţate în latină.

— Uti... barberi... dar limba nu vrea deloc să mă asculte. Nam... Adică, tui.

Rahat.

Ce limbă idioată mai e și latina asta!

— Scumpa mea, delirezi? mama mă privește neliniștită.

— Becky, habar n-am la ce te referi, spune Venetia, mai-mai să

pufnească în râs.

— Lasă-ne în pace.

Tremur de mânie.

— Lasă-ne, pe Luke și pe mine, *în pace.*

— Tu mi-ai trimis mesaj pe pager, îmi amintește Veneţia, și ia foaia de observaţie de la Paula, care e extrem de încordată. Așa, cum stăm cu copilul?

— Nu schimba subiectul! ţip. Mi-ai spus că ai o relaţie cu Luke. Mi- ai băgat numai prostii în cap.

— O *relaţie?* cască ochii Veneţia. Becky, Luke și cu mine suntem doar vechi amici! își sloboade hohotul melodios. Îmi pare rău, Luke. Îmi dau seama că Becky are o problemă cu mine. Dar habar n-am avut că e *atât de* posesivă...

Stă așa în faţa noastră, în halatul ei verde, de autoritate medicală, ca un om de mare bun simţ. Iar eu sunt gravida beată și deranjată la cap, înţr-un tricou lălâu.

— Ven, e în regulă, spune Luke, ușor stânjenit. Uite ce e, o să vină Charles Braine să asiste la naștere. Poate că ar fi mai bine. să pleci.

— Poate că da.

Venetia aprobă din cap înţelegătoare, și simt un junghi incandescent de furie.

— Luke, n-o lăsa să scape atât de ușor! Mi-a zis că sunteţi iubiţi! Mi a zis că mă părăsești pentru ea!

— Becky.

— E *adevărat.*

Lacrimi de furie mi se preling pe obraji.

— Nu mă crede nimeni, dar așa el Mi-a zis că în clipa în care v-aţi revăzut aţi știut pe loc că e doar o chestiune de când și unde. Mi-a zis că sunteţi înnebuniţi unul după altul, exact ca Penelopa și. nu mai știu cine. Othello.

— Penelopa și Ulise?

Luke se uită la mine ca la nebuni.

— Da! Așa. Și că sunteţi sortiţi să fiţi împreună. Și că nu mai avem nicio căsnicie.

Îmi curge nasul și mi-l șterg cu mâneca de la tricou.

— Și acum vrea să mă facă să par o nebună care nu știe ce spune...

În ochii lui Luke, văd că s-a schimbat ceva.

— Penelopa și Ulise? spune, cu ușoară asprime în voce. Ven?

Se lasă o tăcere grea.

— Nu știu despre ce vorbește, spune Veneţia cu glas duios.

— Cine sunt Penelopa și Ulise? îmi șoptește Suze în ureche și eu ridic din umeri neajutorată.

— Venetia, o săgetează Luke cu privirea. Noi n-am fost niciodată Penelopa și Ulise.

Pentru prima oară de când o știu, o văd pe Venetia șovăind ușor. Nu spune nimic, se mulţumește doar să se holbeze la Luke cu un soi de sfidare. De parcă ar vrea să zică „Ba da, am fost".

OK, *trebuie* să știu.

— Luke, cine sunt Penelopa și Ulise? întreb.

Sper din suflet că nu sunt un tip de la PR și o obstetriciană care se reunesc după ce nevasta e aruncată cu forţa la coș.

— Ulise a părăsit-o pe Penelopa pentru a pleca într-o lungă călătorie, spune Luke, cu ochii încă pironiţi asupra Veneţiei. Odiseea. Iar Penelopa l-a așteptat credincioasă. Vreme de douăzeci de ani.

— Ei bine, ea te-a așteptat credincioasă din părţi! spune Suze, arătând-o cu degetul furioasă pe Venetia. Și-a tras-o oriunde și cu oricine s-a putut!

— Venetia, i-ai spus lui Becky că avem o aventură? glasul răsunător al lui Luke ne face să tresărim cu toţii. I-ai spus că o părăsesc pentru a fi cu tine? Ai încercat s-o faci să se îndoiască de mine?

— Firește că nu, spune Venetia cu răceală.

Observ că îl fixează sigură pe ea, dar îi tremură ușor maxilarul.

— Bine, spune Luke la fel de aspru. Ei bine, haide să spunem lucrurilor pe nume, ca să fie clar pentru toată lumea, pentru totdeauna. Nu aș avea niciodată o aventură cu tine, Venetia. Nu aș avea niciodată o aventură cu nimeni.

Se întoarce spre mine și îmi ia ambele mâini.

— Becky, nu e absolut nimic între mine și Venetia, indiferent de ce e

posibil să-ţi fi spus ea. Am fost prieteni vreme de un an. În adolescenţă. Asta-i *tot.* OK?

— OK, șoptesc.

— Și. De ce v-aţi despărţit? spune Suze interesată, după care, când toată lumea se întoarce spre ea, se îmbujorează. E important! spune defensiv. Relaţiile trecute nu trebuie să fie un secret. Tarkie și cu mine știm *totul* despre fostele noastre relaţii. Dacă i-ai fi *spus* lui Bex, în loc să...

Nu mai continuă.

— Poate că ai dreptate, încuviinţează Luke. Becky, poate că ar fi trebuit să-ţi explic ce s-a întâmplat între noi. Cum s-a terminat totul.

Pe chip i se așterne o umbră fugară.

— Venetia s-a speriat că a rămas însărcinată.

— Era *gravidă?*

Simplul gând îmi face greaţă.

— Nu! Nu! neagă ferm Luke din cap. A crezut că e posibil să fie, pentru o scurtă perioadă, însă asta. a clarificat lucrurile. Și am decis să-i punem punct.

— Ai intrat în panică, răbufnește Venetia, de parcă nu-și mai poate reprima o mânie de mult îngropată. Te-ai panicat, Luke, și am pierdut cea mai bună relaţie pe care am avut-o vreodată. Toţi cei de la Cambridge ne invidiau, absolut toată lumea. Eram un cuplu perfect.

— Ba nu eram deloc! o privește uluit. Și nu m-am *panicat...*

— Ba da! N-ai putut suporta ideea de a te lega la cap. Te-ai speriat!

— Ba nu m-am speriat deloc! strigă Luke, exasperat. Asta m-a ajutat doar să-mi dau seama că nu ești femeia cu care doresc să am copii. Sau să-mi petrec restul vieţii. Și de-asta i-am pus punct!

Venetia arată de parcă ar fi lovit-o. Câteva secunde, pare că a rămas fără grai - apoi, privirea i se fixează asupra mea, cu o asemenea ferocitate, că mă fac mică.

— Și *ea* e? întreabă gesticulând sălbatic. *Fătuca asta* fără minte, obsedată de tot ce apare nou prin oraș, e cea cu care vrei să-ţi petreci restul vieţii? Luke, e o fiinţă de o superficialitate crasă! N-are pic de creieri N-are în cap decât shopping și haine. și pe prietenele ei.

Mi s-a scurs tot sângele din faţă și simt că mă clatin. N-am văzut de când sunt asemenea venin.

Îi arunc o privire lui Luke. Îi freamătă nările și îi pulsează o venă pe frunte.

— Să nu îndrăznești să vorbești despre Becky în felul ăsta!

Are un glas atât de aspru, că mă și sperii.

— Să nu îndrăznești.

— Haide, Luke, pufnește Veneţia într-un râs ironic. Sunt de acord, e frumușică...

— Venetia, habar n-ai despre ce vorbești, spune Luke pe un ton [e]g[al].

— E frivolă la puterea a zecea! ţipă Venetia. E un nimeni cu buletin! De ce *naiba* te-ai însurat cu ea?

Toţi cei de faţă își ţin respiraţia. Treizeci de secunde, nimeni nu face nicio mișcare. Luke pare ușor bulversat la auzul unei asemenea întrebări directe.

Doamne, mă întreb ce-o să zică. Poate c-o să spună că l-am cucerit cu talentul meu culinar și cu replicile mele spirituale.

Nu. Puţin probabil.

Poate c-o să zică.

Sinceră să fiu, sunt cam blocată. Și, dacă sunt blocată *eu,* înseamnă că și Luke e.

— De ce m-am însurat cu Becky? repetă într-un final, cu un glas atât de ciudat că mi-e teamă ca vorbele ei să nu-l fi pus pe gânduri și să-l facă să se întrebe dacă nu cumva a făcut o mare greșeală.

Deodată, mă ia cu frig și ușoară teamă.

Iar Luke încă nu zice nimic.

Se duce la chiuvetă și-și pune un pahar cu apă, sub privirile încordate ale asistenţei. Într-un final, se întoarce.

— Ai petrecut vreun pic de timp cu Becky?

— Eu, da! spune Suze, de parcă e în joc potul cel mare.

Toată lumea se întoarce spre ea, și Suze se colorează vizibil.

— Scuze, murmură.

— Prima dată când am văzut-o pe Becky Bloomwood.

Luke se oprește, mustăcind ușor.

— Tocmai îl întreba pe un tip de la departamentul de marketing al unei bănci de ce nu fac și cecuri cu coperte în alte culori.

— Vezi? gesticulează Venetia nerăbdătoare cu mâna, însă Luke nici măcar nu clipește.

— Anul următor, banca respectivă *a ascultat-o,* și a scos pe piaţă și cecuri cu coperte în alte culori. Becky are un fler ieșit din comun. Becky are idei cum nu mai are nimeni. Mintea ei ajunge în locuri în care nu ajunge nimeni. Și uneori sunt destul de norocos să pot călători spre acele direcţii, împreună cu ea.

Privirea lui o întâlnește pe a mea, blândă și plină de căldură.

— Da, îi place să cumpere lucruri. Da, face gesturi nebunești. Dar mă face să râd. Mă face să *mă bucur* de viaţă. Și o iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Și eu te iubesc, murmur, cu un nod uriaș în gât.

— Bine, spune Venetia, albă la faţă. Bine, Luke! Dacă vrei o descreierată fără pic de profunzime...

— Habar n-ai despre ce dracu' vorbești, așa că taci naibii din gură.

Glasul lui Luke a devenit subit o rafală de mitralieră. Mama dă să protesteze auzindu-i limbajul, însă el e atât de livid la faţă că închide gura la loc, stresată.

— Becky e o fiinţă cu principii, așa cum tu n-ai fost niciodată, continuă, privind-o pe Venetia cu dispreţ. E curajoasă. Se gândește întâi la ceilalţi, si abia pe urmă la ea. N-aș fi reușit să trec cu bine de ultimele zile fără ajutorul ei. Probabil că știţi prin ce probleme trece compania mea în clipa asta.

Se uită la Suze și la mama.

— Probleme? pare mama alarmată. Ce fel de probleme? Becky nu ne-a spus nimic!

Luke se întoarce spre mine, siderat.

— Becky, nu le-ai *spus* nimic?

— Eu am bănuit că se întâmplă ceva, spune Suze, respirând precipitat. Am știut. Toate telefoanele alea. Dar n-a zis niciodată că e vorba de.

— N-am vrut să stric petrecerea.

Mă colorez la faţă în clipa în care toate privirile se aţintesc asupră- mi.

— Vă simţeaţi atât de bine cu toţii...

Tac, dându-mi seama brusc că încă nu i-am spus.

— Luke... mai e ceva. Am pierdut casa.

În clipa în care rostesc cuvintele, mă străbate un val de dezamăgire cruntă. Frumoasa noastră casă, pierdută pe veci.

— Glumești, zice Luke întunecându-se dintr-odată.

— O vând altcuiva. Dar. o să fie bine!

Reușesc, cu oarece efort, să zâmbesc larg.

— O să găsim noi ceva de închiriat undeva. M-am uitat pe net, o să găsim noi ceva cumva.

— Becky.

O citesc și în ochii lui.

— Visurile noastre, sfărâmate.

— Știu.

Clipesc, pentru a-mi opri lacrimile.

— O să fie bine, Luke.

— Of, Becky.

M uit la Suze și o văd și pe ea cu ochii în lacrimi.

— Puteţi sa staţi în castelul nostru din Scoţia. Noi nu-l folosim niciodată!

— Suze, nu-mi pot reprima un început de chicot, nu te prosti!

— O să veniţi să staţi cu noi, scumpa mea! sare și mama. Nu vă las să închiriaţi cine știe ce apartament insalubru! Cât despre *tine,* dragă duduie. zice întorcându-se spre Venetia, cu faţa trandafirie de furie. Cum îndrăznești să-mi superi fata, în plin travaliu?

Rahat.

Uitasem faza cu travaliul.

— Dumnezeule, așa el își acoperă Suze gura cu mâna. Bex, și n-ai zis nici pâs! Ești incredibilă!

— Draga mea, ești de nota douăzeci, zice Luke, plin de admiraţie. Toate astea, și tu ești în travaliu!

— A... ăă... nu e chiar așa de.

Îmi iau un aer modest.

— Ce să zic.

— Ba e chiar așa de, e incredibil. Nu? face Luke apel la tinerele moașe.

— N-am mai văzut așa ceva, e de acord Paula, care a urmărit întreaga scenă cu Veneţia cu gura căscată. De-asta am și vrut să participăm toate.

— E specială, da? zice Veneţia brusc.

Vine la mine și mă cântărește din ochi, cu ochii mijiţi.

— Becky, când anume a fost exact ultima ta contracţie?

— Ăă. îmi dreg glasul. A fost. ăă. chiar acum.

— E adepta scientologiei, se bagă Paula repede. Și suportă durerea în tăcere. E minunat să asiști la așa ceva.

— A *scientologiei?* repetă Luke.

— E noul meu hobby! zic veselă. Nu ţi-am spus?

— Habar n-am avut că ești scientoloagă, Bex! spune Suze uluită.

— Adică Moonies45? îl întreabă mama pe Luke, alarmată. A trecut la Moonies?

— Măi să fie, zice Venetia cu un licăr răutăcios. Hai să ne uităm puţin la tine, Becky. Poate că bebelușul tău e gata să se nască!

Mă trag înapoi. Dacă mă examinează, sunt un om mort.

— Nu te sfii! se apropie Venetia de mine și mă rostogolesc iute spre partea opusă a patului.

— Uite ce mobilitate! spune admirativ una dintre elevele la școala de moașe.

— Haide, Becky.!

— Pleacă! Lasă-mă în pace!

Înșfac masca de oxigen și încep să inspir cu nesaţ în tub. E mai bine. Doamne, ce bine ar fi să avem și noi un rezervor cu așa ceva acasă.

— Am ajuns!

[45] Membri ai Bisericii Unificării.

Ușa e dată larg de perete și toată lumea ridică privirea spre Danny, care năvălește înăuntru, secondat de Jess.

— Am ratat momentul?

Jess are pe ea tricoul cu „E o mămică sexy și-o iubim", ca al lui Suze. Danny are un maiou albastru de cașmir cu „E o oafă roșcată și-o urăsc" imprimat cu litere kaki pe piept.

— Unde-i copilul? se uită Danny în jur cu ochi strălucitori, trecând în revistă întreaga scenă.

Privirea i se oprește asupra Veneţiei.

— Hei, cine a invitat-o pe Cruella de Veneţia? Luke se holbează la sloganul de pe maioul lui Danny și pufnește în râs, înţelegând totul.

— Sunteţi atât de *juvenili,* se stropșește Venetia cu dispreţ, când citește ce scrie pe maiou. Cu toţii. Și, dacă domnișorica Becky aici de faţă e în travaliu, eu...

— Aaa! zbier. Aaaa! Curge ceva.

Doamne, e cea mai ciudată senzaţie din lume.

Ceva din mine a explodat brusc - și la picioare mi s-a adunat o băltoacă de apă. Și nu știu cum s-o opresc.

— Iisuse! face Danny, ducându-și mâna la ochi. OK. *mult* prea multă informaţie.

O ia pe Jess de cot.

— Hai, Jess, hai să bem ceva!

— Ţi s-a rupt apa, spune Paula, cu o mină perplexă. Credeam că asta s-a petrecut ieri.

— Poate că ăla a fost dopul, se bagă altă elevă, mândră nevoie- mare. Iar asta e apa.

Sunt șocată. Mi s-a rupt apa.

Asta înseamnă. că nasc.

Sunt realmente în travaliu.

Aaaaaah. O, Doamne. O să avem un copil!

— Luke, îl apuc de mână, panicată la culme. E momentul!

— Știu, draga mea, îmi mângâie fruntea Luke. Și te descurci uimitor.

— Ba nu! mă tânguiesc. Nu înţelegi!

Tac, pentru că brusc nu mai pot respira. Ce-a fost asta?

Mă simt de parcă m-ar strânge cineva de abdomen, apoi m-ar strânge și mai tare și tot mai tare, deși eu îl rog să înceteze.

Asta înseamnă contracţie?

— Luke... simt că nu mai am aer. Nu sunt sigură că pot face asta...

Acum mă strânge și mai tare, și aproape gâfâi, apucându-l bine pe Luke de antebraţ.

— O să fie bine. O să te descurci perfect, mă liniștește Luke, mângâindu-mă ritmic pe spate. Domnul Braine e pe drum.

— Oafa roșcată tocmai pleacă. Nu-i așa, Venetia?

Nu-și dezlipește privirea de mine.

Contracţia pare să se fi sfârșit. Senzaţia de încordare a dispărut. Dar știu precis că se va întoarce, ca individul ăla care te bagă-n sperieţi, de pe Elm Street.

— Cred că, până la urmă, aș vrea totuși o epiduralã, zic cu un nod în gât. Destul de repede.

— Sigur că da! spune Paula, apropiindu-se iute. Îi trimit un mesaj anestezistului. Ai fost o eroină că ai rezistat atât de mult, Becky.

— ... *ridicol*... e ultimul epitet pe care îl mai aud din gura Veneţiei, care trântește ușa în urma ei, plină de spume.

— Ce vacă! face Suze. O să le spun *tuturor* prietenelor mele gravide ce vacă e.

— A plecat, mă sărută Luke pe frunte. S-a terminat. Îmi pare rău, Becky. Extrem de rău.

— Nu mai contează, zic automat.

Și, sinceră să fiu. chiar așa și e.

Simt deja că Venetia nu mai are nicio importanţă, că se îndepărtează de noi încet, ca un fum risipit de vânt. Tot ce contează acum e Luke și cu mine. Și copilul nostru.

O, Doamne, deja începe altă contracţie. Travaliul ăsta e durere, nu glumă. Înșfac masca de oxigen și toate moașele eleve se strâng în jurul meu, încurajându-mă în timp ce încep să inhalez.

— Haide, Becky, poţi s-o faci. stai relaxată. respiră.

„Haide, bebiţă, vino. Vreau să te cunosc."

— Te descurci minunat... continuă să respiri, Becky...

„Sigur că poţi s-o faci. Haide. Amândoi putem."

Douăzeci și unu

E o fată.

E o fetiţă cu buze răsfrânte, ca niște petale, și un smoc de păr brunet și mâini strânse în pumnișori sus, la urechi. Asta e fiinţișoara care s-a aflat în pântecul meu, în tot acest timp. Și e straniu, dar în clipa în care am zărit-o, pur și simplu m-am gândit: *Tu* erai. Sigur că da.

Acum, se odihnește într-un pătuţ de plastic lângă patul meu, într- un costumaș splendid alb Baby Dior. (Am vrut să încerc mai multe ţinute să văd care îi stă mai bine, dar moașa mi-a aruncat o uitătură ciudată și a zis că avem nevoie de somn, și eu, și ea.) Și mă uit pur și simplu la ea, ameţită de la noaptea nedormită, privindu-i fiecare respiraţie, și fiecare mișcare a degeţelelor.

Nașterea a fost.

În fine, a fost ceea ce se numește „simplă și fără complicaţii". Lucru care *chiar* că mă pune pe gânduri. Mie una mi s-a părut a naibii de complicată și de dificilă. Dar oricum. Unele lucruri e mai bine să rămână în ceaţă. Nașterile și facturile Visa.

— Bună. Te-ai trezit.

Luke ridică ochii de pe scaunul unde a adormit și se freacă la ochi. E neras, are părul ciufulit și cămașa șifonată.

— Îhîm.

— Ce face?

— Bine.

Nu-mi pot stăpâni un zâmbet larg în clipa în care mă uit din nou la ea.

— Perfect.

— Ea *e* perfectă. Ca și tine.

Pe chipul lui se citește o euforie distantă, în ciuda faptului că mă privește, și știu că retrăiește momentele de azi-noapte.

În cele din urmă, n-a rămas cu mine în sală decât Luke, iar toţi ceilalţi s-au dus să aștepte afară. După care s-au dus acasă, fiindcă

domnul Braine a zis că mai durează. Însă n-a avut dreptate! S-a născut la unu jumate noaptea, cu ochișorii strălucitori și cât se poate de vioaie, și totul a fost ţaca-paca. O să fie o fată căreia o să-i placă distracţia, asta-i sigur.

Încă n-are nume. Lista pe care am făcut-o zace aruncată lângă pat. Am scos-o din geantă azi-noapte, când moașa m-a întrebat cum o s-o cheme - dar niciunul dintre numele la care ne-am gândit nu e bun. Sunt pur și simplu... aiurea. Până și Dolce. Chiar și Tallulah-Phoebe.

Se aude o bătaie ușoară în ușă. Aceasta se deschide ușor, iar Suze bagă capul. Are în mână un buchet uriaș de crini și un balon roz.

— Bună, respiră precipitat și, în clipa în care privirea îi cade asupra pătuţului, își duce o mână la gură. O, Doamne, Bex, uită-te la ea! E superbă.

— Știu, zic, și, din senin, ochii mi se umplu de lacrimi. Știu că e.

— Bex? vine Suze repede lângă mine, ușor îngrijorată. Ești bine?

— Da. Doar că. înghit în sec, ștergându-mi nasul. Habar n-am avut.

— Ce? se așază Suze pe marginea patului, ușor speriată. Bex. a fost chiar așa de cumplit?

— Nu, nu e vorba de asta.

Clatin din cap, făcând eforturi să-mi găsesc cuvintele.

— Habar n-am avut că o să mă simt atât de. fericită.

— A, asta, da.

Chipul i se luminează, amintindu-și.

— Așa e. Nu ţine pentru totdeauna, să știi.

Mai rămâne puţin pe gânduri, apoi mă îmbrăţișează strâns.

— E incredibil. Felicitări. Felicitări, Luke!

— Mersi, zâmbește Luke.

În ciuda oboselii vizibile, radiază. Îmi întâlnește privirea și simt cum mi se încălzește brusc inima. E ca și cum am avea un secret împreună, pe care nu-l mai știe nimeni.

— Uită-te la *degeţelele* ei! se apleacă Suze deasupra pătuţului. Bună, scumpa mea! ridică ochii. Are nume?

— Încă nu.

Mă așez mai bine pe perne, cu o ușoară grimasă. Mă simt destul de zob după noaptea trecută. Deși partea bună e că epidurala încă mai are efect și mi-au dat o tonă de analgezice.

Ușa se deschide din nou și apare mama. A făcut deja cunoștinţă cu bebe la ora opt azi-dimineaţă, când a venit cu brioșe și cafea la termos. Acum e încărcată cu pungi de cadouri și în urma ei vine tata.

— Tată... fă cunoștinţă cu nepoata ta! zic.

— Vai, Becky, draga mea. Felicitări.

Tata mă strânge tare, tare la piept. Apoi se uită la pătuţ, clipind mai des decât normal.

— Măi măi măi. Bună, fată scumpă și dragă.

— Uite niște haine pentru tine, Becky dragă, zice *mama,* trântind pe scaun o sarsana uriașă de weekend plină de ţoale. N-am știut ce vrei, așa că am luat și eu tot ce-am crezut.

— Mersi, mamă.

Desfac fermoarul și scot o jachetă groasă tricotată pe care nu am mai purtat-o de vreo cinci ani. Apoi îmi ia ochii altceva. O moliciune familiară și catifelată, cu ape și strasuri.

Eșarfa mea. Iubita mea eșarfă Denny and George. Îmi aduc aminte ca azi clipa în care mi-au căzut ochii pe ea.

— Hei, uite! o scot din geantă, având grijă să nu agăţ vreun stras. Nici pe-asta n-am mai purtat-o de ani de zile. Îţi aduci aminte de asta, Luke?

— Evident că-mi aduc aminte!

Chipul lui Luke se îmblânzește când o vede. Apoi adaugă, cât se poate de serios:

— Din câte îmi aduc aminte, ai cumpărat-o pentru mătușa ta Ermintrude.

— Exact, încuviinţez.

— A fost extrem de tragic că a murit înainte de a apuca s-o poarte. I-a căzut braţul, parcă?

— Piciorul, îl corectez.

Mama a asistat la schimbul nostru de replici, perplexă.

— Ce mătușă? zice, și nu mă pot abţine și încep să râd.

— O veche prietenă, spune Luke, înnodându-mi eșarfa în jurul gâtului.

Se uită la ea o clipă cu un soi de uimire, apoi la copil.

— Cine-ar fi crezut...

— Știu, spun și ating ușor cu degetul colţul eșarfei. Cine-ar fi crezut?

Tata încă nu-și poate lua ochii de la copil. Și-a băgat un deget în pătuţ, iar fetiţa i l-a prins și i-l strânge în mânuţa minusculă.

— Ia zi, feţișoară scumpă, cum să-ţi spunem noi ţie?

— Nu ne-am hotărât încă, zic. E foarte greu!

— V-am adus o carte! spune mama, scotocind prin rucsac. Ce ziceţi de „Grisabela"?

— *Grisabela?* o îngână tata.

— E un nume superb! spune mama apărându-se, și scoate *1000 de nume de fată* și-o pune pe pat. Neobișnuit.

— Și toţi copiii o să-i spună Grizzle46! răspunde tata.

— Nu neapărat! Ar putea fi Bella. sau Grizzy.

— *Grizzy?* Jane, ai *înnebunit?*

— Atunci, tu cum ai vrea s-o cheme? face mama, jignită.

— Eu mă gândeam că. poate. tata își drege glasul. Rhapsody.

Îi arunc o privire lui Luke, care repetă din buze *„Rhapsody?",* cu așa o expresie de spaimă, că-mi vine să râd.

— Hei, am o idee, se bagă și Suze. Fructele au fost luate la greu - însă nu și ierburile. I-aţi putea spune Tarragon47!

— Tarragon? pare mama îngrozită. De ce nu-i spuneţi Boia lute, atunci? Hai mai bine s-o stropim pe creștet cu puţină șampanie. Nu e prea devreme, nu? și scoate o sticlă, împreună cu o bucată de hârtie. A, da, și am notat un mesaj de la agentul vostru imobiliar. A sunat cât eram eu la voi și i-am zis vreo două, că nu m-am putut abţine! I-am zis: „Un nou-născut a rămas fără acoperiș deasupra capului în sfânta zi de Crăciun din cauza matale, tinere". Asta l-a făcut să-și înghită

[46] Cărunt; cal sur; perucă argintie; cărbune de calitate inferioară; scâncet.
[47] Tarhon.

cuvintele. Mi-a zis că își cere mii de scuze. După care a început să îndruge verzi și uscate despre nu știu ce vile din Barbados! auzi la el.

Clatină din cap.

— Așa, cine vrea șampanie? Unde sunt paharele de șampanie?

Pune sticla jos și începe să caute prin dulapurile de sub televizor.

— Nu sunt sigură că au pahare de șampanie, zic.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Mama ţâţâie din buze și se ridică iar în picioare.

— O să vorbesc cu administratorul.

— Mamă, *nu există* un administrator.

Dat fiind faptul că au mâncare bună și televizoare, mama pare să creadă că ne aflăm la vreun Ritz-Carlton sau așa ceva.

— Găsesc eu ceva, spune mama fermă și pornește spre ușă.

— Aveţi nevoie de ajutor? se ridică Suze și ea în picioare. Oricum trebuie să-l sun pe Tarkie.

— Îţi mulţumesc, Suzie! o gratulează mama cu un zâmbet larg. Și Graham, tu du-te să iei aparatul foto din mașină. Am uitat să-l iau.

Ușa se închide în urma tatei, iar Luke și cu mine suntem, din nou, singuri în cameră. Cu fiica noastră.

Doamne, ce gând ciudat. Încă nu-mi vine să cred că avem o fiică.

„Ţi-o prezint pe fiica noastră, Tarragon Parsley Sage and Onion48."

Nu.

— Deci, își trece Luke o mână prin părul ciufulit. In două săptămâni suntem pe drumuri.

— Aruncaţi în stradă! zic detașată. Dar nu contează.

— Bănuiesc că sperai să te măriţi cu cineva care să fie în stare să-ţi asigure un acoperiș deasupra capului, nu?

Glumește - dar în glasul lui e o undă de amărăciune.

— Mă rog, ridic din umeri, cu ochii la mânuţa bebelușului, care se deschide precum o stea de mare. Poate o să am mai mult noroc data viitoare.

[48] Tarhon Pătrunjel Salvie Ceapă.

Se lasă tăcerea și ridic privirea. Luke pare sincer șocat de vorbele mele.

— Luke, am glumit! zic repede. Nu *are nicio importanţă*!

— Tocmai ai născut un copil. Ar trebui să ai o casă. N-ar trebui să ne aflăm într-o asemenea situaţie. N-ar fi trebuit să...

— Nu e vina ta! îi iau mâna. Luke, o să ieșim noi la liman. Căminul nostru o să fie acolo unde ne aflăm noi.

— O să fac rost de o casă, spune, aproape agresiv. Becky, o să avem o casă minunată, îţi promit.

— Știu că o să avem, îi strâng mâna tare. Dar, sincer îţi spun, nu contează.

Nu zic asta doar ca să-l încurajez. (Deși adevărul ăsta e, *chiar sunt* o soţie care-și sprijină soţul, orice-ar fi.) Sincer, pentru mine chiar nu contează. În clipa asta, mă simt ca într-un balon de spumă. Viaţa adevărată e undeva departe, la kilometri distanţă. Tot ce contează e copilul.

— Uite! zic, atunci când odrasla noastră cască brusc. Are doar opt ore și știe să caște! Doamne, cât e de deșteaptă!

O vreme, ne uităm sideraţi la pătuţ, sperând că poate ne mai uimește cu ceva.

— Hei, poate că-ntr-o zi o să fie prim-ministru! zic încetișor. N-ar fi mișto? Am putea s-o punem să facă toate lucrurile pe care ni le-am dorit vreodată!

— Știi bine că n-ar face-o, clatină Luke din cap. Dacă-i spunem să le facă, o să facă exact pe dos.

— E așa rebelă! exclam, în timp ce îmi cobor degetul pe fruntea ei minusculă.

— Are propria ei personalitate, mă corectează Luke. Uite cum ne ignoră.

Se așază înapoi pe pat.

— Zi, până la urmă, ce nume-i punem? în niciun caz Grisabella.

— Și nici Rhapsody.

— Și nici Parsley.

Ia *1000 de nume de fete* și începe s-o răsfoiască.

În vremea asta, eu mă mulţumesc doar să mă uit pierdută la feţişoara ei adormită. De fiecare dată când mă uit la ea, îmi vine automat în minte numele ăsta. Aproape că mi-l spune chiar ea.

— Minnie, zic cu voce tare.

— Minnie, repetă Luke, testând să vadă cum sună. Minnie Brandon. Știi ceva, chiar îmi place.

Ridică privirea, zâmbind.

— Chiar îmi place.

— Minnie Brandon.

Nu pot să nu-i întorc zâmbetul fericit.

— Sună bine, așa-i? Domnișoara Minnie Brandon.

— Ţi-a venit de la mătușa Ermintrude, evident, ridică Luke din sprâncene.

O, Doamne! Nu mi-am dat seama.

— Evident! încep să râd.

Doar că asta n-o va ști nimeni, în afară de noi.

Mult stimata doamnă Minnie Brandon QC OBE[49]

Domnișoara Minnie Brandon dansa radioasă cu Prinţul, într-o rochie lungă de bal, semnată Valentino...

Minnie Brandon a cucerit lumea într-o fracţiune de secundă...

— Da, aprob. Așa o va chema.

Mă aplec deasupra pătuţului și-i privesc pieptișorul ridicându-se și coborând, cu fiecare nouă răsuflare. Apoi îi netezesc smocul de păr și îi sărut obrăjorul minuscul.

— Bun venit pe lume, Minnie Brandon.

Douăzeci și doi

Deci s-a întâmplat. Familia Karlson s-a mutat în apartamentul nostru. Toată mobila noastră a fost strânsă și dusă de-aici. Am rămas în mod oficial pe drumuri.

Doar că nu e chiar așa, fiindcă mama și tata o să ne lase să stăm la ei

[49] Queen's Counsel, Officer of the Order of the British Empire (Consilier al Reginei, Ofiţer al Ordinului Imperiului Britanic).

o vreme. Cum a zis și mama, au loc berechet, iar Luke poate foarte bine să facă naveta cu trenul, de la staţia Oxshott, iar ea îmi poate da o mână de ajutor cu Minnie, și putem juca bridge în fiecare seară, după cină. Ceea ce e complet adevărat, în afară de partea cu bridge-ul. În niciun caz. Exclus. Nici măcar cu cărţile de bridge de la Tiffany pe care mi le-a luat mama, ca să mă mituiască. Îmi zice într-una că e „atât de distractiv" și că „toţi tinerii joacă bridge astăzi". Da, da, vezi să nu.

Oricum, sunt mult prea ocupată cu Minnie ca să-mi pierd vremea jucând bridge. Sunt prea ocupată să fiu *mamă*.

Minnie a făcut deja patru săptămâni și e o petrecăreaţă pe cinste. Știam eu că așa va fi. Ora ei preferată e unu noaptea, când începe să zică „Ra ra ra" și tu te chinui să te dai jos din pat, cu sentimentul că abia ai adormit acum trei secunde.

Plus că îi place destul de mult și ora trei dimineaţa. Și cinci. Și încă vreo câteva din acest interval orar. Sinceră să fiu, în fiecare dimineaţă sunt varză, de parcă aș fi băut în neștire.

Din fericire însă, cablul are program toată noaptea. Iar Luke se trezește de multe ori ca să-mi ţină companie. El își scrie e-mailurile, iar eu mă uit la *Prietenii tăi* cu sonorul dat la minimum, iar Minnie suge la sânul meu hulpavă, de parc-ar fi cine știe ce copil înfometat și amărât și n-ar fi mâncat doar acum o oră.

Chestia cu copiii e că știu precis ce vor. Lucru pe care îl respect foarte tare. Cum ar fi faptul că lui Minnie nu-i place deloc leagănul artizanal. A stresat-o teribil și a făcut-o să se foiască într-una, lucru un pic cam nașpa având în vedere că am dat pe el cinci sute de lire. N-a fost impresionată nici de leagănul pe care poţi să-l miști, și nici de coșul Moses, și nici măcar de așternuturile Hollis Franklin de olandă, din patru sute de fire de bumbac. Cel mai mult îi place să se cuibărească în braţele cuiva toată ziua și toată noaptea. După care îi place și vechiul meu ţarc demontabil, pe care mama l-a dat jos din pod. E moale și uzat, dar destul de confortabil. Așa că le-am returnat pe celelalte și am primit banii înapoi.

Am dat înapoi și staţia de schimbat scutecele Circus Tent. Și Bugaboo-ul și Warriorul. De fapt, o groază de lucruri. N-avem nevoie

de ele. Nici măcar n-avem o casă în care să le punem. Și i-am dat toţi banii lui Luke, fiindcă... mă rog, am vrut să-l ajut și eu cumva. Măcar un pic.

Vestea bună e că lucrurile par să se însenineze oarecum pe frontul slujbei lui. Și partea cea mai bună din toate e că Iain Wheeler a fost dat afară! Luke n-a pierdut deloc timpul - a doua zi după ce s-a născut Minnie, le-a făcut o vizită șefilor lui iain, împreună cu avocatul lui și au avut, cum spune Luke, „o scurtă conversaţie". La scurt timp, am auzit că Iain Wheeler a anunţat public decizia sa de a pleca de la Arcodas. A trecut aproape o lună și Gary, care știe lucrurile astea, zice că nu a primit încă nicio altă ofertă de lucru. Ceea ce se pare că se întâmplă pentru că toată lumea a auzit că există un dosar compromiţător asupra lui. *Ha*.

Și totuși, Luke nu mai vrea să lucreze cu Arcodas, nici măcar după plecarea lui Iain. Zice că indivizii sunt la fel de nesimţiţi ca și până acum. Și nici nu a primit banii care i se cuvin. Tocmai a închis încă trei filiale europene, și situaţia e încă destul de încordată. Dar. e OK. Gândește pozitiv, deja plănuiește să participe la alte pitch-uri, noi strategii. Câteodată, noaptea, vorbim despre ele, și eu îi spun tot ce cred. După care, nu știu cum, discuţia alunecă spre Minnie și spre cât de minunată și de frumoasă și de specială e.

Iar acum mă aflu pe aleea de acces la casa alor mei și mă joc cu Minnie, aflată în braţele mele și mă fac c-o arunc în sus și c-o prind, privindu-i pe cei de la mutat mobila cum ne descarcă lucrurile. Cele mai multe dintre ele au fost puse la păstrare în depozit, dar, evident, au existat câteva articole esenţiale pe care am ţinut morţiș să le aducem cu noi.

— Becky!

Mama traversează aleea, spre noi, cu un vraf uriaș de reviste vechi.

— Unde să pun astea, scumpa mea? La gunoi?

— Nu sunt gunoi! protestez. Poate că o să am chef să le citesc! Nu le poţi pune la noi în dormitor?

— E cam plin.

Mama se uită la reviste și o văd animată de un gând subit.

— Cred că ar fi bine să vă dau și dormitorul albastru.

— OK, încuviinţez. Mersi, mamă.

N-am cedat casa fără o luptă crâncenă. Luke i-a telefonat Fabiei să încerce s-o convingă, și la fel am făcut și eu, și agentul imobiliar. Însă ea și soţul ei au semnat contractul cu ceilalţi cumpărători la două zile după ce s-a născut Minnie. Singura parte bună a fost că mi-am primit înapoi cizma Archie Swann, după ce i-am trimis Fabiei vreo cinci emailuri de amenințare. Altfel chiar că ar fi văzut ea pe dracu'.

— Tot pantofi, zice un tip de la firma de mutat, cu o cutie de carton. Debaraua aia din perete e plină, să știţi.

— Nu-i nimic! spune mama veselă. Începeţi să umpleţi și dormitorul albastru. Vă arăt eu unde e...

— Ce faci?

Luke trece pe lângă noi, în cămașă, cu mingea mea Pilates și două cutii de pălării.

— Bine, răspund, cu ochii la alt tip care-mi duce portfardul. E ciudat, nu?

— Destul de ciudat.

Își pune un braţ în jurul meu, iar eu mă cuibăresc la pieptul lui. Noaptea trecută a fost si mai stranie, cu toată mobila strânsă în dubă și. Apartamentul mare și gol plin cu cutii. Pe la ora patru dimineaţa, Minnie n-avea deloc chef să doarmă, așa că i-am învârtit cheiţa jucăriei muzicale cu cântecul de leagăn de Brahms și am pus-o în portbebe. Luke ne-a luat în braţe pe amândouă și am început să ne mișcăm într- un fel de dans prin cameră, la lumina lunii.

Nu mi-am dat niciodată seama că melodia asta e un vals, până acum.

— Luke!

Tata se apropie de noi, cu un maldăr de corespondenţă.

— Ai primit o scrisoare.

— Cineva își face treaba cu brio, spune Luke surprins. N-am dat adresa asta decât câtorva persoane.

Se uită la antetul firmei, printat pe spatele plicului.

— A, e de la Kenneth Prendergast.

— Super! fac eu plină de entuziasm și mă strâmb ușor la Minnie.

Luke rupe plicul și citește rapid textul. După o secundă, îl citește și mai atent.

— Nu-mi vine să cred, spune fară grabă. Într-un final, înalţă capul și se holbează la mine uimit.

— E despre tine.

— Despre mine?

— Mai există o scrisoare, în duplicat, adresată ţie personal. Așa cum spune Kenneth Prendergast, e un lucru important, așa că a vrut să ia legătura cu amândoi.

Of, era singurul lucru care-mi lipsea acum. Scrisori de la Kenneth, prin care să se plângă de mine.

— Mă urăște! zic defensivă. Nu e vina mea. Eu nu i-am zis decât că are o viziune foarte rigidă...

— Nu e vorba despre asta, începe Luke să mustăcească. Becky... se pare că m-ai bătut.

— *Poftim?* zic uluită.

— Una dintre investiţiile tale a prins surprinzător de tare. Sincer să fiu, mi-e ușor milă de Kenneth, nu știu cum face faţă veștii.

Știam eu. *Știam eu* c-o să câștig.

— Ce anume? îl întreb surescitată. Ce a mers atât de bine? Păpușile Barbie, nu? Nu, haina Dior.

— Site-ul de web fabbesthandbagsonline.com o să fie listat la bursă. O să câștigi o căruţă de bani.

Înșfac scrisoarea și cobor cu privirea pe ea, înregistrând, ici și colo, câte un cuvânt. *Profit de trei mii la sută... extraordinar... neprevăzut...*

Ha ha ha! L-am bătut pe Luke!

— Deci, recunoști că sunt cea mai inteligentă și mai talentată financiar persoană din familia asta? ridic privirea victorioasă.

— Colecţia ta de Antiques for the Future nu face nici doi bani, spune Luke, însă zâmbește de la o ureche la cealaltă.

— Și ce dacă? Tot te-am bătut! Ai tonișoare de bănuţi, scumpa mea!

O sărut pe Minnie pe frunte.

— Când împlinește douăzeci și unu de ani, intervine Luke.

Pe bune acum, e atât de enervant câteodată! Cine vrea să aștepte până la douăzeci și unu de ani?

— Mai vedem, îi șoptesc în ureche, trăgându-i păturica pe cap, ca să nu audă Luke.

— Așa! apare mama pe ușă, cu o ceașcă de ceai în mână. Mi-e teamă că dormitorul vostru e cam plin. Și-o să fie nevoie să sortaţi lucrurile și să faceţi puţină ordine. În clipa asta e dezastru.

— Nicio problemă, strigă Luke. Mersi, Jane!

Mama dispare iar în casă, și el culege mingea Pilates.

— Ce facem, ne apucăm?

Detest să triez lucrurile. Și să fac curat. Cum să fac să mă fofilez cu graţie?

— Știi ce, m-am gândit s-o scot pe Minnie la o plimbărică, zic în treacăt. Cred că i-ar prinde bine niște aer proaspăt. A stat în casă toată ziua...

— Bună idee, aprobă Luke. Ne vedem mai târziu, atunci.

— Ne vedem mai târziu! Pa, pa, tati! îi flutur mânuţa lui Minnie, în timp ce Luke dispare în casă.

Nu mi-am dat seama până acum, dar un copil e *cea mai tare* scuză din lume. Pentru orice!

O pun pe Minnie în cărucior, îi aranjez bine păturica și i-l pun și pe Knotty alături, să-i ţină de urât. Sinceră să fiu, cred că lui Minnie îi place destul de mult de Knotty. Și de Double Knotty, pe care l-a primit de la Jess.

Folosim vechiul cărucior gri și demodat pe care l-am luat de la târgul de cărucioare, în primul rând pentru că m-am lăsat un pic dusă de val și le-am trimis înapoi pe toate celelalte și, în al doilea rând, fiindcă mama e de părere că ăsta îi oferă lui Minnie un suport mai bun pentru coloană decât „toate cărucioarele astea ultimul tip". Intenţionez să-l vopsesc în roz cu spray cu prima ocazie - doar că nu e chiar așa ușor să găsești un spray cu vopsea pentru vopsit cărucioare, în timpul sezonului de sărbători.

O învelesc bine cu păturica absolut splendidă roz cu alb pe care i-au făcut-o cadou părinţii lui Luke, când ne-au vizitat de Crăciun. Au fost

extrem de drăguţi. Mi-au adus un coș plin cu brioșe și ne-au invitat să stăm la ei (doar că Devon-ul e un pic cam departe) și au zis că Minnie e cel mai frumos copilaș pe care l-au văzut vreodată. Ceea ce nu face decât să demonstreze clar că sunt oameni cu gust, Spre deosebire de Elinor, care nu a venit niciodată în vizită și s-a mulţumit doar să-i trimită lui Minnie păpușa aia veche și oribilă de porţelan cu bucle și ochi care te bagă în sperieţi, de zici că e dintr-un film de groază.

Îmi pun haina cea nouă Marc Jacobs pe care mi-a luat-o Luke de Crăciun și-mi înnod eșarfa Denny and George la gât. O port într-una, de când am ieșit din spital. Nu știu de ce, nu-mi vine deloc să port altă eșarfă în clipa asta.

Întotdeauna *am știut* c-o să fie o investiţie bună.

Destul de aproape de casa alor mei, e un mic șir de prăvălii și, fără să fi plecat cu acest gând, mă trezesc pornind în direcţia lor. Nu fiindcă aș vrea să merg la cumpărături sau ceva de genul ăsta. Ci doar pentru că e o plimbare plăcută.

Când ajung la tutungerie, e cald și luminos, și parcă te invită înăuntru, și mă trezesc intrând cu tot cu căruciorul. Minnie doarme dusă și mă îndrept spre raionul de reviste. Aș putea să-i iau o revistă mamei, i-ar plăcea asta. Tocmai întind mâna după *Good Housekeeping,* când îngheţ brusc. În faţa mea se află revista *Vogue.*

Un număr nou-nouţ al revistei *Vogue.* Cu o supracopertă albastru fosforescent, care mai că nu ţipă „CELE MAI SEXY MĂMICI DIN LONDRA".

O trag din raft cu mâini tremurânde, rup ambalajul care conţine și un supliment gratuit de călătorie și răsfoiesc paginile.

O, Doamne! E o poză uriașă cu mine! Stau pe scara în spirală, în rochia Missoni, iar textul alăturat zice „Rebecca Brandon, guru al shoppingului și soţia omului de afaceri din domeniul PR-ului, Luke Brandon, își așteaptă primul copil".

„Stilul elegant al fostei prezentatoare TV Becky Brandon, care locuiește în Maida Vale, este evident în întreaga sa casă stil palat, cu șase dormitoare. A conceput ea însăși camerele personalizate ale copiilor, «a lui» și «a ei», fără să facă vreun rabat de la visul său,

indiferent de costuri. «Vreau doar ce e mai bun pentru copilul meu», spune ea. «Această mobilă am găsit-o noi înșine, la un trib de artizani mongolezi»."

Dau pagina - și văd o altă fotografie cu mine, radiind toată, în mijlocul camerei de prinţesă, cu mâinile pe pântec. Un text cu litere mari zice: „Am cinci cărucioare. Nu cred că sunt prea multe".

„Becky își dorește să nască în mod natural, în mediu acvatic, cu flori de lotus, și se află în îngrijirea obstetricienei Venetia Carter. «Venetia și cu mine suntem bune prietene», ne-a mărturisit încântată Becky. „Între noi e o legătură foarte puternică. S-ar putea să o rog să fie nașa copilului meu."

Parcă a trecut un secol de atunci. Parcă trăim într-o cu totul altă lume.

Când îmi cade privirea asupra camerei superbe de designer, simt o împunsătură în inimă. Lui Minnie i-ar fi plăcut la nebunie, știu sigur.

Mă rog. O să aibă o cameră superbă, într-o zi. Poate chiar una *mai frumoasă* ca asta.

Duc revista *Vogue* la tejghea și o pun jos, iar vânzătoarea ridică privirea din propria-i revistă.

— Bună ziua! zic. Aș dori să cumpăr asta, vă rog.

În colţ e un mini-raion cu cadouri și, în timp ce vânzătoarea descuie casa de marcat, mă duc să arunc o privire. Nu sunt decât rame foto, niște vaze mici și niște broșe stil anii '30.

— Aţi mai fost pe la noi, nu? zice vânzătoarea, în timp ce scanează revista. De Crăciun aţi fost aici tot timpul.

Tot timpul. Pe bune acum. Și oamenii ăștia, cât pot să exagereze!

— Tocmai m-am mutat înapoi în zonă, îi zâmbesc amical. Mă numesc Becky.

— V-am remarcat.

Pune numărul din *Vogue* într-o pungă de plastic.

— Vă spunem „Fata..."

Nu mai continuă, și eu înţepenesc. Ce voia să zică?

— Șșt! zice cealaltă vânzătoare, făcându-se trandafirie și dându-i un ghiont.

— Nu vă temeţi, că nu mă supăr! îmi arunc părul pe spate, relaxată. Îmi spuneţi... „Fata cu eșarfă Denny and George"?

— Nu.

Vânzătoarea mă privește opacă.

— Vă spunem „Fata cu Cărucior Naşpa".

A.

Aha. Ei, hai, că nu *chiar așa* de naşpa. Stai să vezi când l-oi vopsi roz. O să fie de vis.

— Trei lire, vă rog, zice tipa și-mi întinde mâna.

Și eu tocmai vreau scot portofelul, când remarc, printre celelalte articole pentru cadouri, nişte medalioane din cuarţ trandafiriu.

Aaa. Îmi place la nebunie cuarţul trandafiriu.

— Sunt la reducere, spune vânzătoarea, urmărindu-mi privirea. Sunt foarte drăguţe.

— Da. Așa e, încuviinţez gânditoare.

Ideea e că ar cam trebui să ne strângem un pic cureaua în momentul ăsta. Când am venit de la spital, am avut o lungă discuţie, despre lichidităţi, datorii bancare și alte asemenea lucruri. Și am luat decizia ca, până când afacerea lui Luke se pune iar pe picioare, să nu cumpărăm niciun lucru de care nu avem cu adevărat nevoie.

Dar îmi doresc de când mă știu un medalion cu cuarţ trandafiriu. Și sunt la doar cinșpe lire, ceea ce e un adevărat chilipir. Și merit și eu o mică răsplată pentru că am câștigat competiţia investiţiilor, nu?

Plus că pot apela oricând la noua mea extensie a contului online din Indonezia, despre care Luke habar nu are.

— Daţi-mi unul, vă rog, zic cu un impuls și întind mâna după un șirag de mărgele iridiscente roz.

Dacă află Luke, o să-i spun că e o jucărie educaţională. Pe care mama trebuie s-o poarte la gât.

Îi întind cardul meu Visa, formez numărul PIN și strecor punga cu revista *Vogue* în suportul de sub cărucior. După care îmi ascund medalionul cel drăguţ chiar sub păturica lui Minnie, unde nu-l poate vedea nimeni.

— Să nu-i spui lui tati! îi șoptesc în ureche.

N-o să-i zică nimic.

Evident, nici n-ar avea cum, că nici nu știe să vorbească. Dar, chiar și dacă ar ști, știu sigur că ar păstra secretul. Între mine și fetiţa mea, Minnie, e o legătură cu totul și cu totul specială.

Împing căruciorul afară din prăvălie și mă uit la ceas. N-am de ce să mă grăbesc să mă întorc, mai ales dacă s-au apucat să facă curat. Și oricum, în curând va trebui să-i dau iar să mănânce lui Minnie. O să mă duc la cafeneaua aia italiană, unde nu se simte nimeni ofensat.

— Mergem să bem o cafeluţă?

Schimb direcţia, pornind spre cafenea.

Când trecem pe lângă magazinul de antichităţi, îmi zăresc reflexia în vitrină și nu-mi pot reprima o vagă tresărire de mândrie. Sunt o mamă care împinge un cărucior. Eu, Becky Brandon (născută Bloomwood), sunt o mamă ca toate mamele.

Virez spre cafenea, mă așez la o masă și comand un cappuccino fără cofeină. Apoi o ridic cu blândeţe pe Minnie din cărucior, legănându-i căpșorul acoperit de puf moale. Îi desfac păturica roz cu alb și îmi crește inima de mândrie când două doamne în vârstă, de la o altă masă, se uită la noi și încep să-și spună una alteia: „Vai, ce copil drăgălaș!" și „Vai, ce costumaș drăguţ!" și „Crezi că jacheta e din cașmir veritabil, ce părere ai?".

Minnie începe să fornăie ușor pe nas, gen „Unde e mâncarea?", și o sărut încet pe obrăjor. Sunt Mama cu Cel Mai Super Bebe din Lume. Și o să ne distrăm de milioane împreună. Știu precis.

Bambino
975 Kings Road
Londra SW3
... pentru copii de toate vârstele...

Drei Minnie Brandon **5 ianuarie 2004**
The
Pines
43
Elton

Road

Oxshott
Surrey

Stimată domnișoară Brandon,

Felicitări cu ocazia nașterii dumneavoastră!

Noi, cei de la Bambino, suntem încântaţi să vă sărbătorim sosirea în această lume - și am dori să marcăm acest eveniment printr-o ofertă extrem de specială. Prin prezenta, vă invităm să deveniţi membră a clubului Bambino, oferindu-vă cardul Infant Gold.

În calitate de posesoare a cardului Infant Gold, veţi avea dreptul la:

- **pre-vizionare exclusivă, în timpul după-amiezii, pentru a testa noi jucării (cu însoţitor!)**
- **un suc din partea casei, la fiecare vizită**
- **reducere 25 la primele cumpărături efectuate cu Gold Card**
- **petrecere anuală de Crăciun, pentru toţi posesorii de carduri ... și multe altele!**

Înscrierea este cât se poate de simplă. Tot ce trebuie să facă mami sau tati este să completeze formularul atașat - și mica lor prinţesă Minnie va intra automat în posesia primului gold card din viaţa ei!

Așteptăm cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.
Cu stimă,
Ally Edwards,
Director de Marketing